

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ghosts don't cry

L. ANN

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://trantey.org>

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

GHOSTS DON'T CRY

L. ANN

Hayaletler Ağlamaz

Telif hakkı © 2025 L. Ann Tüm

hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere, herhangi bir elektronik veya mekanik araçla, kitap incelemesindeki kısa alıntılar hariç olmak üzere, yazarın yazılı izni olmadan çoğaltılamaz.

Bu eserin yazılmasında yapay zeka (AI) kullanılmamıştır. Yazarın ve yayıncının telif hakkı kapsamındaki münhasır haklarını hiçbir şekilde sınırlamadan, bu yayının metin üretmek için yapay zeka (AI) teknolojilerini "eğitmek" amacıyla kullanılması açıkça yasaktır. Yazar, yapay zeka eğitimi ve geliştirilmesi için lisanslama haklarını saklı tutar.

Düzenleme: Teresa Smith

İç formatlama: Crow Fiction Designs Tanıtım

yazısı: Crow Fiction Designs

Kapak Tasarımı: Honey + Sin Designs

Contents

[Önsöz ve İçerik Uyarıları Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)
[Bölüm 38](#)
[Bölüm 39](#)
[Bölüm 40](#)
[Bölüm 41](#)
[Bölüm 42](#)
[Bölüm 43](#)
[Bölüm 44](#)
[Bölüm 45](#)
[Bölüm 46](#)
[Bölüm 47](#)
[Bölüm 48](#)
[Bölüm 49](#)
[Bölüm 50](#)
[Bölüm 51](#)
[Bölüm 52](#)
[Bölüm 53](#)
[Bölüm 54](#)
[Bölüm 55](#)
[Bölüm 56](#)
[Bölüm 57](#)
[Bölüm 58](#)
[Bölüm 59](#)
[Bölüm 60](#)
[Epilog](#)

[Yazardan](#)
[Bu Hikayenin Önemi](#)
[Destek Kaynakları](#)

Bu hikaye mutlu sonla biten bir aşk hikayesi olsa da, bu sonuca ulaşana kadar geçen süreçte zorlu içerikler yer almaktadır. Lütfen kendi iyiliğinizi önceliklendirin ve kendi hızınızda okuyun.

Foreword & Content Warnings

Ghosts Don't Cry, paleti temizlemek için başladı.

Her zamanki karamsar çalışmalarımın farklı olarak, neşeli bir romantik komedi yazmayı yeni bitirmiştım ve tüm o kahkahaların bıraktığı 'iğrenç' hissi ellerimden yıkamalıyım. İnsanları tekrar ağlatmak istiyordum. En sevdiğim temalardan birini (ikinci şans aşkı) yazdığımı *düşünüyordum* ve dengemi yeniden kurmak ve Gözyaşı Kavanozum'u doldurmak için yeterince karamsarlık katacaktım.

Şaka bana döndü!

Ronan'ın sesi sayfada ortaya çıktıkça ve geçmişi açığa çıktıkça, hikaye daha fazlasına dönüştü.

Ghosts Don't Cry, ikinci şanslar, iyileşme ve kurtuluş olasılığı hakkında bir hikaye haline geldi, ancak sayfalarında yer alan karakterleri şekillendiren zorlu gerçeklerden kaçınmıyor.

Ronan'ın hikayesi, *hiçbir* gencin karşılaşmaması gereken koşullarda başlar: evsizlik, açlık ve çok geç olmadan onu fark edemeyen bir sistem. Bu hikaye, çocuklukta maruz kalınan ihmal, madde bağımlılığı ve

bir gencin toplumun yarattığı her türlü boşluktan düşmesi durumunda neler olduğunu araştırıyor.

Bu kitapta aşağıdakilerle ilgili betimlemeler ve referanslar bulunmaktadır:

- **Gençlerin evsizliği ve aşırı koşullarda hayatta kalma mücadelesi**
- **Ebeveynlerin madde bağımlılığı ve ihmali**
- **Fiziksel şiddet ve saldırı (cinsel olmayan)**
- **Hapis ve cezaevi sistemi**
- **Gıda güvensizliği ve hayatta kalma taktikleri**
- **Reçeteli ilaç kötüye kullanımı ve bağımlılığına ilişkin referanslar**
- **Duygusal travma ve TSSB**
- **Küçük kasaba önyargıları ve sosyal marjinalleşme**
- **Kendine zarar veren düşünceler ve davranışlar**

Ghosts Don't Cry, cinsel şiddeti açık bir şekilde tasvir etmese de, fiziksel saldırının ardından yaşananları ve travmanın uzun vadeli psikolojik etkilerini ele almaktadır.

Chapter One

RONAN

Otobüs yavaşlarken sarsılıyor, frenler vücudumu titreten düşük, paslı bir tıslama sesi çıkarıyor. Midemde hissettiğim mide bulantısı otobüsün hareketiyle ilgisi yok, tamamen bulunduğum yerle ilgili.

Bu kasaba beni çiğnedi ve tükürdü. Beni yol kenarında çürümeye bıraktı. Beni öldürmedi, ama kesinlikle denedi.

Ve şimdi, kendi mezarını ziyaret eden bir hayalet gibi, geri döndüm.

Parmaklarım spor çantamın askısını sıkıca kavırıyor, tırnaklarım yıpranmış kumaşa batıyor, dikişler kopmak üzere. Beni dibe çekmek isteyen anıların akıntısına karşı beni tutacak bir çapa gibi ona tutunuyorum.

Yağmur pencereye çizgiler çiziyor, dış dünyayı neon ışıkları ve gölgelerin oluşturduğu çarpık bir görsel kabusa dönüştürüyor. Titreyen istasyon tabelası ıslak kaldırıma kırmızı bir iz bırakıyor, ışığı zayıf ve sönmek üzere. Harflerin yarısı yanmış, uzun zamandır atmayan bir nabız gibi solmuş.

Böyle olacağını biliyordum. Olmayacağına kendimi ikna etmeye çalıştım, ama bunu iliklerimde, kaburgalarımın altında, korkunun yuva kurduğu boşlukta hissediyordum.

Ama yine de bunu görmekten nefret ediyorum.

Kasaba tam olarak hatırladığım gibi görünüyor. Hayallerin öldüğü, umudun sadece dört harfli bir kelime olduğu bir cehennem  ukuru. İnsanların düşüşünü izleyen ve kırılma sesini duymamış gibi davranarak yüzünü  eviren bir yer.

Ve ben düştüm. *Sert* bir şekilde. Düşüşün etkisi hala kemiklerimde yankılanıyor ve geceleri soğuk terler içinde uyanmama neden oluyor.

Otobüs hırıltıyla duruyor, kapılar sanki bu çabaya itiraz edercesine gıcırdayarak açılıyor. Yaşlı bir adam ellerini ovuşturuyor, orada olmayan birine fısıldayarak mırıldanıyor. Bir kadın koltuğunda kıpırdanıyor, omzuna yaslanmış uyuyan çocuğu düzeltiyor. Koridorun karşısında, kapüşonlu bir genç pencereye yaslanmış, parmaklarıyla dizine anlamsız bir ritim vuruyor.

Sürücü keskin bir nefes verir, insanların kalkıp gitmesini sabırsızlıkla bekler. Ayaklarımın  zerine basar, omzuma çantamı atar ve koridora adım atarım. Kimse bana bakmaz.

İyi. Bu kasabada birkaç ömür boyu yetecek kadar izlenmekten bıktım.

Bacaklarım sertleşmiş, kaslarım küçük bir alanda saatlerce sıkışık kalmaktan gerilmiş. Her içgüdüm bana geri oturmamı ve bir sonraki kasabaya devam etmemi söylüyor. Ama yapmıyorum. Kendimi otobüsün önüne yürümek için zorluyorum.

Sonra, yarım saniye boyunca, pencerede yansımamı görüyorum. Ve yarım nefes boyunca, *onu* görüyorum.

Gözleri   km ş. Derisi kaburgalarının üzerinde gergin bir şekilde gerilmiş.   pte bulduğu kıyafetleri giyiyor ve kolları için çok uzun olan kollu giysiler içinde boğuluyor. İfadesi. *Tanrım*, o ifade. Hala aklımdan çıkmıyor. Kendisini neyin beklediğini bilmeyen, ama i ten içe bunun iyi bir şey olmayacağını bilen birinin bakış. Onunla ilgili her şey, nasıl karşılık vereceğini bilmeyen bir  ocuk olduğu mesajını veriyor.

Ve sonra ortadan kayboluyor. Karanlık camın içinde kayboluyor ve yerine tamamen başka biri geçiyor.

Vücudu dövmelelele kaplı, kasları zorunluluktan şekillenmiş, yüzü okunamayan bir adam. Artık açlıktan ölmek üzere görünmeyen bir vücut. Karşılık vermeyi ya da ölmeyi öğrenmiş, yaralarını zırh gibi taşıyan bir adam.

Yere indiğimde, otobüsün kapısı arkamda tıslayarak kapandı. Motor gürledi, sonra otobüs gitti, istasyonun ötesindeki karanlık otoyolun içinde kayboldu ve beni geçmişimin enkazı içinde burada bırakarak.

Belki de buraya gelmek bir hataydı. Hayır. *Kesinlikle* bir hataydı.

Beynim vücudumun yaptığını kavrayamadan, bilet makinesine doğru dönmüşüm bile. Kendimi durdururum, bir bankın arkasına uzanıp kendimi yerinde tutarım. Metalle temas soğuktur, koluma buz gibi bir şok gönderir, ama kaçma tepkisinin beni ele geçirmesini engeller.

Burnumdan derin bir nefes alıyorum, ağzımdan veriyorum, sonra aynı hareketi tekrar ediyorum. Her nefes verişimde önümde küçük beyaz bir bulut oluşuyor. Gerçekten burada olduğumun, bu kasabanın zehirli havasını tekrar soluduğumun kanıtı.

Kapüşonlu sweatshirtimin yıpranmış kumaşı, kemiklerime kadar işleyen soğuğa karşı kağıt mendil kadar işe yarıyor ve gömdüğümü sandığım eski acıların hayaletlerini uyandırıyor. Çıkık olan omzum zonklıyor. Kırılan kaburgalarım ağrıyor. Boğazıma safra geliyor. Onu yutuyorum, çantayı diğer omzuma geçiriyorum ve etrafa bakınıyorum.

Yolda araba yok, havada sesler yok. Tek duyabildiğim sokak lambalarının uğultusu, başımın üstündeki neon tabelanın sönük vızıltısı ve kulaklarımda nabzımın fısıltısı. Hava ıslak asfalt, benzin ve pas kokuyor.

Şehrin bu kısmı sessiz. *Fazla* sessiz. Bana idamdan hemen önce çöken sessizliği hatırlatıyor, herkesin

nefesini tutar ve giyotin düşene kadar saniyeleri sayar. Burada benim idamım için mi bulunduğumu merak etmeden edemiyorum.

Parmaklarım seğiriyor. Hiçbir zaman kurtulamadığım bir alışkanlık. Onları esneterek, parmak eklemlerimdeki gerginliği gidermeye çalışıyorum ve kendimi kavgaya hazır olmam gerekmediğine ikna etmeye çalışıyorum.

Ama eski içgüdüler böyledir. Ölmezler. Beklerler, izlerler ve istemediğiniz anda yeniden ortaya çıkarlar.

İstasyon'dan uzaklaştıkça, sessizlik bir ilmek gibi hissediyorum. Yıllarca çıkışları kataloglamak ve tek gözüm açık uyumak, hepsi geri geliyor.

Yukarıdaki sokak lambası titriyor, ıslak kaldırıma kesik kesik şekillerde gölgemi düşürüyor. Bir an için gölge çok ince, çok küçük görünüyor. Sanki eskiden olduğum çocuk, şimdi olduğum adamdan kaçmaya çalışıyor gibi.

Çantamı bir kez daha düzelttikten sonra yürümeye başladım. Yedi yıl, her şeyin değişmesi için yeterince uzun bir süre... ya da hiçbir şeyin değişmemesi için. Gördüğüm kadarıyla, bu kasaba hiçbir şeyin değişmemesini tercih etmiş.

Hatırladığım dükkanlar var, hatırlamadıklarım da. First Caddesi'ndeki Sullivan's Bar yok olmuş, yerine yeni görünmek için çok uğraşan bir yer gelmiş. Ancak kapıdaki çatlak cam değişmemiş ve yolun karşısındaki lokantanın neon ışıklarını kırık bir ayna gibi yansıtıyor.

Lokanta hala yanıp sönen tabelasına sahip ve harflerin yarısı zaman ve ihmal nedeniyle soyulmuş durumda. Kahve alacak kadar para biriktirdiğimde, yüzümü o pencereye dayayıp ne kadar kalabalık olduğunu kontrol ederdim. Bu anı, çenemi sıkıştırıyor. İstersem şimdi içeri girip tam bir yemek satın alabilirim. Bu düşünce midemi bulandırıyor. Para açlığı ortadan kaldırmaz. Sadece aç olduğun şeyi değiştirir.

Baktığım her yerde, içten içe yavaş yavaş çürüyen bir kasabanın işaretlerini görüyorum. Kapılardaki boya uzun şeritler halinde soyuluyor. Oluklar sarkıyor altında ağırlığı yılların ihmalinin ve

Pencereleri tahta ile kapatılmış dükkanlar, kaç işletmenin pes ettiğini gösteriyor. Burası ölüyor. On yıllardır böyle, ama burada yaşayan insanlar bunu kabul etmiyor. Ve böylece, filmlerdeki zombiler gibi, hayat aynı şekilde devam ediyor.

Bir araba geçiyor, lastikleri ıslak yola sürtünerek ses çıkarıyor. İkinci kattaki bir pencere, son geldiğimde burada olmayan bir dükkanın üzerinde hafifçe parlıyor. Bir perde kıpırdanıyor. Yukarıda biri var, izliyor.

Her sinir ucu canlanıyor. Omuzlarım geriliyor ve başımı kaldırıyorum, gölgelere saklanmayı reddediyorum. O zamanlar, o gözler bir yabancıyı, onları rahatsız eden birini gören insanlara aitti. Kasabalarını aşağı çeken birini. Şimdi ne görüyorlar acaba?

Yiyecek çalan ve sokakta uyuyan çocuk mu? Hakkımda fısıldadıkları tüm kötü şeylerin doğru olduğunu kanıtlayan çocuk mu? Ya da daha kötüsü. Geri dönmeye cesaret eden hayalet.

Durmam ya da yavaşlamam, pencereden kimlerin izlediğini görmeye çalışmam. Adımlarımı eşit tutarım, nefesimi sabit tutarım ve ellerimi yumruk yapıp kenara sıkıştırmak yerine yanımda gevşek tutarım. En azından, uzak kaldığım yıllarda bunu öğrendim. Av gibi görünmeden bir yerden nasıl geçileceğini biliyorum.

Eski motelin olduğu yola vardığımda, motelin hala orada olduğunu ve hala faaliyette olduğunu görünce rahatladım. Tabelası otobüs durağının tabelasıyla aynı, buradaki her şey gibi yarı ölü. Neon boş oda tabelası kırmızı ve hiçbir şey arasında yanıp sönüyor, sanki müşteri mi istiyor yoksa vazgeçmek mi istiyor karar verememiş gibi.

Park yeri, paslanmış bir kamyonet ve eski bir sedan dışında neredeyse boş. Asfaltın çatlaklarından yabancı otlar çıkmış ve tüm mekan kâr elde etmekten çok, sırf inatla ayakta kalmaya çalışan bir işletme havası veriyor.

Omuzlarımdaki gerginlik biraz azalıyor. *Bununla* başa çıkabilirim.

Kapıyı itip içeri giriyorum. İçeride hava bayat, boğazımı tıkayan eski sigara dumanı ve küf kokuyor. Halı yer yer yıpranmış, binlerce kişinin önünden geçtiği yerlerde yıpranmış izler var. Duvarlardaki ahşap paneller yetmişli yıllardan beri yenilenmemiş gibi görünüyor. Resepsiyonun arkasındaki küçük televizyonda gece geç saatlerde yayınlanan bir talk show var, ses o kadar kısık ki ekranda sadece hareket eden şekiller görünüyor.

Masadaki kadın, oda istediğimde başını bile kaldırmıyor. Sadece tezgaha yapıştırılmış, zamanla sararmış ve kenarları kıvrılmış fiyat listesini gösteriyor. Tırnakları köküne kadar ısırılmış, kalan kısımlarında ise kırık kırmızı oje var.

Bir gecelik konaklama ücreti kadar nakit para bırakıyorum. Odanın değerinden fazla ama soru sormamanın ve dikkat çekmemenin önemini öğrenmişimdir.

Kadın çıkış saatleri hakkında bir şeyler mırıldanıyor ve bana bir anahtar uzatıyor. Kart değil, *gerçek* bir anahtar. Sonra kitabına geri dönüyor.

Bana uyar. Ben de gereksiz sohbetlerden hoşlanmam.

Odam ikinci katta. Dışarıdaki metal merdivenler yağmurdan kayganlaşmış, tırabzan elimde sallanıyor, avucumda pas parçaları dökülüyor. Kilit dönmeden önce takılıyor ve içeri girdiğimde ucuz deterjan ve su hasarının kokusu burnuma çarpıyor. Çantamı yere atıyorum, kapıyı tekmeliyorum ve etrafa bakınıyorum.

Mobilyalar çizik ve çukurlarla dolu. Sigara içilmez tabelasına rağmen komodinde sigara yanığı var. Hiçbiri önemli değil. Bundan çok daha kötü yerlerde kaldım.

Odanın içine doğru ilerleyip yatağın kenarına oturdum. Yatak örtüsü sert ve pürüzlüydü ama umurumda değildi.

Zaten uyku benim hiç iyi olduğum bir şey değil. Sırtımı yatırınca yaylar ağırlığımla gıcırıyor. Tavanda yıllardır orada gibi duran kahverengi bir leke var, iyileşmeyen bir çürük gibi yavaşça yayılıyor.

Sessizlik derimin altına işliyor. Yıllardır gürültüye alışkınım. Duvarların arkasından gelen konuşmalar, ayak sesleri, floresan ışıkların uğultusu. Birbirinin üstünde yaşayan insanların sürekli arka plan gürültüsü. Bu sessizlik farklı. Bu kasabanın ağırlığı üzerimde baskı yapıyor. Duvarlarda, zeminde, soyulmuş boyada ve ince perdelerden kırmızı ışık sızan vızıldayan motel tabelasında. Aldığım her nefeste var.

Elimi yüzümden aşağı doğru çekiyorum ve derin bir nefes veriyorum. İşe yaramıyor. Nefesim odayı dolduruyor, sonra kayboluyor ve beni yine yalnız bırakıyor.

Sessizlik, istemediğim düşüncelere yer açıyor ve gömülü kalması gereken anılara alan yaratıyor. Bu kasabaya son geldiğim zamanı hatırlamamı zorluyor. O zaman boğazımı sıkın çaresizlik şimdi farklı, ama hala orada.

Hâlâ tekrar düşmemi bekliyor.

Ama bu kasaba kimseyi yakalamıyor. Sadece onların dibe vurmasını izliyor, sonra enkazı süpürüyor. Bunu gördüm. Kahretsin, bunu *yaşadım*. Birinin sana elini uzatıp düşüşünü engelleyeceğine inanırsan ne olacağını hala hatırlıyorum.

Yan dönüp yatıyorum. Yatak çok sert, battaniyeler çok ince. Köşedeki eski ısıtıcı gürültüyle çalışmaya başlıyor, her vızıltısı nefes nefeseymiş gibi geliyor, ama sessizlikten iyidir. Bu ses bana başka bir geceyi hatırlatıyor. Başka bir yeri. Farklı bir versiyonumu. Beni tamamen yutmadan önce geçmişten bir adım önde kalmaya çalışan bir versiyonumu.

O zaman hayatta kaldım. Şimdi de hayatta kalacağım. Bu, her zaman iyi olduğum tek şey. Ama hayatta kalmak ve yaşamak aynı şey değil. Biri nefes almaktır. Diğeri ise nefes almak için bir nedeninin olmasıdır.

Göğsüme elimi bastırarak, yükselmek üzere olan endişeyi bastırmaya çalışıyorum. Kalbim, eskiden gece yarısı beni uyandıran ve sabaha kadar uyuyamadan volta atmamı sağlayan ritimle avucumun içinde atıyor.

"*Sana bir şey bıraktı.*" Avukatın sözleri kafamda yankılanıyor. Sanki bunun bir anlamı varmış gibi. Sanki bu beni geri getirmek için yeterliymiş gibi.

Burada ne bulmam gerektiğini bilmiyorum. Geçmiş tecrübelerim, her ne olursa olsun hoşuma gitmeyeceğini söylüyor. Ama buradayım. Kendi isteğim olmasa da. Bazı hayaletler gömülü kalmayı reddediyor ve bazı borçlar ödenmeyi bekliyor diye buradayım.

Dışarıda yağmur tekrar şiddetlenir, pencereye vurur. Bu ses yatıştırıcı olmalı, uykuya dalmamı kolaylaştıran beyaz gürültü olmalı, ama bunun yerine fabrika çatısında yağmur sesini dinleyerek geçirdiğim tüm geceleri hatırlatır bana, kendimi yarının daha iyi olacağına ikna etmeye çalışırken. Bir şekilde, bir yerlerde, kaçmak, saklanmak ya da yavaş yavaş yok olmadığımı iddia etmek zorunda olmadığım bir yer vardı.

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum ve nefesimi yavaşlatmaya çalışıyorum. Burnumdan nefes alıp, ağızımdan veriyorum. Terapide bana öğrettikleri teknik bu. Sinir sistemini sakinleştirmesi ve her içgüdü aksini söylese de vücudunu güvende olduğuna inandırması gereken teknik.

Bu işe yaramadığında, yorgunluğun beni dibe çekmesine izin vermeye çalışıyorum. Çok uzun süre çok fazla anıyı taşımaktan kaynaklanan, kemiklere kadar işleyen bir yorgunluk.

Yarın.

Yarın bununla ilgileneceğim. Asla geri dönmemem gerektiğini bilsem de. Kendime bu yerin benim üzerimde hiçbir etkisi olmadığını söyleyeceğim. Dışarı çıkıp, bir daha asla görmeyeceğimi sandığım her şeyle yüzleşeceğim.

Yalanlar her zaman gerçeklerden daha kolay olmuştur.

Ama gerçek bekliyor. Her zaman bekler. Avcıların sabırlı olduğu gibi. Karanlıkta çömelmiş, çok geç olana kadar sana yaklaşmanı izliyor.

Fark şu ki, bu sefer ondan kaçan aynı ocuk değilim. Bu sefer nasıl karşılık vereceğimi biliyorum.

Chapter Two

LILY

SAAT SABAH YEDİ ve sınıfım sessiz.

Yirmi anaokulu çocuğunun kaos ve neşesi odayı doldurmadan önceki bu saatleri çok seviyorum. Sabah ışığı tavandan sarkan karton balıklardan süzülerek, yeni temizlenmiş masaların üzerine mavi ve yeşil gölgeler düşürüyor. Oda, dezenfektan ve dünkü sanat projelerinin kokusuyla dolu; kurumuş boya ve asla tamamen kaybolmayan yapıştırıcı kokusu karışımı.

Kahvem masamda soğurken sabah aktivite istasyonlarını düzenliyorum. "Okyanus Ayı" her zaman çocukların en iyi yaratıcılıklarını ortaya çıkarır. Dün Marcus, köpekbalıklarının aslında "sadece büyük yüzen köpekler" olduğunu açıklamak için yirmi dakika harcadı ve hala Sophia'nın denizyıldızı yorumundan kalan parıltıları buluyorum. Parıltılar, her yüzeye dağılmış minik pullar gibi ışığı yakalıyor ve ne kadar titiz bir şekilde süpürsem de tamamen temizlemek imkansız.

Telefonum titriyor. Kontrol etmeden bile, annemin pazar günü akşam yemeğine gelip gelmeyeceğimi soran bir mesaj daha olacağını biliyorum. Son zamanlarda, sanki yirmi beş yaşında ve bekar olmak

onun ebeveynlik becerisine bir tür hakaretmiş gibi. Niyeti iyi ve babam öldüğünden beri zamanın geçtiğinin daha fazla farkında, bu yüzden bunu kişisel olarak almıyorum. Hemen "sabırsızlanıyorum" diye cevap yazıp, mavi su boncuklarıyla duyusal kutusunu hazırlamaya geri dönüyorum.

Ön bürodan Jenny kapıda belirir belirmez, çocukların sesleri pencerelerden içeri süzülür. Her zamanki gibi, içinde tutamayacağı bir dedikodu olduğunda olduğu gibi, yerinde adeta titriyor. Gözleri parlıyor ve haberler ağzından fiziksel olarak dışarı çıkacakmış gibi parmak uçlarında öne doğru sallanıyor. Dudaklarım seğiriyor ve gülmeme engel olmak zorunda kalıyorum, onun konuşmasını beklerken.

"Sarah'nın Mitchell's Law binasına giren kişiyi gördüğüne inanamayacaksın."

Su boncuklarını ölçmeye devam ediyorum. "Yine Bay Peterson mı? Bu sefer kiminle yatakta yakalandı?"

"Bay Peterson *değil*. Ronan Oliver."

Ölçü kabı parmaklarımdan kayıyor. Mavi boncuklar yere saçılıyor, masaların ve sandalyelerin altına yuvarlanıyor. Onun sözlerinin ardından gelen sessizlikte, boncukların muşamba zemine çarpma sesi çok yüksek geliyor. Kulaklarımda gök gürültüsü gibi bir ses duyuyorum ve nefesim ciğerlerimle boğazım arasında sıkışıp kalınca görüşüm bulanıklaşıyor. Masanın kenarını sıkıca tutuyorum, tırnaklarım pürüzsüz laminat yüzeye batıyor, baskı bileklerime kadar yayılıyor.

Yanlış duymuş olmalıyım. O isimleri söylemiş olamaz.

Söyleyemez.

"Ne?" Sözcük boğuk bir şekilde çıkıyor.

Jenny, kendisine en yakın olan boncukları toplamak için çömelir. "Sarah ofisi açarken o içeri girdi. İlk başta onu tanımadığını söyledi. Tamamen... şey, farklı görünüyordu. Ama Mitchell'in resepsiyonisti ona ismiyle seslendi ve..." Tereddüt eder, muhtemelen sonunda hatırlayarak her şeyi olan

her şeyi hatırladı... bu kasabanın aylarca fısıldadığı her şeyi.

Tabii ki hatırlıyor. Kimse tüm gerçeği bilmiyor olsa da, *herkes* olanların bir versiyonunu hatırlıyor.

Nefes almaya zorluyorum kendimi, parmaklarımı yavaşça açıyorum, sonra diz çöküp boncukları topluyorum.

"Çocuklar gelmeden önce hazırlıkları bitirmem lazım." Sesim çok tiz, çok neşeli geliyor.

"Oh Lily." Sesi yumuşak. "Üzgünüm. Unuttum. Sen..."

Unuttun mu? Keskin bir kahkaha atıyorum. O unutmadı. Bu kasabada kimse hiçbir şeyi unutmaz.

"Ben iyiyim." Boncukları toplarken sayıyorum. Yedi.

Sekiz.

Dokuz

.

"Uzun zaman önceydi. Biz daha çocuktuk." Sesimin ne kadar soğuk çıktığına şaşıyorum. Sözlerim, o zaman olanları benim için önemsiz bir şey gibi görmezden geliyor.

Jenny topladığı boncukları duyusal kutuya döker, sonra doğrulur. "Ofise dönsem iyi olacak. İyi olduğundan emin misin?"

Başımı sallıyorum ve o aceleyle uzaklaşıyor. Muhtemelen ders başlamadan önce haberi, bildiklerini sandıkları hikayenin farklı parçalarını hatırlayacak olan diğerleriyle paylaşmak için. Onlar spekülasyonlar yapacak, fısıldaşacak ve onun geri dönmesinin ne anlama geldiğine dair kendi versiyonlarını yaratacaklar.

Neden geri döndü?

Gözlerinin altında morluklar olan, siyah saçlı, siyah gözlü çocuğun anılarını, sakladığım zihinsel kutuya geri koyarım.

Odayı son bir kez daha kontrol ederek, masamın altından bir avuç dolusu boncuk alıyorum. Aldığım her bir boncuk parmaklarıma serin geliyor, sağlam ve gerçek. Göğsümün sıkışması, boğazımdaki yumru, gözlerimin arkasındaki yanma ve midemdeki mide bulantısı yerine buna odaklanıyorum.

boğazımdaki düğüm, gözlerimin arkasındaki yanma hissi ve midemdeki mide bulantısı hissine odaklanıyorum. Ama sonra gözüm duvara asılı takvime takılıyor.

Yedi yıl.

Onunla hiçbir ilgisi olmayan bir hayat kurmak için yedi yılımı harcadım. Üniversitede, tekrar gece boyunca uyumayı öğrendim. Bana bir amaç veren öğretmenlik diploması. Bu sınıfta, anlamlı bir şey yarattım. İsimlerden ve anılardan korkmayan bu halim. Geceleri ağlayarak uyanmayan, ya da olabilecekleri merak etmeyen.

Ve şimdi...

Kafamı sallıyorum.

Elimi arkaya uzatıp, ağrının yerleşmeye başladığı belime bastırıyorum ve duysal masaya geri dönüyorum. Kalan boncukları kutuya dökerken ellerim titriyor. Su kenardan taşarak kolumu ıslatıyor ve ben kağıt havluya uzanırken kapı çalınıyor ve irkiliyorum. Kalbim güm güm atarken dönüp bakıyorum. Ama gelen sadece Claire, başka bir öğretmen, elinde kahveyle.

Kim olacağını sandın ki?

Kupasından buhar yükseliyor ve üzerind , yani kendi sınıfında sanat projeleri hazırladığını gösteren boya lekeli önlüğü var.

"Bu harika görünüyor!" Okyanus temasını inceliyor. "Gerçi ... o deniz anası mobilini biraz daha yukarıya asmak isteyebilirsin. Geçen ay Tommy'nin zıplayıp gezegenleri yakalamaya çalıştığını hatırlıyor musun?"

Gülüyorum ve bunun kulağa ne kadar *normal* geldiğine şaşıyorum. Öğretmenin bu kadar kolay yerine geri dönmesi korkutucu.

"Zaten listemde var. Zack'in deniz biyoloğu annesi sayesinde 'denizanası aslında şemsiyeye benzemez' de listede."

Ama hazırlıkları bitirirken, ebeveynler çocuklarını bırakırken, her küçük yüze gülümseyip selam verirken, midemdeki düğüm

"Bayan Gladwin?" Tommy'nin annesi kapıda belirir, oğlunun elini tutmaktadır. Endişeyle kaşlarını çatmıştır. "İyi misiniz? Solgun görünüyorsunuz."

Elimi yanağıma götürdüm. "İyiyim. Sadece iyi uyuyamadım."

"Peki, bu hafta sonu biraz dinlenmeyi unutma." Bana o anne bakışını atıyor, tam olarak ikna olmadığının işaretini veren bakışı.

O Tommy'yi bana bırakıp çıkıncaya kadar başımı sallayıp gülümsüyorum. Sonra kendimi tutmak için masamın kenarına tutunmak zorunda kalıyorum.

Kendime bunun önemli olmadığını söylüyorum.

Kendime yedi yıl geçtiğini

söylüyorum. Kendime

umursamadığımı söylüyorum.

Ve karşılığında, kalbim bana yalancı olduğumu söylüyor.

Sabah, küçük eller ve büyük soruların sisinde yavaşça geçer. Tommy'nin ayakkabı bağcıklarını üç kez bağlamasına yardım ederim, parmaklarım otomatik olması gereken ilmeklerle uğraşır. Sophie'ye su boncuklarına dokunma korkusunu yenmesini sağlarım, ama ona gösterirken ellerim titrer.

"Peki ya bunlar balık yumurtasıysa ve ben onlara dokunduğumda çatlarlarsa?"

"Onlar sadece plastik, tatlım. Nasıl zıpladıklarını görüyor musun?" Bir tanesini avucuna bırakıyorum ve yüzünün korkudan hayrete dönüşmesini izliyorum. Çocuklarda her zaman olduğu gibi, bu çok hızlı oluyor.

Keşke yetişkinlerin iyileşmesi de aynı şekilde olsaydı.

Dramatik oyun sırasında kim parlak balık şapkasını takacağı konusunda çıkan iki tartışmayı ayırırım. Ekstra sanat zamanı vaatleriyle dikkatlerini başka yöne çekmeden önce, gözyaşlarına dönüşen boya kalemi sahipliği konusunda çıkan bir anlaşmazlığı hakemlik ederim. Zack'e üçüncü kez "ahtapot" kelimesini hecelemesinde yardım ederim.

Tamamen orada olmalı ve ilgilenmeliyim. Bu çocuklar tüm dikkatimi hak ediyorlar. Bunun yerine, kafamda Jenny'nin sesini duymaya devam ediyorum.

*Mitchell'in hukuk bürosu... içeri girerken görülmüş.
Neden? Avukatla ne hakkında görüşmesi gerekiyordu?*

Ve neden burada?

Çember zamanında, öğle yemeği şarkımızın sözlerini karıştırıyorum — daha önce binlerce kez söylediğim bir şarkı. Çocuklar bana şaşkın şaşkın bakıyorlar, küçük yüzleri konsantre olmak için buruşmuş, benim karıştırdığım sözleri takip etmeye çalışıyorlar. Zorla gülümsüyorum ve bunu bir oyuna dönüştürüyorum, böylece beni düzeltmeleri gerekiyor. Öğretmenlerinin hata yaptığını fark ettikleri için sevinçle kıkırdıyor ve daha yüksek sesle şarkı söylüyorlar.

Jackson ahtapotların neden üç kalbi olduğunu sorduğunda, cevap verebilmek için yeterince odaklanabilmek için soruyu iki kez tekrar etmesini istemek zorunda kalıyorum.

"Bayan Gladwin?" Emma ciddice yüzümle kolumu çeker. "Neden üzgün görünüyorsunuz?"

"Üzgün değilim. Sadece çizdiğiniz tüm bu muhteşem deniz canlılarını düşünerek kafam çok meşgul."

Başını bir tarafa eğerek, beş yaşındaki çocukların sahip olduğu o tedirgin edici algı gücüyle beni uzun bir süre inceledi. Sonra bana, mor ve altın rengi çılgın kıvrımlarla kaplı, hayal gücünün istediği her şey olabilecek, keçeli kalemle çizilmiş şaheserini uzattı.

"Al. Bu bir gökkuşağı balığı. Onlar sihirli, biliyor musun?" "teşekkürler, Emma." sesim biraz titriyor . "Çok güzel."

Bana gülümser ve yeni bir kağıt alır, benim dünyamdaki her şeyi düzelttiğine memnun olur.

Keşke bu kadar basit olsaydı.

Uyku vakti geldiğinde, loş ışıklar ve sessizlik için minnettarım. Yirmi küçük beden, minderlerinin üzerinde uzanmış, hafifçe nefes alıp veriyor. Masamda oturmuş, sözde gelecek haftanın ders planlarını gözden geçiriyorum, ama başım zonkluyor ve konsantre olamıyorum. Kalemim kağıdın üzerinde dururken, Jenny'nin bu sabah söylediği sözler kafamda bir davul ritmi gibi yankılanıyor ve gömmek için çok uğraştığım eski anılarla karışıyor.

Claire elinde iki taze kahve fincanıyla odaya gizlice giriyor.
"Zor bir gün müydü?"

"Sadece yorgunum." Kahveyi alıyorum, ellerimi sıcak fincanın etrafına sarıyorum ve yoğun kokusunu içime çekiyorum.

Masama yaslanıyor ve uyuyan çocukları rahatsız etmemek için sesini alçaltıyor. "Jenny bana

..." Elini salladı. "Eğer konuşmak istersen..." "Ben iyiyim."

Sözlerim kelimeler otomatik olarak otomatik olarak bir refleks

yıllar süren pratikle gelişen bir refleks. "Gerçekten."

Bana inanmıyor. Kaşlarını çatması, bakışlarının yüzümde takılması bunu açıkça gösteriyor. "Lily, seni üç yaşından beri tanıyorum. Senin için 'iyi' ne demek olduğunu biliyorum ve bu o değil."

Zaman kazanmak için kahveden bir yudum alıyorum. Sıvı dilimi yakıyor. "Jenny sana ne söyledi?"

"Geri döndüğünü. Mitchell'ın resepsiyonistinin onu gördüğünü." Claire duraksıyor. "Son sınıfı hatırlıyorum. Ona nasıl baktığını. Ne kadar yıkılmış olduğunu..."

"On sekiz yaşındaydım. On sekiz yaşında hepimiz aptalca şeyler yaptık." "Birini sevmek aptalca değil."

Titrek ellerim beni ele vermeden kahvemi masaya koydum. "Çocukları uyandırmam lazım."

Claire bir süre daha beni izledi, sonra omzumu sıktı. "İhtiyacın olursa ben buradayım. Ciddiyim."

O gittikten sonra, duvara asılı resimler birbirine karışana kadar duvara bakıyorum.

Günün son saatini sanat köşelerini temizleyerek geçirirken, çocuklar kafalarına gelen her şeyi söyleyerek gevezelik ediyorlar.

"Ama *neden* karada yürüyemiyorlar?" Aiden bilmek istiyor, dört yaşındaki mantığı, balinalar zıplayabiliyorsa köpekbalıklarının da yürüyebilmesi gerektiğini ısrarla savunuyor.

Yüzlerinden ve ellerinden boyayı temizlemelerine yardım ediyorum ve son ebeveyn çocuğu almaya geldiğinde, gülümsemem kırılğan ve zayıf hissediyor. Normal görünmek, çocukların ihtiyaç duyduğu öğretmen olmak için gösterdiğim çabadan yanaklarımdaki kaslar ağrıyor.

benim için. Jackson ve annesine el sallayarak veda ediyorum ve park yerinden geçip köşeyi dönene kadar onları izliyorum.

Bina yavaş yavaş boşalır. Koridorlarda sesler azalır. Araba motorları çalışmaya başlar. Geride kalan sessizlik çok gürültülüdür.

Günün sonundaki rutinime başlıyorum: masaları düzeltmek, pazartesi günü malzemeleri düzenlemek ve ebeveynlerle iletişim kayıtlarını güncellemek. Tanıdık görevler sakinleştirici ve *rahatlatıcı* olmalı.

Ama öyle değil.

Sınıf, solan ışıktaki farklı görünüyor. Gölgeler, sabahkinden daha uzun ve daha derin olarak yere uzanıyor. Tavandan sarkan kağıt balıklar, klimanın esintisiyle hafifçe sallanıyor. Hareketleri bana bir şeyi, birini hatırlatıyor...

Çantamı alıp, her şeyi kilitlediğimi iki kez kontrol ettikten sonra arabama doğru yöneliyorum. Otopark artık neredeyse boş. Birkaç öğretmenin arabası kalmış, sahipleri muhtemelen hazırlık çalışmalarını veya not verme işlerini bitiriyorlardır. Havada, her şeyin bir an ile bir sonraki an arasında askıda kaldığı, gün batımından önce hissedilen o tuhaf durgunluk var. Anahtarlarım iki kez kilidi ıskaladıktan sonra, kapıyı açıp içeri girmeyi başardım.

Dairem okuldan uzak değil. Bu kasabada hiçbir şey uzak değil, ama eve giderken uzun yolu tercih ettiğim için yolculuk normalden uzun sürüyor. Kendime, burada aslında böyle bir şey olmamasına rağmen, trafiğin yoğun olduğu saatleri kaçınmak için böyle yaptığımı söylüyorum. Gerçekte ise, Mitchell'ın bulunduğu caddeden kaçınıyorum, her ne kadar onun çoktan oradan ayrılmış olacağından emin olsam da.

Sonunda eve vardığımda, su soğuyana kadar duşta duruyorum. Pijamalarımı giyiyorum — zamanla ve yıkamalarla yumuşamış eski bir üniversite tişörtü — ve yarının görevlerine odaklanmaya çalışıyorum. Ders planlama. Market alışverişi. Sanat malzemeleri yenilenmeli.

Telefonum, arkadaşlarımdan hafta sonu planları hakkında attığı mesajlarla titriyor. Cassidy, pazar günü

Başka bir arkadaşım, emoji dolu bir coşkuyla kızlar gecesi düzenliyor. Cevap vermem gerek. Hafta sonu brunchları, film geceleri ve pazardaki hangi tezgâhın en iyi balı sattığı gibi normal şeylerle ilgilenmem gerek.

Bunun yerine, kendimi pencereimin önünde, aşağıdaki caddeye bakarken buluyorum. Kasaba geceleri daha yumuşak görünüyor, gölgeler kenarlarını bulanıklaştırıyor, sokak lambaları karanlıkta kehribar rengi havuzlar yaratıyor. Buradan yukarıdan güzel görünüyor, ama ben gerçeği biliyorum.

Başımı soğuk cama dayayıp gözlerimi kapatıyorum. Nefesim camı buğulandırıyor ve gözlerimi tekrar açtığımda manzara bulanıklaşmış.

Orada bir yerde, geri döndü. Benimle aynı havayı soluyor. Aynı sokaklarda yürüyor. Uyuyor mu, yoksa uyanık mı ve nasıl buraya geri döndüğünü merak ediyor mu... benim gibi?

Uyku, nihayet geldiğinde, huzursuzdur. Anılar ve rüyalar arasında gidip geliyorum, hangisinin hangisi olduğunu hiç bilemiyorum. Bir an, yağmur pencereme vururken kağıtları notlandırıyorum. Bir sonraki an, yine on sekiz yaşımdayım, yazmamam gereken notlar yazıyor ve tutamayacağım sözler veriyorum. Genç halim, neyin geleceğini ya da bu sözlerin bedelinin ne olacağını bilmiyordu.

Nihayet uyumayı denemeyi bıraktığımda, komodinin üzerindeki saat 3:23'ü gösteriyor. Yeşil rakamlar karanlıkta parlıyor, ilerlemeyi durdurmuş gibi görünen zamanı işaret ediyor.

Uyanık kalmak için çok geç, kalkmak için çok erken ve yedi yıldır susturmaya çalıştığım düşüncelerimi bastırmak için çok sessiz.

Karanlık, kalın ve ağır bir şekilde pencereme baskı yapıyor. Birkaç saat sonra kalkıp rol yapmam gerekecek. Doğru anlarda gülümsemem ve doğru şeyleri söylemem gerekecek. Sonra Pazar gününü Cassidy ve annemle geçireceğim ve aynı şeyleri tekrar yapacağım.

Pazartesi günü yine Bayan Gladwin olacağım, hayatı düzgün giden ve geçmişinin geleceğini engellemesine izin vermeyen bir anaokulu öğretmeni.

Ama şu anda, karanlığın sessiz saatlerinde, gerçeği itiraf edebilirim. Jenny bu sabah sınıfımda onun adını söylediğinden beri kaçtığım gerçeği.

Bazı hayaletler, ne kadar derine gömmeye çalışırsanız çalışın, gömülü kalmazlar. Ve bazı insanlar, yedi yıllık sessizlikle bile silinemeyecek izler bırakırlar kalbinizde.

Chapter Three

RONAN

MITCHELL & Associates, Graystone Hollow'un iş bölgesinin kalbinde yer alıyor ve tam da benim gibi insanlarla ilgilenmeyen bir hukuk bürosu gibi görünüyor. Her yer cilalı ahşap ve pirinçten yapılmış, eski paranın havası beni rahatsız ediyor. Bekleme odasındaki deri koltuklar muhtemelen son iki yılda gördüğüm paradan daha pahalıdır. Benim olmadığım her şey.

Resepsiyonist, adımı söylediğimde gülümsemesi titriyor, kendini tutamadan gözleri kolumun altından görünen dövme­lerime takılıyor. Hızla toparlanıyor, profesyonel maskesini geri takıyor, ama elinin masanın altındaki alarm düğmesine doğru hareket ettiğini fark ediyorum.

O bakışa alışkınım. Hızlı bir değerlendirme, ardından hafif bir geri çekilme. Yedi yıl önce, bu bakış beni omuzlarımı kamburlaştırıp kendimi daha küçük göstermeye çalıştırırdı. Şimdi ise sadece daha dik duruyorum, başımı dik tutuyorum ve onlara tam olarak kim olduğumu gösteriyorum.

Manikürlü parmak uçları bilgisayar klavyesine hafifçe vuruyor.

"Bay Mitchell birazdan sizinle görülecek. Beklerken bir şey içmek ister misiniz, Bay Oliver?"

Kafamı sallayıp ellerimi ceplerime sokuyorum. "Lütfen oturun." O evrak işlerine geri dönüyor.

Duvarın yanındaki deri koltuklara göz gezdiriyorum. Koltuklar, yıllardır açılmamış, hatta hiç açılmamış olacağına bahse girebileceğim, deri ciltli hukuk kitaplarıyla dolu büyük, koyu renkli ahşap bir kitaplığın önünde duruyor. Karşı duvarda, burada çalışan avukatların her birinin çerçeveli diplomaları asılı: Harvard, Yale, Columbia. Hepsi de kapıları açan ve kararların alındığı odalarda önemli olan isimler.

İki sandalye arasına yerleştirilmiş sehpanın üzerinde dergiler mükemmel bir yelpaze şeklinde dizilmiş. *Architectural Digest*, *Wine Spectator*, *Harvard Business Review*. En büyük endişesi bir sonraki öğününü nereden bulacağı değil, bu ay hangi tatil evine gideceği olan insanlar için yayınlanan dergiler.

Zenginlerin sorunları.

Ayakta kalmayı tercih ediyorum. İçimde çok fazla huzursuz enerji dolaşıyor ve kaslarım oturup durmam için çok gergin. Her adımmda botlarım krem rengi halıda izler bırakıyor, resepsiyonist ise sanki bakmadığında bir şey çalmadığımı kontrol ediyormuş gibi her birkaç saniyede bir gözlerini bana çeviriyor.

Bekleme süresi sonsuz gibi geliyor. Geçen her saniye bana düşünmek için çok fazla zaman, şüphelerin zihnimin derinliklerine sızıp yerleşmesi için çok fazla alan veriyor.

Burada olmamalıyım.

Bu düşünce aç bir kurt gibi kafamda dönüp duruyor, kararlılığımın kenarlarını kemiriyor.

Çıkıp gitmeli ve her neyse onu unutmalıyım. Ayrılmalı ve sadece geçinip giden hayatıma geri dönmeliyim. İşten işe geçerek ve başımı eğerek gayet iyi idare ediyordum. İki yıldır böyle devam ediyordu.

Ofislerden birinin kapısı yumuşak bir tıklama sesiyle açılıyor ve pahalı bir takım elbise giymiş bir adam çıkıyor, göremediğim biriyle el sıkışıyor. Resepsiyoniste başını sallıyor, bana bakıyor ve sonra çıkıyor. Bu etkileşim belki otuz saniye sürüyor, ama buraya ait olmadığımı hatırlatmak için yeterli.

"Bay Oliver?"

Adımı duyunca dönüp bakıyorum. Resepsiyonist, açık kapıyı işaret ederek temkinli bir gülümsemeyle, ben gittikten sonra rahat bir nefes alacağını ima ediyor.

"Bay Mitchell şimdi sizi kabul edecek."

Öteki tarafta bulunan ofis bekleme odasından daha kötü. Daha büyük. Daha lüks. Daha heybetli. Büyük bir masa odayı domine ediyor, yanlarında ise dışarıdaki caddeyi gören tavandan tabana pencereler var.

Masadaki adam beni bir sandalyeye yönlendiriyor. Oturduğumda deri sandalye altımda hışırdarak hava çıkarıyor. Ellerimi dizlerimin üzerine koyuyorum, pürüzsüz ahşap kolçaklara dokunmayı reddediyorum. Bu yerde varlığımın hiçbir izini bırakmak istemiyorum.

Acaba kaç tane önemli kişi tam da bu noktada oturmuş, bu kasabadaki diğer insanların hayatlarını şekillendiren kararlar almış, ama bunların sonuçlarıyla kendileri yaşamak zorunda kalmamışlardır?

Masanın solunda, özel raflar hukuk kitaplarıyla doludur. Bunlar bekleme odasındakiler gibi dekoratif görünmüyorlar. Kullanımdan dolayı sırtları buruşmuş, iş kitapları. Bu manzara garip bir şekilde güven verici. En azından bu zenginlik tapınağında birileri gerçekten çalışıyor.

Mitchell, beklediğimden daha genç. Belki kırklı yaşların ortalarında, düzgün kesilmiş sakalı ve bir avukat için fazla nazik görünen gözleri var. Ben kalkıp çıkma isteğiyle mücadele ederken, o masasındaki kağıtları karıştırıyor. Bana gülümseme şekli, resepsiyonistin bariz korkusundan daha fazla rahatsızlık veriyor.

İyilik, düşmanlıktan daha zor başa çıkabildiğim bir şey olmuştur. Düşmanlıkta neye karşı karşıya olduğunuzu bilirsiniz. Düşmanlık, olduğu şeyden başka bir şey gibi davranmaz.

Masasında, benim görebileceğim şekilde yerleştirilmiş gümüş çerçeveli bir fotoğraf var. Fotoğrafta kendisi, bir kadın ve iki çocuk var, hepsi gülümsüyor. Fotoğraftaki herkes sağlıklı, mutlu ve *güvende* görünüyor.

"Geldiğiniz için teşekkürler, Bay Oliver."

Bay Oliver. Sanki ben böyle bir ofise ait biriymişim gibi. Kollarında hapishane dövmelemleri olmayan, banka hesabında iki yüz dolardan az parası olan ve botlarında delikler olan biriymişim gibi.

"Bunun Harris Edwards ile ilgili olduğunu söylemişsiniz." Eski tarih öğretmenimin adı ağızımda tuhaf geliyor. Düşünmek istemediğim anıları geri getiriyor.

Mitchell başını sallıyor ve masasındaki kalın manila klasörü hafifçe vurur. "Bay Edwards vasiyetinde sizinle ilgili çok özel hükümler koymuş."

Parmaklarım dizlerime kıvrılıyor. Denim kumaş o bölgede yıpranmış, neredeyse iplikleri sökülmuş ve kopan bir ipliği koparmak için kendimi zor tutuyorum. "Neden?"

"İstekleri konusunda çok netti." Sorumu görmezden gelen Mitchell, dosyayı açar ve Edwards'ın el yazısını görürüm — mektuplarından ve denemelerindeki kenar notlarından hatırladığım aynı kıvrımlı yazı. Boğazım düğümlenir. "Sana Cedar Caddesi'nde bir ev ve emanet olarak tutulan önemli miktarda para bırakmış."

Sözler boş bir kavanozun içindeki taşlar gibi kafamın içinde yankılanıyor, ses çıkarıyor ama hiçbir anlam ifade etmiyor. Onu yanlış duymuş olmalıyım.

"O... ne yaptı?"

"Evde bazı onarımlar yapılması gerekiyor, ama ipotek yok. Mülkiyeti sana devretmek için gereken tüm masraflar karşılanmış." Önündeki evrakları kontrol eder. "Bir de araba var. Yeni model bir Honda. Bir yaşından küçük, çok az kilometre yapmış. Mükemmel durumda."

Araba kullanabiliyorsunuz, değil mi? Kullanamıyorsanız, bunun için de bir düzenleme var."

"Araba kullanabilirim." Cevap otomatik olarak geliyor. Hapisten çıktıktan ve ilk işimi bulduktan sonra ilk hedefim buydu.

O başını sallar ve okuduğu kağıdın kenarına bir şeyler yazar. "İyi. O zaman bunun için ayrılan para arabanın bakım masraflarına gidecek." Sayfayı çevirir. "Ev ve arabanın yanı sıra, aylık on bin dolarlık bir ödenek alacaksın. Bu, günlük yaşam giderlerini karşılayacak ve aynı zamanda evin onarım masraflarını da karşılayacak. Altı ay sonra, iki yüz elli bin dolarlık ek bir güven fonu sana verilecek. Bundan on iki ay sonra, onun belirlediği şartları yerine getirmen halinde, ikinci bir iki yüz elli bin dolarlık depozito daha verilecek."

"Hayır. Ne?" Sözlerim o kadar keskin çıkar ki Mitchell gözlerini kırpar. Kulaklarımda nabzım gümbür gümbür atıyor, kalbim göğsümde deli gibi çarpıyor. "Bu olamaz... O yapamaz..."

Rakamlar kafamda dönüp duruyor, mantıklı bir şekilde sıralanmayı reddediyor. Bir ev. Bir araba. Hayatımda gördüğümünden daha fazla para.

"Bir şey ister misiniz? Su? Kahve? Bir dakika bekleyin. Size çok fazla bilgi verdiğimin farkındayım." Mitchell'ın sesi, korkmuş bir hayvana konuşuyormuş gibi nazikti.

Belki de ben öyleyimdir. Güvenmeyi ya da tuzak aramadan iyi şeyleri kabul etmeyi unutmuş vahşi bir hayvan.

Kafamı sallıyorum. İstesem bile bir şey içebileceğimi sanmıyorum.

"Devam edeyim mi?"

"Daha fazlası mı var?" Kelimeleri zar zor çıkarabiliyorum.

Ağzının köşesinde küçük bir gülümseme belirir. "Aylık ödenek, tam güven fonunu alabilmen için

Edwards'ın belirlediği şartları yerine getirmenize odaklanabilmenizi sağlamak içindir."

"Şartlar?"

"Şimdilik, mülkü bakımlı tutmak ve tamamen yaşanabilir hale getirmek. Graystone Hollow'da altı ay kalmalı, bu evde yaşamalı ve çalışmaları tamamlamalısınız." Masadan, başka bir yüzyıldan kalma gibi mumla mühürlenmiş bir zarf kaydıldı. "Ek şartlar *da var*, ancak Bay Edwards'ın talimatına göre, Cedar Street'te ikamet etmeyi kabul ettiğinizi belirten sözleşmeyi imzaladıktan bir ay sonra size verilecek. Ancak, karar vermeden önce bunu şimdi okumalısınız."

Zarf, kalın, pahalı kağıttan yapılmıştı; okul kütüphanelerinde uyuyan sorunlu çocuklara verilen notlar için değil, önemli belgeler için kullanılan türden bir kağıt. Bu düşünce kafamda kök salmadan onu bastırıp, titremeye başlayan ellerimle zarfı yırttım.

Ronan,

Hayatın sana verdiklerinden çok daha fazlasını hak ediyordun. Çok geç olana kadar beklemek yerine, o zamanlar bir şeyler yapmalıydım. Yapmadım ve bunun için her zaman pişman olacağım. En azından son yedi yılı biraz daha katlanılır hale getirmişimdir umarım, ama benim için bu yeterli değil. Sen iyi bir adamsın Ronan ve şimdi o zaman elde edemediğin fırsatları elde etmeni istiyorum. İçgüdüsel olarak hayır diyeceğini biliyorum, ama gururun bu fırsatı elinden almasına izin verme.

Bu sadaka değil, acıma da değil. Bu, geleceğini geri kazanmanın ilk adımı.

Harris.

Kalbim kulaklarımda çarpıyor, Mitchell'ın evraklar ve imzalar hakkında söylediklerini duyamıyorum. Parmaklarımda hareket ettiğini fark etmeden mektup avucumda buruşuyor.

"Bunun çok zor olduğunu anlıyorum," diyor Mitchell sessizce. Sesi çok uzaklardan geliyor gibi. "Lütfen acele etme."

Ama zaman geçse de bu durum mantıklı gelmeyecek. "Ne yapmam gerekiyor?"

"Şartları anladığınızı belirten belgeyi imzalamanız gerekiyor. Ayrıca ev ve arabanın mülkiyetini kesinleştirmek için bazı evraklar var. Banka'ya da gitmeniz gerekecek, orada hesabınızı ve paranızı serbest bırakmak için imzalamanız gereken bazı ek belgeler var."

Kafamı sallayıp, bana söylediği yeri imzalıyorum. İmzam, tüm bu resmi hukuki dilin yanında yanlış görünüyor. Kalemim her vuruşu, anlamadığım bir şeye beni bağlamaktadır. İşimi bitirdiğimde, her şeyin kopyasını çıkarıp bana veriyor. Bunun gerçek olduğunun kanıtı. Birinin benim *bir şeye* layık olduğumu düşündüğünün kanıtı.

Bu beni rahatsız ediyor. Belgelere adımlı yazdığım için şimdiden pişmanım. Bir bit yeniğı olmalı. Henüz anlamadığım bir şey.

"Bunlar evin anahtarları." Mitchell anahtarları uzattı. Bir saniye tereddüt ettikten sonra anahtarları aldım. Metal avucumda çok ağırdı. "İşte arabanın anahtarı. Garajın anahtarlarını evin mutfak çekmecesinde bulabilirsiniz. Arka bahçede bir atölye de var. Onun anahtarları da garajın anahtarlarıyla birlikte olmalı. Ayrıca, Bay Edwards'ın hazır olduğunuzda açmanızı istediği bir mektup daha var

" Mektubu bana uzatır, sonra ayağa kalkar ve bir elini uzatır. "Hoş geldiniz, Bay Oliver."

Ev.

Graystone Hollow benim için hiçbir zaman bir ev olmadı.

Ayağa kalktığımı hatırlamıyorum. Elini sıkıştırdığımı hatırlamıyorum. Sadece dışarı çıktığımı hatırlıyorum. Resepsiyonist bir şey söylüyor ama duymuyorum. Botlarım krem rengi halıya daha fazla kir bırakıyor.

Ve sonra dışarı çıkıyorum. Keskin sonbahar havası yüzüme çarparak beni şok eder ve kendime getirir. Parmaklarım tuşların üzerinde uyuşmuştur. Göğsüm sıkışmıştır. Mektup cebimde kağıttan değil de ateşten yapılmış gibi yanıyor.

Gümüş rengi bir BMW geçiyor, ardından pas ve umutla bir arada duran bir kamyonet. Kahve dükkanının penceresinden biri bana çok uzun süre bakıyor — muhtemelen benim dükkanı gözetlediğimi düşünen, incilerle süslenmiş bir kadın. Yürümeye devam ediyorum, anahtarlar avucuma iz bırakacak kadar sertçe batıyor.

Daha iyisini hak ediyordun.

Hayır, hak etmedim. Hak ettiğimi aldım. Benim yaptığım seçimleri yaptığında tam olarak böyle olur. Her şey kontrolden çıktığında ve bunu durdurmak için hiçbir şey yapamadığında.

Bir şeyler yapmalıydım.

Yapabileceği hiçbir şey yoktu. Kimsenin yapabileceği hiçbir şey yoktu. Yardımı kabul etmezdim ve tek başıma yapamayacağımı anladığımda, artık çok geçti.

Ayda on bin dolar mı? Bir ev mi? Bir araba mı? Altı ay sonra beni bekleyen iki yüz elli bin dolar, ve sonra on iki ay sonra yine aynı miktar mı?

Bu çok fazla. Çok kolay. Ve yıllarca hiçbir şeyin uzun sürmediğini öğrenmiş biri için çok cömert.

Hayatımda *hiçbir şey*, etiketinde yazan fiyattan daha yüksek bir bedel ödemeden elde edilmedi.

Daha hızlı yürüyorum,

pounds

benim içimden geçiyor. Çık dışarı, sunulan şeye çok fazla bakma. Ama yapamıyorum.

Elimdeki anahtarlar buna izin vermiyor. Cebimdeki mektup buna izin vermiyor.

Edwards'ın planladığı her neyse, otuz gün sonra patlayacak bir saatli bomba gibi beni bekliyor. Ve onun altında, Graystone Hollow'un hayaleti bekliyor, bazı yerlerin, kalman için sana ne kadar para verseler de, geçmişini unutmama izin vermediğini hatırlatıyor.

Yürürken ışık değişiyor, ufukta bulutlar toplanıyor, yağmur yağacağına dair karanlık bir hava var. Yapraklar kaldırımda kayıyor, kurumuş ve kırılğan, küçük kasırgalara kapılıp hiçbir yerde uzun süre kalamıyorlar.

Yürüyüşüme devam ediyorum, en son buraya geldiğimde yarı yarıya hatırladığım binaların ve yıllardır kaçmaya çalıştığım anıları barındıran sokakların önünden geçiyorum. Anahtarlar avucumda sıkıca duruyor, metal avucumu ısıtıyor. Mektup cebimde katlanmış halde duruyor ve onun başka ne söylemiş olabileceğini düşünmemeye çalışıyorum.

Chapter Four

RONAN - 17 YAŞINDA

ELLERİM TITRIYOR, sırt çantamı omzuma asıp ayağa kalkıyorum. Sahip olduğum her şey çantanın içinde. İki gömlek, bir yedek kot pantolon, son okulumdan aldığım defter ve Greyhound otobüsünün koltuğunun arkasında sıkışmış ve unutulmuş bir kitap.

Otobüsten inerken, yükselen güneş boş sokakları aydınlatıyor. Birkaç erkenci işçi, soğuktan korunmak için yakalarını kaldırmış, istasyondan aceleyle geçiyor. Kimse bana dikkat etmiyor. Asla etmezler.

Lise ofisi üç saat sonra açılacak, bu yüzden ceplerimi karıştırıp otobüs durağının yanındaki lokantada kahve alacak kadar para topluyorum. Garson, masanın üzerine yaydığım kağıtlara bakarak kahvemi bırakıp beni yalnız bırakıyor. Muhtemelen benim de son dakikada ödevini yapan bir çocuk olduğumu düşünüyor.

Ama durum öyle değil.

Bu sefer sahte belgeler iyi. Portland'da yanlış logo kullandığım ve sekreter gerçekten telefon etmeye başladığı için böyle olmak zorundaydı. Kimse bir şeyleri doğrulayamadan oradan ayrıldım.

Ondan sonra daha iyi oldum. Okul antetli kağıtları, transfer formları, tıbbi kayıtlar... Nereye bakacağını bilersen her şey internette mevcut. Hangi detayların önemli olduğunu, hangilerinin kimsenin kontrol etmediğini anladım. Yıllar önce annemin reçetelerini taklit etmekten doğal bir ilerleme. Doktor imzaları, tarih damgaları, DEA numaraları. O zamanlar onu hayatta tutmak içindi. Şimdi ise kendimi sonsuza kadar kaybolmaktan korumak için.

Bu kasabayı büyüklüğü nedeniyle seçtim. Orta büyüklükte bir lise var ve yakın kasabalardan sürekli transfer öğrencileri geliyor. Öğrenci devri o kadar yüksek ki, ayrıntıları takip etmektense kutuları işaretlemek daha önemli. Seattle'daki kütüphanenin bilgisayarında geçirdiğim bir gün bunu anlamam için yeterliydi.

Bu, sokaklar beni canlı canlı yutmadan önce eğitimimi bitirmek için son şansım.

Okula yürüyerek gitmek, lokantadan yirmi dakika sürüyor. Dün gece, gözlerim yanana kadar basmış olduğum şehir haritasını inceleyerek yolu ezberledim. İstasyonun uzaklaştıkça binalar eskimekte, yıpranmış tuğlalar ve soyulmuş boyalar daha iyi günlerin hikayelerini anlatıyor.

İlk arabalar personel otoparkına girmeye başladığında liseye ulaşıyorum. Bina, sabah gökyüzüne karşı üç katlı tuğla ve bulanık pencereleriyle çömelmiş gibi duruyor. Gittiğim diğer tüm okullarla aynı görünüyor. Aynı yorgun mimari. Aynı zincir bağlantılı çit, okulu mahalleden ayıran. Aynı his, bu yerin sonsuza kadar burada olacağı ve içindeki herkes gittikten sonra da uzun süre burada kalacağı hissi.

Sekreter dışında ana ofis boş. Ona evraklarımı veriyorum.

"Ronan Oliver. Bugün başlamam gerekiyor."

Parmakları klavyeye vuruyor, tırnakları annemin haplarıyla aynı pembe renkte boyanmış. Zamanı kesen rastgele bir ayrıntı. Bazı anılar

böyle. Yıllar sonra bile kanatacak kadar keskin kalırlar.

Ekrana kaşlarını çatarak bakıyor. "Önceki okul kayıtlarınız eksik görünüyor."

"Sistem hatası olabilir." Yalan söylemek kolay geliyor. Pratik yapmak çoğu şeyde sizi daha iyi hale getirir, kendinizde sevmediğiniz şeylerde bile. "Eminim hala her şeyi aktarıyorlardır."

"Peki ya ailen?" Gözleri en üstteki kağıda düşer. "Oh ... Evraklarında amcan yazıyor ama..."

"Ailem öldü. Amcam beni yanına aldı, ama iş için çok seyahat ediyor." Sesimi düz tutuyorum. *Sıkılmış gibi*. Aynı soruyu binlerce kez cevaplamış ve artık savunmaya gerek duymayacak kadar umursamayan bir gencin ses tonu. "Telefon numarası iletişim bilgilerinde var."

Seattle'dan ayrılmadan önce otobüs durağının tuvaletinde bir telefon buldum. Telefonun şifresi yoktu ve numaralar rehberde kayıtlıydı. Numarayı olarak kaydettim ve sesli mesajı değiştirdim. Böylece ararlarsa, numara gerçekmiş gibi görünecek. Umarım hiç ihtiyacım olmaz.

O belgeleri tekrar incelerken, ben ellerimi sabit tutmaya ve gözlerimi çıkışa bakmak yerine dümdüz ileriye bakmaya odaklanıyorum. Geçen yıl üç okulda yapmam gereken her şeyi öğrendim. Kendinden emin görünürsen, nadiren daha fazlasını istediklerine çabucak öğrendim.

"Tamam o zaman." Masadan birkaç kağıt kaydırıyor. "Bu acil durum iletişim formlarını amcanızın imzalaması gerekiyor. Yarın sabah geri getirin."

İşten çıktıktan sonra imzaları taklit edebilirim. Şimdiye kadar söylediğim yalanlara bir tane daha eklense ne olur ki? Ders programını ve kat planını yazdırdıktan sonra beni yolcu etti.

Ders başlamadan önce ofiste işimi bitirmeyi tercih ederdim ve kaybetmek kendimi kalabalıklar onlar taşıdı

koridorlardan sınıflara doğru ilerlediler, ama durum öyle değil. Koridorlar boş, bu da sınıfa girdiğimde tüm gözlerin üzerimde olacağı anlamına geliyor.

Programına göre, ilk dersim 204 numaralı sınıfta Bay Edwards'ın tarih dersi. Kapıyı ittiğimde gıcırdadı ve öğretmen cümlesinin ortasında durakladı. Tel çerçeveli gözlükleri ve dirseklerinde deri yamaları olan bir süveteri olan yaşlı bir adamdı.

"Aha! *Sen* yeni öğrencimiz olmalısın. Sınıf, bu..."

"Ronan."

"Graystone Hollow Lisesi'ne hoş geldin, Ronan." Masasından bir ders kitabı ve alıştırma kitabı alır ve bana uzatır. "Al bunları. Henüz okul malzemelerini almaya vaktin olmamıştır herhalde."

"Hayır, efendim. Teşekkür ederim."

"Git ve yerine otur." Arkadaki boş bir sırayı işaret etti ve sınıfa geri döndü.

Sınıfta fısıltılar yayılır ve ben arka köşedeki boş masaya doğru yürürken gözler benim hareketlerimi takip eder.

"*Yine* yıl ortasında transfer mi?" diye mırıldanır biri. "Bu dönem *üç tane* oldu."

Pencerenin yanındaki koltuğa oturup çantamı masanın altına itiyorum. Yanımdaki kız sandalyesini biraz uzaklaştırıyor. Öndeki adam sürekli arkasına bakıyor.

Bırakın baksınlar. Bırakın merak etsinler. Kendilerini rahat hissettiren hikayeleri uydursunlar. Umurumda değil. Buraya arkadaş edinmeye gelmedim. Buraya delirmemek için geldim.

Edwards, İç Savaş, özellikle Sherman'ın Yürüyüşü, ikmal hatları ve strateji üzerine dersine geri döner. Çantamdan bir kalem çıkarırım, defterimi açarım ve yazmaya başlarım, muhtemelen diğer çoğu insanı sıkacak detayları not alırım. Tarih benim için mantıklıdır. Sebep ve sonuç. Eylem ve sonuç. Hayatımdaki çoğu

şeylerin aksine, mantığı var, bu mantık acımasız olsa bile.

Tahtaya önemli tarihleri yazıyor. El yazısı düzgün, bazen el yazısı harflerine dönüşüyor. Diğer öğrenciler, o arkasını döndüğünde ellerinin arkasında fısıldaşıyor, Sherman veya savaşla ilgisi olmayan notlar geçiriyorlar.

Normal ergenlik davranışları.

Edwards, Sherman'ın taktikleri hakkında soru sorduğunda kimse cevap vermez. Hepsi başlarını eğip, başka yere bakar ve göz teması kurmaktan kaçınırlar. Ben cevabı biliyorum. Biliyorum çünkü bir bakıma bunu yaşamışlığım var. Bazen geride kalan her şeyi yakmak, ilerlemenin tek gerçek yolu olabilir. Ama elim aşağıda kalır.

Ben de *bu* dersi öğrendim. Gönüllü olma, öne çıkma ve en önemlisi, kimseye adını hatırlaması için bir neden verme.

Sessizlik artar. Edwards bekler, bakışları sıralar üzerinde dolaşır. Bana bakar ve ben kendimi durduramadan konuşurken bulurum.

"O sadece kaynakları yok etmekle kalmıyordu. Onların savaşma iradesini de kırıyordu. Teslim olana kadar hiçbir yerin güvenli olmadığını onlara gösteriyordu."

Herkes bana dönüp bakıyor. Edwards, neredeyse şaşırmış gibi, sözlerimi düşünerek bir an duruyor, sonra yavaşça başını sallıyor ve yüzünde bir gülümseme belirliyor.

"Çok iyi. Teşekkürler, Ronan."

O dersine devam eder, ben de başımı eğip yazmaya odaklanırım, cümleler arasında bana bakış attığını görmemiş gibi davranırım. Zil çaldığında, o benim adımları söyler. Onu duymamış gibi davranır, diğerleri hala çantalarını toplarken kalkıp hareket ederim. O beni durduramadan kapıdan çıkarım.

En yakın tuvalete girip kapiya yaslanıyorum. Odanın diğer ucunda, yansımam bana bakıyor. Soluk ten, gözlerimin altında koyu halkalar, yüzüme düşen çok uzun saçlar. Çenemdeki morluk neredeyse kaybolmuş...

Gardını düşürdüğünde ve yanlış insanlara güvendiğinde neler olabileceğini hatırlatır.

Dikleşip, kapıyı sıkıştırmak için etrafa bakıyorum. Burada olduğum sürece kimsenin içeri girmesini istemiyorum. Bir köşede çöp kutusu var, onu tutup kapı kolunun altına sıkıştırıyorum. Sonra lavaboların önüne gelene kadar zemini geçiyorum. Musluğu çevirip yüzüme su serpiyorum. Dudaklarımı yaladığımda suyun tadı garip geliyor. Seattle veya Portland'dakinden farklı, metalik bir tadı var. Evimdeki paslı borulardan bile daha fazla. Gerçi bunu hatırlamak artık daha zor.

Ev.

Bu kelime boğazımda düğümleniyor. Oradan ayrılalı, annemin oğlu olmayı bırakalı ve hiç kimse olmaya başladığımdan bu yana üç yıldan fazla zaman geçti.

Bazen, gece geç saatlerde, açlık ve soğuk beni aptallaştıracak kadar şiddetlendiğinde, annemin hala nefes alıp almadığını merak ediyorum. Benim varlığımı hatırlayıp hatırlamadığını. Hapları değil de beni seçip seçmeyeceğini.

Ama ona ulaşip bunu kontrol etmenin doğru olmadığını biliyorum.

Dışarıda, öğrencilerin koridorlarda dolaştığını duyabiliyorum. Biri kapıyı deniyor, sonra kapıyı yumrukluyor.

"Kapıyı aç!"

Onlara aldırış etmiyorum ve bir iki saniye sonra küfrederek uzaklaşıyorlar. Normal sorunları olan normal çocuklar. En büyük endişeleri sınavı geçmek ya da bir partiye davet edilmek. Benimki ise bu gece nerede uyuyacağım ve bir sonraki yemeğimi nereden bulacağım.

Öyleyse, yapmam gerekeni yapacağım. Ortaya çıkacağım. Sessiz kalacağım. İşimi yapacağım. Ve belki bu sefer, başkasının koridorlarında dolaşan bir hayalet olmaktan daha fazlasını yapmanın bir yolunu bulurum.

Belki bu sefer farklı olur.

Belki yeterince tekrar edersem, buna inanırım.

Uyarı zili çalıyor ve beni geri şimdiki zamana çekiyor. Lavabodan uzaklaşıyorum, çöp kutusunu köşesine geri çekiyorum

köşesine sürüklerim ve bir sonraki dersime giderim.

Sırada İngilizce var. Öğretmen *'The Grapes of Wrath'* okuyacağımızı duyurur ve içimde bir şeyler canlanır. Steinbeck, hiçbir şeye sahip olmamanın ne demek olduğunu anlamıştı. Sahip olduğun her şeyi sırtında taşıyarak bir yerden bir yere göç etmek ve dünyanın insanları ezip geçmesini izlemek, ta ki geriye sadece yoluna devam etme iradesi kalana kadar.

Bu kitabı daha önce Portland'daki bir kütüphanede okumuştum, ısıtma deliğinin beni birkaç saat sıcak tuttuğu bir köşede otururken. Bu hikaye, çoğu şeyin yapamadığı şekilde aklımda kaldı. Belki de benim gibi insanlar hakkında olduğu içindi. Dünyanın varlığını unutmayı tercih ettiği insanlar.

Öğle vakti geldiğinde, kafeteryaya gitmiyorum. Bunun bir anlamı yok. Ne param var ne de yanımda öğle yemeği. Bunun yerine kütüphaneye gidiyorum.

Baş kütüphaneci masasında oturmuş, iade edilen kitapları damgalıyor. Ses neredeyse yatıştırıcı. Çoğu kütüphane dijitale geçmiş olsa da, burası hala eski kayıt ve çıkış yöntemini kullanıyor. İçeri girdiğimde başını kaldırıp bana hafifçe gülümsüyor, sonra işine geri dönüyor.

Referans bölümünün yakınında, pencerelerden uzak ve radyatöre yakın bir köşe buluyorum. Masa, yıllar boyunca kazınmış baş harfler ve sıkıcı karalamalarla çiziklerle dolu. Defterimi açıyorum, acil durum iletişim formlarını çıkarıyorum ve imzalamaya başlıyorum.

Etrafımda kütüphane sessiz seslerle nefes alıyor. Ahşap zeminde ayak sesleri. Bilgisayar faresinin yumuşak tıklamaları. Omurgamdaki gerginliği gevşeten ve biraz daha rahat nefes almamı sağlayan günlük sesler.

Formları doldurup çantama geri koyuyorum, sonra tarih kitabını çıkarıp bir sonraki bölümü okuyorum. Burada hayatta kalmak istiyorsam, bir adım önde olmam gerekiyor. Her şey benim bir yabancı olduğumu haykırsa da, bu sınıflara ait olduğumu kanıtlamam gerekiyor.

Öğleden sonra daha fazla dersle geçer. Matematik, denklemlerin hayatımdaki her şeyden daha anlamlı olduğu ders.

Biyoloji, arkada oturup başımı eğdiğim ders. Son zil çaldığında başım zonkluyor. Haftalardır birkaç saatten fazla uyumadım ve dün gece otobüs durağındaki bankta uyumak da pek yardımcı olmadı.

Bu gece uyumak için bir bankta yatmaktan daha sıcak bir yer bulmam gerekiyor. Diğer öğrenciler tarafından fark edilmeyeceğim, devriye gezen polisler tarafından uzaklaştırılmayacağım bir yer. Böyle bir kasabada, beni sokakta uyurken gören tek bir kişi bile olsa, tüm kasaba bunu öğrenir.

Liseden üç blok ötede, yarısı yıkılmış bir tel örgü çit görüyorum. Ötesinde eski, terk edilmiş bir fabrika var. Gölgelerin arasında kalarak boşluktan tırmanıp binanın etrafını dolaşıyorum. Yerdeki çatlaklardan çıkan kırık camlar ve yabancı otlar dışında hiçbir şey yok. Uzun zamandır kimsenin buraya gelmediğinin işaretleri.

Arka kapı sert bir itmeyle ve paslı menteşelerin gıcirtısıyla açılır ve ben içeri girerim. İçerisi pas ve çürüme kokuyor, ama dışarıdaki hava koşullarından korunmak için bir sığınak.

İkinci katta, eskiden ofis olarak kullanılmış olabilecek bir oda buluyorum. Girişten yeterince uzak olduğu için güvendeyim, ama biri keşfe çıkarsa, beni bulmadan çok önce ayak seslerini duyabileceğim kadar da yakın. Gerekirse kaçabileceğim bir pencere var ve drenaj borusu ağırlığımı taşıyacak kadar sağlam görünüyor. Sırt çantamı açıp Seattle'dan ayrılmadan önce bir mağazadan çaldığım battaniyeyi çıkarıyorum. Battaniyeyi serip çantamı yastık gibi duvara dayıyorum ve otobüste bulduğum kitabı çıkarıyorum.

Işık çoktan sönüyor ve battaniyeye rağmen betonun içinden soğuk sızıyor. Bir süreliğine kendimi kurgusal bir dünyada kaybetmeyi umarak kitabı açıyorum, ama kelimeler bulanıklaşıyor. Aklım sürekli Edwards'a ve onun sorusuna cevap verdiğimde bana bakışına dönüyor. Onun dikkatini tekrar çekemem. Görülmek çok tehlikeli.

Karnım gurulldıyor, ağzım kuruyor ve başım ağrıyor. Nerede yemek bulabileceğimi bulmam gerekiyor, ama şu anda tek istediğim uyumak.

Kitabı bir kenara koyup gözlerimi kapatıyorum, başımı duvara yaslıyorum. Yarın, bu kasabada hayatta kalmak için yapmam gereken her şeyi yapacağım. Okula geri döneceğim. Başımı eğik tutacağım. Bunun geçici olduğunu hatırlayacağım.

Ama bu gece, sadece bu gece, belki bu sefer işler farklı olur diye umut ediyorum.

Chapter Five

LILY

THE JITTERY SQUIRREL, cumartesi sabahı kalabalığıyla dolup taşıyor. Sıraya giriyorum, marketten aklımı kaçırmadan kurtulduğum için hala küçük bir zaferin tadını çıkarıyorum. Sebze-meyve reyonunun kendine özgü kaosunu atlatıp alışveriş arabası öfkesine kapılmadan, bir latte ve kruvasanı hak ettim.

Önümde Amy Wilson ve Kate Peterson konuşuyorlar. Seslerini alçaltmaya zahmet etmiyorlar ve bir metreden daha az mesafede durdukları için konuşmalarını duymamak zor. Hep böyleydiler. Okuldayken bile sınıfın en gürültücü kızlarıydılar.

"Sadece söylüyorum." Amy fincanını kaldırıyor, ruj fincanının kenarına bulaşıyor. "Hapishane ona iyi geldi. Anlarsın ya, doğru yerleri doldurdu." Kaşlarını oynatıyor ve dudaklarını şapırdatıyor.

Omurgam kaskatı kesilir. Kimden bahsettiğini anlamak için ismini duymama bile gerek yok.

"Sen çok kötüsün." Kate gülerek onun koluna vurur.

"Rachel, dün Mitchell'ın ofisine girdiğinde onu neredeyse tanıyamadığını söyledi. Tamamen kaslı, dövmelele kaplı, dağınık siyah saçlıydı."

Kahve dükkanındaki hava gerginleşir. Ne sipariş edeceğimi zaten bilmeme rağmen, tezgahın üzerindeki menü panosuna odaklanırım.

"Lily Gladwin'in o zamanlar onda ne bulduğunu hiç anlamadım. Sınıfımızdaki herhangi bir erkekle birlikte olabilirdi."

Tırnaklarım avuç içlerime hilal şeklinde izler bırakıyor ve keskin acıyı memnuniyetle karşılıyorum çünkü boynumdan yukarıya doğru yayılan sıcaklığın dışında odaklanabileceğim bir şey veriyor bana.

"Değil mi? Mezuniyet konuşmacısı, kim bilir nerede yaşayan bir çocukla gizlice görüşüyordu. Onun sık sık yıkandığından bile emin değilim. Annem, onun Maple'daki eski bir binada uyuduğunu düşündüğünü söyledi."

Onların aksine, ben onun nerede uyuduğunu ve yıkanmaya ne kadar takıntılı olduğunu biliyordum. Onların öğrenmeye zahmet etmedikleri ve anlamaya hiç önem vermedikleri şeyleri biliyordum.

Sıra ilerliyor. Ben ilerlemiyorum.

"Belki de kötü çocukları seviyordu. Tehlikeli ve gizemli olan her şeyi. Ya da belki de onun büyüdüğünde nasıl bir adam olacağını görebiliyordu... çünkü ben o adama bir ağaç gibi tırmanmaya hazırdım."

Kate gülerek burnunu çektirdi. "O zamanlar tehlikeli değildi. Sadece... yoğun biriydi. İngilizce derslerinde olanları hatırlıyor musun..."

"Aman Tanrım, *evet!* Steinbeck ve sınıf ayrımları hakkında konuşmaya başladığında. Bayan Preston ağlayacak gibi görünüyordu."

O dersi hatırlıyorum. Sesi, rahat analizlerimizi kesip geçmişti, herkesin koltuklarında kıpırdanmasına neden olacak kadar keskin bir sesle. Joad'ları sanki kişisel olarak tanıyormuş gibi konuşmuştu. Sanki onların açlığı ve çaresizliği sadece analiz edilecek temalar değil, yaşanmış deneyimlermiş gibi.

Bayan Preston tartışmanın yönünü değiştirmeye çalışmıştı, ama o buna izin vermedi. Elleri masanın kenarını, parmak eklemleri beyazlaşacak kadar sıkı kavramıştı ve sesi

tutkuyla titriyordu. Öfke... O acı çekiyorken, etrafındaki insanlar edebiyatta acı çekmeyi okuyup bunu önemsemiyorlardı.

"Sence Lily onu bu yüzden mi sevdi? Belki de o, Cathy'nin Heathcliff'iydi?" ikisi de güldüler. "Kasvetli görünüşünün altında kaynayan tutku."

"Daha çok onu kurtarabileceğini düşündüğü için." Amy'nin sesi kendini beğenmiş, tatmin olmuş bir tona büründü, bu da benim çenemi sıkılaştırdı. "Kuzenim onu tutukladıkları gece görevdeydi. Onu bulduklarında, onun..."

"Belki de yedi yıl önce olanlara harcadığın kadar kendi ilişkine de yatırım yapsaydın, şu anda boşanma sürecinde olmazdın."

İki kadın da dönüp bana bakıyor, gözleri fal taşı gibi açılmış, ağızları şoktan mükemmel bir O şekli oluşturmuş. Onlar bir şey söylemeden, daha kötü bir şey söylemeden, pahalı kahvelerini yudumlarken başkalarının acılarını dedikodu malzemesi yapan insanlar hakkında ne düşündüğümü söylemeden oradan çıkıyorum.

Soğuk hava yüzüme çarpar. Göğsüm çok sıkışık, kaburgalarım düzgün genişleyemeyen ciğerlerimi sıkıştırıyor.

Onlar, bizim yaşadıklarımızı küçük kasaba teorilerine indirgeyemezler ya da onu anladıklarını iddia edemezler. *Bizi*. Ellerim titriyor, araba anahtarlarımı bulmaya çalışırken. Kapıyı açmayı başarana kadar iki kez parmaklarımın arasından kayıyorlar.

Arabada oturuyorum, motoru çalıştıramıyorum. Birisi kahve dükkanının penceresinden bana bakıyor. Bakışları bir saniye fazla uzun sürüyor. Dedikodunun konusu olmak istemediğim için motoru çalıştırıyorum.

Üç blok sonra, okula doğru gittiğimi fark ediyorum. Yanlış yön. Yanlış gün. Boş bir kilise otoparkına giriyorum, parmaklarım direksiyonu o kadar sıkı tutuyor ki, eklemlerim beyazlaşıyor.

Kate ve Amy'nin konuşması kafamda dönüp duruyor.

Maple'daki eski bina. Tutuklama. Hapishane ona iyi gelmiş.

Onun hakkında konuşma şekilleri midemi bulandırıyor. Sanki o, ruh hallerine göre anlatabilecekleri bir hikaye, ibretlik bir öykü ya da kurtuluş öyküsüymüş gibi. Birinin boğulduğunu görmek ve onu kıyıya çekecek gücü olmamak nasıl bir şey, hiç bilmiyorlar.

Gösterge panelindeki saat 11:47'yi gösteriyor. Eve gidip bagajımda eriyen yiyecekleri kaldırmam lazım.

Trafiğe geri dönüp, onunla ilk kez konuştuğum, boş otoparkı olan lisenin önünden geçiyorum. Öğle yemeğinde saklandığı kütüphanenin önünden geçiyorum, arka köşede gözüne çarpan herhangi bir kitapla. Bazen onu orada yakalardım, o kadar dalmış olurdu ki, karşısına oturana kadar beni fark etmezdi. Şaşıır, sonra benim olduğumu görünce rahatlardı.

Yüz hatlarının bir anlık yumuşaması, omuzlarının yarım santim düşmesi, hiç tamamlayamadığı gülümsemenin izleri... Ben o anlar için yaşıyordum.

Sonunda eve vardığımda, dairemin içindeki sessizlik kapıyı açar açmaz beni vurur. Market poşetlerini mutfaktaki tezgahın üzerine bırakır, sonra orada durup içindekileri izlerim.

Dondurmayı üç kez elime alıp, her seferinde sanki bana henüz bilmediğim bir şey söyleyecekmiş gibi etiketini okudum, sonra tezgahın üzerine koydum. Zaten yumuşamıştı, kabı terlemişti. Onu dondurucuya koymam gerekirdi. Ama koymadım.

Dün akşamki bulaşıklar lavaboda bekliyor. Gelecek haftanın ders planları masamda yarı bitmiş halde duruyor. Duvarımdaki takvimde yaklaşan üç doğum günü var, her biri düzgün el yazımıyla işaretlenmiş. Her şeyin parçalandığıktan sonra kurduğum hayatın tüm işaretleri. Hayatta kaldığının, hayatıma devam ettiğimin, şimdi iyi olduğumun tüm kanıtları.

Ama iyi değilim.

Hiç iyi olmadım.

Telefonu m arka cebimde titriyor. Çıkarıp mesajı açıyorum.

Anne: Yarın hala geliyor musun?

Cevap vermeden telefonu masaya bırakıyorum. Bir vızıltı daha. Bu sefer Cassidy'den.

Cassidy: Onu gördün mü?

Bunu da görmezden geliyorum. Cassidy biliyor. *Tabii ki biliyor.* Bu kasaba, bu kadar büyük sırları saklayamayacak kadar küçük. Şimdiye kadar *herkes* Ronan Oliver'ın geri döndüğünü öğrenmiştir. Bu geceye kadar, herkes bunun nedeni hakkında teoriler üretmiş olacaktır.

Mutfağın duvarları üzerime üstüme geliyor. Yıllar boy 'da inşa ettiğim bariyerleri aşmaya çalışan çok fazla anı var. Cuma geceleri aileme yalan söyleyip Cassidy ile ders çalıştığımı söylediğim zamanlar. Arabamı eski fabrikanın arkasındaki gölgelere park ettiğim zamanlar. Her zaman sırtını duvara dayayarak oturduğu, güvenli olması gereken yerlerde bile gözleriyle sürekli çıkışları kontrol ettiği zamanlar.

Kendimi yatak odamda, dolabımın önünde dururken buluyorum. En üst rafta, eski yıllıkların arkasına saklanmış bir kutu var. Duruşma günü eve döndükten sonra, yıkıntılar arasında yazmaya çalışırken onu kaldırmıştım.

Onu açmamalıyım. Ama çoktan onu almak için uzanıyorum.

Hatırladığımdan daha hafif. Kapağını çıkarıp yatağın üzerine koyuyorum. En üstte, zamanla yumuşamış ve gözyaşlarıyla lekelenmiş bir mektup var. Elimi titreyerek mektubu çıkarıp açıyorum.

Rona ,

5'm w ici p cLi< Se a<<e if 5 bo>'c, 5'll xea . Şeca<se
cLe e axe wɔ ds i <ide e 9^at ^axe ɔv^e'e else to pɔ.
Yov dib>'c loɔS ac e. Noc ɔ e. Noc w^3en ere ;t^3ing
nas (alli p apa'9. Noc w^3en t^3e; we e xeabi>g t^3e
se 9en e. Rnb >oc w^3en 5 wa< xig^3c t^3exe, my ^3eaxt S'eaSing
<o lovdly 5 cLovp^t ecexyɔ>e novlt Se able co
^ea' ic.

5 novlt ^are fɔlloved yɔ< a>;w^3exe. 5 novlt ^are tɔne
any9^i p fo' ;ov.

5 gördüm yɔ<. 5 xeall; sav ;ov. 5 nere gördüm 9^e s9ɔxy 9^ey
colb, o× t^3e nLi<pe'<. Rll / <an wa< ;ov.

T^e wɔ ds lv'. 5 Sli>h La d, fo' ing 9^e ac i>co
fo vs. Teaxs <pill ɔxe' a>;way, ^ot 9xa Ss bovn y cLeeSs
cLac 5 bo>'c bo9^e' vipi p anay.

5'xe bee> cLi>hi p aSovt tüm nɔ'ts 5 wa>c tɔ <a; co
yɔ<. Rll 9^e t^3ing< 5 nis^3 5 covlt ma e yɔ< vnbe sta>d.

Şvc yɔ<'ll >exe' ead t^3is. Rnb yov'll >exe' Snow ^3on
mv ^ 5—

Kelimeler sayfada yüzüyor, gözyaşları görüşümü bulanıklaştırıyor ve okumamı imkansız hale getiriyor. Ne yazdıklarını bilmek için onları görmem gerekmiyor. Zihnime kazınmışlar. Gözlerimi kapattığımda göz kapaklarımın içinden görebiliyorum.

Boğazımdaki yumru nefes almamı imkansız hale getiriyor. Gözlerimi sıkıca kapatıyorum, ama anılar yine de kafamı dolduruyor.

Onu ilk kez tarih dersinde gördüm, ilk dönemin üçüncü haftasındaydı. Bay Edwards ona oturmasını söylediğinde, omuzları çökmüş, başı eğik bir şekilde arka sıradaki boş masaya yöneldi. Gözlerinde, bizim yaşımızdaki kimsenin bilmemesi gereken deneyimler vardı.

Fısıltılar hızla yayıldı. Kasaba, o buraya geleli bir ay bile olmadan ona sırtını dönmüştü. Üç gün üst üste aynı kıyafetlerle okula geldi. Uyuyacak güvenli bir yeri olmadığı için kütüphanede uyuyakaldı. Diğer insanlar nefes alır gibi kitap okurdu.

Ve benden başka kimse bunu fark etmedi.

Annem bile bana onun hakkında uyarıda bulundu, ama bunun çok geç olduğunu bilmiyordu.

*Ondan uzak dur, Lily. Bazı insanlar kurtarılamaz.
Denemek seni de mahvedecek.*

Belki de yıkılmak böyle bir şeydir. Hiç okumak istemeyen birine yazdığım mektupla yatak odamın zemininde oturmak.

Mektup elimde titriyor ve onu nazikçe kutuya geri koyuyorum, titreyen parmaklarımla düzleştiriyorum. Telefonum mutfaktan tekrar çalıyor. Cevap vermeyeceğim başka bir mesaj. Şu anda başa çıkamayacağım normal hayata başka bir bağ.

Kutuda sadece mektup yok. Lokantadan bir fiş var, kahve siparişi soluk mürekkeple hala okunabiliyor. Sade, şekersiz. İkimizin polaroid fotoğrafı, yüzünde sadece benim için sakladığı bir gülümseme var. Dolabıma bıraktığı, ders kitaplarımın arasına sıkıştırdığı, ceketimin cebine koyduğu katlanmış notlar. Beni fark edilmiş hissettiren sözler.

Ve en altta...

Gözlerim yanıyor ve kitabı çıkarırken titremesini engellemek için alt dudağımı ısırıyorum.

Onun "*Gazap Üzümleri*" kitabının kenarları, düşünceleri, gözlemleri, tartışmaları ve acısıyla doluydu. Duruşmadan sonra fabrikada buldum. Oraya son bir kez gitmiş, boş koridorlarda sürünerek ilerlemiş ve

kırılgan ve geçici bir şey inşa ettiğimiz yerde durdum. Kitabı aldım. Belki çaldım. Kesinlikle kurtardım.

Dizlerim titriyor ve duvara yaslanıp, kitabı göğsüme sıkıca bastırıyorum. Mutfaktan bir şey damlıyor. Muhtemelen dondurma. Ait olmadığı yerde, tezgahın üzerinde bırakılmış, eriyip yapışkan bir pislik haline gelecek ve sonra benim temizlemem gerekecek. Çıkan ses yarı gülme, yarı hıçkırık.

Dışarıda, dünya bensiz devam ediyor. Arabalar binamın önünden geçiyor, komşular bahçeleriyle ilgileniyor, çocukların kahkahaları pencereden içeri sızıyor. Ama ben burada yerde oturmuş ağlıyorum.

Cassidy'yi arayıp, tüm bu sözleri sonunda dökülebilirim. Ona bunun hala ne kadar acı verdiğini, yaranın hiç kapanmadığını itiraf edebilirim. Ama bu tür bir acıyı, onu yaşamamış birine nasıl açıklayabilirsiniz? Birinin ortadan kaybolmasını izlerken, bunu engelleyemeden orada durmanın ne demek olduğunu onlara nasıl anlatabilirsiniz?

Ve o kişi hala hayatta, hala nefes alıyor, hala dünyanın bir yerinde var ama tamamen ulaşılamazken, sevginin nasıl kedere dönüştüğünü nasıl anlatırsınız?

Telefonum annemin zil sesiyle çalıyor. Ses, dairede yankılanıyor, tiz ve ısrarcı. O, onun geri döndüğünü bilecek. Şimdiye kadar bütün kasaba bilecektir. Benim mesafemi koruduğumdan, kendimi koruduğumdan ve geçmiş hatalarımdan ders aldığımdan emin olmak isteyecektir.

Mektupları yakıp kutudaki diğer her şeyi atabilirim. Bu en sağlıklı şey olurdu.

Ama kendimi bırakamıyorum. Bu parçalar, benim için önemli olan tek şey.

Bazı şeyler, seni yeniden paramparça etse bile saklanmak içindir.

Öğleden sonra akşama doğru ilerlerken, pencereden giren ışık değişiyor. Bacaklarım uyuşmuş,

ve iğneler çok uzun süre hareketsiz kalan kaslarıma yayılıyor.

Telefon çalmayı kesti. Dondurma şimdiye kadar kesinlikle bozulmuştur.

Kutudan notlardan birini açıyorum. Yaşadığı hayata rağmen, el yazısı bana güzel ve şiirsel bir şekilde bakıyor.

Neden bu kadar çok okuduğumu sordun. Gerçek şu ki, başkalarının sözleri benim kafamdakilerden daha kolay yaşanabilir. Kitaplarda her şey mantıklıdır. Sebepler sonuçlar doğurur. Sorunların çözümleri vardır. Kimse açlık çekmez, donmaz ya da ortadan kaybolmaz.

Kitaplarda insanlar kurtulur.

Göğsüm ağrıyor. Bunu, kenarları pürüzlü ve düzensiz bir defterden koparılmış bir kağıt parçasına yazmıştı. Bir öğleden sonra kütüphanede, sanki biri kitabı elinden alacakmış gibi sayfa sayfa yutarcasına okurken ona bu soruyu sormuştum.

Hiç durmaz mısın? diye sormuştum. *Hiç sadece... kelimeler olmadan var olur musun?*

O zaman anlamamıştım, gerçekten anlamamıştım. Ama şimdi anlıyorum. Kelimeler onun can simidi, ona vazgeçmek için nedenlerden başka bir şey vermeyen dünyayla olan bağıydı. Ve kelimeler yetmediğinde, gerçeklik çok sert ve çok hızlı bir şekilde çöktüğünde, hayatta kalmak onun kaldırabileceğinden daha fazla hale geldiğinde...

Notu dikkatlice katlayıp kutuya geri koyuyorum. Yarın erimiş dondurmayı temizleyeceğim. Yarın

annemin mesajlarına ve Cassidy'nin sorularına cevap vereceğim.

Ama bu gece, burada yerde oturup, kaybolmadan çok önce hayalet olan bir çocuğun parçalarını tutacağım.

Chapter Six

LILY - 17 YAŞINDA

"Dünkü notlarını ödünç alabilir miyim?" Cassidy tarih dersinden önce yanımdaki koltuğa oturur ve hemen defterime uzanır. "Yemin ederim, Bay Edwards her gün daha hızlı konuşuyor."

Gülerek defterimi ona doğru itiyorum. "Belki Mike'a mesaj atmasaydın..."

"Mike'a mesaj atmıyordum." Durur, dudakları kıvrılır. "Çok fazla."

Gülümsememi saklayarak çantamı boşaltmaya devam ediyorum. Cassidy, anaokulundan beri en iyi arkadaşım. Şimdi, tarih notlarımı kopyalıyor, matematikte bana yardım ediyor ve bir şekilde ikimiz de not ortalamalarımızı yüksek tutarak ailelerimizi mutlu ediyoruz. Bu sistem işe yarıyor, annem ara sıra *"diğerlerinin sorunlarına yardım etmekle"* daha az zaman harcarsam matematikte daha başarılı olacağımı söylese de.

Aslında haksız sayılmaz. Ama yardım edebileceğim halde insanların zorlandığını görmek, benim için görmezden gelemeyeceğim bir şey. İlkokulda, ayakkabılarını bağlayamayan çocuklara yardım etmek için okulda kalırdım, ortaokulda öğle aralarında ders verirdim...

soran herkese. Annem, kendi geleceğime, kendi üniversite başvurularıma odaklanmam gerektiğini söylüyor. Babam ise sadece iç çekip ona beni rahat bırakmasını söylüyor.

Bazen annemin haklı olup olmadığını merak ediyorum. Tüm bu yardımlar, kendi sorunlarımdan ve mezuniyetten sonra ne olacağına dair kendi belirsizliklerimden kaçmak için mi? Başkalarının sorunlarını çözmek, kendi geleceğimin boşluğuyla yüzleşmekten daha kolay.

"Ah! Sen yeni öğrenci olmalısın." Kapı açıldığında Bay Edwards dersin ortasında durur. Hala Cassidy'nin ders kitabında doğru sayfayı bulmasına yardım ediyorum, kitap yeni olmasına rağmen içindekiler kısmının yarısı nedense eksik. "Sınıf, bu..."

"Ronan."

Bu isim pek akılda kalmıyor. Düzenli olarak yeni öğrenciler alıyoruz, genellikle Bankwell veya Carrington gibi komşu kasabalardan. Aileleri yerel üretim tesislerinde iş buluyor ya da aileleri ayrılıyor ve birdenbire buraya geliyorlar, sanki her zaman buradaymışlar gibi rutinlerimize giriyorlar. Çoğu bir ya da iki yıl içinde tekrar ayrılıyor, koşullar tekrar değiştiğinde geri transfer oluyorlar.

Cassidy dirseğiyle beni dürtene kadar başımı kaldırmıyorum. *Sertçe*. "Ne?"

Çenesini odanın arkasına doğru uzatıyor. Hafifçe dönüp, çok yeni bir sırt çantası ve belirsiz bir gülümsemeyle başka bir çocuk görmeyi bekliyorum. Bunun yerine, boş gözler, koyu saçlar ve keskin hatlar görüyorum.

Pencerenin yanında, yarısı gölgede oturuyor, sanki duvara karışmaya çalışıyormuş gibi. Kapüşonlu sweatshirt'ünün dirsekleri yıpranmış ve sırt çantası savaştan çıkmış gibi görünüyor.

Bay Edwards, Sherman'ın Yürüyüşü hakkındaki dersine geri döner. Not almam gerekirdi — bu kesinlikle AP sınavında çıkacak — ama bir şey dikkatimi odanın köşesine çekip duruyor. Yeni öğrenci değil,

ama oturup odayı izleme şekli. Kalemimi kağıt üzerinde gezdirmeme şekli. Edwards'ın söylediklerine göre başını sallama veya sallama şekli, benim fark etmediğim ayrıntıları yakalama şekli.

Bilgiyi özümseme şekli neredeyse açgözlü denilebilecek kadar. Odaklanması tam, *mutlak*, sanki şu anda onun için var olan tek şey bu sınıfmış gibi. Çoğu öğrenci dalıp gidiyor, masaların altında telefonlarına bakıyor, notlar geçiriyor, pencereden dışarı bakıyor. Ama bu çocuk Edwards'ın söylediği her kelimeye kilitlenmiş durumda.

"O sadece kaynakları yok etmiyordu." Sesi sessiz ama karardır, Edwards kimsenin cevap vermek istemediği bir soru sorduğunda sınıfın sessizliğini bozar. "Onların savaşıma iradesini kırıyordu. Teslim olana kadar hiçbir yerin güvenli olmadığını gösteriyordu."

Sözler havada asılı kalıyor, ders kitabının ötesine geçen bir anlayışla yüklü. Edwards yavaşça başını sallıyor ve ben onun ifadesinde bir şey yakalıyorum. Belki de farkındalık, ya da endişe olabilir. Öğretmenlerin, öğrencilerinde kendilerini endişelendiren bir şey gördüklerinde takındıkları türden bir ifade.

Onun sözlerini notlarıma yazdım ve iki kez altını çizdim.

"Günahla sarılmış bir bela gibi görünüyor," diye fısıldıyor Cassidy, ders bittikten sonra eşyalarımızı toplarken.

Zaten telefonunu çıkarıyor, muhtemelen Rachel veya Claire'e yeni gelişmeyi haber vermek için. Bu büyüklükteki bir okulda, yeni öğrenciler her zaman en önemli dedikodu konusudur. Yeni kan, yeni hikayeler demektir ve herkes ilginç bir şeyi ilk fark eden olmak ister.

"Zil çaldığında nasıl ortadan kaybolduğunu gördün mü? Edwards'ın onu çağırmasını görmezden geldi ve oradan hemen uzaklaştı."

"Çünkü *sen* ders bittikten sonra hep öğretmenle sohbet etmek için kalırsın," diyorum, kitaplarımı toplayarak.

Ama ben de fark ettim. Koltuğundan kalkıp, çantasını omzuna asıp, kapıya doğru ilerlerken...

Öğretmenin kendisiyle konuştuğunu fark etti. İlk çıkan, çoğumuz ayağa kalkmadan önce gitmişti.

"Bu farklı." Saçlarını omzunun üzerinden attı. "Kaba olma hakkımı kazandım. Anaokulundan beri buradayım."

Gülüyorum, ama dikkatim pencerenin yanındaki boş sıraya geri dönüyor. Bu çocukta farklı bir şey var. Transfer öğrencilerin ve onların uyum sağlama çabalarının olağan kalıplarına uymayan bir şey. Çoğu yeni öğrenci çok fazla çaba gösterir, herkese gülümser, çok fazla soru sorar, yerini bulmak için çaresizce çabalar. Bu çocuk ise tam tersi. Görünmez kalmak için aktif olarak çaba gösteriyor gibi görünüyor.

Onu bir sonraki görüşüm İngilizce dersinde. Aynı pozisyon — arka köşe, çıkışın yanında. Aynı yoğun odaklanma, aynı defter. Belki son dakikada transfer olmuştur ve henüz yeni bir defter almaya fırsatı olmamıştır... ya da belki de almaya gücü yetmiyordur.

Bu düşünce beni rahatsız ediyor.

Bayan Preston dersin başında *"The Grapes of Wrath"* kitabını okuyacağımızı duyurduğunda, onun tüm duruşu değişir. Omurgası hafifçe düzelir, kalemi tutuş şekli değişir. Parmakları defterin üzerinde yayılır. Ve bir an için, yüzündeki ifade açılır, ilgi, hatta belki de açlık gösterir, sonra duvarlar tekrar yerine oturur.

İlginç.

İçimden bir ses, bu çocuğun Steinbeck'in eserini çoktan okuduğunu söylüyor. Belki de birden fazla kez. Yüzündeki ifade, yeni bir şey keşfetmekle ilgili değildi, tanıdık bir şeye geri dönmekle ilgiliydi.

Sonraki hafta boyunca, kendimi onu izlerken buluyorum. Açıkça değil. Ben, incelikli davranışların başkalarına özgü bir şey olduğunu düşünen Amy değilim. Ama bazı şeyleri fark ediyorum. Her zaman yalnız olması, hayalet gibi dersler arasında dolaşması, boş köşeleri ve çıkış sıralarını işgal etmesi. Öğle yemeğinde kütüphanenin referans bölümünde saklanması. Koridorlarda, sanki o orada değilmiş gibi insanlar onun etrafında dolaşıyor.

Öğle yemeğinde kütüphanenin referans bölümünde saklanıyor. Koridorlarda insanlar sanki o orada değilmiş gibi etrafından akıp geçiyor.

Tarih ve İngilizce derslerine her zaman erken geliyor, kimse gelmeden önce ders kitaplarını okuyor. Sayfaları dikkatlice çeviriyor, sanki nazik davranmazsa kitaplar kırılacakmış gibi. Bazen gözlerinin altında koyu halkalar oluyor ve kimse ona bakmadığını düşündüğünde elleri hafifçe titriyor.

Ve aynı üç tişörtü dönüşümlü olarak giyiyor. Perşembe günü, siyah tişörtün etek ucunda Pazartesi günü olmayan bir yırtık var. Cuma günü ise gri tişörtün yakası yıpranmış. Çoğu insanın fark etmeyeceği küçük detaylar, ama ben fark ediyorum. Her zaman fark ederim.

"Lily, dünyaya dön." Cassidy elini yüzümün önünde sallıyor. Çalışma saatinde kütüphanedeyiz, sözde matematik ödevimizi yapıyoruz. "Yine bakıyorsun."

"Bakmıyorum." Dikkatimi masadaki ders kitabına geri çeviriyorum. "*Düşünüyorum.*"

"Ne hakkında?"

"Matematiğin yavaş yavaş ruhumu öldürdüğünü."

"Yalancı." Kalemikle defterime vuruyor. "On dakikadır aynı soruyu çözüyorsun."

"Zor bir problem."

O burun kıvırdı, sonra sandalyesine yaslanarak beni inceledi. "Geçen hafta uykunda cebir yaptın. Gerçekte ne oluyor?"

Tereddüt ettim, sonra onun oturduğu karanlık köşeyi işaret ettim. "Yeni gelen çocuk hakkında merak ediyorum."

Kimden bahsettiğimi bilmek için bakmasına bile gerek yok. "Ronan."

"Evet."

"O ne olmuş?"

"Garip değil mi? Birden ortaya çıkıp kimseyle konuşmaması?"

Cassidy omuz silkiyor, parmakları arasında kalemini çeviriyor. "Belki utangaçtır. Ya da insanları sevmiyordur. *Bazı* insanlar sevmez,

biliyorsun."

"Ondan daha fazlası var."

"Nereden biliyorsun?"

"Sadece... bazı şeyleri fark ediyorum."

"Evet, fark edersin." Gülümser. "Mike'ı benden önce fark edip, ona çıkma teklif etmemi söylediğin gibi."

"Her gün kafeteryada ona aşk dolu bakışlar atıyordun. Bu iğrençlikten kusmadan önce bir şey söylemek zorundaydım."

"Göz kırpmak mı?" Bana buruşuk bir kağıt parçası fırlatır. "Ben göz kırpmam."

"Kesinlikle göz kırpıyorsun."

Şu anda ikimiz de gülmemeye çalışıyoruz ve Bayan Carson, ödünç verme masasından bize uyarıcı bir bakış atıyor. Cassidy abartılı bir masum yüz ifadesi takınıyor, sonra eğilip sesini fısıltıya indiriyor.

"Tamam, ama ciddi. Bu adamda seni bu kadar ilgilendiren ne var?"

Soruyu düşünüyorum. "Bence o yalnız. *Gerçekten* yalnız. Sadece henüz arkadaş edinmemiş yeni çocuk gibi yalnız değil."

Karanlık saçlı çocuğa bakmak için dönüyor, çocuk kütüphanenin en karanlık köşesinde başını kitaba eğmiş durumda. Sırtı duvara dönük duruyor, böylece yaklaşan herkesi görebiliyor.

Ama onu izlemekten kendimi alamıyorum. Kompozisyonları her zaman mükemmel notlarla geri geliyor. Bayan Preston'ın onları geri verdiğini, üstüne kırmızı A harfinin açıkça yazıldığını görüyorum, ama o sınıfta hiç elini kaldırmıyor. Öğretmen ona doğrudan bir soru sorduğunda, o kısa, parlak anlar dışında hiç gönüllü olmuyor veya katılım göstermiyor.

Ama neden? Birini bu kadar ortadan kaybolmaya kararlı yapan nedir?

İlk notumu yazmadan önce iki haftadır okulumuzda okuyordu. Dramatik bir şey yoktu. Sadece ilgisini çekebilecek bir bilgiyi paylaşmak istedim.

*The li x a'y ^as a ecte cöpy of Ctei>se S in t³e
xe(e en e <ectio>. The σ e vicL ³is o'ipinal >oces.*

Tarih dersi başlamadan önce notu masasına bırakıyorum, sonra o sınıfa girdiğinde kitabımı okumaya dalmış gibi yapıyorum. Gözümün ucuyla, notu bulmasını izliyorum, parmaklarının, sert görünüşüyle tezat oluşturan bir naziklikle kağıdı açmasını izliyorum. Notu bir kez, sonra iki kez okumasını izliyorum, alnında küçük bir kırışıklık beliriyor. Sonra notu dikkatlice katlayıp cebine koyuyor.

Etrafına bakmıyor, kimin gönderdiğini anlamaya çalışmıyor, ama ertesi gün onu referans bölümünde görüyorum, parmakları Steinbeck'in kenar notlarını takip ediyor. Yavaşça okuyor, bazen durup not defterine bir şeyler yazıyor. Burada ifadesi farklı, daha yumuşak, daha açık. Ve bu beni gülümsetiyor.

Birinin sevdiği bir şeyle bağlantı kurmasını izlemek çok güzel. Omuzları hafifçe gevşiyor ve nefesi düzeliyor gibi görünüyor. Bu birkaç dakika boyunca, taşıdığı yük ne olursa olsun daha hafif görünüyor.

"Yine o şeyi yapıyorsun," diyor Cassidy öğle yemeğinde. "Ne şeyi?"

"Kurtarılması gereken birini bulma şeyi." "Kimseyi kurtarmaya çalışmıyorum." Sandviçime odaklanıyorum böylece onun gözlerine bakmak zorunda kalmam. "Sadece bir kitapla ilgili bir nottu."

"Uh-huh." Elmamı çaldı. "Sadece bir kitap... tabii."

"Öyleydi! Kütüphanede daha iyi bir kopyası var. Yardımcı olmaya çalışıyordum."

"Sen her zaman yardımsever birisin." Sesinde yargılama yok, sadece sevgi var. Omzunu omzuma çarptırıyor. "Bu senin süper gücün. Ya da ölümcül kusurun. Hangisi olduğuna karar veremedim."

"İkisi de olabilir."

"*Kesinlikle* ikisi de." Şimdi benim patates kızartmamdan bir tane çalıyor. "Bu konuda planın ne? Bir ara onunla gerçekten konuşacak mısın?"

"Bir planım yok."

"Yalancı."

"*Yok!*"

Bana inanmadığını gösteren bir bakış atıyor, ama ısrar etmiyor. Bunun yerine, kimya deneyindeki felaketiyle ilgili bir hikaye anlatmaya başlıyor ve ben de kendimi günümüzün normal rutinine geri çekiliyorum.

Ama daha sonra, İngilizce dersinde, gözlerim yine ona takılıyor, okumasını izliyorum. Elindeki '*Grapes of Wrath*' kitabı notlarla dolu, kenarları kelimelerle dolmuş —bazıları iki kez altı çizilmiş, bazıları da daire içine alınmış. Sanki Steinbeck'in kendisiyle sohbet ediyormuş gibi.

Onun zihninin içini görmek nasıl olurdu acaba? O sayfaları okurken ne gördüğünü anlamak. Bizim kaçırdığımız bağlantıları onun nasıl kurduğunu bilmek.

Bayan Preston, Joad ailesi hakkında bir soru sordu ve bir an için onun cevap vereceğini düşündüm. Eli defterine doğru hareket etti. Ağzı hafifçe açıldı. Ama sonra kendini tuttu ve o an geçti. Söyleyeceği her neyse, geri yuttu, kendi inşa ettiği duvarların arkasına kilitledi.

O kadar hızlı oluyor ki, ona bakıyor olmasaydım fark etmezdi. O kısacık anda yaşanan savaşa tanık oluyorum: katılım arzusu ile gizli kalma ihtiyacı arasında. Ve ihtiyaç kazanıyor.

Ona karşı her zaman kazanır.

Dersten sonra, eşyalarını toplamasını izliyorum. Yine kapıdan ilk çıkan o oluyor. Koridor onu hızla yutuyor ve ben sınıftan çıkamadan o çoktan gitmiş oluyor.

Kendime sadece meraklı olduğumu söylüyorum. O notun bir anlamı yoktu. Sadece küçük bir nezaketti, herkese yapabileceğim türden.

Ama şimdiden bir tane daha yazmayı düşünüyorum.

Chapter Seven

RONAN

Yolu tırmanmadan önce evin önündeki kaldırımda ne kadar süre durduğumu bilmiyorum. Çizmelerim çatlamış betona saplanmış halde, yer yer grileşmiş beyaz dış cepheye ve bir tarafı hafifçe çökmüş çatıya bakıyorum. Sağ tarafta iki araba sığacak kadar büyük bir garaj yolu var, ön kapıya çıkan merdivenlerden itibaren uzanan bir çim alan var. Beyaz bir çit, kaldırımdan ayırıyor, çitin çitaları çürümüş ve aralarında boşluklar var.

Parmaklarım elimdeki anahtarı sıkıca kavlıyor. Mitchell'ın ofisinden buraya kadar tüm yol boyunca anahtarı sıkıca tutuyordum ve avucumda anahtarın izi kalmış.

Lise öğretmenleri, dokundukları her şeyi mahveden öğrencilere evlerini bırakmazlar. Özellikle de beş yılını beton bir kutuda hayatta kalmayı öğrenerek geçiren eski mahkumlara bırakmazlar. Ama Edwards farklıydı. Onun zengin bir aileden geldiğini biliyorum. Lise tarih öğretmeni olmasının sebebinin bu işi sevmesi olduğunu biliyorum. Bilmediğim şey ise, neden tüm bunları bana bıraktığı.

Ama işte buradayım. Daha iyi günler görmüş, ama hala umutla dolu bir evin önündeki kaldırımda duruyorum.

Sonunda harekete geçtiğimde anahtar ön kapının kilidinde sıkışıyor. Sonunda açılana kadar omzumla tahtaya bastırarak anahtarı sallamam gerekiyor. Kapı gıcırıyor, yüksek sesle protesto ediyor, menteşeler kullanılmadığından dolayı ağlıyor.

İlk önce bayat hava çarptı bana. Sonra toz. Kapı toz bulutunu kaldırıncı nefes almayı başardım ve sonraki birkaç dakikayı boğulur gibi geçirdim.

Sonunda içeri girdiğimde, botlarım parke zemini kaplayan gri tabakada izler bırakıyor. Giriş holü önümde açılıyor, o kadar geniş ki iki kolumu da uzatabiliyorum ama yine de duvarlara dokunamıyorum. Duvarlar bir zamanlar mavi olabilecek, soyulmuş duvar kağıtlarıyla kaplı. Şimdi eski sigara dumanı rengine ve köşelerde kıvrılıyor.

Her şey yankılanıyor: adımlarım, nefesim, üst kattan gelen yavaş damlama sesi. Ön kapının iki yanındaki kirli pencerelerden süzülen ışık, havada dans eden toz zerreciklerini yakalıyor. Sol tarafta bir merdiven yükseliyor. Her iki tarafta da kapılar açılıyor. Sağda bana en yakın olana doğru ilerliyorum.

Oturma odası beklediğimden daha büyük. Bir duvara yaslanmış, yaşlandıkça sararmış beyaz bir çarşafı örtülmüş eski bir kanepe var. Yine çarşafı örtülmüş iki koltuk ve yüzeyinde su lekeleri olan bir sehpa var. Duvarlara boş kitap rafları yerleştirilmiş, raflar boş ve tozlu.

Tavanda su lekesi yayılmış. Muhtemelen çatı akıyor. Düzeltmem gereken şeylerin zihinsel listesine bunu da ekliyorum.

Göğsüm çok sıkışmış hissediyorum. Toz ciğerlerime yerleşiyor, onları kaplıyor ve nefes almamı zorlaştırıyor.

"Siktir." Kelime duvarlardan yankılanıyor.

Odanın dışına çıkıp ikinci kapıya yöneliyorum. Bu kapı kapalı ve açmaya çalıştığımda sıkışıyor. Sertçe iterek açıyorum ve içeri giriyorum.

Mutfak bir zaman kapsülü gibidir. Dolaplarda hala tabaklar vardır, evdeki her şey gibi tozla kaplıdır. Kenarlarında solmuş çiçek desenleri olan tabaklar. Çeşitli boyutlarda kaseler. Eskiden daha iyi günler görmüş eski aletler tezgahın üzerinde dizili duruyor, ama buzdolabını fişe taktığımda hala uğultu çıkarıyor ve sanırım ocak da çalışacaktır. Mutfak masası masif ahşaptan yapılmış, sandalyeler masaya itilmiş, sanki biri az önce ayrılmış ve bir daha geri dönmemiş gibi.

Kahve fincanları kancalara asılı, her şey gibi tozla kaplı.

Mutfak çekmecesinde garaj ve atölye anahtarlarını, eski paket servis menülerini ve bir yığın boş defter buluyorum. Defterler, Edwards'ın öğrencilere dağıttığı türden; kaliteli kağıt, sağlam kapaklar. En üstteki defterin üzerine onun el yazısıyla adım yazılmış.

Parmaklarımla harflerin üzerinde gezdiriyorum. R-O-N-A-N.

O anda anlıyorum. *Bunu* o ayarlamış. *Planlamış*. Her ay hapishaneye gelip kitaplar getirip sessizce sohbet ederek, benim tamamen ortadan kaybolmama izin vermeyi reddettiği gibi.

Beş yıl boyunca istemediğim ama reddedemediğim ziyaretler. Anıları bir kenara itiyorum.

Mutfaktan garaja açılan bir kapı var, Honda da orada duruyor, o da tozla kaplı. Ruhsat ve sigorta belgeleri torpido gözünde, hepsi benim adıma, altı ay öncesine ait. Bir ay sonra öldü.

Biliyor muydu? Biliyor olmalıydı. Ama bana hiç bir şey söylemedi.

Merdivenler ağırlığım altında gıcırıyor, ama korkuluk kir tabakalarının altında sağlam meşe ağacından yapılmış. Elimi sıkıca tutarak deniyorum. Sağlam, dayanıklı.

İkinci kat da aynı. Üç yatak odası, her birinde çarşafarla örtülmüş mobilyalar var. Ana yatak odasına bağlı banyoda pençeli ayaklı bir küvet var. Giyinme odası dolabı hala askılarla dolu, boş şimdi ve birbirine çarparak

birbirlerine çarpıyor.

Daha sonra araştırmak için zihnimde not ettiğim bir başka konu.

O odadan çıkıp en küçük yatak odasını buluyorum, yataktan çarşafı çekip çıkarıyorum ve her yere daha fazla toz yayıyorum. Yatak hala plastik ambalajında. Yeni ve kullanılmamış.

Bir duvarın önünde bir şifonyer duruyor. Pencerenin altında bir masa var. Hepsi temel mobilyalar, lüks hiçbir şey yok.

Hapishanede, bir takım giysi ve kütüphaneden aldığım üç kitap vardı. Dünyada sahip olduğum her şey buydu. Şimdi ise bana ait bir evin yatak odasında duruyorum.

Ellerimi kapüşonlu ceketimin ceplerine soktuğumda parmaklarım kağıda dokundu. Banka evrakları. Sanırım bu gerçeküstü deneyimin son aşamalarını tamamlayıp onu gerçeğe dönüştürmeliyim. Ön kapıya doğru yöneldim, sonra durup mutfağa geri döndüm ve garaja girdim.

Anahtarı çevirir çevirmez araba çalışıyor. Anahtarlıkta garaj kapısı için bir uzaktan kumanda var ve geri geri çıkıp yola giriyorum, zihnim hala bunun gerçek olduğuna inanamıyor.

Banka lobisi cilalı mermer ve yargılayıcı bir sessizlikle doludur. Güvenlik görevlisi, durmak bilmeyen titremelerimi saklamak için ellerimi cebime sokarak gişeye doğru yürürken beni yakından izliyor.

"Nasıl yardımcı olabilirim?" Gişe memuru beni görünce gülümsemesi kaybolur, gözleri tişörtümün yakasının üstünde görünen siyah mürekkep lekesine takılır.

"Hesabıma erişmem gerekiyor." Mitchell'ın evraklarını gişenin üzerine itiyorum. "Harris Edwards tarafından açılmış."

Belgeleri incelerken kaşlarını çatıyor ve ben nefesimi tutarak, her şeyin yanlış olduğunu söyleyip beni dışarı atması için güvenliği çağırmasını bekliyorum.

"Bir dakika lütfen." Telefonunu eline alır ve ben, o telefona fısıldarken kendimi hazırlarım. Ahizeyi bıraktığında, tüm tavırları değişmiştir. Dudakları bir gülümsemeye kıvrılır ve sesi oldukça sıcaklaşır. "Bay Barnes hemen sizinle ilgilenecek, Bay Oliver. Lütfen oturun."

Yoldan çekildim ama ayakta kaldım. Bir kadın yanımdan geçerken çantasını daha sıkı tuttu. Bir çocuk dövmelemlerimi işaret ederek ne olduklarını sordu, ama annesi onu susturup aceleyle uzaklaştı.

"Bay Oliver?" Gri takım elbiseli bir adam elini uzatarak ortaya çıkar. "Ben James Barnes. Lütfen ofisime buyurun."

Ofisi paranın kokusunu yayıyor. Duvarlar ödülleriyle dolu, masası aile fotoğraflarıyla kaplı. Her şey cilalı ve kalıcı. Bataklik yerine sağlam zemine inşa edilmiş bir hayat.

Karşısındaki koltuğa eliyle işaret ediyor ve bilgisayarında bir şey açıyor.

"Ah evet, Edwards güven hesabı. Her şey ayarlandı. Sadece kimliğinizi doğrulamamız ve birkaç belgeyi imzalamanız gerekiyor."

Ona ehliyetimi veriyorum. Fotoğraf berbat, ama hapishanedeki vesikalık fotoğrafım daha da kötüydü. En azından bu, haklarımı elimden almak yerine bana haklar veren bir şeye bağlı.

"Mükemmel." Birkaç saniye klavyeyle yazıp, bir yığın form çıkarır. "Debit kartını aldığınızı onaylamak için burayı, bankanın imzanızı kaydetmesi için burayı imzalamanız gerekiyor. Hesap koşulları ve para çekme limitleri için bu sayfaları paraf edin. İki hesap var. Biri günlük kullanım için, her ayın ilk günü on bin dolar yatırılacak. Bu ayki para, imzaladığınız anda hesaba yatırılacak ve bundan sonra her ayın ilk günü yatırılmaya devam edecek. İlk altı ay geçtikten sonra, vasiyet şartlarını yerine getirdiyseniz, fonun geri kalanı hesaba yatırılacak. Eminim ki Bay

Mitchell size tüm şartları zaten açıkladı. İkinci hesap bir tasarruf hesabı. Gelirinizin bir kısmını bu hesaba yatırmak isteyip istemediğiniz size kalmış, ancak Bay Edwards her iki hesabın da kullanımınıza açık olmasını istedi.

On bin dolar. Altı ay boyunca her ay. Bir kerede gördüğüm en büyük miktar para.

Önüme koyduğu her şeyi imzalıyorum ve işim bittiğinde, tüm kağıtları toplayıp ayağa kalkıyor.

"Gidip işlemleri halledeyim, sonra size banka kartınızı vereceğim. Çek defteri de ister misiniz?"

"Hayır, teşekkür ederim."

"Kesinlikle tavsiye ederim..."

"Sadece kart yeter."

Ortadan kaybolur ve birkaç dakika sonra banka kartı ve imzalanmış tüm formların kopyalarıyla geri döner. Tekrar oturur ve beni çözemediği bir bulmaca gibi inceler.

"Hepsi bu kadar. Resepsiyona giderseniz, görevlilerden biri kartınızı ve şifrenizi etkinleştirecektir. Başka bir şeye ihtiyacınız olursa..."

"Yok." Ayağa kalkıyorum, elini sıkmak için yeterince uzun bir süre duruyorum, sonra bana bunun bir şaka olduğunu söyleyip geri alması için fırsat vermeden dışarı çıkıyorum.

Debit kartımı etkinleştiren veznedar gözlerime bakmıyor. Acaba benimle aynı okulda mı okumuştum? Davranışlarından, kim olduğumu bildiğini anlıyorum. Kartı tezgahın üzerinden kaydırırken parmak uçlarını kullanıyor ve ben uzanmadan bırakıyor, parmaklarımızın temas etmesinden korkuyor gibi.

Hiçbir şey söylemeden kartı ve kağıtları cebime koyup dışarı çıkıyorum, bir sonraki adımımı şimdiden düşünmeye başlamışım bile.

İhtiyaçlarıma karar veriyorum. Çarşaflar. Havlular. Temizlik malzemeleri. Orada uyuyup yemek yiyebilmem için evin sadece tozunun alınması yetmez.

Şehrin kenarındaki büyük mağaza çok etkileyici. En son buraya geldiğimde bu mağaza yoktu ve muhtemelen beni hatırlayan insanların işlettiği şehirdeki küçük mağazalardan daha kolay alışveriş yapabileceğimi ummuştum. Ama burası çok aydınlık ve çok büyük, her yönde sonsuz sayıda seçenek var.

Kenarlarda kalarak, koridorlarda yavaşça yukarı aşağı dolaşıyorum. Koyu mavi çarşaflar. Havlular, yastıklar. Temizlik malzemeleri — çamaşır suyu, çok amaçlı temizleyici, süngerler, çöp torbaları.

Sepete attığım her ürün, o anın gerçeküstü havasını daha da artırıyor. Her an biri beni durdurup ne yaptığımı sorabilir. Kim olduğumu bilmek isteyebilir.

Ödeme sorunsuz bir şekilde gerçekleşiyor, ama yine de yanlış geliyor.

Sonra bir market bulurum ve zamanımı benzin istasyonundaki boktan şeylerle ya da rafta en ucuz olan şeyle değil, gerçek yiyeceklerle dolu bir alışveriş arabası doldurarak geçiririm. Yıllardır kendime izin vermediğim, hatırlayabildiğimden daha uzun süredir yemediğim şeyleri alırım. Taze meyve. Tanınmayacak kadar işlenmemiş et. Motel odasındaki mikrodalgaya atabileceğim hazır yemekler yerine, doğru düzgün yemekler için gerekli malzemeler.

Gerçek kahve. Hazır kahve değil.

Honda'nın arkasına poşetleri yüklerken, solumda güneş ışığında parlayan sarı saçlar görüyorum. Kalbim duruyor.

Gerçekten duruyor.

Alışveriş poşetlerinden biri parmaklarımdan kayıyor, portakallar yola dökülüyor.

Lily.

Bir saniye boyunca nefes alamıyorum, hareket edemiyorum, sadece bakmaktan başka *bir şey* yapamıyorum. Kulaklarımda kan basıncı yükseliyor. Kalbim acı verici bir şekilde sıkışıyor. Gömmeye çalıştığım her yara izi, her anı geri geliyor.

Fabrika. Ellerinin tenimde hissettiğim dokunuşu. Bana bakışları. Onları beni götürmelerine izin vererek bozduğum sözlerimiz.

Sonra o dönüyor. Bu

Lily değil.

Panikten daha şiddetli bir rahatlama hissediyorum, titriyorum ve midem düğümleniyor. Ellerimin altında sağlam bir şey olması gerektiğinden bagaja tutunuyorum. Nefes almayı hatırlamaya çalışırken portakallar diğer arabaların altında yuvarlanmaya devam ediyor.

Yedi lanet yıl ve sır 'ı görebilme ihtimali bile beni paramparça ediyor.

Titrek ellerimle portakalları kovalayıp topluyorum, muhtemelen artık ezilmiş olsalar da. Ama yiyeceği israf edemem. Kırmayı başaramadığım eski bir alışkanlık.

Eve döndüğümde kendimi kontrol altına alıyorum. Buzdolabını silerken mutfaktaki her şeyi boşaltıyorum. İhtiyacı olan derinlemesine temizlik değil, ama hastalanma endişesi olmadan yiyecekleri koyabilmek için yeterli. Bu iş bittiğinde mutfak masasını, sandalyeleri ve tezgahı temizliyorum. Sonra masaya oturup Mitchell'ın evraklarını yayarım ve yapılması gereken her şeyi anlamaya çalışırım. Ev etrafımda gıcırıyor, tekrar birinin burada olduğu fikrine alışmaya çalışıyor. Ya da belki de sadece kendi yavaş çöküşüne alışmaya çalışıyor.

Her iki seçeneği de anlayabiliyorum.

Vasiyetnamenin fotokopisinin arkasına ataçla tutturulmuş, bana hitaben yazılmış başka bir mektup daha var. Bir saniye göz gezdirdikten sonra kenara koyuyorum.

Her şeyi sırayla

halletmek. Hayatta

kalmanın yolu budur.

Chapter Eight

LILY

Saatlerdir yatak odamın zemininde olduğum yerden kıpırdamadım. Güneş halımın üzerinde yavaşça ilerliyor, değışen ışıkla zamanı işaretlerken, ben burada, gömdüğümü sandığım hayatımın enkazı üzerinde oturuyorum. Geride bıraktığımı sandığım hayaletler arasında bir hayalet.

Annem şimdiye kadar dört kez aradı ve Cassidy'nin mesajları endişeli olmaktan kaygılı hale geldi. Son mesajında cevap vermezsem gelmekle tehdit etti. Umursamalıyım. Harekete geçmeliyim. Burada oturup anılara boğulmak yerine başka şeyler yapmalıyım.

Güneş batıyor. Kehribar rengi koyu altın rengine dönüşüyor, ardından yaklaşan gecenin moruna. Normalde günün bu saatini çok severim. Her şeyin yumuşak ve sessizleştii, gece çökmeden önceki sessizliğı. Ama bu gece, sessizlik beni boğacakmış gibi geliyor.

Kutu hala yanımda açık duruyor, içindekiler halının üzerine dağılmış. Her şeyi tekrar okudum. Okulda birbirimize gönderdiğimiz küçük notlar, kitabının kenarlarına yazdığı notlar ve kitabın içinde bulduğum mektup. Bana hiç göndermediğı mektup.

Sayfayı bir kez daha düzeltiyorum, dudaklarım her kelimeyle birlikte hareket ediyor.

*Bazı insanlar dünyaya ait olduklarını bilerek
doğarlar. Diğerleri ise hayatları boyunca dünyada
bir yer edinmeye çalışırlar. Ve bazılarımız...
bazılarımız çok küçük yaşta, ne kadar uğraşırsak
uğraşalım, dünyanın bize yer açmayacağını
öğreniriz. Bu yüzden, bulabildiğimiz yerleri
çalarız. Kitaplarda. Ödünç alınan yataklarda. Asla
sürmeyecek anlarda. Ve kendimize bunun yeterli
olduğunu söyleriz
yeterli olduğunu söyleriz, yeterli olmadığını bilmemize
rağmen.*

Ve sonra sen varsın.

Bir damla mürekkep, bir leke var, sanki bir sonraki kısmı yazmadan önce tereddüt etmiş gibi. Parmaklarım izi takip ediyor, kaleminin çok bastırdığı yerde hafif bir çöküntü hissediyor.

*/ou, saçma sözlerinle ve beni her zaman
hazırlıksız yakalayan kahkahanla. /ou, asla
söyleyemediğim şeyleri sormayan, ama bir şekilde
yine de duyabilen. /ou, hayatıma en parlak ışık gibi
giren ve*

*güvenmektense bildiğim şeylere inanmak istememi
sağlayan /ou.*

*Ben/senin için bir kelime olsaydı, o kelime
dokunulmaz bir şey olurdu. Parmaklarının
arasından kayıp giden, ama arkasında sıcaklık
bırakan bir şey.*

*Başından beri senin ödünc alınmış bir zaman
olduğunu biliyordum. Seni asla tutamayacağımı
biliyordum. Yine de istedim.*

Mürekkep bazı yerlerde lekelenmiş, sanki yazdıklarından sonra parmağını kelimelerin üzerinde gezdirmiş gibi. Asla sormadım. Onu bulduğumda, artık ulaşamayacağım bir yerdeydi.

Boğazım, göğsümden aşağıya doğru yayılan ve mideye ulaşan ağrıdan dolayı kapanıyor. Bu notu bulduğumu hatırlıyorum. Onun tüm eşyalarını topluyordum ve not yere düştü. Banyoda, sırtımı soğuk fayanslara dayayarak okudum, gözyaşlarım yüzümden akıyordu.

Harfler bulanıklaşana ve boğazım çok sıkışana kadar kelimeleri tekrar tekrar okudum. Çıglık atmak mı, kağıdı yumruğumda buruşturmak mı, yoksa kalbime bastırıp asla bırakmamak mı istediğime karar veremiyorum.

Sadece kelimelerin birbirine uymasını sevdiğini, seslerine ve şiirsel yapısına göre seçtiğini sanıyordum. Bazı insanların pul veya preslenmiş çiçekleri topladığı gibi, solmadan önce bir anlığına sahip olmak için başka bir güzel şey.

Onların onun parçaları olduğunu hiç fark etmemiştim. *Bizim* parçalarımız.

Ve o zaman bile, kelimeleri seven bir çocuğun yanında oturan bir kız olduğumu düşündüğümde, onun bana veda ettiğini hiç bilmiyordum.

Telefonum tekrar titredi ve ekranında Cassidy'nin adı ile birlikte okumaya cesaret edemediğim bir dizi mesaj belirdi. Muhtemelen çoktan yola çıkmıştır ve ben hemen cevap vermezsem kapıyı kırmaya hazırdır.

Ama şu anda, onun sorularıyla ya da bunun eninde sonunda olacağını bildiğini söyleyen bakışlarıyla yüzleşemem.

Hareket etmem lazım. Nefes almam lazım. Buradan çıkmam lazım.

Ayağa kalkıp paltomu alıyorum, daireden çıkıp binanın girişine doğru yürüyorum. Akşam havası beni sarıyor, serin ve nemli, yağmur yağacak gibi. Ellerim ceketimin ceplerine daha da derinlemesine girerken, ayaklarım düşünmeden bir yön seçiyor. O kağıt parçasından, eski halimin hayaleti olan Ronan Oliver'ın şehre geri döndüğü imkansız haberinden uzak olduğu sürece nereye gittiğim önemli değil.

Ama bu imkansız değil, çünkü gerçek.

Bacaklarım beni tanıdık kaldırımlarda yürütüyor, her şeyin dün, geçen hafta ve yıllar önce dünyam parçalandığında olduğu gibi aynı görüldüğü dükkanların önünden geçiyorum. Bu aynılık rahatlatıcı olmalı, ama değil. İçimdeki her şey çılgın atarken dünya nasıl değişmeden devam edebilir?

Fırın kapanırken Main Street sakinleşiyor, sıcak ışığı kaldırıma dökülüyor. Yaşlı Bay Wilson, benim hatırladığım kadarıyla her akşam yaptığı gibi, hırdavat dükkanının önünü süpürüyor. Birkaç genç sinema salonunun önünde oyalanıyor, sessiz sokakta kahkahaları yankılanıyor, muhtemelen hangi partiye davetsiz gideceklerini ya da kim onları kovana kadar hangi otoparkta takılacaklarını planlıyorlar.

Sonra onu görüyorum.

İlk başta beynim gözlerimin gördüklerini işlemek istemiyor. Sadece başı eğik, elleri kapüşonlu ceketinin ceplerine sokulmuş bir adam. Neredeyse tanıdığım biri, hareketleri kemiklerimin derinliklerinde bir şeyleri harekete geçiren biri, bilinçli zihnim farkına varmadan çok önce onu tanıyan hücresel bir hafıza.

Omuzlarının duruşu, yürüyüşü, kaldırımında ilerlerken etrafındaki dünyadan uzak duruşu.

Koyu renkli saçları alnına doğru sarkıyor. Boynunu saran dövmeler yakasının altında kayboluyor. Bu yeni bir şey. Eskiden, asla açıklamadığı yara izleri dışında hiçbir iz bulunmayan cildini kaplayan mürekkep. Gözlerim desenlere takılıyor, bu mesafeden anlamlarını anlamaya çalışıyorum.

Sonra başını kaldırıyor.

Ve dünya nefes almayı keser.

Kalbim göğsüme çarpar. Bir kez. İki kez. Hava kalınlaşır ve ciğerlerime çekilmesi zorlaşır. Görüşüm daralır, ta ki tek görebildiğim sokak lambasının ışığında duran o olana kadar. Hatırladığım çocukla hiç benzemiyor, ama yine de onu tanıyorum.

Hatırladığımdan daha geniş omuzlu. Daha sert görünümlü, eğer bu mümkünse, çok az yemekle hayatta kalan birinin zayıf ve sıska omuzları yerine kaslı omuzları var. Bu adam keskin çizgilerle çizilmiş değil, taştan oyulmuş gibi.

Ama gözleri. Tanrım, o gözler. Onları kendi adımdan daha iyi tanıyorum.

İmkansız. Bu imkansız.

Ama öyle. O.

Ronan.

dünya yan yan Midem mide
düşüyor. Yıllar bir nefes ile bir sonraki nefes
arasında çöküyor.

Adımları sendeliyor. Omuzları kilitleniyor. Yüzünde bir şey parıldıyor, maske kapanmadan önce okumak için çok hızlı kayboluyor

— çok iyi hatırladığım o dikkatli boşluk. "*Ben burada değilim*" diyen boşluk.

Her şey sessizliğe bürünür. Gençlerin kahkahaları sönükleşir. Trafik sesi azalır. Hatta hava bile daha ince hissedilir, sanki aramızdaki boşluktan tüm oksijen emilmiş gibi. Nabzım kulaklarımda çınlar, her atışım hazır olmadığım bir şeye doğru geri sayım gibidir.

Arkamı dönüp uzaklaşmalıyım. Kalbim göğsümden kaçmaya çalışırken burada durmaktan başka *her şeyi* yapmalıyım. Bunun yerine, yoldan çıkıyorum.

Beynimin mantıklı kısmı, üniversiteyi bitirip kariyer yapmayı başaran ve onsuz yaşamayı öğrenen kısmı, durmam için bana bağırıyor. Bu konuyu bırakmamı ve bunun yol açacağı yeni zararlardan kendimi korumamı söylüyor.

Ama bedenim dinlemiyor ve ayaklarım beni ileriye taşıyor — yine on sekiz yaşımdayım ve yeterince çabalarsam ona ulaşabileceğime hala inanıyorum.

Arabalar aramızdan geçiyor ve her seferinde onu bir saniyeliğine görüş alanımdan gizliyor. İçimden bir ses, karşıya geçmeden önce bakmam ve trafiği kontrol etmem gerektiğini söylüyor. Ama hareket etmeyi bırakmıyorum, çünkü içimden bir ses, onu göremediğim o saniyelerde ortadan kaybolacağından korkuyor.

Ben yaklaşırken çenesi geriliyor, ama olduğu yerde kalıyor. Oradaki kaslar seğiriyor — eski bir işaret, eskiden katalogladığım bir işaret.

Kontrolü kaybetmemek için mücadele ederken çenesi gerilir. Bunaldığında parmakları sıkılır.

Kaçması gerektiğinde gözleri çıkışlara kayar.

Aramızda bir metre mesafe olduğunda duruyorum. Hapishanenin onda bıraktığı izleri görebilecek kadar yakın, ama ona uzanıp onun gerçek olduğunu doğrulamak için duyduğum çaresiz dürtüye kapılmayacak kadar uzak.

Boğazımda kelimeler yükselir. Sorular. Suçlamalar. Hiç söyleyemediğim onca şey. Neden beni uzaklaştırdı, neden mücadele etmedi, neden vazgeçti?

Ağzımı açtığımda hiçbir şey çıkmıyor. Ses yok.
Sadece hava ve onun adının hayaleti.

Hareket etmiyor. Belki de yanından geçip onu görmemiş gibi davranmamı umuyor, böylece serbest bırakıldığından beri kendine kurduğu hayata geri dönebilecek.

Ama bunun için çok geç.

"Lily." Sesi hatırladığımdan daha sert. *Daha derin.*

Çakıl ve duman sese dönüştü.

Onun ağzından çıkan adımın sesiyle, içimdeki bir şey çatladı ve ortadan ikiye bölündü. Konuşmaya çalıştım ama hiçbir ses çıkmadı, sadece bildiğim hiçbir dile ait olmayan yaralı bir ses çıktı.

Kalbini kıran birine ne dersin? Ayrılırken senin bir parçanı alıp geri vermeden giden birine?

Bir araba çok yakınımızdan geçiyor, kornası çalıyor ve o irkiliyor. Hafif bir hareket, neredeyse fark edilmeyecek kadar. Çoğu insanın fark etmeyeceği türden bir tepki. Ama ben görüyorum. Onu eskisi gibi izliyorum, her mikro ifadeyi, her kas hareketini, ne düşündüğünü anlamamı sağlayacak her ipucunu not ediyorum.

"Geri dönmüşsün." Sesim bir yabancınıninki gibi. İnce, gergin ve yanlış.

Sözler aptalca. Tabii ki geri dönmüş. Tam burada, önümde duruyor. Ama yıllardır prova ettiğim düzinelerce konuşmanın hiçbirine erişemiyorum. Öfkeli konuşmalar, hüznü konuşmalar, soğukkanlı ve sakin olduğum ve ona onsuz ne kadar iyi olduğumu gösterdiğim konuşmalar.

Gözleri başka yere kayıyor, omzumun üzerinden bir şey arıyor.

Çenesindeki kaslar yine seğiriyor.

Aramızdaki sessizlik boğulacak kadar ağır. Eskiden sessizliği çok iyi kullanırdı. Bir bakışıyla çoğu insanın bin kelimeyle anlatabileceğinden fazlasını anlatabilirdi. Eskiden bunu anlardım. Şimdiyse o, konuşmayı unuttuğum bir dil.

"Neden?" Bu kelime, durduramadan ağzımdan çıkıverdi. Kalbimin derinliklerinden koparılıp, aramızdaki boşluğu kanla dolduran, ham bir ses gibiydi.

Neden geri döndün? Neden şimdi?

Çenesindeki kaslar yine seğiriyor. Parmakları kasılıyor. Ağırlığı kayıyor. Bir an için, gerçekten konuşacak sandım. Dudakları açılıyor. Göğsü nefes alırken genişliyor.

Sonra hiçbir şey olmaz.

"Nerede kalıyorsun?" Neden sorduğumu bilmiyorum. Yutkunurken boğazı hareket eder.

"Cedar Caddesi."

Cedar Street mi? O bölgede, benim yıllık gelirimden daha pahalı evler var. Profesyonelce düzenlenmiş bahçeleri olan tarihi evler.

Bu mantıklı değil. *Hiçbiri* mantıklı değil.

Bir yerlerde bir araba kapısı çarpıyor. Biri Bay Wilson'a iyi geceler diyor. Dünya dönmeye devam ediyor, kaldırımda durup söylemek istediğim onca şeyle boğulduğumdan habersiz.

Duruşu çok sert. Gergin, bir şeyin kırılmasını bekliyor, koşmaya hazır. Ama koşmuyor. Olduğu yerde kalıyor, bana tam olarak bakmıyor, aramızdaki boşluk hayaletlerle doluyor.

Bir grup genç geçiyor, kahkahaları çok gürültülü. O bir adım geri atıyor ve göğsümde panik alevleniyor. Gidiyor. Ortadan kaybolacak.

Yine.

"Yapma!" Bu kelime, geri çekilemeden önce ağzımdan çıkıyor.

Gözleri benimkilere çevrilir. Ve bir saniye boyunca, onu görürüm. Nefes almak gibi kitap okuyan çocuğu. Kelimeleri zırh gibi taşıyan ve parmak uçlarıyla şiiri tenime kazıyan çocuğu. Sonra o an geçer. Yerine daha soğuk bir şey gelir.

Dönüp uzaklaşıyor... ve ben ona izin veriyorum.

Orada donmuş bir şekilde durup, köşeyi dönüp kaybolana kadar onu izledim. Gözlerim kırpmadığım için yanana kadar.

Bacaklarım altımda çökmekten vazgeçene kadar.

Eve dönüş yolunu hatırlamıyorum, ama daireme girdiğimde her şey normalden daha küçük geliyor. Telefonum çalıyor. Cassidy ya da annem olmalı.

Çalmasına izin veriyorum.

Chapter Nine

RONAN - 17 YAŞINDA

HAYATTA KALMAK eğlence için öğrenilen bir beceri değildir. Kemiklerinize işler, nefesinizin bir parçası olur, yaptığınız her hareketin arkasındaki hesap makinesi olur. Zihninizin derinliklerinde sürekli fısıldayan bir içgüdüdür. Sürekli bir açlık, ihtiyaç ve sizi istemeyen bir dünyada ne kadar yer kaplamanız gerektiğini tam olarak bilme duygusu.

Çarşamba günleri kütüphane sadece 4:30'a kadar açık. Bu da bana radyatörün yanında oturup ısınmak için bir buçuk saat zaman veriyor. Arka köşedeki her zamanki yerimde radyatör solumda, acil çıkış on iki adım arkamda ve tüm oda görüş alanımda. Çantamı yere koyduğumda masanın ayağı sallanıyor, sol arka ayağı diğerlerinden daha kısa.

Bayan Carson, arabasıyla rafların arasında dolaşarak kitapları yerine koyuyor. Etrafımızda dolaşmıyor, soru sormuyor. Gözlerimiz buluştuğunda sadece başını sallıyor ve bazen yanımdan geçerken dirseğimin yanına sıcak çay bırakıyor. Dün Earl Grey çayı vardı. Ona hiçbir maliyeti olmayan, ama benim için çok değerli olan küçük bir jest.

O, sadece kitap okuyan bir öğrenci görüyor, gidecek başka yeri olmayan bir çocuk değil. Ben kitapları ödünç alırken gülümsüyor. Bazen kitap öneriyor. Geçen hafta Kerouac'tı. Ondan önce Vonnegut. Onları masada, "*Bunu beğenebilirsin*" yazan bir notla buluyorum.

Defterim "*Cannery Row*"un kapağının altında saklı kalıyor. İçinde gerçek notlarım var. Sayfa sayfa hayatta kalma bilgileri. Zamanlar. Yerler. Risk değerlendirmeleri. Her şey en küçük ayrıntısına kadar hesaplanmış, çünkü tek bir hata günlerce aç kalmak anlamına gelebilir.

Sayfa otuz yedi, Feldman'ın mağazasının arkasındaki yükleme rampasının ayrıntılı bir çizimini içeriyor: güvenlik kamerasının açısı, çöp konteynerinin yanındaki kör nokta, bir gün öncesine ait ekmeklerin ne zaman atıldığına dair program. Sayfa kırk iki, okuldan fabrikaya giden ve Main Street'i geçmeyen bir rotayı gösteriyor. Main Street'te okuldan tanıdıklarım beni tanıyabilir ve sorular sorabilir. Sayfa on sekiz, hangi otomatların bazen arızalandığını, doğru açıyla vurursanız fazladan para veya fazladan bir paket cips verdiğini listeliyor.

Hepsini ezberledim, ama yine de yazıyorum. Kağıt üzerinde görmek, onu gerçek kılıyor.

Öğle yemeği de dikkatli bir hesaplama gerektiriyor. Fazla almamak, çalarken görünmez olmak gibi bir bilim. Yemekhane görevlisi salata barını doldurmak için arkasını döndüğünde bir elma. Terk edilmiş bir tepside alınan yarım sandviç. İhtiyaç ve sağduyu arasında doğru denge.

Okulun ritmini öğrenmek haftalarımı aldı. Vardiyalar ne zaman değişiyor? Hangi öğretmenler fark etmiyor? Kimler yemeklerini bırakıyor?

İzlerim. Beklerim. Ve sadece fark edilmeyecek olanları alırım.

Bazen kendimi hesap yaparken buluyorum — alınan kalori ile harcanan enerjiyi hesaplayarak, bir yerine iki parça meyve almanın ekstra besin değerine değip değmeyeceğini tartarak.

Ve sonra o var.

Bazen, okumaya dalmış olduğumu ve fark etmediğimi sandığı zamanlarda beni izlediğini fark ediyorum. Nedenini tam olarak anlayamıyorum. Merak, belki. Sanki beni anlamaya çalışıyor gibi, çünkü ben onun alışık olduğu kategorilere uymuyorum.

Gözleri, durduğu yere göre ışığı farklı şekilde yansıtan özel bir kahverengi tonunda. Kütüphanede, kafeteryanın floresan ışığından daha sıcak. Onun beni fark ettiğini fark ettiğimde, o gözlerini kaçırmıyor. Çoğu insan kaçırır. Benim gibi biriyle göz teması kuramazlar. Ama o sadece başını hafifçe eğiyor ve bana yarım bir gülümseme atıyor.

Bu beni tedirgin etmeli ve içimde kurduğum tüm alarm sistemlerini tetiklemeli. Ama bunun yerine, açlıkla hiçbir ilgisi olmayan bir şekilde göğsümü sıkıştırıyor.

Onun notu hala cebimde duruyor. İlk başta kimin bıraktığını bilmiyordum, ama bana bakışından kim olduğunu anladım. Gözleri sürekli cebime gidiyordu ve kütüphanede beni görünce gülümsedi. Notu o kadar çok katladım ve yeniden katladım ki, kıvrımlar incelmeye başladı. Henüz cevap vermediğim sessiz bir davet, ama onu atmaya da kıyamıyorum. Kağıt canlıymış gibi geliyor, birinin beni fark ettiğini sürekli hatırlatıyor.

Haftanın geri kalanı başka not olmadan geçiyor ve kendime bunun önemli olmadığını söylüyorum. Bunu, onu ve hayatta kalmakla doğrudan ilgili olmayan her şeyi unutmalıyım. Ama pazartesi sabahı tarih dersi başlamadan önce masama bırakılan bir sonraki notu gördüğümde, parmaklarım durduramadan hareket ediyor.

Neredeyse boş olan sınıfı gözden geçiriyorum, kalbim göğsümde çarpıyor. Dikkatlice açarken kimse bana dikkat etmiyor. Kağıt defterden alınmış değil, daha kalın. Sanat projeleri için kullanılan türden. El yazısı düzgün ama mükemmel değil, her harfe özen göstermiş gibi ama düşüncelerini yeterince hızlı yazamamış gibi.

T^e b00S ;ov we e xeabi>g i 9^e li xa'y las9 nee .
Can e ; Row. 5nte esti>g ^oice. Post eople p0 fo' 9^e oSriovs
Ctei>Se S. Of Pi e a>d Pe 0 Sxape< of W'a9^.
Şvc #a >exy Rov? T^at's biffe ent. T^at's ab0<9 people
nLo lixe be9nee 9^e ac <, is 'c it?

Çoğu insan neden her günümü kütüphanede geçirdiğimi sorar ya da yalnız olduğum ya da arkadaşım olmadığı konusunda ukala yorumlar yapar. Ama o öyle değil. O benim yalnız olduğumu değil, *kitabı* görüyor. Neden tek başıma okuduğumu değil, ne okuduğumu merak ediyor. Çok küçük bir fark ama çok büyük hissettiriyor.

Ders başlamadan önce notu üç kez daha okudum, el yazısının her bir kıvrımını ve eğriliğini ezberledim. *İlginç* ama *çok belirgin* olmayan yerleri altını çizme şekli. Soru işaretinin yanındaki hafif mürekkep lekesi, sanki onu eklemekten önce tereddüt etmiş gibi.

Bunu görmezden gelmeliyim. Bunun bir sorun haline gelmesine izin vermemeliyim. Bağlanmaya gücüm yetmez... ama parmaklarım çoktan kalemi elime almış, ben durduramadan kelimeleri yazmaya başlamış bile.

Bazı hikayeler hayatta kalmanın ne demek olduğunu anlar. Sadece var olmak değil, gerçekten hayatta kalmak demek. Steinbeck bunu anlamıştı. Yaşamakla hayatta kalmak arasındaki farkı biliyordu.

Dersler arası geçiş saatinde kağıdı katlıyorum ve koridor yeterince kalabalıklaşana kadar bekliyorum, böylece kimse fark etmeden kağıdı onun dolabına koyabileceğim. Avuçlarım kağıda değince terliyor

. Bu aptalca. Tehlikeli. Ve kendime yapmamam gerektiğini söyledığım her şey.

Ama yine de yapıyorum.

Cevabı ertesi gün, kapı ile dolabımın yan tarafı arasındaki boşluğa sıkıştırılmış olarak geliyor. Bu sefer kağıt farklı, çizgili ve köşeye küçük bir çizim eklemiş. Karanlık dalgaların tabanına çarptığı bir deniz feneri.

*T^e'e i< a diffe'e>ce be9nee <<xricing a>d licing. Şvc
^is ^a'acte s bitn'c jv<c sv xire. T^ey fð<nb va;s 9σ lire
des ice exe'ycLi>g. T^ey vilt om v>icies i> cLe xa Ss, anb
fð<nb jo; i <mall cLi>gs. W^at tσ ;ov >ON abov9 ic? RSovt
9^e biffe en e?*

Sözler yakıcı. Suçlama ya da acıma dolu değiller. Sanki gerçekten bu konudaki düşüncelerimi bilmek istiyormuş gibi bir soru soruyor.

Notu gereğinden fazla uzun süre izliyorum, parmağım ile deniz fenerini takip ediyorum. Çizim basit. Deniz feneri mükemmel değil. Çizgileri biraz düzensiz, tabanı olması gerekenden daha geniş, ama dalgaların çarpmasına rağmen ayakta duruyor.

Çalışma salonunda cevabımı yazıyorum.

*Hayatta kalmak bir seçim değildir. Dünya
sana başka bir şey vermediğinde olan şeydir. Her
an, neyi*

kaybetmeyi göze alabileceğinizi düşünmekle geçer. Topluluklar lüksdür. Neşe dikkatinizi dağıtır.

Dikkatinizi dağıtan şeyler size zarar verir.

Neredeyse ona vermeyecektim. Bu sözler, benim kastettiğimden daha fazlasını ortaya koyuyor. Ama o sordu ve içimdeki bir şey ona gerçeği söylememi engelleyemedi.

Günün sonunda dolabıma gittiğimde onun cevabı beni bekliyordu. Bu sefer deniz feneri daha büyük ve daha ayrıntılıydı.

*Cometi es sv xiral ldo < li e ³ope. √xe v[^]e exexy9[^]i p
else ldohs lihe ba h e<s. T[^]e ³axa 9exs i> Can e ; Rōw tid 'c
jv<c sv xire ecavse 9[^]ey ³ad tō. T[^]ey <vxriced be avse
t³e; (ov>d 'ea<ons 9o. T[^]ey fō<nb people vox^{t3} sv'cixi p
fō'.*

Bununla ne yapacağımı bilmiyorum. *Onunla*. Oynadığımız bu tuhaf kelime dansıyla. Notları, düşünmeye gücüm yetmeyen şeyler hakkında düşünmemi sağlıyor. Benden daha fazlasını hayal etmemi istiyor. Daha fazlasını *istememi*. Ama daha fazlasını istemek, en başta kırılmanın yoludur. Kaybedecek bir şey verir ve ben tüm varlığımı, kimsenin benden alamayacağı hiçbir şeye sahip olmamak üzerine kurdum.

Ama onun sözleri aklımda kalıyor.

Hayatta kalmaya değer insanlar buldular.

Notu diğerleriyle birlikte cebime koyuyorum. Artık üç tane var, hepsi birbirine katlanmış. Her ders, günün her saati farkında olduğum küçük bir yük.

Her şey değişirken hala onun sözlerini düşünüyorum. saç
sırt boynum yükseliyor, hayatta kalma

bilinçli olarak neyin yanlış olduğunu fark etmeden önce içgüdülerim devreye giriyor. Koridor farklı hissediliyor. Gürültü biraz azaldı, çoğu insanın fark edemeyeceği kadar az, ama güvenmeyi öğrendiğim tüm iç alarmları tetiklemeye yetecek kadar. Vücutlar hareket ediyor, olmaması gereken yerlerde boşluklar yaratıyor. Gözler yana doğru kayıyor, geleceklerini bildikleri bir şeyi izliyorlar.

Dün gece betonda uyuduğum için kaburgalarım ağrıyor. Dün çaldığım elmadan beri midem boş. Tavan lambaları çok parlak, başımı zonklatıyor. Tabii ki, bugün Dan Hartman'ın beni hedef almaya karar vereceği gün olacak.

Dan Hartman, suda kan kokusunu alan türden bir adam. Stereotipik bir sporcu, futbol takımının kaptanı, popüler, gürültücü, yakışıklı. Ve bir zorba. Ama bu konuda akıllıdır.

Son birkaç haftadır onun çalışmalarını izledim. Hedeflerini seçme şekli - her zaman yalnız olan, karşılık vermeyecek biri. Koridorda omzuna attığı sıradan bir bakış. Masadan düşen kitaplar. Şaka gibi görünen acımasız kahkahalar. Öğretmen fark etmeden ne kadar ileri gidebileceğini çok iyi biliyor.

Gözlerindeki bakışı tanıyorum. Bir şeyi kırarak başka bir şeyi kanıtlama ihtiyacı. Bu bakış daha önce de gördüm. Farklı yüzlerde, ama altında her zaman aynı açlık vardı.

Koridor mayın tarlasına dönüşür. Fısıltılar dolaplardan yankılanır. Bakışlar cildimi yakar. Öğrenciler bir şey olmasını bekler.

Beynim otomatik olarak çıkış yollarını takip ediyor. Sınıf kapısı solda. Tuvalet sağda, temizlik için kilitli. Ana giriş dümdüz ileride, hareket etmeyen bir kalabalığın içinden geçerek. Kaslarım geriliyor, henüz karar vermediğim bir harekete hazırlanıyor. Kan kulaklarımda çınlıyor, kendi nefesimin sesi dışında her şeyi bastırıyor.

"Hey, Transfer."

Omurgam kilitlenir. Ona cevap vermeden ana girişe doğru yola ıkarım. Bu yeterli olmaz. O, tüm havalı ve kendinden emin sırtışıyla yoluma çıkar. Kalabalık, sanki o lanet olası Musa ve onlar da Kızıldenizmiş gibi onun için ikiye ayrılır.

nce pahalı ve agresif kokan parfümü burnuma çarptı. Onunla ilgili her şey aşırılığı haykırıyordu. Temiz giysiler. Dolu bir mide. Geri dönebileceği bir ev. Onu önemseyen ebeveynler.

"Sağır mısın yoksa?"

Onu geçmek için yanından geçmeye çalışıyorum ama o da benimle birlikte hareket ediyor, avıyla oynayan bir avcı gibi. Ellerim titriyor ve onları ceplerime sokuyorum. Ona zayıflığımı gösteremem.

O benden daha iri. Boyu daha uzun değil, ama muhtemelen öyle olduğunu düşünüyor. En az 1,88 metre boyunda, 90 kilo kaslı. Elleri kocaman, futbol antrenmanlarından dolayı parmak eklemlerinde yara izleri var. Boyunu nasıl kullanacağını, vücudunu nasıl bir duvar haline getireceğini biliyor. Ama boy her şey değildir. Bu dersi geç yaşta öğrendim.

Onun iki katı byklğindeki adamlar beni kırabileceklerini sandılar. Onlar da yanıldılar.

"Bir sorun mu var?"

Cevap vermiyorum. Etkileşim görünürlük demektir, görünürlük ise tehlike demektir. Görünürlük, nerede yaşadığım, bana kim baktığı ve neden hep yalnız olduğum gibi cevaplayamayacağım sorular soran biri demektir.

Sessizlik benim tercih ettiğim silahtır. Konuşmak ona cephane, tepki vermek ise tatmin verecektir.

Ama Dan görmezden gelinmekten hoşlanmaz. Eli omzuma bastırıyor, beni sınayacak kadar sert, ama öğretmenin onu uyarmaya yetecek kadar değil. Vücudum hafifçe sallanıyor, darbenin etkisini emiyor. Direnmeden etkisinin geçmesini bekliyorum. Karşı koymak onun istediği şey. Bu ona daha da sertleşmek için izin verir. Bu yüzden gevşek ve sessiz kalıyorum, bakışlarımı çıkışa odaklamaya devam ediyorum.

Üç adım daha atarsam onu geçeceğim.

"Siktiğimin pis amcığı."

Yürümekten vazgeçerim, başımı kaldırır ve onun bakışlarına karşılık veririm.

Bu bir hata. Bunu yaptığım anda anlıyorum. Ama içimde boyun eğmeyen, korkmayan bir şey var. Kalbim o kadar hızlı atıyor ki boğazımda tadını alabiliyorum, ama ona korkmuş olduğumu göstererek tatmin olmasını istemiyorum.

Her içgüdüm bana kaçmamı söylüyor.

Yüzünde bir şey parıldadı. Belki sinirlilik, ya da geri adım atmadığım için şaşkınlık. Benim gibi insanlar boyun eğmeli ve yerini bilmeli.

Toplanan kalabalığın arasından geçmem gerekirdi, ama ayaklarımdan önce ağzım hareket etti.

"Bitti mi?"

Kalabalık hareketlenir. Şaşkın bir kahkaha duyulur, ama hemen bastırılır. Başka biri nefesini tutar. Koridordaki sıcaklık, heyecan dolu bir elektrik akımıyla değişir. Bunu görmek istiyorlar. Birisi sonunda karşılık verdiğinde ne olacağını görmek istiyorlar.

Bu durumu bir tavırdan çatışmaya dönüştürdüm ve artık geri dönüş yok.

Sırtışı kaybolur, daha keskin hale gelir. Beni tekrar iter, bu sefer daha sert. Omzumdan bir acı geçer. Yanağımın içini ısırırım ve ağızımda demir tadı hissederim. Bir adım geriye sendelerim, sonra kendimi toparlarım, parmaklarım yanımda yumruk halindedir.

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Elinden gelenin hepsi bu mu?"

Aptal. Çok aptal.

Ama bundan çok yoruldum. Etrafımda itilip kakılmaktan, kendimi küçük düşürmekten yoruldum, ve özellikle de Dan gibi, sırf bu dünyada bir yer edinmek için hiç mücadele etmek zorunda kalmadıkları için dünyayı kendilerinin sandıkları insanlardan yoruldum.

Hepsi bu kadar.

Yüzü sertleşir. Bir sonraki itme daha serttir, dengemi bozacak kadar. Çantam kayar ve defterim yere düşer. Sayfalar dağılır—hepsi hayatta kalmamı sağlayan

notlarım, güvenli yerlerin haritalarım. Hepsi açığa çıktı. Kalabalıkta kahkahalar yayılıyor.

Benzin istasyonu tuvaletleri. Çöp konteyneri programları. Uyuma yeri. Tüm hayatım, herkesin görebileceği şekilde kirli muşamba üzerine dökülür.

Kahkahalar herhangi bir yumruktan daha fazla acıtıyor, ama onu alıp saklamak için acele etmek yerine, tüm boyumu uzatıp başımı kaldırıyorum ve onun bakışlarını karşılayıp duruyorum. Ellerim o kadar titriyor ki, onları yumruk haline getirmek zorunda kalıyorum. Görüşüm kenarlarda bulanıklaşıyor.

Onlara çaresiz halimi görme zevkini yaşatmayacağım. Utancımı göreceklerse, direnişimi de görecekler.

Bay Edwards ortaya çıkar ve sesi yankılanır.

"Hartman." Sesinde bir uyarı var, ama Dan hiç aldırış etmiyor.

Kazanacağını bildiği için sırtı yüzünde kalır. Herkes görmesi gerekeni çoktan görmüştür. Edwards'a bakar, sonra bana, sonra da ayaklarımızın dibine dağılmış kağıtlara. Artık geri dönüşü yoktur. Geri adım atmak itibarını kaybetmek demektir ve Dan gibi adamlar bunu kaldıramaz.

Dengesini değiştirir, kolundaki kasları gerer ve ben de gelecek yumruğa hazırlanırım.

Edwards aramıza girer. "Yeter." Sesinde tartışmaya yer bırakmaz. "Müdürün odasına. *Hemen.* İkiniz de."

İkimiz. Sanki ben de eşit derecede sorumluymuşum gibi, çünkü kendimi savunmak beni de suçlu yapıyor.

Çömelip sayfalarımı yavaşça topluyorum. Ellerim titremeyi kesmiyor. Kalabalık zaten yeterince görmüş ve bunun nasıl bir hikaye olacağına karar vermiş.

Biri ayağıyla bir kağıdı bana doğru itiyor. Aşağılanmanın ortasında küçük bir nezaket. Kafamı kaldırıyorum. Tarih dersimden bir kız. Notları yazan kız. Gözlerime bakmıyor, ama kağıdı bana ulaşabileceğim kadar yakına atıyor.

Her şeyi çantama koyduktan sonra, dönüp Edwards'ı takip ederek müdürün odasına gidiyorum. Bacaklarım titriyor. Her adımda omzum ağrıyor. Yürüyüş sonsuz gibi geliyor.

Edwards tek kelime etmiyor, sadece yanımda yürüyor.

Müdür önce Dan ile konuşur, kısa bir sohbetin ardından Dan ofisten çıkarken bana öfkeyle bakar. Ben onun yerine geçerim, boşalttığı koltuğa çöküveririm. Sandalye, vücut ısısından dolayı hâlâ sıcaktır. Müdür masasındaki açık dosyadan başını kaldırır ve ifadesinden ne düşündüğünü anlayabilirim. Benim ne tür bir sorun olduğuma çoktan karar vermiştir.

Dosya ince. Buraya geleli sadece bir ay oldu. Masanın karşısından, sarı renkle işaretlenmiş kırmızı bayrakları görebiliyorum. Sabit adres yok. Ebeveynleri yok. Amcası uzakta çalışıyor. Hiçbir kulübe üye değil.

Uyum sağlayamayan bir çocuğun tüm belirtileri.

"Bay Edwards her şeyi gördü." Kalemimi masaya bıraktı. "Daniel saldırgan tarafıydı, ama sen de olaya karıştın. Okul kavgalara karşı sıfır tolerans politikası uyguluyor."

"Ona dokunmadım. Ama onun beni itip kakmasına izin vermeyeceğim." Dikkatle bakmasaydım, yüzündeki hafif değişimi fark edemezdim. "Sorun da bu, değil mi?"

Parmakları kalemi sıkıca kavradı. Haklı olduğumu anlamam için yeterliydi.

İçini çekti. "Bu tür durumlar, tek bir kişi başlatmış olsa bile hızla tırmanır. Misillemeyi önlemek için müdahale etmeliyiz."

Bu üstü kapalı bir uyarı. Dan futbol takımının bir üyesi. Ona dokunulmazlık tanınıyor. Ben ise bir yabancıyım. Bana dokunulmazlık tanınmıyor.

"Misillemeyi önlemek. Buna böyle mi diyoruz?"

Ses tonuma gözlerini kısıyor. "Ronan. Evde işlerin zor olduğunu anlıyorum..."

"Hiçbir şey anlamıyorsun."

Sözler ağzımdan çıkmadan önce durduramıyorum. Susmalı ve onun vereceği cezayı kabul etmeliyim

ve gitmeliyim.

"Anlamadım?"

"Hiçbir şey." Ayağa kalktım. "Bitti mi?"

"Otur." Bu bir rica değildi.

Ayakta kalıyorum, vücudumdaki her kas gergin, kaçmaya hazır.

"Bu tavrın, bu konuşmayı yapmamızın sebebidir. Daniel çatışmayı başlatmış olabilir, ama senin tepkin... uzaklaşmak istememen... bizim tahammül edemeyeceğimiz bir davranış modelini başlatıyor."

Döngü. Tek bir olay bir döngü oluşturmaz. Demek istediği, Hartman'ların okula çok para bağışladığı ve bunu kaybetme riskini göze alamayacağı.

"Anladım." Çantamı omzuma alıp kapıya doğru yöneldim. "Henüz bitirmedik..."

Ama ben çoktan gitmişim.

Dolabımın önünden geçerken, beyaz bir şey gözüme çarptı. Boşluğa sıkıştırılmış başka bir not vardı. Notu açarken ellerim hafifçe titriyordu.

O her şeyi görmüş. Herkes görmüş. Not muhtemelen ona not bırakmayı bırakmamı söylüyor.

*Come lip^{^t3}ovses a e S<il9 fσ S'oSen t³ing<. 5c doesn't
aSe cLe any less xig³c, ox a y les< impø ca 9.*

Yazının altına başka bir deniz feneri çizmiş. Bu farklı. Keskin çizgiler ve pürüzlü kenarlardan oluşuyor.

Boğazım düğümleniyor. Kelimelerin anlam kazanması, kafamda hala uğultu yapan aşağılanma ve öfkenin gürültüsünü aşması için iki kez okumam gerekiyor.

O geri çekilmiyor.

Yutkunuyorum. Bana vermeye çalıştığı bu şeyle ne yapacağımı bilmiyorum. Ama yine de veriyor. Altın sarısı saçları ve sıcak kahverengi gözleri olan bu kız.

Notu dikkatlice katlıyorum ve cebimdeki diğerlerine ekliyorum. Şimdi dört tane var. Her biri dünyaya karşı küçük bir isyan.

Chapter Ten

RONAN

TİTREMİYİ DURDURAMIYORUM.

Mutfak tezgahının kenarını tuttuğum yerlerde parmak eklemlerim beyazlaşmış. Titremeler kaslardan daha derinde. Kemiklerimde ve kanımda. Dışarı çıkmamalıydım. Her sokağında bir hayalet dolaşan, her köşesinde yedi yıldır unutmaya çalıştığım tek kişiyi saklayabilecek bu kadar küçük bir kasabada yürümemem gerektiğini biliyorum. Ama ev bana dar geliyordu, her nefes alışımında duvarlar bana yaklaşıyor, hava inceliyordu.

Toz kokan odalarda durup sessizlikte boğulmaktan başka bir şey yapmam gerekiyordu. Huzursuzluk içime işledi, ta ki dışarı çıkmaktan başka seçeneğim kalmayana kadar.

Ben de yürüdüm. Ve bir nefes ile bir sonraki nefes arasında, o oradaydı.

Tezgahın kenarı avuç içlerimi acıtana kadar sıkıca tutundum. Acı yardımcı oluyordu. Onun yüzünün hatırasını zihnimden silemediğim için göğsümün çökmeye çalışmasından başka odaklanabileceğim bir şeydi.

Lily.

Ana caddede duruyordu, sanki hücremde sabahın 3'ünde beni uyandıran rüyalardan çıkmış gibi.

Hala ellerini tenimde hissedebildiğim, hala adını ağzımda tadabildiğim rüyalar. Kalbim göğsümü parçalamak istercesine çarparak uyanırdım, boğazım düğümlenir, göğsüm hiç hafiflemeyen bir kayıp acısıyla ağrırdı.

O görüldüğü anda, tüm dünyam sadece onun yüzüne daraldı. Saçları daha kısaydı, omuzlarının hemen altına kadar uzanıyor ve sokak lambasının ışığını yansıtıyordu. Parmaklarım kas hafızasıyla seğirdi, o saçların parmaklarımı nasıl sardığını hatırlayarak, ipeksi, altın rengi ve birkaç saatliğine *benim* olan *saçları*.

Ama o gözler. Tanrım. O lanet gözler hiç değişmemişti. Hala bana, derimin ve kemiklerimin ötesinde, dövmelerle saklamaya çalıştığım her yara izini görebiliyormuş gibi bakıyordu.

"Geri dönmüşsün."

Dudakları, karanlıkta tenime fısıldadığı sesle aynı sesle bu iki kelimeyi söyledi. Bana yardım etmesine izin vermemi, onu içeri almamı ve onu uzaklaştırmamamı yalvarırdı. Yedi yıllık mesafe, bu kelimelerin etkisini azaltmalı ve onları sıradan bir ses haline getirmeliydi.

Ne yazık ki, işler öyle yürümüyor.

Orada donakaldım, beynim unutmaya çalıştığım tüm detayları *yardımcı olmak için* bana hatırlattı. Dolabıma, masama, kütüphane kitaplarının sayfalarına sıkıştırdığı her not. Çizdiği deniz fenerleri, el yazısı. Her seferinde benim inşa ettiğim duvarları aşmaya çalışmıştı.

"Neden?"

Bu soru, karnıma yumruk gibi çarptı. Ciğerlerimdeki tüm hava boşaldı. Boğazım düğümlendi. Yukarıdaki sokak lambası titredi ve bir an için kendimi fabrikada buldum, elleri yüzümde, dünyam parçalanırken sesi dua eder gibi adımı söylüyordu.

Sokaklarda yaşamak bana duvarlar örmek için zaman verdi. Katman katman, tuğla tuğla, her şeye dayanabilecek savunma duvarları inşa ettim. Beş yıllık hapis hayatı bana bu duvarları nasıl güçlendireceğimi ve sağlam tutacağımı öğretti.

Lily'nin önünde otuz saniye durmam, her tuğlanın toza dönüşmesine yetti.

Zaman ikimizi de değiştirdi, ama onun dönüşümü fiziksel olarak daha belirgin. Kendini rahat hissediyor, duruşuna ve tavırlarına güveniyor. Buraya ait olduğu, kökleri ve anlamlı bir hayatı olduğu gerçeğinden emin.

Hala pencerelerinde parmaklıklar olmayan mekanlarda nasıl var olacağımı öğreniyorum. Serbest bırakıldıktan sonra, istemeden eski alışkanlıklarıma geri döndüm. Dışarıda yaşamayı bildiğim tek yol buydu. Kimsenin soru sormadığı işleri kabul ettim. Çoğunlukla şantiyelerdi. Zamanında gidip işimi yaptığım sürece geçmişimin önemi olmayan yerlerdi. İşin zorluğu, rüyalarımı ve hücre kapılarının çarpma sesini unutacak kadar yorucu olduğu işlerdi.

İki yıl boyunca, hepsi birbirine benzeyen şehirler, iş yerleri ve motel odaları arasında gidip geldim. Kimsenin benim içimi görebileceği kadar uzun süre bir yerde kalmadım, ya da kimsenin beni yakından tanıyabileceği kadar uzun süre biriyle vakit geçirmedi.

Hapishaneye girmeden önce yaşadığım aynı köksüz varoluş. Sadece bu sefer motel odaları, çöp kutularından veya hırsızlıktan elde edilmeyen yiyecekler ve vücuduma uyan, çok zayıf olduğum için üzerimde sarkmayan giysiler için param vardı.

Ve sonra yine karşımda duruyordu ve ben yeniden yaşamaya gücüm yetmeyecek anılara boğuluyordum.

Her şeyin soğuk olduğu bir dünyada, bana karşı bastırıldığı hissi, sıcak, canlı ve gerçek. Vanilya ve adını hiç öğrenemediğim çiçeksi bir koku, pamuk ve sabunla karışık. Beni öptüğünde tadı. Kucağımdaki ağırlığı, saçlarımdaki parmakları, boynumdaki nefesi. Ona dokunduğumda çıkardığı sesler. Dudaklarımın altında atan nabızı.

Gömmeye çalıştığım her lanet ayrıntı, beni yeniden parçalamaya yetecek kadar güçlü bir şekilde geri geldi.

Bu yüzden uzaklaştım.

Tıpkı yedi yıl önce ondan uzaklaştığım gibi, veda etmek yerine sessizliği tercih ettiğimde, çünkü sözler bunu gerçek hale getirecek ve onu zaten incittiğimden daha fazla incitecekti.

Uzaklaşmak, hayatımda iyi olduğum tek şeydir.

Pencerenin dışında gece çöküyor, sokaklar karanlık ve boş kalıyor. Sokak lambaları birer birer yanarken, ben yeni bir tür hapishane gibi hissettiren bir evin mutfağında duruyorum.

Bu hapishanede parmaklıklar ya da gardiyanlar yok. Beni içeride tutan dikenli teller yok. Ama yine de bu bir hapishane, çelikten değil anılardan yapılmış. Onun sesinin boş duvarlarda yankılandığı, geride bıraktığımı sandığım tüm hayaletlerle karıştığı bir hapishane. Her odanın kaçamadığım bir versiyonumu barındırdığı, her pencerenin bana başından beri beni hiç istememiş bir kasabayı gösterdiği bir hapishane.

En azından gerçek hapishanede kuralları biliyordum. Başımı eğip cezamanın sonuna kadar kalırsam, sonunda beni serbest bırakacaklarını biliyordum.

Bu hapishanenin tahliye tarihi yok.

Sonunda bir şeye tutunmadan ayakta durabileceğimi hissettiğimde, tezgahtan uzaklaşıp kendimi hareket etmeye zorluyorum. Onun sesinin benim adımları söylediği şekli dışında başka bir şey düşünmem gerekiyor. Kontrol edebileceğim bir şeye odaklanmam gerekiyor.

Hala gerçek gibi gelmeyen odalarda yürürken ev etrafımda gıcırıyor. Her şeyin tamir edilmesi gerekiyor. Elektrik tesisatı o kadar eski ki, yanlış düğmeye basan birini öldürebilir. Musluğu her açtığımda tesisat patlamak üzereymiş gibi ses çıkarıyor. Temel, yıllarca yavaş yavaş çürüdükten sonra sağlamlığının ne demek olduğunu hatırlamaya çalışıyor.

Çıkışları, silahları ve tehditleri katalogladığım aynı hassasiyetle hepsini katalogluyorum. Ancak bu sefer, nasıl çözeceğimi bildiğim sorunları arıyorum. Net çözümleri olan somut görevler. Ellerinizi meşgul eden ve zihninizi sakinleştiren türden işler.

Beş yıl hapiste kalmak bana hayatta kalmayı öğretmekten daha fazlasını öğretti. her şeyi çalıştım hapishane kütüphanesi vardı, ve Edwards

bana sahip olmadıkları şeyleri getirdi: mühendislik ders kitapları, elektrik kılavuzları, bina kodları, sıhhi tesisat şemaları. Bilgi, ellerinden alamayacakları tek şeydi, bu yüzden onu biriktirdim. Ezberledim. Onu başka hiçbir şeyin yapamayacağı bir şekilde benim yaptım. Derslere girip, yeterlilikler almama izin verildi ve serbest bırakıldıktan sonra iki yılını inşaat şantiyelerinde geçirdim, tüm teoriyi deneyime dönüştürdüm. Binaların nasıl bir araya geldiğini, sistemlerin nasıl çalıştığını ve kalıcı bir şeyin nasıl inşa edileceğini öğrendim.

Ama bu farklı.

Bu, mesai saatlerimi doldurup günün sonunda çekip gidebileceğim sıradan bir iş değil. Çekiç ve maaş çekiyle çalışan sıradan bir adam değilim. Bu iş kalıcı olmalı. *Benim olmalı.*

Bu kelime boğazımda takılıyor.

Yukarıda, benim dediğim yatak odasında, spor çantam kapının yanında yerde duruyor, hala paketlenmiş ve almam ve kaçmam için hazır. Şifonyerin çekmecelerini açmadım, dolaba hiçbir şey asmadım. Daha önce aldığım çarşaflarla yatağı bile yapmadım.

Ay, temizlenmesi gereken pencerelerden zemine gümüş renkli kareler çiziyor. Odayı geçip, Edwards'ın buraya koymuş olduğu masaya oturuyorum ve kağıt çıkarıp, nalburdan almam gerekenlerin listesini yapıyorum. Malzemeler. Aletler. Her bir öge, beni bu projeye, bu eve, bu kasabaya bağlayan zincirin bir halkası.

Dışarıdan bir araba geçiyor, farları duvarı parlak bir yay çizerek aydınlatıyor. Gerginleşiyorum, kalp atışlarım hızlanıyor, ışık beni bulmadan önce saklanıp ortadan kaybolma dürtüsüyle mücadele ediyorum.

Hapishane refleksleri. O kadar derinlere yerleşmişler ki, istesen de istemesen de, bir parçan haline gelmişler.

Ama bu, avluda sınırları aşan mahkumları arayan bir spot ışığı değil. Devriye gezen gardiyanlar ya da sorun çıkaran mahkumlar da değil. Sadece cumartesi gecesi trafiği, birisi

akşam yemeğinden, sinemadan ya da normal insanların hafta sonu geceleri gittiği yerlerden eve dönüyor.

Listeye karartma perdelerini de ekliyorum.

Ellerim yine titriyor. Onları masaya düz bir şekilde bastırıyorum, avuçlarımın altında sert ahşabı hissediyorum.

"Ne planlıyorsun, Edwards?" Soru sert bir şekilde, cevap veremeyecek olan ölü bir adama yöneltilir... ya da cevap verebilir mi? Henüz açmadığım mektupta yazan bu mu?

Aşağı kata geri dönüyorum ve mektubu mutfak masasında bıraktığım yerde buluyorum. Ani bir hareketle mektubu açıyorum.

Ronan,

Bu mektubu açman ne kadar sürdü acaba? Umarım inatçılığın seni okumaktan çok uzun süre alıkoymamıştır, çünkü eminim soruların vardır ve MitcheØ'ye sormamışsındır.

Onun sözlerinin doğruluğu karşısında yutkunuyorum.

O halde, bu mektubu nerede okursan oku, benim sözlerime odaklanmanın güvenli olduğunu düşündüğün bir yerde olduğunu bilerek, burada cevap vereyim.

Mae'yi yapmalıydım. Bunu daha önce de söylediğimi biliyorum. Mae bir kez. Ama bu doğru ve ölene kadar yaşayacağım bir suçluluk duygusu. Tabii ki, eğer

bunu okuyorsan, o gün gelip geçti demektir. Bunun ironisi bana da kaçmıyor.

Sen sandığın kadar görünmez değildin. Seni kütüphanede uyurken gördüm. Ne kadar zayıf olduğunu ve ellerinin bazen titrediğini gördüm. Her zaman aynı kıyafetleri giydiğini gördüm.

Keşke senin gitmeden önce fark etmediğim için böyle olduğunu syleyebilseydim, ama bu yalan olurdu. Her Şeyi olduğu gibi gördüm ve hiçbir Şey yapmadım.

Parmaklarım sıkışıyor, kağıdın kenarlarını buruşturuyor.

Kendime bunun benim işim olmadığını söyledim. Eğer başın belada olsaydı, yardım isterdin. Bir süreliğine, en azından uyuyacak bir yatak verecek bir aile yen olduğunu düşünüyordum.

Ama yoktu. Lily bile bana bunu veremedi.

ong'daydım. Biz bir ong'duk. Ama durumun ne kadar kötü olduğunu fark ettiğimde, sen çoktan gitmiştin.

Gitmiştin. Olanlar için çok küçük bir kelime. Umutsuzluğa sürüklendiğim için, beni kelepçelere sürükleyen bir şeye uzandım.

Sana daha erken gelmeliydim. Sadece kitap okumak ve tarih hakkında konuşmaktan daha fazlasını yapmalıyım. Burada kendini yeniden inşa ettin. Ve senin haline geldiğin adamla gurur duyuyorum. Ama sen hayatta kalmaktan daha fazlasını hak ediyorsun.

Bu ev bana seni hatırlatıyor. Tamir edilmesi gerekiyor, ama temeli sağlam. Artık bu ev senin, senin için hazırladığım her şeyle birlikte.

Bu karşılaştırma boğazımı düğümliyor.

Söylediğim koşullara güvenin, bunlar size yardım etmek için, zarar vermek için değil. Bu hayırseverlik değil ve bunu suçluluk duygusundan yapmıyorum. Size, dar görüşlü insanlara, onların düşündüğünden çok daha iyi biri olduğunuzu gösterme fırsatı vermek istiyorum.

Bu ev sana kendine ait bir şey inşa etme şansı verecek. Altı ayı kullan. kırılanları onar. Sonunda, ne olursa olsun

Karar ver, ev senin. Kimse onu senden alamaz.

Ama bir düşün. Belki her şeyin gömülü kalması gerekmez. Ve bazen hiç düşünmediğin bir yerde bir yuva kurabilirsin.

Son satırlar, kalan tüm savunmamı yıkıyor. Son kelimeleri tekrar tekrar okuyorum.

Sana inanıyorum.

Harris.

Hapis cezamın üçüncü ayında ortaya çıktı. İlk ziyaretinde, ikinci ve üçüncü ziyaretlerinde sessizce oturdum. Ama o gelmeye devam etti. Hafta hafta, ay ay. Kitaplar getirdi. Zihnimi meşgul edecek şeyler.

Neden bu kadar uğraştığını hiç anlamadım. Bir tarih öğretmeni, herkesin onun hakkında haklı olduğunu kanıtlamış bir çocuğa neden zamanını harcasın ki? *Hala* anlamıyorum.

Lily'yi tekrar görmek gibi, bu konudaki her şey, yüzmeyi bilmediğim halde derin sulara atılmış gibi hissettiriyor.

Ve böylece düşüncelerim yine ona dönüyor.

O terk edilmiş fabrikada ölmem gerekirken beni hayatta tutan kız. Beni sevmemesi için her türlü neden olmasına rağmen beni seven kız.

O bu kasabanın bir yerlerinde. Belki birkaç sokak ötede. Kendimi bırakırsam, kapısına yürüyerek gidebilecek kadar yakın olabilir. Ben buradayken, mezar ötesinden gelen talimatlarla

bu sürgünün neden geri dönmeye cesaret ettiğini merak edecek bir kasabada bir hayat kurmak için.

Yarın, bunu gerçekleştirmek için harekete geçmeli ve Edwards'ın planını gerçeğe dönüştürmeliyim. Donanım mağazasına gideceğim ve beni hatırlayan insanlarla yüzleşeceğim. Fısıltıları duyacak, bakışları görecektir ve her sokakta beni takip eden küçük kasaba yargılarını hissedeceğim.

Ama şimdilik, bu mutfakta durup, her satırda el yazım daha da titreyerek uzayan listeler yazıyorum, çünkü ya bunu yapacağım ya da onu ve bana sorduğu soruyu düşüneceğim.

Neden?

Chapter Eleven

LILY

UYKU DALGALAR HALİNDE GELİR. Çarşaflarım bacaklarımın etrafında dolanmış, pencereden giren serin havaya rağmen terden nemli. Gözlerimi her kapattığımda, onu Main Street'te dururken görüyorum, omuzları gergin, parmakları yumruk haline gelmiş, sanki bir hayalet görmüş gibi bana bakıyor. Ya da belki de hayaletleri gören bendim.

Alarm saatim 4.47'yi gösteriyor. Boynumdaki kaslar ağrıyor, gözlerim yorgunluktan ve durmadan akan gözyaşlarından yanıyor.

Anı kutusu komodinin üzerinde açık duruyor. İçindekileri defalarca düzenleyip yeniden düzenledim, hissettiklerimi anlamlandırabilecek bir düzen oluşturmaya çalıştım. Notları kronolojik sırayla, sonra türüne göre, sonra da uyandırdıkları anının yoğunluğuna göre sıraladım. Yine ona uzanıp her şeyi kucağıma döktüm. Notlardan biri yere düştü, eğilip onu aldım.

Kitaplar insanlardan daha iyi arkadaşlardır.

Senden zaman ve ilgi dışında hiçbir şey beklemezler

dikkatinizi. Kırık olmanız umurlarında değil.

Parmak uçlarımla kelimeleri takip ediyorum. Bunu matematik kitabımın arasına sıkıştırılmış olarak bulduğumu hatırlıyorum. Dan Hartman ile olan olaydan sonraydı. O zaman fark etmemiştim, ama şimdi onun bana, o zaman bile zaten kırık olduğunu söylediği açık.

Onun *'The Grapes of Wrath'* kitabı gözüme çarptı ve onu açtım. Bu kitabı fabrikada bulduğumdan beri iki kez okudum. Birincisi, onunla herhangi bir bağlantı kurmak için çaresiz olduğum zaman. İkincisi, yeterince zaman geçtiğini düşündüğüm üniversite ikinci sınıfta. Yanılmışım.

Kenar boşlukları onun düşünceleriyle dolu, burada el yazısı daha küçük, sınırlı alan nedeniyle sıkışık. Sınıf savaşı hakkında, Joad ailesinin yoksullukları nedeniyle insanlık dışı muamele görmeleri hakkında gözlemler.

Ünlü *"Orada olacağım"* konuşmasının yakınında, yazısı değişiyor.

Bazı insanlar aradaki boşluklarda yaşıyor.

*Açlıkta, ışıktaki, bir gün daha hayatta kalmak için
çaresizce mücadele ederler.*

Bir sorun haline gelene kadar kimse onları görmez.

Kalem, bir sonraki sayfaya iz bırakacak kadar sert basılmış. Parmak uçlarımla altında izleri hissedebiliyorum, öfkesinin hayaletini fiziksel olarak hissedebiliyorum.

Bunu yazarken neredeydi acaba? Fabrikada mı? Kütüphanede mi? Kimsenin onu bulamayacağını düşündüğü okulun bir köşesinde mi?

Kitabı kapatıp bir kenara koyuyorum, sonra notlardan birini alıyorum. Bana yazdığı son not bu.

Bazı hikayelerin mutlu sonu olmaz, Phare.

Bazı insanlar kurtarılmak için yaratılmamıştır. Bu enkazı eve götürmek için ışığını boşa harcamayın.

Phare. Fransızca'da deniz feneri anlamına gelir. İlk notumdan sonra, eklediğim deniz feneri çizimi nedeniyle bana bu isimle hitap etmeye başlamıştı. Daha sonra, bunu kulağıma fısıldayarak söylerdi. Bunun romantik olduğunu düşünmüştüm. Gizli bir isim, sadece bize ait bir şey. Ama aslında bu, başka bir uyarıydı, bana başkalarını uyarmam gereken tehlikenin kendisi olduğunu söylemenin başka bir yoluydu.

O ilk gün notu defalarca okudum, şifresini çözmeye ve beni sevdiğini, bunun gerçekten bir veda olmadığını söyleyen gizli bir mesaj bulmaya çalıştım. Ama gizli bir mesaj yoktu, sadece açıkça yazılmış gerçek vardı. Bana onu bırakmamı söylüyordu.

Neyin değiştiğini ve onu uzaklaştırdığını hiç anlamadım. Sonra, yatak odamda bu notla ve başka hiçbir şeyle otururken, onun ne olacağını biliyor muydun diye merak ettim ve her şey çöktüğünde çok yakınımda olmamam için beni uzaklaştırıyor muydun diye düşündüm.

İşe yaramamıştı. Hâlâ yıkılmıştım. Tek fark, kendimi onun olmadan, tek başıma toparlamak zorunda kalmamdı.

Telefonum komodinin üzerinde titriyor. Bir kez. İki kez. Hızlı bir şekilde üç kez. Son bir saat boyunca onu görmezden geliyorum, bildirimleri birikiyor ekranda

ekran. Ama Cassidy değil tür tip tür bir tür ve uğultu hiç durmuyor.

Ani parlaklığa gözlerimi kısarak telefonu kaldırıyorum.

Cassidy: Hayatta mısın? Çünkü eğer öldüysen, ayakkabı koleksiyonunu kimin alacağını bilmem gerek.

Cassidy: Le Creuset'in de. Dutch oven'ı ben alacağım.

Cassidy: LILY ELIZABETH GLADWIN, lanet olası telefonuna cevap ver.

Yorgunluğuma, göğsümdeki ağrıya ve kendimi parçalanıyormuş gibi hissetmeme rağmen gülümsüyorum. Cassidy beni yeterince uzun süredir tanıyor, ne zaman nazik davranması gerektiğini, ne zaman da kendine özgü mizahıyla savunmamı yıkması gerektiğini biliyor.

Başparmaklarım ekran üzerinde hareket ediyor.

Ben: Ölmedim. Sadece işliyorum.

Hemen üç nokta belirir.

Cassidy: Neyi işliyorsun? Bir şey mi oldu? İyi misin?

Mesajı, üç basit soruyu ve bu soruların üç çok karmaşık cevabını izliyorum. Parmaklarım klavyenin üzerinde duruyor. Yalan söyleyip ona her şeyin yolunda olduğunu söyleyebilirim. Ama Cassidy, kendi adımı yazmayı öğrenmeden önce bile en iyi arkadaşımdı. Her şeyde bana destek oldu. Kendimi tanıyamayacak kadar aşık olduğumda yanımdaydı. Ve her şey bittiğinde de yanımdaydı.

Asla yargılamadı. Beni uyarmış olmasına rağmen, "Sana söylemiştim" demedi. Sadece ağladığımda bana sarıldı, kahve, mendil ve çikolata getirdi.

Yavaş yazıyorum.

Ben: O. Evet. Hayır.

Cevabı hemen geldi.

Cassidy: Oraya geliyorum.

Pazar sabahı saatin daha 6 olduğunu önemsemiyorum.

Ben:
Tamam.

Yatak odamdaki felakete bir göz atıyorum, şifonyerin üzerindeki aynada yansımamı görüyorum. Hala dünkü kıyafetlerimi giyiyorum, saçlarım dağınık ve kabul etmek istemediğim gözyaşlarından gözlerim şişmiş. Çöküşümün fiziksel kanıtları her yerde.

Farkında olmadan on beş dakika geçiyor. Kalkıp, o gelmeden kendimi toparlamaya çalışmalıyım. En azından kahve hazırlamalıyım. Ama buradan kıpırdayamıyorum.

Telefonum çalışıyor ve sessizliği bozuyor. Ekranda annemin adı yanıp sönüyor.

Neden bu saatte herkes uyanık?

Sesli mesaja yönlendirmek istiyorum ama bu sadece işleri daha da kötüleştirecek. Kapıma gelip, bozulan ilişkimizi düzeltmeye kararlı olacak. Cevap vermeden önce iki kez boğazımı temizleyip normal konuşmaya çalışıyorum. "Merhaba anne."

"Lily."

Tek söylediği bu. Sadece benim adım. Ama sesinde bir tonlama var ve başka bir şey söylemesine gerek yok.

O biliyor.

"Nasılsın?" Onu gözümün önüne getirebiliyorum. Mutfağında, telefonunu kulağına dayamış, en sevdiği ekose pijamaları ve kabarık pembe terlikleriyle duruyor. Bu kadar erken kalkmışsa, buzdolabından malzemeleri çıkarıyordur. Stresli zamanlarda yemek pişirmek onun sevgi dilidir, dünya kontrolden çıktığında kendini yararlı hissetmesinin yoludur.

"İyiym." Bu sözler kolayca çıkıyor, binlerce kez söylediğim bir yalan.

Bir duraklama olur. Tezgahına bir şeyin hafifçe konduğunu duyarım. Midem burkulur. Buna ben sebep oldum.

"Tatlım..." Bir başka duraklama. "Duyduğuma göre..."

"Biliyorum." O, onun adını söylemeden önce sözünü kestim. "Ben iyiym. Gerçekten."

Bir an sessiz kaldı. Nefes alışını duyabiliyordum, arka planda mutfağından gelen yumuşak sesleri duyabiliyordum. Buzdolabının uğultusu, büyükannemden miras kalan büyük saatin uzaktaki tik takları. Hepsi tanıdık, rahatlatıcı seslerdi.

"Hâlâ buraya gelecek misin?" Sorusu dikkatli, ihtiyacım olursa bana bir çıkış yolu bırakıyor.

"Tabii ki."

Bir başka duraklama. "Lazanya yapıyorum."

Gözlerimdeki yanma daha da kötüleşir. Bu *sadece* lazanya değil. Benim rahatlatıcı yemeğim. Her kalp kırıklığından, her hayal kırıklığından sonra yaptığı yemek. Duruşmadan sonra, üç ay boyunca her pazar yaptı.

"Anne." Boğazım düğümlenir, kelime boğuk çıkar. "Ben iyiym. Yapmana gerek yok..."

"Biliyorum." Sesi yumuşar, sadece bana karşı kullandığı bir tona bürünür. Nazik ama kararlı. Her kabusu, her korkuyu ve bir adım daha atamayacağımı düşündüğüm her anı yatıştıran ses. "Ama ben senin annenim ve senin için endişelenmek benim görevim."

Özellikle de yapamayacağını düşündüğün zamanlarda, diye eklemiyor. Ama ben yine de duyuyorum.

Telefonu kapattıktan sonra, kendimi pencerenin önünde buluyorum, perdeyi çekip sabahın gri gökyüzüne bakıyorum. Alnımı serin cama dayayıp Cedar Caddesi'ne doğru bakıyorum. Buradan göremiyorum, dairem doğuya, şehrin eski kısmına bakıyor. Cedar Caddesi batıda, evlerin numaralar yerine isimleri olduğu ve arabaların garajlarda durduğu kısımda.

Aramızdaki mesafe iki milden az. Aslında hiçbir şey. On dakikalık bir araba yolculuğu ya da yirmi dakikalık bir yürüyüş.

Okyanus kadar uzak olabilir.

Şu anda orada mı? Onu o büyük evlerden birinde hayal etmeye çalışıyorum. Uyanık yatarken, elimi tuttuğunda hissettiği duyguyu hatırlıyor mu? Fabrikada sadece ikimizin olduğu geceleri? Yoksa hayatına devam mı etti?

Belki de beni hiç düşünmüyor ve ben sadece geçmişinden bir kızım.

Dövmeler beni şaşırttı. Gerçi pek fazla göremedim. Sürekli onlara dönüp, boğazını saran ve yakasının altında kaybolan mürekkebi ilk gördüğüm anı tekrar tekrar yaşıyorum. Tanıdığım Ronan, insanların kendisine bakmasına bile izin vermezdi, dokunmalarına ise hiç. Uzun kollu giysiler giyer, mesafesini korur ve sanki varlığının izini bırakmamaya çalışan biri gibi dünyayı dolaşırdı.

Ama *bu* Ronan izlerini açıkça sergiliyor. Siyah mürekkep boynuna kadar uzanıyordu, kollarında da daha fazlası vardı, kıvrılmış kolları altında kayboluyordu.

Acaba ne anlama geliyorlar? Hapishane dövmeleri mi? Hapis yattığı süreyi gösteren işaretler mi? Yoksa serbest bırakıldıktan sonra mı yaptırdı?

Beş yıl hapis insanı değiştirir. Bunu *biliyorum*. Makaleler okudum, belgeseller izledim. Ama bunu entelektüel olarak bilmekle, görmek... *onu* görmek... farklı şeyler. Sevdığım çocuk artık yok, eğer gerçekten var olmuşsa. Belki de o sadece kendime anlattığım bir hikayeydi. İnanmam gereken bir " " versiyonu.

Peki ya bu adam? *Onu* hiç tanımıyorum.

Annemin aramasından yirmi beş dakika sonra, kilitte bir anahtar sesi duydum. Cassidy'nin üniversiteden beri kendi anahtarı var. Benim de onun evinin anahtarı var. Kapı açıldı ve o, hala pijamalarıyla ortaya çıktı. Saçları dağınık bir topuz halinde başının üstünde toplanmıştı ve makyaj yapmamıştı.

Yatak odamın kapısında durdu ve şişmiş gözlerimi ve gözyaşlarıyla ıslanmış yanaklarımı, sonra aşağı boş kutuyu ve içindekileri

boş kutu ve içindekiler.

Yüzündeki ifade değişir — endişe, anlayış ve bana yönelik olmayan bir öfke parlaması. Hiçbir şey söylemez, arkasını döner ve mutfığa doğru yürür.

Kahve yapma sesi dairemi doldurur. Çekirdeklerin öğütülmesi, makinenin ısınırken çıkardığı tıslama sesi. Rahatlık anlamına gelen ve bana yalnız olmadığımı söyleyen sesler.

Birkaç dakika sonra iki fincanla geri döner. Benimkine krema eklemiştir, şeker yok, tam da sevdiğim gibi.

"Öyleyse." Notların üzerine oturmamaya dikkat ederek yatağın yanına oturdu. Omuzu omzuma değdi. "Ne oldu?"

Ellerimi bardağın etrafına doladım, ısının avuçlarıma sızmasına izin verdim. "Main Caddesi'nde ona rastladım."

"Ve?" Sesi nazik ve sabırlı. Ben kelimeleri bulana kadar bekler.

"Değişmiş." Bir yudum alıp kahvenin beni sakinleştirmesine izin veriyorum. "Hatırladığımdan daha iri. Daha geniş omuzlu. Gördüğüm her yerinde dövme var." Burnumu çekiyorum. "Ama gözleri aynı."

"*The Grapes of Wrath*"ı eline aldı, dikkatlice tuttu. Parmakları yıpranmış ciltli kitabı okşadı, ama açmadı.

"Konuştunuz mu?"

"Çok az." Kahveden bir yudum daha alıyorum. "Görünüşe göre beynim ancak bunu söyleyebildi, '*geri dönmüştün*' dedim. O da benim adımlı söyledi. Nerede kaldığını sordum."

"Sana söyledi mi?"

"Cedar Caddesi."

Kafasını kaldırdı, kaşları saç çizgisine doğru yükseldi. "*Cedar mı? Cedar Caddesi mi? Evlerin üç arabalık garajı olduğu yer mi?*"

"Aynen öyle."

Kitabı masaya koydu. "Lily. Bunu *nasıl* karşılayabiliyor ki? O evler..." Kafasında hesap yapmaya başladı. Hesap yaparken yüzündeki ifadenin değiştiğini gördüm.

"Birini kiralamak bile ayda binlerce dolar eder."

"Hiçbir fikrim yok." Son kelimedede sesim kısılır. "Bu konuda hiçbir şey mantıklı değil, Cass. Birdenbire ortaya çıkıyor, şehrin en güzel bölgesinde yaşıyor. Düzenli besleniyor gibi görünüyor."

Son cümle boğazımda takılır. Tanıdığım Ronan keskin hatlı ve aç biriydi.

"Bir açıklaması olmalı. Belki iyi bir iş bulmuştur ? Para biriktirmiştir?"

"Beş yıl hapis yattıktan sonra mı?" Kafamı sallıyorum. "Orada işçilere pek iyi maaş vermiyorlar. Çıktıktan sonra bir iş bulsa ve her kuruşunu biriktirse bile, bu yeterli olmaz. O evlerin fiyatı en az yarım milyon."

"Belki bizim bilmediğimiz bir aile serveti vardır?" "Evet, o zengin bir aileden geliyor... Bu yüzden terk edilmiş bir fabrikada yatıyor, yemek çalışıyor ve aylarca aynı üç gömleği giyiyordu." Sesim yükselir. "İnsanlar o durumdan Cedar Street'e geçmez."

Bir an sessiz kalır. "Belki biri ona yardım ediyordur?"

"*Kim?* Kimse yoktu. Sorun da buydu. Bu kasabada yalnızdı ve herkes onun varlığını yok sayıyordu." "Belki piyangoyu kazanmıştır?" Espri yapma girişimi başarısız oldu. boşuna.

"Onu son gördüğümde mahkeme salonundaydı. Turuncu tulumuyla, elleri kelepçeli oturuyordu ve bana bakmıyordu bile."

Anı o kadar canlı ki, sanki şu anda yaşanıyor gibi. Işıklar her şeyi çok parlak ve sert gösteriyor. Endüstriyel temizlik maddesi ve eski ahşap kokusu. Annemin eli, sıcak ve güven verici.

"Yedi yıl. Yedi yıl boyunca hiç haber vermedi. Bir kez bile. Mektup yazmadı, mesaj göndermedi. Ve şimdi *burada*... Main Street'te sanki hiçbir şey olmamış gibi yürüyor. Sanki *biz* hiçbir şey değilmışiz gibi."

Cassidy fincanını dudaklarına götürür ve kafasında bir şeyler düşündüğünü görebiliyorum. "Biraz araştırma yapmamı ister misin? Rachel şu anda adliyede çalışıyor. Bir şeyler biliyor olabilir. Mülkiyet kayıtları halka açık, değil mi? Ya da belki Mitchell's'teki Sarah neler olup bittiğini biliyordur."

Teklif çok cazip. *O kadar* cazip ki, parmaklarım telefonumu alıp Rachel'a mesaj atmak için kaşınıyor, ama başımı sallıyorum.

"Hayır."

"Lily..."

"Öyle bir insan olmak istemiyorum." Sesim kararlı. "Eski sevgilisini takip eden, onun hayatına karışmak istemediğini açıkça belli eden birinin hayatını araştıran biri olmak istemiyorum. Ve Rachel'ın paylaşmaması gereken bilgileri paylaşarak başını belaya sokmasını kesinlikle istemiyorum."

Cassidy bir an sessiz kalır ve yüzümü inceler. "Bunun onu takip etmek olmadığını biliyorsun. Anlamaya çalışıyorsun."

"Aradaki fark nedir?"

"Niyet." Elimi tutup sıkıyor. "Biri kontrol etmekten kaynaklanıyor. Diğeri ise incinmekten. İncinmeye hakkın var, Lily. İyi olmamana bir şey yok. Şok olmana bir şey yok. Kimse onun buraya geri döneceğini düşünmemiştir. Cevaplar istemeye hakkın var."

"Geçmişini bırakamayan biri olmak istemiyorum." Notlarla, onun kitabıyla ve geçmişini bırakmakta ne kadar başarısız olduğumun tüm kanıtlarıyla çevrili otururken bu çok komik bir ifade.

Cassidy bana karşı çıkmıyor. Sadece başını sallıyor. "Tamam. Kazmaya gerek yok. Sadece... bununla yaşayacağız." Bir an sessiz kalıyor, kahvesinden yükselen buharı izliyor. Tekrar konuşmaya başladığında sesi daha yumuşak. "Onun hakkında en çok neyi hatırladığımı biliyor musun?"

"Ne?"

"Sana bakışları." Tekrar bana dönüyor. "

görmezden gelindi. Ama sen? Sen bir odaya girdiğinde, sanki diğer herkes ortadan kaybolmuş gibiydi."

Boğazımdaki yumru büyüyor. O hissi hatırlıyorum. Onun ilgisinin yoğunluğunu.

"Kütüphanede, onun yanına oturmaya gittiğinde, her zaman sana yer açardı. Kitaplarını kaydırır, masanın radyatörün yanındaki tarafını sana verirdi..."

"Cass..." Sesim kısılır.

"Seni incitmek için söylemiyorum bunu. Sadece, belki de geçmişin parçalarını taşıyan tek kişi sen değilsin diyorum."

"Bu hiçbir şeyi değiştirmez."

"Biliyorum. Onu savunmuyorum. Sadece bunun ikiniz için de karmaşık olabileceğini söylüyorum."

Karmaşık. Bu kelimeyle ifade edilebilir. Yıkıcı demek daha doğru olur.

Dünyayı altüst eden.

Hatta yürek parçalayıcı.

Ama karmaşık da olur.

Sessizce oturup kahve içiyoruz. Cassidy sessizliği doldurmaya çalışmıyor, sadece yanımda duruyor, omuzu omzuma yakın, yalnız olmadığımı hatırlatıyor. Birkaç saat sonra annemle yüzleşmek ve kendimi kaybetmediğimi iddia etmek zorunda kalacağım. Ama o beni hemen anlayacaktır. Her zaman anlar.

Ama şu anda, en iyi arkadaşıma yaslanmama izin veriyorum. Başımı omzuna yaslıyorum ve o da bana uyum sağlamak için yer değiştiriyor. Limonlu vücut şampuanı ve kahve kokuyor.

"Bütün bir hayat kurdum. Sevdiğim bir kariyerim var. Bana güvenen öğrencilerim var. Arkadaşlarım var. Mutluyum Cass... ya da öyle sanıyordum."

"Sen mutlusun. Bu, bunu silmez."

"Öyle değil mi?" Onu görmek için geri çekildim. "Çünkü şu anda, kurduğum her şeyin sadece... sahne dekoru gibi olduğunu hissediyorum. Üzerinde performans sergilediğim bir sahne... ve o ortaya çıktığı anda, her şey parçalanıyor. Bu benim hakkımda neyi gösteriyor?"

"Hiçbir şey parçalanmadı, Lils. Her şey hala orada, seni bekliyor. Bu sadece onu sevdiğin anlamına geliyor. Bu, senin bir insan olduğunu ve insanların zaman geçtikçe duygularını öylece kapatamadıklarını gösteriyor."

"Onları kapatmak istiyorum. Hiçbir şey hissetmek istemiyorum. Onun bir yabancı olmasını istiyorum, böylece bu duyguları hissetmeden yanından geçip gidebileyim."

"Ama yapamazsın."

"Hayır." Kelime bozuk bir şekilde çıkıyor. "Yapamam."

"Anneme gitmeden önce burayı temizlemeliyim." Kendimi dikleştiriyorum. Vücudum, çok uzun süre aynı pozisyonda oturduğum için sertleşmiş ve itiraz ediyor.

"Annenin evine seninle gelmemi ister misin? Onun lazanyasından yemek isterim. Ve tabii ki sana moral desteği de. Ama daha çok lazanya için."

"Hayır. Ama belki sonra? Gel, film gecesi yapalım. Patlamalar ya da konuşan hayvanlar olan, ya da her ikisi de olan, akılsız bir film izleyebiliriz."

"Anlaştık!" Ayağa kalkar, esner. "Ama filmi ben seçeceğim. Kayıp aşk ve kurtuluşla ilgili hüzünlü bağımsız filmler ya da talihsiz aşıklar yok. Aslında, uzaktan bile olsa birinin özlem duymasıyla ilgili hiçbir şey yok."

Gülüyorum ve neredeyse gerçek gibi geliyor. "Tamam. Sen seç." "Süper kahramanlar düşünüyorum. Tek drama, kimin gömleksiz daha iyi görüldüğü."

"Mükemmel."

Chapter Twelve

RONAN

PAZAR SABAHI GRİ VE SOĞUK. Uyuyamadım. Lily'yi gördükten sonra, kafamda biriken onca şey yüzünden çok gergindim. Bunun yerine, geceyi listeler yaparak geçirdim, Edwards'ın bana tam olarak ne bıraktığını anlamaya çalıştım.

Şimdi güneş ışığı, yıllardır cilalanmamış parke zemine sızıyor, toz ve ihmalin katmanlarını aydınlatıyor. Ev gün ışığında farklı görünüyor — daha büyük, daha boş ve dün gece göremediğim sorunlarla dolu.

Defterimi alıp bodrumdan başlıyorum. İnşaat işleri bana her şeyin temelini oluşturan şeylerden başlamayı öğretti. Buradaki hava yoğun ve nemli, eski beton ve durgun su kokusu taşıyor. Botlarım merdivenlerin dibindeki sığ su birikintisine sıcıyor.

Elimi temel duvarı boyunca gezdirerek çatlakları ve suyun sızdığı yerlerin belirgin dokusunu hissediyorum. Beton bazı yerlerde sağlam, ancak köşeler farklı bir hikaye anlatıyor. Su hasarı, drenajın yetersiz kaldığı yerlerden yukarı doğru yayılıyor ve yavaş yavaş yayılan koyu lekeler bu hasarın izlerini gösteriyor.

Çömelip avucumu soğuk betona bastırıyorum. Nem sızıyor. Temel kurtarılabilir, ama onarım gerekiyor. Benim halledemeyeceğim bir şey değil.

Elektrik panosu evin orijinaline benziyor, devre kesicilerin olması gereken yerde eski sigortalar var. Kapağı açtığımda çenem sıkışıyor. Düşündüğümden daha kötü. Kumaşla sarılmış yalıtım, yaşlandıkça kırılmanlaşmış. Birisi bir noktada, muhtemelen yetmişli yıllarda ucuz olduğu için alüminyum tel eklemiş. Bakırla karıştığında, bu klasik bir yangın tehlikesi oluşturur.

Aylarca hapisanede elektrik kurallarını inceledim. Tel kalınlıklarını ve yük hesaplamalarını ezberledim, çünkü sayımlar arasındaki zamanı doldurmak için bir şey yapmam gerekiyordu. Hücrede otururken doğru topraklama hakkında okudum. Şimdi bu bilgi önemli.

"Birinci öncelik," diye mırıldanarak, giderek uzayan listeye bunu da ekledim.

Bu sorun çözülmeden elektrikli aletleri güvenli bir şekilde kullanamam.

Her sorun defterde ayrı bir sayfaya yazılıyor, sadece neyin düzeltilmesi gerektiği değil, *nasıl düzeltileceği* de listeleniyor. Benim halledebileceğim şeyler ile izin gerektiren şeyler de listeleniyor. Bunların hepsi hapisteyken ve sonra inşaat şantiyelerinde çalışırken edindiğim bilgiler.

Fırın, metalin boğulma sesi gibi bir sesle çalışmaya başlar. Isı, eski havalandırma deliklerinden geçerek, ihmal edilmiş bobinlerin yanan tozunun keskin kokusunu taşır. Bu da kış tam olarak gelmeden önce değiştirilmesi gereken başka bir şeydir.

Elim sayfada dolaşarak evin planını çiziyor. Her odanın kendi şeması ve sorunları not ediliyor. Kafamda maliyetleri hesaplamaya başlıyorum. Metrelerce kablo, bağlantı kutuları, sigortalar. Dikkatli davranır ve acele etmezsem aylık ödenek malzemeleri karşılayacaktır. Özellikle de her şeyi kendim yapabilirsem. Anahtar nokta bu. İşçilik maliyetleri çok yükselir. Kirlenmeyi ve işi yapmayı göze alan biri gerekir. Bazen

tek yolun her şeyi yıkıp yeniden başlamak olduğunu anlayan biri.

Zamanım ve bilgim var.

Sorunlar kötü, ama imkansız değil. Bunların hepsini daha önce başkalarının binalarında yaptım. Bu sefer benim evim. Sayfanın altına bir zaman çizelgesi çiziyorum. Altı ay. Edwards bana bu süreyi verdi. Bu yeri yaşanabilir hale getirmek için altı ay.

Evde oda oda dolaşırken zamanın nasıl geçtiğini fark etmiyorum.

Misafir banyosunda musluğu açtığımda, borular titreyerek pas rengi su fışkırıyor. Küvetin etrafındaki derz dolgusu küften siyahlaşmış. Duvara bastırdığımda, alçıpan çöküyor ve arkasında su hasarı olduğunu gösteriyor. Tuvalet çürümüş zemin flanşı üzerinde sallanıyor.

Yatak odaları daha iyi durumda, ancak pencereler tek camlı ve boyanarak kapatılmış. Birini açmaya çalıştığımda kanat ipi kopuyor ve pencere camı çatlatacak kadar sert bir şekilde düşüyor.

Muhtemelen çalışma odası olan odanın tavanında her köşeden yayılan su lekeleri var.

Çatı katına, ikinci kat koridorundaki açılır merdivenle çıkılıyor. Yukarı çıktığımda, çıplak ampulün ışığında toz zerrecikleri dans ediyor. Yalıtım 'ın orijinal olduğunu düşünüyorum, kablolar ellerimi kaşındırıyor ve fare pislikleri yere dağılmış durumda.

Evin ihtiyaç duyduğu onarımlara rağmen, yapısı sağlam. Edwards'ın dediği gibi, temeli sağlam.

Saatler geçiyor. Ellerim ve giysilerim kirleniyor, kaslarım dar alanlarda eğilip, bükülüp, tırmanmaktan şikayet ediyor, ancak sorunların listesi daha net ve belirgin hale geliyor, bu da öncelik sırasına koymayı kolaylaştırıyor.

Birinci kata geri dönüp pencere çerçevelerini kontrol ederken, tozla karışık vanilya kokusu alıyorum. Bu sadece havanın bir oyunu, eski perdelerde kalmış bir koku

belki. Ama bir an için, yine on sekiz yaşımdayım, ellerim onun saçlarında ve nefesini boynumda hissediyorum.

Bu anıyı sertçe bastırıyorum ve kendimi önümdeki pencereye odaklanmaya zorluyorum.

Main Street'te adımları söyleyen sesini düşünmeyeceğim. Yüzündeki ifadeyi düşünmeyeceğim.

Bir sonraki pencereye geçip ahşabı kontrol ediyorum. Çalışacağım.

Buraya bunun için geldim.

Öğleden sonra, vücudum isyan etmeye başlar. Dizlerim çökmekten ağrıyor, her nefes alışımında ciğerlerim tozla doluyor, omzumda tanıdık bir ağrı başlıyor. Omzumu döndürerek ağrıyı gidermeye çalışıyorum. Eklemim tıklıyor, hiç tam olarak iyileşmemiş bir hasarı hatırlatıyor.

Açlık beni mutfağa geri götürüyor, dün aldığım market ürünlerinden ekmek ve fıstık ezmesi alıp sandviç yapıyorum ve notlarımı gözden geçirirken tezgahın başında ayakta yiyorum.

Elektrik sorunlarıyla başlayacağım. Her şeyden önce bunun düzeltilmesi gerekiyor. Sonra çatıya bakıp onu da tamir ettireceğim. Umarım bir sonraki yağmur durumu daha da kötüleştirmeden. Donanım mağazası yarın açılıyor...

"*Merhaba!* Kimse var mı?" Bir kadın sesi düşüncelerimi dağıtır.

Onu görmezden gelmeyi düşünüyorum ama ısrarla kapıyı çalıyor. Sandviçimi bırakıp koridora çıkıyorum.

Verandamdaki kadın sanki sokağın sahibi gibi görünüyor. Altmışlı yaşlarında olabilir. Pahalı bir palto giymiş. Gerçek olması gereken yakut küpeler *takmış*. Kapıyı açtığımda irkiliyor, bakışları dövmelerime düşüyor, sonra hızla başka yere çevirip sol omzumun üzerinden bakıyor.

"Ben Beverly Walsh. İki kapı aşağıdaki Viktorya tarzı evde yaşıyorum. Dün gece ışıkların yandığını fark ettim ve gelip kendimi tanıtmak istedim." Gözleri arkamdaki koridoru tarıyor. "Sonunda birinin burayla ilgilendiğini görmek güzel."

. Harris hep burayı restore edip burada yaşamaktan bahsederdi. Çok değerli bir dosttu."

"Teşekkürler."

"Sen... olmalısın." Başını eğdi. Hesaplamayı yaptığını görebiliyordum. Dövmelerim. Giyinme tarzım. Cedar Street'te onun beklediği profile uymamam.

"Ronan."

"Ah." Tek bir hece, ama bilmem gereken her şeyi anlatıyor. Gülümsemesi gerginleşiyor, artık gözlerine kadar ulaşmıyor. Adımı duymuş. Belki Mitchell'in resepsiyonistinden ya da bankadan. Ya da belki yedi yıl önce yerel gazetede okuduğu için hatırlıyordur.

Bana bakışları alıştığım bir bakış. İnsanlar mürekkebi, keskin hatları görüyor ve kim olduğumu tam olarak bildiklerini düşünüyorlar.

"Peki. Cedar Street'e hoş geldiniz. Müteahhitler için tavsiyeye ihtiyacınız olursa..."

"Ben hallettim."

Gözlerini kırptırdı. "Tabii ki. Ama bu eski evlerin bazıları oldukça zorlu olabilir. Kocam ve ben yakın zamanda mutfağımızı yenilettik ve..."

"Uğradığınız için teşekkürler." Kapıyı kapatmaya başlıyorum.

" mahallesi derneği her Perşembe adresinde toplanır. Sizi de aramızda görmekten mutluluk duyarız..."

Cümlesini bitirmeden kapı kapanır. Pencereden, dudaklarını büzüşmesini izlerim, sonra sırtı dik, topukları kaldırımında keskin bir ses çıkararak uzaklaşır. Her şeyiyle para ve eski gücü yansıtıyor. Bir sonraki öğününü nereden bulacağını hiç merak etmek zorunda kalmamış türden bir insan.

Bir sonraki rahatsızlık, üst kattaki ön yatak odalarından birindeyken gelir.

"Hey! Evdeyim!"

Tanrı aşkına.

Üst kattaki pencereden dışarı eğildim. Komşunun garaj yolunda bir adam duruyordu.

"Taşındığını gördüm," diyor beni görünce. "Eski evde mi çalışıyorsun?"

"Evet."

"Oldukça büyük bir projeye girişmişsin. Evin çok fazla..."

"Neye ihtiyacı olduğunu biliyorum."

Ses tonuma kaşlarını kaldırıyor. "Sadece komşuluk yapmaya çalışıyorum. Bu arada, adım Tom."

Ben kendiminkini sunmuyorum. Sadece bir kez başımı sallayıp içeri giriyorum. O da diğer herkes gibi kendi varsayımlarını yapabilir.

Öğleden sonra, inceleme, planlama ve not alma ile geçmeye devam ediyor. Her oda yeni bir sürpriz barındırıyor. Pencere çerçevelerine yapışmış, yıllar önce açıkça hiçbir şey bilmeyen biri tarafından boyanarak kapatılmış. Kapılar yeniden takılmalı, halılar sökülüp değiştirilmeli ve ben duvar kağıdına bakmamak için çok uğraşıyorum.

Oturma odasındaki pencere çerçevesinin çatlağını inceliyordum ki, Tom'un sesi açık pencereden içeri süzülüyor.

"Orası kararıyor. Geç saatlere kadar çalışmayı planlıyorsan daha iyi bir aydınlatmaya ihtiyacın olacak."

Pencereye doğru ilerliyorum. Çimlerini suluyor. Belki de yetişkinlerin gözetimi altında çimler daha iyi büyür.

"Hallettim."

"Dinle." Hortumu kapatıyor. "Cuma günü bazılarımız içki içeceğiz. Uğrayıp komşularla tanışmalısın."

Eğer Beverly Walsh gibiyseler, bu zor olacak. "Teşekkürler, ama yapmam gereken işler var."

Yüzündeki ifade, bu cevabı beklediğini gösteriyor. "Eh, teklif hala geçerli. Hepimiz Beverly kadar gergin değiliz." Bir süre durup beni inceliyor. "Harris eskiden senden bahsederdi, biliyor musun? Burada vakit geçirdiğinde."

Soğuk parmaklar omurgamdan aşağı kayıyor. "Ne?"

"Kötü bir şey değil. Sadece zeki olduğunu ve ellerinin çok becerikli olduğunu söylediler. Fırsatın olursa kendini geliştireceğini söylediler."

" Sanırım haklıymış." Hortumu sarmaya başlar. "

Pencereden geri çekildim.

Edwards benim hakkımda mı konuşuyordu?

Duvara yaslanıp alnımı serin sıvaya bastırıyorum. Boğazım düğümlenmiş ve gözlerimin arkasında kabul etmek istemediğim garip bir yanma hissi var. Ben hala Tom'un sözlerini sindirmeye çalışırken gece evi kaplıyor. Ev etrafımda sessizliğe bürünüyor, her gıcırta ve inilti yapılması gereken işleri hatırlatıyor. Mutfığa geri dönüp kahve yapıyorum. Makine

Isınırken, Edwards'ın mektubunu tekrar elime alıyorum.

Belki de her şeyin gömülü kalması gerekmez.

Buraya geri dönmenin, Lily ile tekrar yüzleşmek zorunda kalacağım anlamına geldiğini biliyor muydu?

Karanlık pencerede yansımamı görüyorum ve dönüp bakıyorum. Omuzlarım on sekiz yaşındakinden daha geniş, kollarım dövmelele kaplı, gövde mi tişört, sırtımı ve boynumu gizliyor. Eskiden kemiklerimin görüldüğü yerlerde kaslar belirginleşmiş. Ama yedi yıl sadece bedenimi değıştirmed i.

Fabrikada uyuyan ve yemek çalan çocuk artık yok. Panelleri yeniden kablolamayı ve planları okumayı öğrenen mahkum cezasını çekti. Ama burada duran adam

... Henüz kim olduğunu bilmiyorum.

Nasıl hayatta kalınacağını biliyorum. Nasıl çalışılacağını biliyorum. Kırık şeyleri nasıl tamir edileceğini biliyorum, en azından ahşap, tel ve betondan yapılmış olanları.

Ama insanlar? Bunlar benim çözemediğim sorunlar.

Yarın, burayı güvenli hale getirmek için ihtiyacım olan tel, devre kesiciler ve diğer her şeyi almak için nalbur dükkanına gideceğim. Çalışmaya başlayacağım.

Diğer her şey - yargılayıcı komşular ve beni rahatsız eden anılar - bekleyebilir.

Chapter Thirteen

LILY

ANNEMİN MUTFAĞI ev gibi kokuyor — sarımsak ve otlar, ocakta kaynayan domates sosu, fırında ısınan taze ekmek. Tanıdık kokular genellikle beni bir battaniye gibi sarar, ama bugün boğucu geliyorlar.

İçeri girdiğimde başını kaldırmıyor, sadece sebzelerin beklediği tezgâhtaki kesme tahtasına el sallıyor. Her zamanki ritmimize giriyoruz: ben salata için her şeyi doğrayan, o da diğer her şeyi yapan, ikimiz de yıllar içinde mükemmelleştirdiğimiz bir dans gibi birbirimizin etrafında hareket ediyoruz.

Radyo arka planda düşük sesle çalışıyor. Hatırlayabildiğim kadarıyla, o uzun zamandır dinlediği kolay dinlenebilir bir radyo istasyonu.

"Sınıfın okyanus ünitesinde nasıl gidiyor?"

"İyi. Marcus herkesi köpekbalıklarının sadece büyük yüzücü köpekler olduğuna ikna etmeye çalıştı."

Gülümsüyor. "Bu Marcus'a çok yakışır."

"Rose bu sabah aradı. Şükran Günü'nü merak ediyor."

"*Ekim* ayındayız."

"Kız kardeşini bilirsin. Önceden plan yapmayı sever."

"Ben belki evde evde bu bu Bu
Cassidy'nin annesi olmadan geçirdiği ilk Şükran
Günü.

Anne başını sallar, ama o neredeyse dinliyor,
dikkatini dikkat başka yerde.

Domateslere geçiyorum. "Bunları küp küp mü, dilim dilim mi
istersiniz?"

"Sıkışmış olması sorun değil."

Fırın zamanlayıcısı çalar. Ekmeği çıkarır ve mutfağı biberiye
ve sarımsak kokusu doldurur. Bir an için, her şey normalmiş gibi
gelir. Diğer pazar günleri gibi. Ama sonra, benim bakmadığımı
sandığı anda bana bakarken yakalarım.

"Masayı hazırlayayım mı?"

Ellerimi kurulayıp dolaptan tabakları çıkarırım. Pazar günü
olduğu için en güzel tabakları ve yıllar önce onun nakışladığı
kumaş peçeteleri. İki kişilik yer hazırlarım, üçüncü yeri boş
bırakırım.

Babamın ölümünün üzerinden dört yıl geçti, ama onu hala
masada oturan haliyle hatırlıyorum. Annem ve ben zor konular
hakkında konuşurken, o arkasına yaslanıp dinlerdi. Sorulmadıkça
asla araya girmezdi, asla taraf tutmazdı.

Şimdi buna ihtiyacım var. Her şeyin yoluna gireceğine dair o
sakin, sessiz, kesin inanç.

"Şarap?" Annem bir şişe kırmızı şarap
uzatır. "Lütfen."

Şarabı doldurur ve otururuz. Lazanya her zamanki gibi
mükemmeldir. Makarna, sos ve peynir katmanları, köşelerinde
her zaman sevdiğim çıtır çıtır kenarları vardır.

"Natasha'nın kızı anaokuluna başladı. Onu gördün mü?"
Natasha, annemin komşularından biri.

"Claire ile birlikte Kelebek sınıfında. Bu yıl Yıldız Balık
sınıfındayım."

"Ah, doğru ya. O küçük çocuk nasıl? Tommy, değil mi? Uyum
sağlamakta zorlanan çocuk."

"Daha iyi. Ona yardımcı olacak bazı şeyler bulduk. Artık kendi
sessiz köşesi var ve annesiyle birlikte

bir rutin üzerinde çalışıyoruz."

O, sanki gün boyunca duyduğu en ilginç şey gibi başını salladı.

Duvardaki saat tik tak ediyor. Dışarıda bir araba geçiyor, kapalı pencerelerden müzik sesi geliyor. Annem alyansını çeviriyor. Babam öldükten sonra edindiği bir alışkanlık. Endişelendiğinde bunu yapıyor. Sonunda çatalını bırakıyor.

"Lily." Sesi yumuşaktır. "Bunu konuşmamız gerek."

"Hayır, gerek yok."

"Evet, konuşmalıyız." Nefes aldı. "İyi olmadığını biliyorum."

Boğazımdaki yumruyu yutamıyorum. "Ben iyiyim." "Tatlım..."

"İyiyim *dedim*." Sözlerim keskin çıkıyor.

O sessiz bir uzun uzun bir
inceleyerek yüzümü yüzümü

Saklamaya çalıştığım her şeyi okuyor.

"Uykusuz görünüyorsun. Gözlerin şişmiş. Ve yemek yemiyorsun, tabağındaki yemeği itip kakıyorsun. İyi değilsin."

"Ne dememi istiyorsun?" Çatalım tabağa çarpar. "Onu tekrar görmek beni mahvetti mi? Bunu düşünmeden duramıyorum mu? Yedi yıl sonra hala..." Dudaklarımı sıkıştırıp, gözlerimi kuvvetlice kırpiyorum.

"Hala ne?"

"Hiçbir şey. Önemli değil."

"Belli ki önemli." Masadan uzanıyor, ama o dokunamadan elimi geri çekiyorum.

"Lütfen sadece yemek
yiyebilir miyiz?" "Lily..."

"Benden ne *istiyorsun*?" Sözler ağzımdan çıkmadan önce patladı. "Bunu aştığımı mı söylememi istiyorsun? Hayatıma devam ettiğimi mi? Hayatıma devam ettim. Bir kariyerim var. Arkadaşlarım var. Onunla hiçbir ilgisi olmayan bir hayatım var."

"O zaman neden bu kadar yıkılmış durumdasın?"

Cevabım yok. Ya da belki var, ama yüksek sesle söylemek istemiyorum.

"Senin için endişeleniyorum tatlım. Geçen sefer seni paramparça etti. Kendini toparlaman yıllarını aldı."

"Biliyorum."

"Peki, onu geri kabul edersen ve o yine aynı şeyi yaparsa ne olacak?"

"Onu *geri almayacağım!* Sokakta rastladım ona. Hepsi bu."

O pek ikna olmuş görünmüyor. "Öyle mi?"

Ayağa kalkıyorum, hareket etmem gerekiyor, pencereye doğru yürüyorum, bahçeye bakabilmek için.

"Anlamıyorsun."

"O zaman anlamama yardım et."

Ona dönerek, "Bu kasabadaki herkes onun kim olduğuna karar verdi. Sorun çıkaran. Suçlu. Buraya ait olmayan biri. Ve daha hiçbir şey yapmadan, sanki zaten suçluymuş gibi davrandılar ona."

"Tatlım..."

"Bu kasabaya ilk geldiğinde *on yedi* yaşındaydı anne. On yedi yaşında, evsiz ve aç. Ve herkes sadece... başka yere baktı. Öğretmenler onu sınıfta uyurken gördüler ve güvenli bir yerde uyuyup uyumadığını sormak yerine rapor yazdılar. Müdür, Dan ile çatıştığı her seferinde ona sorunlu dedi, ona gerçekten yardım edebilecek birini aramak yerine."

"Durumun bu kadar kötü olduğunu bilmiyordum."

"Kimse yapmadı... ya da yaptıysa da umursamadı. Çünkü eğer gerçekten bakarsan... eğer gerçekten neler olduğunu *görürsen*... o zaman bu konuda bir şeyler yapman gerekir. Ve gözlerini başka yöne çevirip bunun başkasının sorunu olduğunu kendine söylemek çok daha kolaydır."

"Bu doğru değil..."

"Adil mi? Hayır, değil." Sesim titriyor. "Bütün kasaba onu yüzüstü bıraktı. *Hepimiz öyle* yaptık. Ve sonunda çaresizce bir şey yaptığında, herkes 'Gördün mü? Onun kötü olduğunu biliyorduk' dedi."

"Tatlım, herkesi kurtaramazsın."

"Onu *kurtarmaya* çalışmıyordum." Kollarımı kavuşturup kendimi kucakladım. "Sadece onu *görmek* istiyordum. Onu önemli bir insan gibi davranmak istiyordum. Ama bu yeterli olmadı."

"O gittiğinde bu seni neredeyse mahvetti."

"O gitmedi!" diye bağıryorum. "O tutuklandı." "Üzgünüm. Biliyorum. Ve bu korkunç bir şeydi. Ama şu anda endişelendiğim kişi sensin."

endişelendiğim sensin. Ona yardım edemediğinde bunun sana neye mal olduğunu biliyorum."

"Artık o kız değilim."

"Hayır. Değilsin. Ama hala onun kalbini taşıyorsun."

Lazanya tabaklarımızda soğuyor. Şarap ise tabakların yanında dokunulmamış halde duruyor. Dışarıda, Ekim güneşi her şeyi altın tonlarında boyuyor.

"Gitmeliyim." Onun yanından geçip, tezgahın üzerine bıraktığım çantamı alıyorum.

"Lily, bekle..." Kolumu tutuyor. "Seni incitmeye çalışmıyorum. Sadece... nasıl bir şey olduğunu hatırlıyorum."

"Ben de hatırlıyorum."

"Öyle mi?" Elini sıkılaştırır. "Çünkü ben öyle olduğunu sanmıyorum. Ne kadar kötü olduğunu hatırlamadığını düşünüyorum. Senin için ne kadar korktuğumu. Sadece... dikkatli ol. Tek istediğim bu."

Beni kapıya kadar geçirir. "Yarın beni arar mısın?"

"Ararım."

"Peki Lily?" Yanağımı avuçlar. "Seni seviyorum. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Bir anlığına avucuna yaslanırım. Sonra geri çekilirim, çünkü şimdi gitmezsem, tamamen dağılabilirim. "Ben de seni seviyorum anne."

Eve dönüş yolu sessiz geçer. Eve giderken uzun yolu seçerim, Main Street ve Cedar Street'i, onu kazara görebileceğim her yeri kaçınırım. Apartmanıma vardığımda, park yerime park ederim ve ön camdan daireme bakarım.

Onun burada olmasına dayanmak istiyorsam, bununla yüzleşmem gerekiyor.

movie

geceler. Geçmişin önemsiz olduğunu iddia edemem.
Çünkü önemli.

Chapter Fourteen

LILY - 17 YAŞINDA

Son öğrenciler binadan çıkıyor, ayak sesleri uzaklaşıyor. Dolabımı yeniden düzenliyormuş gibi yapıyorum, ama gözlerim çıkışta sabitlenmiş durumda.

Kal. İzle. Bekle.

Bugün bir terslik var. Onu yeterince uzun süredir izliyorum, işaretleri fark edebiliyorum. Son derste masasını sıkıca tutuyordu, parmak eklemleri bembeyaz olmuştu. Bir ara, sürpriz sınav sırasında kalemi cümlelerin ortasında durdu, sanki kelimeleri nasıl oluşturacağını unutmuş gibi sayfanın üzerinde asılı kaldı. Bay Edwards'ın dersinde gözleri sürekli kapanıyordu ve eminim ki bu sadece yorgunluktan kaynaklanmıyordu. Bilincini kaybetmemek için mücadele ediyor gibi görünüyordu.

Öğle yemeğinde, kafeteryadaki kapıya en yakın masada birinin bıraktığı yarım sandviçi almadı, ama onun sandviçe bakışlarını gördüm.

Her küçük ipucu, onun için endişelenmeme neden oluyor.

Sonunda tuvaletten çıktığında, sanki yerçekimi ona karşı geliyormuş gibi adımları yere sürünüyor. Bir eli duvara yaslanmış ve eminim ki, eğer bırakırsa, düşecektir. Her adımında ona

hayati bir şey, kaybetmeyi göze alamayacağı bir şey. Onun arkasında mesafemi koruyarak onu dışarıya kadar takip ediyorum. Ekim rüzgarı yastıklı ceketimi delip geçiyor ve beni titretirken, o soğuğu fark etmiyor gibi görünüyor.

Merdivenlerin yarısına kadar iner, sonra bacakları tutmaz. Duvara tutunurken çıkardığı ses... *Tanrım*, o ses... kalbimi acıtıyor. Ona yaklaşmalı mıyım, yaklaşmamalı mıyım, bilemiyorum. Notlar alışverişinde bulunduk, ama hiç konuşmadık. Bana da diğerlerine davrandığı gibi davranıyor... Sanki orada değilmişim gibi.

"Hey." Düşünmeden konuşuyorum. "İyi misin?"

Başını kaldırıp gözlerimle buluştuğunda, etrafımdaki dünya yok oluyor. Savaş bölgeleriyle ilgili belgesellerde, çok küçük yaşta çok fazla şey görmüş çocukların fotoğraflarında daha önce böyle gözler görmüştüm. Koyu halkalar morluklar gibi gözlerini gölgeyor, ama göğsümü ağrıtan şey gözlerindeki boşluk.

Hayalet gibi görünüyor, gözleri donuk ve cansız. "İyiym." Kelime paslanmış gibi geliyor.

"İyi görünmüyorsun." Kalbim o kadar hızlı atıyor ki, onun duyup duymadığını merak ediyorum. "Bayılmak üzereymiş gibi görünüyorsun."

"Senin fikrini sorduğumu hatırlamıyorum." Duvardan uzaklaşmaya çalışıyor, ama bacakları onu yüzüstü bırakıyor. Bu sefer tökezlediğinde, kolunu tutacak kadar yakınım.

Ona dokunduğumda geri çekilme şekli rüyalarımın girecek. Parmaklarım onu yakıyormuş gibi geri çekiliyor, ama çok geç. Zaten titrediğini ve ince kapüşonlu sweatshirtinin altındaki cildinin ne kadar soğuk olduğunu hissetmiştim.

"En son ne zaman bir şey yedin?"

Soru aramızda asılı kalır. Çenesi sıkılır, bir tarafındaki kas seğirir. Yutkunmasını izlerim, ama bana cevap vermez.

"Arabamda granola bar var." Anahtarlarımı çok sıkı tuttuğum için avucumun içine batıyor.

"Ve şişe su."

"Senin sadakate ihtiyacım yok." Sesi sert.

"İyi. Çünkü ben sadaka vermiyorum." Kendimi onun bakışlarına bakmaya zorluyorum. Boş bir uçuruma bakıyormuşum gibi hissediyorum. "Bayılmak üzere görünen birine yemek veriyorum. Arada fark var."

Yüzünde bir şey parıldadı, giydiği zırhında bir çatlak belirdi ve bir an için, duvarların ötesinde sakladığı acıyı gördüm.

"Neden umursuyorsun?"

Soru bir test gibi geliyor. Yanlış cevap vermemi beklediği bir test.

"Çünkü birinin umursaması gerekir."

Bana o kadar uzun süre bakar ki, sınavında başarısız olup olmadığımı merak etmeye başlarım. Sonra yavaşça başını sallar.

"Peki."

Arabama kadar olan yol sonsuza kadar sürer. Otoparkı üç kez kontrol eder ve bu durum bana, ona ne olduğunu ve neden böyle davrandığını tekrar merak ettirir. Sonunda arabama vardığımızda, yolcu kapısını açarım. O sadece orada durur, ben de eğilip torpido gözünden iki granola bar ve bir şişe su çıkarırım.

Onları uzattığımda, elleri o kadar titriyor ki neredeyse düşürüyor. Parmakları barları kavriyor ve bir an orada durup onlara bakıyor.

Sonra birini açar ve bir ısırık alır. Gözlerini kapatır, yavaşça çiğner ve yutar. Her ısırık küçüktür ve tadını çıkarır, ama vücut dili daha hızlı yutmak istediğini haykırmaktadır. Bu beni ağlatmak ister.

Isırıklar arasında gözlerini açıp etrafına bakıyor. Çevresini kontrol ediyor. Sürekli kontrol ediyor. Onun görmemesi için kirpiklerimin altından onu izliyorum. Ona ilk kez bu kadar yakınım ve yapabildiğim her şeyi içime çekiyorum.

Tırnaklarının altında kir var. Parmak eklemleri sıyrılmış ve kanamış. manşetleri kapüşonlu sweatshirtinin

yıpranmış, iplikleri sarkmış.

İlk çikolatayı bitirir ve ambalajı dikkatlice küçük bir kare şeklinde katlayıp cebine koyar. Sonra elindeki ikinci çikolataya bakar.

"Sen yemelisin." Boğazım o kadar sıkışmış ki, kelimeleri zorla çıkarmak zorunda kalıyorum. "Bende daha var."

Yüzünde rahatlama ve utanç karışımı bir ifade belirir ve başını eğir. Bana teşekkür etmez, sadece ikinci çikolatayı açar ve aynı şekilde yer.

Ağlamak istiyorum. ığlık atmak istiyorum. Cevaplar istiyorum.

Ailesi nerede? Nerede kalıyor? Neden kimse ona yardım etmiyor?

Ama yapmıyorum. Bunları içime atıyorum ve orada durup onun yemesini izliyorum.

"Kütüphane hala açık. Eğer sıcak bir yere ihtiyacın varsa... ders çalışmak için."

Gözleri benimkilere dikildi. "Neden bana anlatıyorsun?"

"ünkü hava soğuyor." Elimi onun kapüşonlu sweatshirtine doğru uzatırken, ceketimi çıkarıp ona sarmak için duyduğum dürtüyle mücadele ediyorum. "Ve bazen insanlar böyle bir yere ihtiyaç duyarlar."

"Sen benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun." "Yeterince biliyorum."

Elinde tuttuğu su şişesiyle arabamdan uzaklaştı.

"Gitmeliyim." Ben başka bir şey söyleyemeden uzaklaşır.

Sürücü tarafına geçip arabaya biniyorum, oturup onun okuldan yavaşça çıkıp kapının dışında sola dönmesini izliyorum. Onu takip etmemeliyim. Bunu *biliyorum*. Ailem çok kızar. Okul bittikten sonra nereye gittiğini umursamamalıyım, ama onun silueti gittikçe küçülürken, kontak anahtarını çeviriyorum ve sağa dönmek yerine sola dönüp onun gittiği yoldan ilerliyorum.

Yavaşça yürür, bir elini yolun sol tarafındaki duvara dayayarak, okulun yanındaki evleri geçer, şehrin güvenli bölgelerinden uzaklaşır ve daha iyi günler görmüş sokaklara girer. Dönüp eski tekstil fabrikasına giden çitin boşluğundan tırmanırken, dişlerini alt dudağına sıkıştırırım.

O bina en az on yıldır, belki de daha uzun süredir terk edilmiş durumda. Duvarların alt kısımları grafitiyle kaplı. Üst pencereler karanlık, alt pencereler ise tamamen kırılmış. Çatının bir köşesi içe doğru çökmüş, paslanmış kirişler gökyüzüne açıkta kalmış. Burası sadece terk edilmiş değil, aynı zamanda *tehlikeli* de. Yıkılması gerekiyor. Ve sanki oraya aitmiş gibi içeri giriyor.

Burada mı yaşıyor?

Nefes alamıyorum. *Hareket* edemiyorum. Gördüklerimi zar zor algılayabiliyorum.

Telefonumun zil sesi sessizliği bozar ve ekrana bakınca annemin adını görürüm. Ellerim o kadar titriyor ki, telefonu düşürmek üzereyim.

"Lily? Neredesin? Genelde bu saatte evde olurdun."

"Ben..." Sesim kısılıyor. Boğazımı temizliyorum. "Zamanın nasıl geçtiğini fark etmedim. Şimdi eve gidiyorum."

"İyi misin? Sesin üzgün geliyor."

"Hayır, iyiyim." Gözlerimi kapatıyorum. "Sadece yorgunum. Birazdan evde olacağım."

Kırık pencerelerin arkasında hareket eden gölgeler var mı diye birkaç dakika daha fabrikaya bakıyorum. Hiçbir şey görmüyorum, ama onun orada olduğunu biliyorum. Yalnız ve üşümüş. Ve ben sıcak evime, yumuşak yatağıma ve beni bekleyen sıcak yemeğıme gitmek zorundayım. Nerede uyuyabileceğimi veya güvenli olup olmadığını asla merak etmek zorunda kalmayacağım bir hayata, evime gitmek zorundayım.

Eve dönüş yolu bulanık geçiyor, ancak Beşinci Cadde'deki lokantanın önünden geçtiğim an hariç. Pencereleri sıcak ve altın rengi bir ışıkla parlıyor,

birlikte akşam yemeği yiyen ailelerle dolu. Hamburger ve patates kızartması kokusu, trafik ışıklarında havalandırma deliklerinden içeri süzölüyor.

Midem bulanıyor.

O, ısıtması olmayan bir binada, iki milden daha az bir mesafede ve ben yemek kokusu midemi bulandırdığı için üzgünüm.

Ailemle konuştuğumu hatırlamıyorum. Yukarı çıktığııı, kıyafetlerimi çıkardığııı ya da haşlanacak kadar sıcak suyun altına girdiğııı hatırlamıyorum.

O anda yıkıldım.

Daha önce hiç çıkarmadığım vahşi, çirkin bir sesle hıçkırarak ağlamaya başlıyorum. Bacaklarım tutmuyor ve duvara yaslanarak dizlerimi göğsüme çekiyorum. Su başıma çok sıcak bir şekilde vuruyor ama sıcaklığı değıştirmek için kıpırdamıyorum. Bir hıçkırık daha çıkıyor. Sonra bir tane daha. Nefes nefese kalana kadar, göğsüm havayı içine çekmeye çalışırken inip kalkıyor.

Kafamda, o granola barını açarken ellerinin titrediğini görüyorum. Ambalajı sakladığı şekli. Tırnaklarının altındaki kir. Fabrikanın kırık pencereleri. Çürüme kokusu. Geceleri o duvarlardan sızan soğuk.

O şu anda orada. Muhtemelen beton zeminde oturuyor, soğuktan koruyacak hiçbir şeyi yok. Kimse onun güvende olup olmadığını, yaralı olup olmadığını ya da...

Bu düşünceyi tamamlayamıyorum.

Boğazım yanıyor. Göğsüm sanki içimdeki bir şey çatlamış ve ulaşmaması gereken yerlere kan akıyormuş gibi ağrıyor. Yüzümü dizlerime dayayıp daha da şiddetli ağlıyorum. Ses çıkarmadan, sadece omuzlarımın titremesi ve nefes alamamamla ağlıyorum. Banyo buharla doluyor, neredeyse hiçbir şey göremiyorum. Su yüzümden akıyor, gözyaşlarımla karışıyor.

Yirmi?

Su soğumaya başlıyor ama ben kıpırdamıyorum. Çünkü o soğuk, yalnız ve görünmezken ben sıcak duşta ağlayabiliyorum.

Chapter Fifteen

RONAN - 17 YAŞINDA

HER ŞEY ACIYOR.

Soğuk, zeminden, ince battaniyeden geçip kemiklerime kadar işliyor. Her nefes, kırık cam yutmak gibi, göğsümde ıslak bir tıkırtı yaratıyor. Kırık pencerelerden ışık sızıyor. Zayıf ama yine de gözlerimi acıtıyor.

Fabrika pas, küf ve ekşi bir koku ile dolu, korkarım bu koku benden geliyor. Yukarıda, rüzgar çatının boşluklarından ısılık çalıyor. Su, metalin üzerine düzenli bir ritimle damlıyor ve her damla boş alanda yankılanıyor.

Sabah mı oldu? Sabah olmalı. Okul.

Okula gitmem lazım.

Bir yerlerde temiz bir gömlek var. Dün gece benzin istasyonundaki tuvaletin lavabosunda yıkadım, sıkıp, kurutmak için radyatöre astım ve kuruyana kadar kimse bana soru sormaz umuduyla gizlendim. Temiz görünmek ve kimseye yakından bakması için bir neden vermemek önemlidir.

Nerede?

Başımı çevirmeye çalıştığım da oda dönüyor.

"Kalk." Sesim yanlış çıkıyor. Sert ve boğuk. Öksürük o kadar şiddetli ki, beni ikiye katlıyor.

Ağzımı sildiğimde, elim ıslak ve kırmızı çıkıyor. Bir anlığına avucumun içindeki parlak kanı izliyorum, sonra bacaklarımın gücü kesiliyor. Yer hızla yaklaşıyor ve dizlerime çarpıyor.

Fabrika duvarları bulanıklaşıyor, su lekeleri görmek istemediğim yüzlere dönüşüyor.

Annem banyo zemininde. Öksürükten dudaklarında kan var, solgun teninde parlak kırmızı. Eli benimkine uzanıyor.

"Ben iyiyim, bebeğim. Okula git. Onlara bizi kontrol etmeye geleceklerini gönderme.

Sırt çantam. Sırt çantam nerede?

İlk ders tarih sınavı var. Edwards, insanların sınavlara girmemesini fark eder. Her şeyi fark eder.

Ama bacaklarım beni tutmuyor ve yere sertçe düşüyorum, avuç içlerim yere çarptığında yanıyor.

Tekrar deniyorum.

Bu sefer oda eğilmeden önce dizlerimin üzerine çöküyorum. Ellerimle duvara tutunuyorum ve kendimi yukarı çekmeye çalışıyorum.

"Onu sabit tutun." Rick elinde iğneyle. Annem ağlıyor.

"Annenin kendini daha iyi hissetmesini istemiyor musun?"

Yumruğu yüzüme geliyor. Annem köşede, boş boş bakıyor.

"Ödevlerinle kendini özel mi hissediyorsun? Değersizsin.

Tıpkı uyuşturucu bağımlısı annen gibi."

Hayır. Bu şimdi değil. Bu daha önceydi. Kalk. Odaklan.

Güneş ışığı gözlerimi yaşartıyor.

Saat kaç? Geç kalamam.

Öksürük yine beni parçalıyor, bu sefer daha da kötü. Nefes alamıyorum. Düşünemiyorum. Yer çok soğuk ama cildim yanıyor.

Her şey yanıyor.

Alnımı duvara dayayıp, tutunacak sağlam bir şey bulmaya çalışıyorum, ama dünya dönmeye devam ediyor,

zaman ise akıp gidiyor. Bacaklarım düzgün çalışmıyor. Zemin hareket etmeye devam ediyor, sanki canlıymış gibi altımda kayıyor. Sırt çantamı bıraktığımı düşündüğüm yere doğru sürünerek ilerliyorum ve bu hareket başımda zonklamaya neden oluyor.

*tişörtüm. It was hanging to dry ...
somewhere?*

Dün mü? Bugün mü?

Başımı eğip notlarımı yüksek tutmak.

Annemin gözleri cam gibi parlıyor. İğneler. Banyo tezgahına dağılmış haplar.

"Sadece dene, bebeğim. Her şeyin acısını dindirir."

Boğazım yanıyor. Battaniye sıırılsıklam — ter, belki kan. Donuyorum, dişlerim takırdayacak kadar titriyorum.

En son ne zaman yemek yedim? Dün mü? Granola barları — bana onları ne zaman verdi?

Sırt çantası. Sırt çantama ihtiyacım var.

Etrafımı yoklayarak arıyorum. Gözlerim odaklanamıyor. Her şey bulanıklaşıyor. Zaman parçalanıyor. Işık değişiyor. Gölgeler duvarlarda hareket ediyor.

Ateş resimler çiziyor. Annemin yüzü. Rick'in yumrukları.

Hayır. Odaklan. Okul.

Ayağa kalkmaya bir kez daha deniyorum ve yana doğru eğiliyorum. Kafam duvara çarpıyor ve yeni bir acı dalgası beni sarıyor.

Annem rehabilitasyon merkezinde belgeleri imzalıyor. "Son kez, bebeğim. Söz veriyorum, bu sefer yapacağım." Üç gün sonra geri dönüyor, gözleri boş, elleri titriyor.

Fabrikada ayak sesleri yankılanıyor. Gerçek mi? Gerçek değil mi? Artık bilmiyorum.

"Aman Tanrım!" Bir ses. Kadın sesi. Sözler boğuk ve korkmuş bir şekilde çıkıyor. *Neden korkuyor? "Aman Tanrım, Ronan."*

Gözlerimi zorla açıyorum. Kapının eşiğinde duruyor, bir eli ağzını kapatmış, diğeri duvara uzanmış, sanki ayakta durmak için ona ihtiyacı varmış gibi. Tarih dersindeki kız. Notu veren kız.

Phare. Benim deniz fenerim.

Gözleri kocaman, bana bakarken gözyaşlarıyla doluyor. Dudaklarımda, gömleğimde kan var. Yerde kıvrılmış, titriyorum. Bir ses çıkarıyor, nefes nefese kalmakla hıçkırmak arasında bir ses.

"Bu sabah gelmediğinde bir şeylerin ters gittiğini anlamıştım." Sesi titriyor. "Okuldan doğruca buraya geldim. Bekledim. Belki sadece... ama değildin ve ben..." İki elini ağzına bastırıyor.

Üç hızlı adımla odanın diğer ucuna geçer ve yanıma diz çöker. Eli alnıma uzanır. Dokunuşu yanan cildime serin gelir ve ben geri çekilirim, başımı tekrar vururum.

"Yapma." Bu kelime öksürükler arasında çıkıyor. " , bana dokunma."

"Ateşin çok yüksek." Eli, parmakları titreyerek aramızda havada asılı kalır. "Ne zamandır böylesin?"

"Okula gitmem lazım." Kendimi kaldırmaya çalışıyorum ama kollarım çalışmıyor. "Sınavı kaçıramam."

"Okul bir saat önce bitti." Sesi, yaralı birine konuşuyormuş gibi nazikti. "Saat neredeyse altı."

"Hayır." Öksürük yine sesimi kesiyor. Sonunda durduğunda, zorla birkaç kelime daha söylüyorum. "Benim... Edwards'ın testi ..."

"Kaçırdın." Sanki kaçacakmışım gibi yavaşça yanıma yaklaşır. "Hastasın. Ateşin var. Yardıma ihtiyacın var."

"Daha kötüsü de oldu." Oda dönüp duruyor. Her şey eğri büğrü, ama ona bunu anlamasını sağlamalıyım. "Sadece..."

Ayağa kalkmaya çalışırken elleriyle beni tuttu. Uzaklaşmaya çalıştım ama vücudum düzgün çalışmıyordu. Ona söylediğim şeyi yapmıyordu.

"Bana karşı koymayı bırak." Sesi çok uzak geliyor. "Ronan, lütfen. Sana yardım etmeme izin ver."

"Okulu kaçıramam." Dişlerim takırdayarak sözler ağzımdan dökülüyor. "Anamlı olan tek yer orası. Sahip olduğum tek şey."

Eli yine yüzüme dokunur. Uzaklaşmaya çalışırım ama her şey çok acıtıyor.

"Biliyorum." Sesi hafifçe titriyor. "Okulun senin için önemli olduğunu biliyorum. Ama şu anda, bu konuyu bana bırakman gerekiyor. Tamam mı? Yapabilir misin?"

Cevap veremiyorum. Veremem. Uzun bir süre sessizlik hakim. Hala burada mı, gitti mi, yoksa sadece ateşli bir rüya mı, emin değilim. Ama sonra kulaklarıma bir hışırtı geliyor. Hareket. Ve sıcak bir şey dudaklarıma değiyor. Kokusu kafamdaki sisleri dağıtır. Tavuk suyu mu?

"Al. Sadece bir yudum. Lütfen, Ronan."

"Hayır." Ama boğazım yanıyor, her nefes alışımında yanıyor ve o kadar üşüyorum ki kemiklerim ağrıyor.

"Sadece çorba. Yardımı olur." Sesi sabırlı, ikna edici. "Küçük yudumlar. Hepsi bu. Ben yanımdayım."

Kupa tekrar dudaklarıma değiyor. Sadece sıcaklığı bile göğsümdeki bir şeyi gevşetiyor. Bir yudum alıyorum, bir yudumdan biraz daha fazla. Sıvı boğazımdan aşağı inerken yakıyor, ama bu iyi bir yanma. Ateşten farklı. Boğazımdaki kırık cam hissini yatıştırıyor ve göğsüme sıcaklık yayıyor.

Kendi gücüm yetmediğinde eli enseme destekliyor, boğulmadan içebilmem için başımı yeterince eğik tutuyor. Bu hareket o kadar nazik ki gözlerim yaşıyor.

"Çok iyi. İyi gidiyorsun." Bir yudum daha almama yardım ediyor. Sonra bir yudum daha. "Biraz daha."

"Annem eskiden..." Sözler ağzımdan çıkmadan önce durduramıyorum. "Ben hastalandığımda. Bal ile çay yapardı. Önce..."

Yapma. Ona bir şey söyleme. Onu içeri alma.

Ama bu anı zaten orada, görmezden gelinmesi imkansız. Annemin alnıma koyduğu eli, ateşimi kontrol ediyor. Suyun ısınmasını beklerken yumuşak bir şekilde bir şeyler mırıldanıyor. Hala *annem* olduğu zamanlarda, haplar onu başka birine dönüştürmeden önce.

Yumuşak ve sıcak bir şey üzerime yerleşiyor. Bir battaniye. *Gerçek* bir battaniye, kalın ve ağır, şu anda kullandığım yıpranmış şey gibi değil. Ağırlığı beni klostrofobik hissettirecek şekilde bastırıyor, ama hissettirmiyor. Sıcak. *Çok sıcak.*

Battaniyeyi omuzlarımın etrafına, sonra yanlarıma kadar sarıyor.

"Dünya bize karşı, bebeğim." Annemin sesi yıllar öncesinden yankılanıyor. Haplardan önce. Rick'ten önce. İğnelerden önce. Hala geceleri beni yatırıp, bunu içtenlikle söylediği zamanlardan.

"İlaç alman lazım." Kızın sesi beni geri getiriyor.

"Hap yok." Bakışlarım onun avucuna odaklanıyor ve orada duran küçük beyaz tabletler midemi bulandırıyor. "Ne yaptıklarını gördüm... onu unutturdular..." Sözlerim yine öksürük krizine dönüşüyor.

"Sadece Tylenol." Sesi o kadar nazik ki canımı acıtıyor. "Ateş için. Başka bir şey yok, söz veriyorum."

Daha fazla mücadele etmek istiyorum. Onu göndermek, bana başka bir bedel ödetmeden onu uzaklaştırmak istiyorum. Ama her şey kararmaya başlıyor ve ben çok yorgunum.

Soğuktan çok yoruldu.

Kavga etmekten çok
yoruldu. "Neden
buradasın?"

Bir an sessiz kalır. Konuştuğunda sesi kalınlaşır. "Çünkü okulda değildin. Çünkü ben... senin için endişelendim."

"Kimse endişelenmiyor." Ateş, kurduğum duvarları yıkıyor ve gerçeği paylaşmayı çok kolaylaştırıyor. "Kimse bir şey görmüyor. Ve kimse umursamıyor. Sadece... Benim..."

"Ben seni görüyorum."

Üç kelime. Hepsi bu. Ama çok etkileyici.

Ona bakmaya çalışıyorum, ama görüşüm kenarlarda bulanıklaşıyor, karanlık noktalar beliriyor. Yüzü odaklanıp odaklanmıyor. Yanaklarında gözyaşları var.

Ne zaman ağlamaya başladı?

"Ronan?" Sesi Şimdi çok uzak geliyor, sanki uzun bir tünelin diğer ucundan sesleniyormuŐ gibi. "Lütfen uyanık kal. nce bunları alman lazım. Lütfen."

Cevap vermek istiyorum. Ona bir Şey söylemek istiyorum... Ne olduğunu bilmiyorum.

Teşekkür ederim, belki. Ya da git. Ya da kimseye söyleme.

Ama kelimeleri telaffuz edemedenden karanlık beni içine çekiyor. Son hissettiğim Şey, elinde tuttuğu elim. Küçük, sıcak ve sabit, her Şey kaybolurken beni tutuyor.

Son duyduğum Şey, benim adımı söyleyerek bozulan sesi.

"Ronan. Benimle kal. Lütfen benimle kal." Bilincim

kayboluyor. Onun sesine,

elinde, battaniyenin sıcaklığında tutunmaya çalışıyorum ama nafile.

Rick'in sesi uzaklardan yankılanıyor.

"Kimse seni kurtaramayacak, evlat."

Belki de haklıdır.

Her Şey kararmadan önce aklıma gelen son düşünce, sınava giremediğimdir.

Chapter Sixteen

RONAN

WILSON'S HARDWARE saat sekizde açılıyor. Saat sekiz beşinde, defterimle birlikte oradayım. Ev yanmadan önce elektrik panosunu değiştirmek bugünün önceliği.

Kapının üzerindeki zil, geldiğimi haber veriyor. Mağaza, uzak köşede rafları dolduran biri dışında boş, bu yüzden doğrudan elektrik malzemeleri reyonuna yöneliyorum.

"Ne zaman göreceğimi merak ediyordum."

Dan Hartman, kırmızı mağaza yeleği giymiş, elektrikli aletlerin sergilendiği vitrinin arkasından çıkar. Yedi yıl ona pek iyi davranmamış. Futbol oynadığı günlerdeki kasları bel çevresinde yumuşamış, burnunda kırık kılcal damarlar belirginleşmiş, bu da çok fazla bira içtiğini ve başka yapacak yeterince işi olmadığını gösteriyor. Ama o alaycı gülümseme tamamen aynı.

Beni gördüğüne şaşırmış görünmüyor, ama bu kasabada haberler çabuk yayılır, bu yüzden bu durum şaşırtıcı değil.

"Cedar Caddesi'nde bir eve taşındığını duydum." Gözleri kollarımdaki dövmelemleri takip ediyor. "Bir ara malzeme almaya geleceğini tahmin etmiştim."

Onu görmezden gelip tel ölçerleri kontrol etmek için dönüyorum. Panonun tamamen değiştirilmesi gerekiyor, bu da birinci katın tamamen yeniden kablolanması anlamına geliyor.

"Güzel olmalı." Yaklaşıyor. Bu kasıtlı bir hareket, nasıl tepki vereceğimi görmek için beni sınıyor. "Artık o mahallede yaşayabilecek kadar paran var. Eskiden uyuduğun yerden büyük bir adım."

Çenem gerilir. Eskiden nasıl biri olduğumu hatırlatarak benden tepki almaya çalışıyor. Ama zaman değişti, ben de değiştim.

"Bir sigorta paneli lazım." Ona tamamen dönüp, boy avantajımın etkisini gösterirken bekliyorum.

Geri çekilmiyor, ama gözlerinde bir şey parlıyor. Tanıma, belki de eskiden dolaplara ittiği zayıf, açlıktan kıvranan gencin artık karşısındaki kişi olmadığını kabul etme. Parmakları uyluğunda seğiriyor. Çocukken de bunu yapardı... yumruk atmadan hemen önce.

"Seni buradan sürükleyip götürmelerinin üzerinden yedi yıl geçti." Sanki bu çok sıradan bir şeymiş gibi konuşmaya çalışır, ama başaramaz. "Hapishane seni bu kadar mı değiştirdi?"

"Gerçekten öğrenmek istiyor musun?"

Yüzü kızarır. Parmakları yumruk haline gelir ve bir an için, gerçekten bir şey yapmaya kalkışabileceğini düşünürüm. Neredeyse yapmasını umarım. Aramızdaki hava, yarım kalan işlerle doludur.

"Kasaba konuşuyor." Sesi yükselir. "O evi nasıl aldığın ve paranın nereden geldiği hakkında."

Daha fazla tel alıp arabama ekliyorum. Bırak konuşsun. Küçük kasaba dedikoduları ve eski anılarıyla istediği kadar beni sinirlendirmeye çalışabilir.

"Komik, değil mi?" Beni koridorda takip ediyor, o kadar yakınımda ki kokusunu alabiliyorum. "Şimdi orada yaşıyorsun. Feldman'ın dükkanında olanlardan sonra."

Hızla dönerek onu bir vitrine doğru sendeletiyorum. Boya tenekeleri tıkırdamaya başlıyor.

"Ne oldu da?"

"Dükkana girip yakalanmak ve manşetlere çıkmak." Çenesini meydan okurcasına kaldırıyor,

kendisine benden korkmadığını kanıtlamak istiyor. Ama gözleri sürekli ellerime, kollarıma ve burada olmadığım her yılı simgeleyen dövmeleme kayıyor. "Şimdi geri döndün ve parayı savuruyorsun sanki..."

Onun alanına giriyorum ve gözleri büyölüyor.

"Ne gibi?" Sesim yumuşaktır. " 'da cezasını çeken biri gibi mi? Büyüyen biri gibi mi? Borcunu ödeyen biri gibi mi? Yoksa hala terk edilmiş binalarda uyuyan çocuk hakkında aynı hikayeleri mi anlatıyorsun?"

O, yerinden kıpırdamamaya çalışır. Bir adım daha ileri atarım ve o geriye düşer.

"En azından hapis yatmadım."

"Hayır." Gülümserim. Dişlerim görünür. "Sadece lisedeki şanlı günlerini yeniden yaşayarak geçirdin. Bu senin için nasıl gidiyor?"

Daha önce yanaklarını dolduran renk kaybolur. İlk önce gözlerini kaçıır. Lisedeki zirve dönemindeki halinden hiç değişmemiştir. Hâlâ başkalarını yıkarak kendini kanıtlamaya çalışmaktadır.

"Her şey yolunda mı?" Yaşlı bir adam belirir. İsim etiketine bakarak, Wilson'ın kendisi olduğunu tahmin ediyorum.

"İyiiz." Gözlerimi Dan'den ayırmıyorum. "Sadece bir sigorta paneli lazım."

Wilson aramızdaki gerginliği kolayca fark eder. "Dan, arkaya gelen teslimatı kontrol et."

Dan'in çenesi çalışıyor. Bir an için tartışacak gibi görünüyor, sonra dönüp öfkeyle omuzlarını dikleştirerek uzaklaşıyor.

"Stokta birkaç panelimiz var." Wilson bana onu takip etmem için işaret eder. "Elektrik işlerinde deneyimin var mı?"

Telefonumu çıkarır ve sertifikalarımı gösteririm. Çoğu insanın sadece kutucuğu işaretlemekle yetindiği aksine, o sertifikaları okur.

"Bunlar iyi." Telefonumu geri verir. "İzin belgelerin de olması gerekiyor."

"Hemen hallediyorum."

Benimle birlikte mağazada dolaşarak, arabamı tel, kablo kanalı, bağlantı kutuları ve ihtiyacım olan aletlerle dolduruyor, sonra da hepsini kasaya geçiriyor. Toplam tutar, onun kaşlarını çatacak kadar yüksek, ama benim on bin dolarlık limitimi zar zor aşacak kadar düşük. Ona banka kartımı uzatıyorum.

"Yüklemede yardım ister misin?" "Gerek yok, teşekkürler."

Dan, ben her şeyi arabanın bagajına koyarken tekrar ortaya çıkar ve kapıda durur. Yüzünde yine aynı çirkin ifade vardır, ama şimdi başka bir şey daha vardır. Çaresiz bir ifade. Sanki eskiden eziyet ettiği çocuğun artık onun saçmalıklarını dinlemek zorunda olmayan birine dönüşmesine tahammül edemiyormuş gibi.

"Zengin komşuların senin sabıkan hakkında bilgi sahibi mi?" Sesi, kin dolu keskin bir tonda otoparkın öbür ucuna kadar ulaşıyor. "Ya da eskiden nerede yaşadığın hakkında? Senin gerçekte kim olduğunu biliyorlar mı?"

Bagaj kapağını *sertçe* kapatıyorum. Ses, havada bir silah atışı gibi yankılanıyor. "Onlara neden söylemiyorsun... madem benim hayatımla bu kadar ilgileniyorsun."

Kapıdan çıkar, alnında bir damar atıyor. "İnsanların, mahallelerine ne tür birinin taşındığını bilmeleri gerektiğini düşünüyorum."

"Ne tür bir insan Dan?" Üç uzun adımla aramızdaki mesafeyi kapatırım. O, bir gürültüyle tuğla duvara yaslanır. "Cezaevinde cezasını çekip hayatına devam eden biri mi? Yoksa senin gibi, insanları itip kakarak kendini büyük hissetmeye ihtiyaç duyan biri mi?"

Yüzü kızarır, sonra solgunlaşır. Soğuk havaya rağmen üst dudağında ter damlaları belirir.

"Artık bizden daha iyi olduğunu mu düşünüyorsun? Öyle mi? Lüks evin ve senin..."

"Daha iyi mi?" Bir elimi kafasının yanındaki duvara dayadım. "Hayır, daha iyi değil. Sadece farklı. Ama sen bunu anlayamazsın, değil mi? Hiç değişmediğin için."

Gözlerime bakamıyor. Ağzını açıyor ama hiçbir kelime çıkmıyor. Bunun yerine, kendini duvara yaslayarak aramızda mesafe yaratmaya çalışıyor.

Yanağını nazikçe okşadım. O da irkildi. "Görüşürüz, Dan."

Eve dönüş yolu on dakikadan az sürüyor. Ellerim direksiyonda sabit, ama çenem sıkılmaktan ağrıyor. Dan ile olan yüzleşme, adrenalinim cildimin altında uğulduyor ve bunu yakacak bir yol yok.

Her şeyi içime atıp kendimi odaklanmaya zorluyorum. Kablolar kendiliğinden düzelmeyecek ve Dan Hartman'a kafamda yer ayırmaktan daha önemli işlerim var. Kabloyu açıp, geçmesi gereken yolu çiziyorum. Eski devreler berbat durumda, bağlantı noktaları on yıllardır yapılan geçici onarımlarla aşırı yüklenmiş. Zımbaları çekip çürümüş yalıtımı keserek işe başlıyorum, sonraki adımlar için yer açıyorum.

Saatler geçiyor. Işık pencerelerden içeri giriyor, öğleden sonra karanlığa dönüşüyor. Ellerim otomatik pilotta hareket ediyor: kabloyu soyuyor, bağlantıları kıvırıyor, voltajı test ediyor. Bu ritim beni sakinleştiriyor ve cumartesi gecesinden beri göğsümde hissettiğim gerginliği hafifletiyor.

Onu gördüğümde beri.

Günü bitirdiğimde ellerim ve sırtım ağrıyor. Ama yeni kablolar takıldı. Ve Dan'in sözleri hala kafamda dönüp duruyor.

Bırak konuşsunlar. Paranın nereden geldiğini ve hapishanenin bana ne yaptığını merak etmeleri umurumda değil. Beni hiç istemeyen bir kasabaya neden geri döndüğümle ilgili istedikleri tüm nedenleri uydurup dursunlar.

Mutfak lavabosunda ellerimi ovuşturarak temizliyorum, kir ve terin giderden aşağı akıp gitmesini izliyorum. Su hala akarken, ön kapıda bir vuruş sesi duyuluyor. Omuzlarım geriliyor.

Saat yediyi geçti. Kim olabilir ki?

Kapıyı açtığımda Tom, elinde alet kutusu ile verandada duruyor.

"Az önce malzemeleri indirdiğini gördüm. Çalışırken ekstra aletlere ihtiyacın olabileceğini düşündüm. "

Alet kutusuna, sonra da ona bakıyorum. "Benim kendi aletlerim var."

"Elbette biliyorsun." Yine de onu yere koyar. "Ama bunlar Harris'e aitti. Evde kalmaları gerektiğini düşündüm."

Onun adı geçince kalbim hızla çarpmaya başladı ve başımı eğdim. Alet kutusu çok kullanılmış görünüyordu, yıllarca kullanımdan dolayı sapları pürüzsüzleşmişti.

"Hafta sonları burada uğraşırdı," diye devam etti Tom. "Bir şeyleri tamir etmekte pek iyi değildi, ama öğretmenlikten emekli olduktan sonra bu onu eğlendirdiğini söylerdi. Her zaman senin için bir proje hazırladığını söylerdi." Benden öteye, evin içine baktı. "Oda oda mı yapıyorsun?"

Daha fazla konuşmak istemediğim için başımı sallıyorum.

"O zaman seni rahat bırakayım." Dönüp gitmek üzereyken durur. "Bu arada, teklifim hala geçerli. Cuma günü içki içelim. Baskı yok, sadece bazı... *daha hoş*... komşularla."

Cevap vermiyorum ve o, sessizce ısıklık çalarak uzaklaşıyor.

Chapter Seventeen

LILY

Sabah rutinimi otomatik pilotta yapıyorum. Hiçbir şey doğru gelmiyor. Okuma köşesi yanlış, pufların yerini değiştiriyorum, sonra tekrar eski yerlerine koyuyorum. Sanat köşesi çok boş görünüyor, bu yüzden çocukların kullanmayacağı malzemelerle dolduruyorum. Tarih işaretini cumadan pazartesiye, sonra tekrar cumaya çeviriyorum.

Çocuklar geldiğinde, her zamanki sabah kaosu başlar. Zack kapıdan içeri girer girmez köpekbalıkları hakkında konuşmaya başlar, Melody ise annesinin elini bırakmadan önce üç kez sarılmak ister. Oda sesler, hareketler ve meyveli atıştırmalıkların kokusuyla dolar.

Bu beni sakinleştirmeli. Genelde kendimi iyi hissetmediğimde böyle olur, ama bugün sanki kendi hayatımı dışarıdan izliyormuşum gibi.

"Bayan Gladwin, bugün zaman yolculuğuna çıkacak mıyız?" Arkamdan bir ses duyulur.

Gözlerimi kırıp arkanı dönüyorum. Melody tarih tahtasını gösteriyor. "Bugün pazartesi, cuma değil."

Doğru. Boğazımı temizlerim ve zorla gülümserim. "Sanırım değiştirmeyi unutmuşum."

Kafasını sallar ve sırt çantasını kancaya asmaya gider.

Telefonum masada titriyor. Muhtemelen Cassidy'dir. Ders sırasında cevap vermeyeceğimi biliyor, ama bu bana telefonu kapatmadığımı hatırlatıyor. Ekran kararana kadar güç düğmesine basıyorum ve telefonu masamın çekmecesine koyuyorum.

Michael kolumu çeker. "Bayan Gladwin, balinalar neden zıplar?"

"Yüzeyin üstünde ne olduğunu görmek için. Ya da belki su altında bulamadıkları bir şeyi aramak için. Ya da..." Ona gülümserim. "Belki de oynamak için başka balinalar arıyorlar."

"Ama bu kadar yükseğe çıkmak korkutucu değil mi? "Belki. Ama bazen korkutucu şeyler yapmak zorunda kalırsın. aradığını bul."

Sarah elini kaldırır. "Babam, balinaların özgür oldukları için zıpladıklarını söyler."

"Belki de baban haklıdır."

Genellikle pazartesi günleri çabuk geçer, ama bu seferki çok uzun sürüyor. Hava durumu tablosunu karıştırıyorum, Lucas hatırlatana kadar resim kağıtlarını dağıtmayı unutuyorum. Michael'ın midesini tuttuğunu, okuma köşesinde kusana kadar fark etmiyorum.

Onu temizleyip eve gönderdikten sonra sinirlerim bozulmuş durumda. Ellerimde dezenfektan kokusu kalmış ve sınıf, bunalmış duyularım için çok gürültülü.

Öğle yemeği saatinde, diğerleriyle birlikte öğretmenler odasına gitmemeye karar verip masamda kalıyorum. Telefonumu açtığımda, Cassidy'den üç mesaj gelmiş.

Cassidy: Öğle yemeği vaktine kadar bunu almayacağını biliyorum. Nasıl olduğunu bana haber ver.

Cassidy: Vay canına. Onu Wilsons'tan çıkarken gördüm. Aynı kişi olduğundan emin miyiz?

Cassidy: Beni ara.

Ona kısa bir mesaj attım.

Ben: İşten sonra ararım.

Öğle yemeğinden sonra yağmur yağmaya başlar. Damlalar pencerelere ritmik bir şekilde vurur, bu ses genellikle yatıştırıcıdır. Bugün ise sadece yalnızlık hissi uyandırıyor.

"Üzgün bir ahtapot gibi görünüyorsun." Kafamı kaldırıp Emma'nın odanın diğer ucundan beni izlediğini fark ettim.

"Ne... ne?"

Önündeki kağıt tabaktaki ahtapotu işaret ediyor. "Bu da üzgün. Görüyor musun?" Onu kaldırıyor, gözleri sarkmış, şeritleri gevşek bir şekilde sarkıyor.

"Neden üzgün olduğunu düşünüyorsun?" "Çünkü hepsi sarkık."

"Belki sadece yorgundur. Onu biraz güzelleştirelim mi? Biraz parıltı yardımcı olabilir."

"Parıltı her şeye yardımcı olur!" Bana kocaman bir gülümsemeyle bakıyor ve farklı renkleri tabağa dökmeye başlıyor.

Keşke bu doğru olsaydı.

Günün sonunda son ebeveyn de çocuğunu aldıktan sonra, odayı yarın için hazırlamak üzere topluyorum. Telefonum yine çalıyor. Bu sefer annem, iyi olup olmadığımı kontrol etmek için arıyor. Ona iyi olduğumu ve hafta ortasında onu arayacağımı belirten bir mesaj atıyorum.

Park yerinden arabama koşarken yağmur şiddetli yağıyor. Arabada emniyet kemerimi takıp motoru çalıştırıyorum. Doğruca eve gitmeme karar verdiğimi bile hatırlamıyorum. Bir saniye önce okulun park yerinden çıkıyordum, bir saniye sonra sağa değil sola dönüyorum. Evimden uzaklaşıp Cedar Caddesi'ne doğru gidiyorum.

Sürerken manzara değişiyor. Okulun bulunduğu şehrin eski kısmı yerini yeni binalara bırakıyor, ardından yine değişerek yollardan geriye çekilmiş büyük evlere dönüşüyor. Buranın zenginlerin yaşadığı bir yer olduğunu açıkça gösteriyor. Kaldırımlar ağaçlarla çevrili, dalları sanki bir tablo ya da kartpostalda olması gereken sokakların üzerinde gölgelik oluşturuyor.

Cedar Caddesi hepsinden en güzeli. Hiçbir kötü şeyin yaşanmadığı türden bir cadde. Bakımlı çimler ve evin etrafını saran verandalar, buradaki yaşamın hiçbir türden mücadeleden etkilenmediği izlenimini yaratıyor. Her şey mükemmel, sanki zaman bu bölgede iz bırakmaya cesaret edemiyormuş gibi.

Ama o burada... O büyük cumbalı pencerelerden birinin arkasında bir yerde. Onu hiç görmeyeceğimi düşündüğüm bir yerde yaşıyor ve nefes alıyor.

Hangisi onun evi?

Yolu yavaşça sürerken evlere bakıyorum. Hepsi de boyalı duvarları, sevimli küçük çitleri, yanık ve parıldayan verandalarının ışıklarıyla çok güzeller.

Bir tanesi hariç. O evin önüne çekip motoru durduruyorum.

Ev caddeden geriye doğru çekilmiş, oluklar kenarlarından sarkmış ve çatı çizgisinden uzaklaşmış. Ön merdivenlerin korkulukları, boyası dökülmüş yerlerden paslanmış, altında onlarca yıllık renkler ortaya çıkmış, oturduğum yerden bile görülebiliyor — bir zamanlar sarı olabilecek bir şeyin üzerinde yeşil, onun üzerinde beyaz.

Pencereler temizdi, bu beni şaşırttı. Biri yılların kirini silmişti. Ama pencerelerin etrafındaki süslemeler yıpranmış ve parçalanmıştı. Veranda bir tarafta hafifçe sarkmıştı ve ona giden yürüyüş yolundaki çatlaklardan yabani otlar çıkmıştı.

Tamamen yıkılmak üzere değil, ama yıpranmış ve eskimiş. Sokaktaki tek ev, uzun zamandır birinin ilgilenmesini bekliyor gibi görünüyor.

Bu yüzden onun evi olduğunu biliyorum.

Burada olmamalıyım. Geri dönüp bunu unutmalıyım. Burada olmak kötü bir fikir. Ama mantık, beni ona çeken bu çekim gücüne, bu *yerçekimine* karşı hiçbir zaman şansı olmadı.

Perdenin arkasında bir gölge hareket ediyor ve nefesim kesiliyor. Artık farklı hareket ediyor. Artık

olabildiğince az yer kaplamaya çalışmıyor, utanmadan tüm alanı dolduruyor.

Kalbim göğsümde çarpıyor, gözlerimin arkasında baskı oluşuyor. Ellerim direksiyonda titriyor.

Buradan uzaklaşmalıyım. Annem bana gitmemi söyledi. Cassidy, buraya gelerek tüm emeklerimi boşa çıkardığımı, çok fazla çalıştığımı söyledi.

Ve haklılar.

Ama iki gün önce Main Caddesi'nde onu görmek beni etkiledi. Bunu planlamamıştım ve kesinlikle istememişim. Yüzünü gördüğüm anda, geçmiş bir sel gibi akın etti, hızla yükseldi ve kapattığımı sandığım her boşluğu doldurdu. Tüm o sorular yeniden su yüzüne çıktı.

Neden mahkeme salonunda bana bakmadı? Neden tutuklanmadan önce uzaklaştı?

Kimsenin görmediğini sandığı zaman ellerinin titrediğini düşünmeden edemiyorum. Tanıdığım çocuk, onu gören birine ihtiyaç duyuyordu. Belki de şimdi olduğu adam da hala öyle.

Direksiyondan parmaklarımı çektiğimde parmaklarım sertleşiyor. Soğuk vücuduma işliyor. Arabada nefesim çok gürültülü. Ciğerlerimi düzgün bir şekilde doldurmak için çok sık geliyor.

Arabanın kapısını açıyorum. Rüzgar hemen süveterimi delip geçiyor ve beni titretiriyor, ama en azından yağmur durmuş. Yolu geçerken adımlarım sessiz caddede yankılanıyor.

*Bu bir hata. Eve git. Bunu ait olduğu yere bırak
... geçmişte.*

Her adımda, nabzımın ritmiyle ve daha iyi bilen mantıklı tarafımla çelişen düşünceler kafamın içinde yankılanıyor.

Ama Ronan söz konusu olduğunda hiç mantıklı davranmadım.

İleriye doğru ilerlemeye devam ediyorum, gözlerim ön kapıya kilitlenmiş durumda. verandası ışık titriyor basamaklarına ulaştığımda,

yol boyunca keskin gölgeler düşüyor. Verandaya adım attığımda ahşap ayaklarımın altında gıcırıyor.

Kalbim gırtlığımda. Ellerim soğuk, parmaklarım uyuşmuş ve düşüncelerim o kadar hızlı dönüyor ki birbirine karışıyor.

Bunu yapmak zorunda

değilim. Geri

dönebilirim.

Gidebilirim.

O benim burada olduğumu bilmiyor.

Ama bunu yapamam. Elimi kaldırıyorum, parmaklarımı yumruk yapıyorum.

Kapıyı çalarsam, geri dönüş yok.

Gözlerimi sıkıca kapatıp, beni sakinleştirmek için hiçbir işe yaramayan bir nefes alıyorum. Kalbim, kaçmaya çalışır gibi göğüs kafesime çarpıyor.

Parmak eklemlerimi kapıya bastırıyorum, tereddüt ediyorum, sonra kapıyı çalıyorum. Sessizlikte ses çok yüksek çıkıyor ve bana yankılanıyor.

Sessizlik karşılık veriyor.

Belki burada değildir.

Tabii ki burada. Az önce pencerenin önünden geçtiğini gördüm.

Ayak sesleri yaklaşıyor. Hafif bir tıklama sesi duyuluyor. Kapı açılır.

Ve işte orada.

Ronan.

Chapter Eighteen

RONAN

O, bir anıdan koparılmış gibi verandada duruyor. Duvarlara bakarak geçirdiğim geceleri, bana bakışını tekrar tekrar hatırladığım ve uyanıp onun adını söyleyerek boğulduğum geceleri hatırlatıyor.

Beş nefes boyunca ikimiz de kıpırdamıyoruz.

"Burada ne yapıyorsun?" Sesim alçak ve sabit çıkıyor. Hiçbir şey kalbimin göğsümde çarptığını ele vermiyor.

Parmakları yanlarında yumruk haline geliyor. "Cevaplar istiyorum."

Omuzlarımı kapı çerçevesine dayadım, rahatlamış gibi görünürken, içimdeki her şey gergin bir şekilde kıvrılmıştı.

"Ne hakkında?" Bunun cevabını zaten biliyorum. Vücudunda hissedilen gerginlikten ve çarpışmaya hazırlandığı tavrından anlayabiliyorum.

"Neden buraya geri döndün?"

"Önemli mi?"

Bir adım daha yaklaşıyor. Verandanın ışığı yüzünü aydınlatıyor ve nefesim kesiliyor. Yıllar onu bariz bir şekilde değiştirmiş. Çenesinde yeni bir sertlik var. Kendin a little differently. But her eyes are the

aynı. Hala çok fazla görüyorlar. Hala bakışlarımı başka yere çevirmek istiyorum.

"Evet!" Bir adım daha öne doğru ilerledi. Artık parfümünün kokusunu alabileceğim kadar yakındı. Hafif ve ferah bir koku. "Evet, önemli!"

"Neden? Bilmediğin için dayanamıyor musun? Kasabanın geri kalanı gibi bu da seni içten içe yiyip bitiriyor mu? Graystone'un en sevdiği başarısızlığı geri getiren şeyin ne olduğunu merak mı ediyorsun?"

Aramızda sessizlik hakim, sadece rüzgârın sesi bozuyor.

"Sen farklısın." Sesi yumuşak.

Parmaklarım ona uzanmak için kaşınıyor. Onun yerine parmaklarımı ceplerime sokuyorum.

"Ne istiyorsun, Lily?"

"Gerçeği!"

"Hangi gerçeği? Her şeyi mahvettiğim ve hak ettiğim cezayı çektiğim gerçeğini mi? Sanırım o hikayeyi zaten biliyorsun."

"Kes şunu." Daha da yaklaşıyor ve içimdeki her şey geri çekilip aramıza mesafe koymam için çığlık atıyor, neden mesafemi korumam gerektiğini unutmadan önce. "Orada durup öyle davranamazsın..."

"Herkesin gördüğü gibi bir beceriksiz gibi mi?" Kaşımı kaldırıyorum.

"Tanrım, sen hala çok..." Elini saçlarının arasından geçirip başını salladı. Bu hareket gözlerimi boynunun kıvrımlarına çekti ve açlık fiziksel bir şey gibi beni vurdu. "İnsanlar sana çok yaklaşıp yaklaşmaz onları uzaklaştırıyorsun. O zaman da öyle yaptın, şimdi de öyle yapıyorsun."

"Belki de *insanlar* bu ipucunu anlayıp uzak durmalıdır."

"Neden?" Başını eğdi ve yıllardır rüyalarımı süsleyen gözleriyle beni inceledi. "Çünkü dostluğu hak etmiyor musun? Yoksa birini kendine yakın tutup ona değer vermektense uzak durmak daha mı kolay geliyor?"

"Hâlâ beni kurtarmaya mı çalışıyorsun, Lily?" Sözleri alaycıydı, ama aramızdaki boşluk gerginlikle doluydu. Kalbim kulaklarımda güm güm atıyordu. Kendimi kontrol altına almam gerekiyordu. "Mesele bu mu? Hâlâ kırılan her şeyi düzeltebileceğini kanıtlamaya mı ihtiyacın var?"

Yanakları kızardı. "Bu adil değil."

"Değil mi? O zaman neden?" Dudaklarımı ısırıp, gözlerimi onun üzerinde gezdiriyorum. "Beş yıl hapisane hayatının bana ne yaptığını merak ediyor musun? Dersimi aldığımı bilmek mi istiyorsun?"

"Sen bunu hak etmedin..."

"Ne hak ettiğimi bilmiyorsun."

Sesimin sertliğine irkildi, ama yerinden kıpırdamadı. "Seni *tanıyorum*. Herkesten daha iyi. Kurduğun her duvarın, söylediğin her yalanın, kendini kurtarılmaya değer olmadığını ikna etmeye çalıştığın her anın arkasında ne olduğunu gördüm."

Gerçek acı verici, ama ona bunu gösteremem. Yıllarca inşa ettiğim zırhımı kırmasına izin veremem.

"Görmek istediğini gördün." Ses tonum küçümseyici. "Proje. Hayırseverlik vakası. Terk edilmiş binalarda uyuyan, bu lanet kasabadaki herkesten daha iyi olduğunu kanıtlamak için kurtarabileceğin kırık bir çocuk."

"Bu doğru değil. *Seni* gördüm. Kitapların kenarlarına yazan ve bana şöyle bakan bir çocuk gördüm..." Yine başını sallıyor, dudaklarını sıkıştırıyor.

Bu hareket gözlerimi ağzına çevirir ve ona dokunma isteğim o kadar güçlüdür ki, neredeyse elimi uzatırım. Bunun yerine, dudaklarım kıvrılırken sert ve kırılğan bir sesle gülerim.

"Eve git, Lily." Dönüp gitmeye başlıyorum.

"Bana bakmıyorsun bile," diye fısıldadı. "Tıpkı mahkemede olduğu gibi."

Sözleri içime işliyor. "Yapma."

"Neyi yapma? Senin nasıl kapandığını konuşmayı mı, yoksa benden neden uzaklaştığını sormayı mı?"

"Ne dediğini bilmiyorsun."

"Bu yüzden soruyorum! Seni herkesten daha iyi tanıyorum, ama davranışların mantıklı gelmedi."

"Sen sadece benim bilmeni istediğim şeyleri biliyordun. Diğer herkes gibi sen de gerçeği göremedin."

"Öyle değildi. Bunu çirkin bir şeye dönüştürmeye çalışma. Bana bıraktığın notları hatırlıyorum."

"Anlamıyor musun? Duymak istediğin şeyi yazdım." Her kelimeyi özenle seçiyorum. "Ben üzerime düşeni yaptım. Güvenmeyi öğrenen yaralı çocuk. Yolunu bulan kayıp ruh. Beni kurtarabilecek tek kişinin sen olduğunu düşünerek kendini çok özel hissetmiş olmalısın."

"Kes şunu!"

"Neden? Gerçek şu ki, ben aç ve üşüyordum, sen ise bana yemek ve sıcaklık sundun."

"Hepsi bu değildi. Ben seni *sevdim*, sen de beni sevdin. Diğer her şey hakkında yalan söyleyebilirsin, ama bu konuda yalan söyleme."

"*Hiçbir* şeyimiz yoktu." Yalan, ağzımdan çıkarken yanıyor. "Ben, yalnız olmaktan daha iyi olduğu için onların beni önemseydiğini sanan korkmuş bir çocuktum. Ve sen..." Omuz silkiyorum. "Sen kolay bir hedeftin."

"Kapa çeneni!" Kaçamayacağım kadar hızlı hareket ediyor ve parmakları gömleğimin önünü kavlıyor. "Bunu yapamazsın. Aramızdakilerin gerçek olmadığını iddia edemezsin."

Kendimi durduramadan ellerim beline düşüyor. Onu kapının yanındaki duvara sırtını dayayana kadar ikimizi de döndürüyorum. Nefesini kesiyor, elleri gömleğimi sıkıca kavlıyor.

"İstediğin bu mu, Lily?" Sesim sert, öfke ve çaresizliğin karışımı. "Hâlâ bana ulaşabildiğini kanıtlamak mı istiyorsun? Hâlâ beni kurtarmaya mı çalışıyorsun?"

"Gerçeği istiyorum." Nefesi yüzüme çarpar ve içimdeki her şey aramızdaki mesafeyi kapatmak için can atıyor. Onu tatmak ve bunun olmasına izin veremeyeceğim tüm nedenleri görmezden gelmek için.

"Gerçek mi?" Ona yaklaşarak, göğsümün sertliğini, hapishanenin bana kazandırdığı gücü hissetmesini sağladım.

"Gerçek çok basit. Ben artık o çocuk değilim ve sen hala

içimde kırılanları tamir edemezsin. Gerçek şu ki Lily, benim hakkımda kurduğun tüm hayalleri unutman gerek, çünkü tanıdığın çocuk, kelepçeler bileğine takıldığı anda öldü."

Sanki ona fiziksel olarak zarar vermişim gibi bir ses çıkarır, ama elleri beni tutan elini gevşetmez. "Sana inanmıyorum."

"Öyle mi?" Onu duvara sıkıştırarak daha da yaklaşıyorum. "Bana bak, Lily. *İyice* bak. Burada senin değerli projeni görüyor musun? O güzel notları yazdığın projeyi?"

"Kes şunu." Gözleri yaşlarla doluyor, ama bakışlarını kaçırmıyor. Asla kaçıramazdı.

"Neden?" Elimi uzatıp bileklerini tutuyorum, gömleğimden çekip çıkarıyorum ve başının üstüne sabitliyorum. "Acıdığı için mi, yoksa yalanlara kanmış olduğunu kabul etmek istemediğin için mi? Beni hiç sevmedin, Lily. Bana yardım etmenin sana verdiği hissi sevdin. Zavallı, kırık Ronan, o fabrikada ateşle yanarken." Kendime sıırtmama izin veriyorum. "O gün kendini kahraman gibi hissettin, değil mi? Beni bulup, evcilleştirebileceğin bir sokak köpeği gibi besledin."

"Ronan, lütfen..." Sesi kırılır. "Öyle olmadığını biliyorsun."

"Hiçbir şey bilmiyorum. Sadece senin benden ne istediğini biliyordum. Tek yapmam gereken senin küçük fantezini beslemektir."

Benim tutuşuma karşı direniyor, ama onu bırakmıyorum. *Bırakamam*. Parmaklarımin altında cildi yumuşak ve sıcak, bileğindeki nabız kafeslenmiş bir kuş gibi titriyor.

"Sen bundan daha fazlasıydın." Gözyaşları artık serbestçe akıyor, ama sesi güçlü. "Sen her şeydi. Ve bunu biliyorsun. Sadece korkuyorsun. Hala birinin... benim..."

Onu öpüyorum.

Onu susturmak için. Onun yanıldığını kanıtlamak ve ona tam da iddia ettiğim gibi bir piç olduğumu göstermek için. Ama dudaklarım onun dudaklarına değdiği anda, aramızdaki onca yıl bir anda yok oluyor.

O, gözyaşları ve anılar, umutsuzluk ve umut gibi tadı var. Geçmişten gelen sesi, kafamın içinde yüksek sesle adımı fısıldıyor. Hücremde geçirdiğim her gece, onun nasıl hissettiğini, ellerimin altında nasıl ses çıkardığını düşünmemeye çalışırken, şu anda bana nasıl sarıldığını düşünmekten başka bir şey düşünemeyecek hale gelene kadar beynimi anılarla dolduruyor.

Onun bileğini daha sıkı tutuyorum — ceza mı, dua mı, artık bilmiyorum.

O, kırık ve arzulu bir ses çıkarır ve ben onu yutarım. Onu benim yaparım. Acıtırım. Ve onu daha sert öperim. Yedi yıl boyunca onsuz yaşadım. *Onsuz*. Ve o zamanın her saniyesi, kemiklerimi parçalayacak kadar güçlü bir şekilde içimi parçalıyor.

Elleri benim tutuşumda kıvrılıyor ve onu bırakmadığımda, alt dudakımı ısıtıyor, acı verecek kadar sert, ama bana eskiden daha fazlasını nasıl istediğini hatırlatacak kadar yumuşak.

Onu bırakıyorum.

Ben geri çekilemeden elleri saçlarıma dolanıyor. Tırnakları kafa derimi çiziyor, parmakları acıtacak kadar sertçe sıkıyor. Ağzımı tekrar kendine doğru çekiyor, sanki derimin altına girip tüm dövmelemlerin ve yara izlerinin altında tanıdığını sandığı çocuğu bulmaya çalışır gibi beni öpüyor.

Elim boğazını bulur ve onu benden uzaklaştırmak için sıkıca kavrar, ama nabızı avucumda atıyor, bu durumun beni olduğu kadar onu da mahvettiğinin kanıtı. Kalbi tavşan gibi hızlı atıyor ve başparmağımı çenesinin hemen altına bastırdığımda, doğrudan sikime giden bir ses çıkarır.

Boğuluyorum.

Yanıyorum.

Parçalanıyorum.

Diğer elim saçlarına kayıyor, başını geriye doğru eğiyorum. Öpücük yavaşlıyor. Dilimle alt dudakını izliyorum, sonra içine dalıp onun dudakına sürtüyorum.

Uyarı çanları çalışıyor, ama uzaklarda, onun tadı, bana uyumu,

ve ağızma nefesini verirken adımlı söyleme şekliyle bastırılıyor.

Ronan.

Elim yanağına doğru kıvrılır, başparmağım oraya bıraktığım gözyaşlarını siler. Dudaklarım onun dudaklarına karşı yumuşar ve bir saniye boyunca bunun gerçek olabileceğine ve benim olduğum enkaz yerine onun hak ettiği adam olabileceğine inanırım.

Sonra gerçeklik geri geliyor.

Ondan uzaklaşıyorum. O kadar sert itiyorum ki, o sendeliyor.

"Eve git, Lily." Sesim benim sesim gibi gelmiyor. "Kurtaracak kurtaracak, kendine söylediğin güzel küçük yalanlara inanacak yeni birini bul."

O elini uzatır ve parmak uçları çeneme dokunur. Dokunuşu cildimi yakar.

"Ronan..."

"Çık dışarı."

Bir anlığına, dudakları aralık, gözleri hala yaşlarla parıldayan bir şekilde bana bakar. Sonra ifadesi sertleşir.

"Peki. Eğer istediğin buysa. Aramızdakilerin gerçek olmadığını iddia edebilirsin, ama ikimiz de gerçeği biliyoruz." Dikleşir, beni itip geçer ve merdivenlere doğru yürür. Bir sonraki sözlerinde sesinde hiçbir duygu yoktur. "Umarım bir gün hayatta kaldığın için kendini cezalandırmayı bırakırsın. Evin restorasyonunda bol şans."

Kapıyı kapatıp, pencereden onun uzaklaşmasını izlerim. Her adımında göğsümde keskin bir acı hissederim. Arabasına ulaştığında, son bir kez geriye bakar. Nefesimi tutarım... ve geri dönmeyip, sadece arabanın kapısını açıp içine bindiğinde, patlayıcı bir hızla nefesimi veririm.

Onun arka lambaları kaybolana ve gece onun izlerini tamamen yutana kadar hareketsiz duruyorum. Geri dönmeyeceğinden emin olduğumda, dönüp yumruğumu duvara vuruyorum. Acı, onun peşinden gitmemi ve hala ne kadar boğulduğumu görmesini engelliyor.

Bacaklarım tutmaz ve duvarın aşağısına kayarım, avuç içlerimi gözlerime bastırırım, ta ki gözlerimin arkasında yıldızlar patlayana kadar.

Yedi lanet yıl geçti, ama o *hala* beni tamamen görüyor. Hala, düşünmeye bile hakkım olmayan şeyleri istememe neden oluyor.

Bazı kırılmalar tamir edilemez ve bazı duvarlar ayakta kalmalıdır. Ve bazı hayaletler yalnız kalmayı hak eder, yalnız kalmak ölmek gibi hissettirse bile.

Chapter Nineteen

LILY

Cedar Street'ten üç blok ilerledikten sonra görüşüm o kadar bulanıklaşır ki yolu göremez hale gelirim. Ayağım frene basar ve araba Jerry's Diner'ın önünde, iki park yerinin üzerine eğri bir şekilde durur. Titreyen ellerimle motoru durdururum.

Sonra parçalanırım.

İlk hıçkırık boğazımdan kopar. Alnım direksiyona çarpar. Bir kez. İki kez. Acı fayda etmez.

Görmek istediğini gördün. Projeyi. Hayırseverlik vakasını.

Onun sözleri kafamda yankılanıyor, her tekrar daha da derinden kesiyor. Ciğerlerim düzgün nefes alamıyor. Nefes alamıyorum. Arabadaki hava çok ince.

Kapı kolunu arıyorum. Kaçırıyorum. Tekrar deniyorum. Sonunda arabadan çıkınca soğuk gece havası yüzüme çarpıyor, ama bu da yardımcı olmuyor.

Söylediği her acımasız söz kafamda dönüp duruyor. Her suçlama. Beni uzaklaştırmak için söylediği her yalan.

Ama ya bunlar yalan değilse?

Lokantanın penceresinden eski masamızı görebiliyorum. Arka köşedeki masayı, okuldan sonra onu bazen oraya götürdüğüm

okuldansa, aslında sadece onun bir şeyler yediğinden emin olmak için açmışım gibi davranırdım.

O sade kahve ve menüdeki en ucuz şeyi sipariş ederdi. Ben ekstra patates kızartması, milkshake ve asla bitiremeyeceğim bir hamburger sipariş ederdim. Hamburgeri ikiye bölüp ona doğru iterdim, çok tok olduğumu, karnımın ağrıdığını ve sandığım kadar aç olmadığımı söylerdim.

O her zaman ne yaptığımı anlardı. Gözlerinde bunu görebiliyordum — utanç, açlıkla karışmış, gurur ise ihtiyaçla savaşıyordu. Ama yine de yerd, çünkü hayatta kalmak her zaman onurdan daha önemliydi.

Onun demek istediği bu muydu? Onun açlığını benim kahramanlığım haline mi çevirdim?

Midem bulanıyor.

Hâlâ içimdeki kırıklıkları onaramıyorsun.

Telefonum çalıyor. Cassidy'nin adı gözyaşlarımın sisinden parlıyor ve titremeyen ellerimle ona uzanıyorum. Parmaklarımın arasından kayıp kaldırıma düşüyor ve ekranı kırılıyor.

"Siktir." Kelime bozuk bir şekilde çıkıyor, ardından başka bir hıçkırık geliyor.

Çömeli telefon aramaya başlıyorum. Dizlerim ıslak asfalta çarpıyor ve soğuk kot pantolonuma işliyor. Dördüncü çalınıştta ekranı kaydırmayı başarıyorum.

"Lily? Neredesin? Bana geleceğini sanıyordum."

"Yapamam..." Kelimeler düzgün bir şekilde çıkmıyor.

"Ben... aptalca bir şey yaptım

aptalca bir şey yaptım

Cass." "Ne yaptın?"

"Onu görmeye gittim." Yüksek sesle söylemek bunu gerçek kılıyor... *daha da kötüleştiriyor.* "Cedar Street'e gittim ve ben... Tanrım, ne kadar aptalım!"

"Neredesin?"

"Jerry'nin dükkanının önünde park ettim."

"Orada kal. Sana taksi çağırayım."

"Buna gerek yok."

"Benimle tartışmaya bile kalkışma. Antonio'dan pizza sipariş edeceğim."

Beni çok iyi tanıyor. Burnumu çekip, yüzümü elimin tersiyle sildim.

"Tamam."

"Taksi beş dakika içinde orada olacak."

Daha erken gelir. Arabamı olduğu yerde, eğik bir şekilde park etmiş olarak bırakırım. Yarın ellerim titremeyi bıraktığında ve dünya paralanmadığında alabilirim. şoför yüzüme bir bakış atar ve merhametli bir şekilde sohbet etmeye çalışmaz.

Cassidy'nin dairesine vardığımda, kendimi zar zor tutuyorum. Kapıyı açmış, beni bekliyor ve yüzünü gördüğüm anda, kalan tüm savunmam kyor.

Eşiği bile geçemedim.

Bacaklarım tutmuyor. Dizlerim kapı paspasına çarpıyor, bir elim sıkıca kapı kapı çerçevesine tutunmaya dengede önlemek dönmesini önlemek için. İçimden kopan hıçkırık insan sesine benzemiyor. "Ah, tatlım." Cassidy yanıma yanıma yanıma kollarını kollarını omuzlarımın etrafına dolanıyor. "Seni tutuyorum. Seni tutuyorum."

Ama o yapmıyor. Kimse yapmıyor. Çünkü beni gerçekten gören tek kişi, bana her şeyin bir yalan olduğunu söyledi. O buna razı olurken, beni kurtarıcı rolünü oynadığım için suçladı.

Nefes alamıyorum, düşünemiyorum, Cassidy parçaları bir arada tutarken ben parçalanmaktan başka bir şey yapamıyorum. Beni hemen kaldırmaya alışmıyor, sadece benimle birlikte yerde oturuyor, bir eliyle sırtımı okşarken, diğer eliyle saçlarımı okşuyor. Sonunda, hıkırıklarım o kadar azalıyor ki, derin bir nefes alabiliyorum.

"Hadi." Beni kaldırıp kanepeye götürüyor. "Otur. şarap ve mendil getireyim."

Mutfağa girer. Ben minderlere yaslanıp, gözlerimin arkasında yıldızlar patlayana kadar avularımı gözlerime bastırırım. Geri döndüğünde, iki bardak ve bir kutu mendil getirmiştir.

"Bana her şeyi anlat." Yanıma oturup bana bir bardak uzattı.
"Başından itibaren."

Ben de öyle yaparım.

"O farklı." Şarap boğazımı yakıyor. "Bunu bekliyordum. Farklı olacağını *biliyordum*. Ama gözleri..." Mendile uzanıyorum.
"Gözleri hâlâ aynı acıyı taşıyor."

"Elbette öyle." Elimi tutar. "Hapishane, onu ilk başta yıkan şeyi düzeltmeyecek."

"Biliyorum. *Biliyorum*. Ama o..." Parmaklarımı dudaklarıma bastırırım. Hâlâ karıncalanıyor, hâlâ hassaslar. "Beni öptü."

Cassidy hareketsiz kalır.

"Ve Cass, bu hiçbir şey gibi gelmedi. Rol yapıyormuş ya da numara yapıyormuş gibi gelmedi. Sanki..." Sesim kesildi. "Bir an için, eskisi gibi hissettim. Yine on sekiz yaşındayken, tüm dünya o fabrikadaki ikimizden ibaretti ve başka hiçbir şeyin önemi yoktu."

"Sonra ne oldu?"

"Beni itti ve kurtaracak başka birini bulmamı söyledi." Bu anı kalbimi acıtıyor. "Ama ondan önce, bir anlığına, bana sanki..."

Sanki onun dünyasında tek gerçek şey benmişim gibi. Sanki ben önemliymişim gibi.

Söylediği her acımasız sözün yalanmış gibi.

"O nazikti," diye fısıldıyorum. "Her şeyden sonra, o kadar sert ve kötü davrandıktan sonra, bana zarar vermek istemiyormuş gibi dokundu... ve sonra yine de beni kırdı."

"Ah, Lily." Beni kendine doğru çeker.

"O dedi ki..." Sesim titriyor. "Hiçbirinin gerçek olmadığını söyledi."

Cassidy'nin eli sırtımda duruyor.

"Onu hiç umursamadığımı, sadece diğerlerinden daha iyi olduğumu kanıtlamak için onu kurtarmak istediğimi söyledi. Benim için bir hayır işi, bir proje olduğunu söyledi." Sözler boğazımda düğümleniyor. "Ona yardım etmenin bana verdiği hissi sevdiğimi, onu sevmediğimi söyledi."

"Lily."

"Ya o haklıysa? Ya ihtiyaç duyulmanın verdiği iyi his yüzünden onu sevdiğime kendimi inandırdıysam? Ya ona ulaşabilen tek kişi olmak hoşuma gidiyorsa?"

"Bu..."

Ama onu dinlemiyorum. "Ona her yemek getirdiğimde, her not bıraktığımda, o istemediği halde her geldiğimde... Ya sadece kendime bir şey kanıtlamaya çalışıyorsam? Ya onun acısını kendi kahramanlık hikayeme dönüştürüyorsam?"

"Sen daha çocuktun," diyor Cassidy kararlı bir şekilde. "Acı çeken birini gördün ve yardım etmeye çalıştın. Bu seni bencil yapmaz. Seni insan yapar."

"Bir hayat kurdum." Sözlerim çaresizce dökülüyor. Elbette, yeterince tekrar edersem gerçek olacaklar. "Terapiye gittim. Başkalarıyla çıktım. Hayatıma devam ettim Cass. Hayatıma devam ettim lan!"

"Öyle mi?"

Bu soru bir tokat gibidir.

"Denedim." Elim göğsüme bastırıyor, hiç geçmeyen acıyı hafifletmeye çalışıyor. "Tanrım, çok uğraştım. İstikrarlı işleri ve sağlıklı aileleri olan iyi erkeklerle randevulara çıktım. Gülümsedim, güldüm ve normalmişim gibi davrandım. Ama hepsini onunla karşılaştırdım."

O içini çekti.

"Hiç şansları yoktu. Hiçbiri benimle boy ölçüşemezdi." Kahkaham kesik kesik çıkıyor. "Ne kadar aptalca, değil mi? Neyle boy ölçüşeceklerdi ki? Kendime bunun normal olduğunu, onu sevdiğimde genç olduğum için böyle olduğunu, ilk aşkın her zaman olduğundan daha büyük hissettirdiğini söyledim. Ama onu tekrar gördüğümde..." Sesim yine kesiliyor. "Hâlâ aynı. O bana baktığında kalbim duruyor. Her şey yok oluyor. Yedi yıl, Cass. *Yedi yıl* terapi, hayatıma devam etme, yeni bir hayat kurma çabaları... O Main Caddesi'nde ortaya çıktı ve otuz saniye içinde her şeyi mahvetti." Gözlerimi siliyorum. "Neden hâlâ bu kadar acıyor?"

"Çünkü hiçbir zaman bir sonuca varamadın. Ayrılık kavgası ya da "sorun sende değil, bende" gibi bir konuşma bile olmadı. Bir gün

oradaydı, ertesi gün yoktu. Veda etme şansın bile olmadı."

"Hala her şey geçen hafta olmuş gibi geliyor. Ve bu bana onu kaybetmekle kalmadığımı, sonrasında olanları da yaşamak zorunda kaldığımı hatırlattı."

"Ne demek istiyorsun?"

"Fısıltılar. Acıyan bakışlar. *'Zavallı Lily, yanlış çocuğa aşık olmuş.'* Beni hiçbir şeyden haberi olmayan aptal bir kız gibi davrandılar. Onda sevmeye değer bir şey görmüş olamazdım, bu yüzden beni kandırmak için bir şeyler yapmış olmalıydı."

Ronan da öyle dememiş miydi?

Cassidy bir an sessiz kalır, ben kendimi toparlamaya çalışırken elimi tutar.

"Şimdi ne yapacaksın?"

"Bilmiyorum." Ve bu acı gerçek. "Onun burada olmadığını ya da onu görmek, iyileştiğini sandığım tüm yaraları yeniden açmadığını iddia edemem. Ama aynı zamanda..." Yutkunuyorum. "Yine o kız olamam. Aşkın her şeyi düzeltebileceğini düşünen kız."

"Öyle olmak zorunda değilsin. Şimdi olduğun kişi olmalısın."

"Artık kim olduğumu bilmiyorum."

"Evet, biliyorsun. Birini sevmekle onu kurtarmak aynı şey olmadığını anlayan birisin."

"Bazen onu sınıfımda görüyorum." İtirafım sessizce dökülüyor. "Tabii ki *onu* değil, ama yıl ortasında çok küçük giysiler ve boş beslenme çantalarıyla gelen transfer öğrenciler. Yüksek seslerden irkilen, arkada oturup ortadan kaybolmaya çalışan çocuklar."

Cassidy'nin başparmağı elimde daireler çiziyor.

"Marcus adında bir çocuk var. Bu yıl yeni geldi. Ronan'ın eskiden sahip olduğu aynı hayalet gibi bakışları var. Ne zaman fazladan atıştırmalıklar hazırlasam ya da öğle yemeğini yediğinden emin olsam..." Boğazım düğümleniyor. "Ronan'ı görüyorum. On yedi yaşında ve açlıktan ölüyor, ve ben sınıfıma giren her çocukta onu yeniden kurtarmaya çalışıyorum."

"Bu kötü bir şey değil."

"Öyle değil mi? Bu, onun haklı olduğu ve benim kendimi iyi hissetmek için insanları kurtardığım anlamına gelmiyor mu? Belki de tüm kariyerim, o z 'da düzeltemediğim şeyi düzeltmek için yaptığım uzun bir girişimdir."

"Ya da belki," diyor Cassidy yumuşak bir sesle, "o sana, herkesin gözden kaçırdığı çocukları görmeyi öğretti. Bu senin kahramanlık kompleksine ilgili değil, Lils, bu senin deneyimlerini kullanarak başkalarının kaybolmasını engellemeyle ilgili."

Kapı kapı zili çalar sonra, pizzapizza gelir zamanında zamanında geldi. Cassidy kapıyı açmak için kalktı ve ben de o teslimatçı ile konuşurken burnumu sildim. Kutuyla geri döndüğünde, kendimi büyük ölçüde kontrol altına almıştım.

Oda, Antonio'nun özel sosunun tanıdık kokusuyla doldu. O yapmıyorzorlamıyor zorlamıyor yeme yemeye doğru uzaklaştırmak. Dışarıda dışarıda yağmur yağıyor, damlalar pencerelerine düzenli, neredeyse yatıştırıcı bir bir ritimle Ben eğiliyorum başımı başımı duvara omzunaomzuna

sesin beni sarmalamasına izin vererek.

"İlk aşk her zaman acı verir, Lily. Bunu anlıyorum. Mike ile ayrıldığımızda ne kadar kötü durumda olduğumu gördün. Ama ikinizin yaşadığı şey... o farklıydı. Sadece lise aşkı değildi."

"Seni rahatsız ediyor."

"Evet, öyle." Elimi sıkıyor. "Ve belki de bu normal. Belki bazı şeyler iz bırakmak zorundadır. Bu, hayatına devam etmediğin anlamına gelmez. Önemli olduğu anlamına gelir."

Chapter Twenty

LILY - 17 YAŞINDA

ESKİ TEKSTİL fabrikası ışığı yutuyor. Gün batımında, güneşin açısı pencerelerden ışığın içeri dolmasına neden olsa bile, gölgeler kaybolmuyor. Sanki taşın içine sızmışlar ve dokundukları her şeyi lekelemişler gibi.

Girişte durup, omuzlarımdaki sırt çantasını düzeltirken kalbim küt küt atıyor. Bugün Şükran Günü. Sokaklar bomboş, herkes sıcak evlerinde saklanmış, futbol izliyor ve balkabağı turtası yiyor. Soğuk ceketimi delip geçiyor ama titrememin sebebi bu değil. Annem akşam yemeğinden sonra arabayla gezmeye çıktığını sanıyor. Gerçekte nerede olduğumu bilseydi, beni bir ay boyunca evden çıkarmazdı.

Aileme yalan söylemek beni rahatsız ediyor, ama onun burada olduğunu bilmek kadar değil... yalnız olduğunu.

Notları aklımdan çıkmıyor. Steinbeck hakkında yazdığı şeyler, cama yapışık dururken dünyanın akıp gitmesini izlemek. Dün bana bıraktığı notu o kadar çok okudum ki, kelimeler hafızama kazındı.

Tom Joad, cebinde sadece umut taşımak ne demek olduğunu bilirdi. Midenin kendini yiyip bitirdiği halde mağaza vitrinlerindeki yiyeceklerin kayboluşunu izlemenin nasıl bir his olduğunu bilirdi. İnsanların, sanki yoksulluk bulaşıcıymış gibi, sana uzun süre bakarak seni görmezden gelmelerinin nasıl bir şey olduğunu bilirdi.

Sırt çantamdaki yiyecekler omurgamı yakıyor. Folyo kağıda sarılmış hindi ve patates, termos içindeki çorba ve sıcaklığını koruyan rulolar. Annem dikkatini başka yere verirken onları sırt çantama koymuştum.

Muhtemelen reddedecektir. İlk başta hep öyle yapar.

Onun nerede yaşadığını ilk fark ettiğimde, günlerce uyuyamadım. Onun bu tuğla ve çelik iskeletin içinde kaybolduğu görüntüsü aklımdan çıkmıyordu. Sonra okula gelmedi ve onu burada, ateşli bir şekilde hasta buldum. Bu beni çok korkuttu. Onu bırakırsam bir gecede öleceğinden emindim, bu yüzden Cassidy'yi benim onda kalacağımı söylemesi için ikna ettim ve bütün geceyi onunla geçirdim.

Ateşini ölçtüm, su içmesini sağladım, ona Tylenol içirdim ve ambulans çağırmam gerekip gerekmeyeceğini merak ettim. Ne söyleyeceğime dair bir plan bile yaptım. Neden burada saklandığını ve neden ailesinin yanında olmadığını. Neyse ki, ateşi sabahın erken saatlerinde düştü. Birkaç gün sonra okula döndüğünde, ikimiz de bu konudan bahsetmedik.

En az kırık camı olan ikinci kattaki ofisinde onu bulana kadar, enkazla dolu koridorlarda yürürken ayak seslerim duvarlarda yankılanıyor.

İkinci katta, en az sayıda kırık penceresi olan bir ofis. Okuyor. *Her zaman* okur. Kütüphanenin "*The Grapes of Wrath*" kitabı dizlerinin üzerine yaslanmış, kalan ışığı yakalamak için açılı duruyor.

Kapıya vardığımda gerginleşiyor, ama başını kaldırmıyor. Solan güneş ışığı profilini aydınlatıyor, elmacık kemiklerinin altındaki çukurları derinleştiriyor. Kapüşonlu sweatshirtinin omzunda yeni bir yırtık var. Gözlerinin altında koyu halkalar var. Rüzgar pencerelerden uğuldadığında titriyor. Hareket çok hafif, neredeyse fark edilmeyecek kadar, ama kalbimi acıtıyor.

"Yine buradasın." Sözleri alçak ve kaba çıkıyor, tam olarak düşmanca değil, ama ona yakın.

Yutkunup dudaklarımı yalarım. "Sen de öyle."

Çenesindeki kaslar seğirir, ama bana gitmemi söylemez, sadece gözlerini kitabına geri çevirir. Belki de yeterince uzun süre hareketsiz kalırsa, onun sadece başka bir gölge olduğuna kendimi ikna edip gideceğimi düşünüyordur.

Bir adım öne çıkıyorum, her hareketimle sırt çantam daha da ağırlaşıyor. Ona çok yaklaşıyorum. Etrafında boşluk, görünür çıkışlar olması ve kapana kısılmadığını bilmesi gerektiğini öğrendim. Ama çömelip çantayı boşaltmaya başladığımda, aramızdaki havayı yemek kokusu dolduruyor.

Parmakları kitabın sırtına bastırıyor. Yaptığım şeye bakmıyor, ama boğazı çalışıyor. Termostan buhar yükseliyor, adaçayı ve biberiye kokusunu ona taşıyor. Bana evimi, sıcaklığı ve bu yerin olmadığı her şeyi hatırlatıyor. Acaba onun için de bir anısı var mı?

"Özel bir şey değil." Bu bir yalan. İkimiz de bunu biliyoruz. Bu özel *bir şey*. Şükran Günü yemeği. Birinin onun varlığını bildiğinin kanıtı. "Sadece israf edilip atılacak olan artıkları."

Tek kelime etmiyor, ama gözleri onu ele veriyor. Gözleri yemeğe doğru kayıyor, sonra tekrar uzaklaşıyor. İnatçılığı dişlerimi gıcırdatmak istememe neden oluyor.

kendimi sabırlı olmaya zorluyorum ve elimi çantama tekrar sokup kitabı çıkarıyorum.

Bu, "*The Grapes of Wrath*"ın kullanılmış bir kopyası. Köşeleri kıvrılmış, ama tüm sayfalar sağlam. Geçen hafta Carson's Books'ta buldum ve hediyeye nasıl tepki vereceğinden emin olamadığım için sakladım.

"Kütüphane eninde sonunda kitabını geri isteyecektir." Kitabı yiyeceklerin yanına koydum. "Kendi kitabını isteyebileceğini düşündüm. Düşüncelerin için." Onun nasıl okuduğunu gördüm. Kelimeleri görmüyor, tüm vücuduyla emiyor, sanki kelimelerin içine girip orada yaşamaya çalışıyormuş gibi.

İfadesi değişir, aşılmaz bir duvarda ince bir çatlak belirir. Gözleri kitaba, sonra bana, sonra tekrar başka yere kayar. O kısacık an her şeyi ortaya çıkarır. Orada açlık vardır elbette, ama yemek için değil.

"Neden?"

Yalan söyleyip tatiller veya hayır işleri hakkında basmakalıp sözler söyleyebilirdim, ama bunların ikisinin de beni ve aramızda gelişen bu kırılğan şeyi reddetmesine neden olacağını biliyorum. Bu yüzden ona gerçeği söylüyorum.

"Çünkü Tom Joad hakkındaki notların sadece karakterle ilgili değil. Açlığı biliyorsun, çünkü onu yazıyorsun." Durup, ifadesini kontrol ediyorum. Hareketsiz kalıyor. "Söylemen gereken her şeyi söylemeden kitabı geri vermemelisin. Ve bu kitap sonsuza kadar senin."

Yanakları kızarır, parmakları kucağında yumruk haline gelir ve ben, gitmemi, yemeğimi, kitabımı ve istenmeyen ilgimi almamı söyleyen sert sözlere kendimi hazırlarım. Gözleri benimkilere kilitlenir ve dudaklarında reddedici bir ifade belirmediğini neredeyse görebilirim, sonra bakışları tekrar kitaba kayar. Yavaşça, o kadar yavaş ki nefesimi tutmuş ve saniyeleri sayarken, kitaba uzanır. Hareketleri yavaş, tereddütlüdür, belki de benim kitabı kapmamı bekliyordur. Parmakları kapağa dokunduğunda titrerler. Parmaklarını büker ve bana bakar.

"Kenar boşlukları temiz." Kollarımı dizlerime doluyorum, kendimi daha küçük göstermeye çalışıyorum. "Tartışacak başka kimsenin düşünceleri yok. Sadece senin düşüncelerin için yer var."

Kutsal bir şeyi tutar gibi açıyor. Parmakları paragraflar arasındaki boşlukları okşuyor, kütüphanedeki kopyadan ezberlediğini bildiğim kelimeleri takip ediyor. Işık, boğazının hareketini görmek ve gözlerinin sayfalar üzerinde nasıl hareket ettiğini yakalamak için yeterli.

"Gitmelisin." Sesi yumuşak, her zamanki savunmacı tavrından yoksun. "Ailen..."

"Cassidy'nin evinde olduğumu sanıyorlar." Kendi kitabımı çıkarıyorum: Mary Shelley'nin "*Frankenstein*". "Eğer istersen kalabilirim. Konuşmak zorunda değiliz."

Bana cevap vermez, ama kütüphane kitabını bırakır ve yerine yenisini koyar, dizlerinin üzerine açar, parmakları sayfaların üzerinde gezer. Sayfaları çevirirken fısıldarlar, her ses aramızdaki boşlukta yankılanır.

Kitabımı açıyorum. Okumak yerine, gözümün ucuyla onu izliyor, sonunda yemeğe uzanacağı anı bekliyorum. Beklediğimden uzun sürüyor. Neredeyse on beş dakika sessizce okuduktan sonra, kolunu acı verici bir yavaşlıkla uzatıyor ve parmaklarını çorba termosuna doluyor.

Hızlı ve sessiz yudumlarla çorbayı içer, arada hindi eti yer. Bu süre boyunca tek kelime etmez ve benimle göz teması kurmaz. Gardını tamamen indirmez, ama omuzlarındaki gerginlik biraz azalmış gibi görünür. Sonunda kalemını alıp yazmaya başladığında, kalbim bir an durur ve gözlerimi önümdeki açık sayfaya indiririm.

Onun sayfaya kelimeleri dökmesini izlemek çok samimi geliyor, bu yüzden sessizce oturup kitabımı izliyorum ve burada olmanın, birinin onun varlığını bildiğinin kanıtı olduğunu kendime söylüyorum.

Chapter Twenty-One

RONAN

Lily gittiğinden beri evde dolaşıp duruyorum, onu duvara yaslanmış halini, dudaklarının tadını ve vücudunun benimkine değen kıvrımlarını unutmaya çalışıyorum.

Üç saat oldu. Mutfaktan oturma odasına, oradan koridora ve tekrar mutfığa. Botlarım, henüz temizlemediğim tozda bir iz bırakıyor. Her ön kapıdan geçtiğimde, elim kilide gidiyor ve kontrol ediyorum... *sürekli* kontrol ediyorum.

Eski alışkanlıklar kolay kolay değişmiyor.

Sonra pencereleri deniyorum. Hepsi kilitli... bunu zaten biliyordum. İki kez kontrol ettim ama parmaklarım yine de mandalları deniyor. Ev etrafımda sağlam duruyor ama yine de güvenli hissettirmiyor. Onun sözleri kafamda yankılanırken *hiçbir şey* güvenli gelmiyor.

Sadece korkuyorsun. Hala birine izin vermekten çok korkuyorsun...

Onu bir öpücükle susturdum. Ağzımla onu susturdum çünkü gerçeği yüksek sesle duymak, kendime söyleyebileceğim herhangi bir yalandan daha kötüydü.

Karanlık pencerede yansımam gözüme çarptı. Dövmeli. Geniş omuzlu. Eskiden sokakta uyuyan çocuktan hiç de benzemiyordu... yüzümdeki hayalet gibi bakışlar dışında.

Alnımı soğuk cama dayadım ve görmemek için gözlerimi kapattım.

Nabızı avucumun altında tavşan gibi hızlı atıyordu. Onu duvara sıkıştırdığımda kalbi benimkine çarpıyordu. Mükemmel bir saniye boyunca, sanki hala kurtarılmaya değermişim gibi bana baktı.

Beni en çok korkutan da bu.

Kafamı sallayıp uzaklaşıyorum, mutfağa doğru ilerliyorum. Elektrik malzemeleri dün bıraktığım yerde duruyor, titizlikle düzenlenmiş, çünkü kontrol edebileceğim tek şey bu. Kablolar kalınlıklarına göre sıralanmış, bağlantı kutuları boyutlarına göre istiflenmiş, aletler sıralar halinde dizilmiş. Her şey yerli yerinde... Kafamdaki kaos hariç.

Saat üç civarında, yatmam gerektiğini kendime söylemekten vazgeçiyorum. İlk malzeme yükünü aşağı taşıırken bodrum merdivenleri gıcırıyor. Eski panel duvardan bana sırıtıyor, eski kabloların oluşturduğu bir fare yuvası, burayı yakmak için fırsat kolluyor.

Panel kapağını açtım. Bu işi yapan kişi, sonrasında ne olacağını umursamamıştı. Sadece işi bitirip devam etmek istiyordu, sonuçları başkasına bırakarak.

Parmaklarım tel sıyrıcıyı bulur ve kas hafızası devreye girer. Hapishane bana sabırlı olmayı öğretti. İnşaat sahaları bana hassasiyeti öğretti. Her ikisi de, önündeki işe yeterince odaklanırsan, başka hiçbir şey düşünmene gerek kalmayacağını öğretti.

Kes. Soy. Bük. Bağla.

Ritim yatıştırıcıdır. Çekilen her tel, bir yangın tehlikesi ve patlamayı bekleyen bir şeyin azalması demektir. Keşke kendimdeki hasarlı parçaları da bu kadar kolay soyup, kırılanları çalışan bir şeyle değiştirebilseydim.

Ama insanlar kullanım kılavuzu ile gelmezler ve bazı hasarlar çok derindir, asla ulaşamaz.

Şafak, bodrum pencerelerinden süzülerek içeri girerken, 'u uzaklaştırıyor gölgeleri, iyi bir

ilerleme kaydettim. Kabloların yarısı söküldü. Yeni devreler çizdim ve hazırladım.

Ama hala parmaklarının saçlarımda dolandığını hissedebiliyorum. Hala dilimde onun tadını alabiliyorum. Ve ona gitmesini söylediğimde yüzünü hala görebiliyorum.

"Bu kadar gürültü yapmak için biraz erken."

Sesin geldiği yöne doğru dönerim. Tom merdivenlerin başında duruyor, elinde iki fincan kahve var.

"Işığın yanıyordu ve ön kapı kilitli değildi." İç geçiriyorum. Arabada bıraktığım aletleri almaya çıktığımda kapıyı kilitlememem gerektiğini biliyordum. Yıpranmış basamaklara dikkat ederek aşağı iniyor. "Bunun işine yarayacağını düşündüm."

Elinde tuttuğu kahve siyah ve sabah soğuşunda buhar çıkıyor. Reddetmek gereksiz bir çaba gibi geldiği için kahveyi alıyorum.

"Her zaman şafak vakti komşularını kontrol eder misin, yoksa ben özel miyim?"

Eski bir tahta sandığın üzerine oturur. Görünüşe göre, yakın zamanda ayrılmayı düşünmüyor.

"Sadece güneş doğmadan evlerini yıkmaya çalışıyor gibi görünenleri."

Tel sıyırmaya geri dönüyorum, ama onun gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyorum. Bu, Dan'in geçen gün beni izlediği zamanki gibi değil. O, zayıflığımı, hala herkesin hatırladığı beceriksiz olduğumu kanıtlamak için beni izliyordu. Tom'un bakışı farklı. Yargılamaktan çok değerlendirme amaçlı.

"Harris de eskiden erken saatlerde çalışırdı," diyor sonunda. "Sabahları her şeyin mümkün olduğunu hissettiğini söylerdi."

Tel sıyırıcı kayıyor, neredeyse elimi kesiyor. "Onu iyi tanıyor muydun?"

"Yeterince." Kahvesini yudumlarken, çalışmamı izliyor. "Onun kararlarını hafife alan biri olmadığını bilecek kadar. Özellikle de bunun gibi kararları."

Ne demek istediğini açıklaması için ona sormuyorum. Yine de anlatıyor.

"Bazen senin hakkında konuşurduk. Senin küçük parmağında bile çoğu insanın hayatı boyunca sahip olamadığı kadar dürüstlük olduğunu söylerdi."

Ellerim hareketsiz. Tutduğum tel hafifçe titriyor.

"Yanıliyordu."

"Öyle miydi?" Tom öne eğildi, dirseklerini dizlerine dayadı. "Bu yerden uzaklaşabilirdin. Kimse bilmezdi. Ama sen buradasın, işini yapıyorsun, hem de *doğru düzgün* yapıyorsun."

"Çünkü mecburum. Vasiyetindeki şartlar..."

"Koşullar, kalmanı ve evi yaşanabilir hale getirmeni gerektiriyor. Tüm elektrik devresini tek başına yeniden yazmanı gerektirmiyor. Şafak vakti. Çünkü uyuyamıyorsun."

Bu gözlem biraz fazla isabetli. Tekrar tel sıyırmaya devam ediyorum.

"O senin içinde bir şey gördü. Yatırım yapmaya değer bir şey. İnanmaya değer bir şey. Belki de senin de bunu görmenin zamanı gelmiştir."

Ona patlamamak ve gitmesini söylememek için tüm irademi kullanıyorum. Önümdeki işe odaklanıyorum.

"Bu işte oldukça iyisin. Nerede öğrendin?"

"Hapishanede." Sözü keskin bir şekilde söylerim ve onun gitmek için bir bahane uydurmasını beklerim.

O yapmaz. "Harris senin okuduğunu söyledi. Mühendislik konusunda yetenekli olduğunu ve nesnelerin birbirine nasıl uyduğunu anladığını söyledi."

Kesiciyi yere attım. "Dur! Dur artık." "Neyi durdurayım?"

"Beni tanıyormuş gibi davranmayı."

Uzun bir süre sessiz kalır, elinde kahve fincanını çevirir. "Haklısın. Seni tanımıyorum." Sesi sakın ve sabırlı tonunu kaybetmez. "Ama Harris'i tanıyordum ve okuldayken sana yardım edemediği için ne kadar üzüldüğünü biliyordum. İşaretleri gördüğünü, ama çok geç olana kadar bunları bir araya getiremediğini söyledi ve o zamana kadar..."

Boğazım, söyleyemediğim sözler, yüzleşemediğim anılar ve Edwards'ın bana hak etmediğim bir şey bıraktığı bilgisiyle tıkanıyor.

"HOA tüm bu çalışmalar hakkında görüş bildirecek." Konuyu değiştirirken sesinde mizahi bir ton var. "Beverly şimdiden etrafta dolaşmaya başladı. Yönetmelik ihlallerini arayacak."

"Bırak baksınlar. Her şey kurallara uygun olacak."

"Bundan şüphem yok." Ayağa kalkarak pantolonundaki görünmez tozu silkeliyor. "Sadece seni uyarmak istedim. Beverly işlerin belirli bir şekilde yapılmasını sever ve sen bu cadde için tam olarak onun beklediği kişi değilsin."

"Ben nadiren kimsenin beklediği gibiyimdir."

Adam güldü. "Hayır." Sesinde onaylayan bir ses tonu vardı. "Kesinlikle değilsin."

Merdivenlere doğru yürüdü, sonra yarı yolda durdu. "Cuma günü içki içme teklifim hala geçerli."

Cevap vermedim ve bir saniye sonra beni yalnız bırakıp işine devam etti.

Güneş yükseliyor. Kahvem soğuyor. Eski kabloların yığını büyüyor. Ve şimdi Tom gittiğine göre, Lily'nin sesi geri geldi.

Bir gün, hayatta kaldığın için kendini cezalandırmayı bırakmak zorunda kalacaksın.

Bu sözler bana Tom'un sözlerini hatırlatıyor.

Belki de senin de bunu görmenin zamanı gelmiştir.

İkisi de yanılıyor. Edwards'ın kararları, adım atamadığı için duyduğu suçluluk duygusundan kaynaklanıyordu.

Ve Lily...

Ona söylediğim gibi, görmek istediğini gördü. Bir proje. Düzeltilebilecek bir hayır işi.

Ama...

Beni öpüşme şekli acıma gibi gelmedi. Ellerini saçlarıma geçirip, ağzıma karşı çıkardığı ses, ben çekildiğimde bana bakışı.

Yalan söylüyorsun. Bana. Kendine.

"Siktir." Kelime duvarlardan yankılanıyor.

Soğuk zemine kayarak oturuyorum, sırtım duvara yaslanmış, tamir etmem gereken evin içini kaplayan enkazla çevriliyim. Telefonum alet kutusunun üzerinde, ekranı karanlık. Kaydedilmiş tek bir kişi var, bu evi bana bırakan adam. Ama denersem onun numarasını bulabileceğime eminim.

Onu arayabilirim. Ona pislik gibi davrandığım, onu öyle öptüğüm ve ağlattığım için özür dileyebilirim. Ona gerçeği söyleyebilirim.

Yedi yılın ona olan hislerimi değiştirmedikten korkuyorum. Onu Main caddesinde gördüğüm anda, kurduğum tüm duvarlar yıkıldı. Onun hak ettiği kişi olabileceğimi bilmiyorum.

Elim telefona doğru uzanıyor, sonra duruyor ve kucağıma düşüyor.

Hayır. Bugün değil. Bugün sadece çalışmaya, nefes almaya ve bana bakışını unutmaya çalışmaya devam edeceğim.

Chapter Twenty-Two

LILY

Şehrin diğer ucundaki markete gelmemeliydim. Mısır gevreği reyonuna girip onu gördüğüm anda bu düşünce aklıma geldi. Hatırladığım aynı ekonomik hareketlerle reyonlar arasında dolaşıyordu.

Ellerim alışveriş arabasının tutamağını sıkıca kavradı ve o beni görmeden geri çekildim. Salı öğleden sonrasının sessizliğini bozan sesler duyulduğunda, yakalanmadan başardığımı sandım.

"O, düşündüğüm kişi mi?" Amy Wilson'ın sahne fısıltısı reyon boyunca yankılanıyor. Yanındaki Kate'e dirsek atıyor ve ikisi de Ronan'a bakıyor.

Midemi bir ağrı kapladı. O bakışı *tanıyorum*. Amy'nin dokuzuncu sınıftan beri dikkatini çeken her yeni çocuğa bu bakışı attığını görmüştüm. Ama bu, babasının yerinde yazları çalışan bir üniversite birinci sınıf öğrencisi değildi.

Bu Ronan.

"Tanrım, bakbuna bu kollara." Kate'in fısıltısı aynı aynı yırtıcı kenarı tutuyor.

"Benimdir."

"Öncelik hakkı olamaz." Amy saçlarını düzeltir ve tasarımcı marka bluzunu düzeltir. "Onu ilk ben gördüm."

Yüzüm kızardı ve parmaklarım arabayı sıkıca kavradı.

Onun üzerinde hiçbir hakkım yok. Artık yok. Ve bana söylediklerinden sonra kesinlikle yok.

Sen kolay bir avdın.

Lise yıllarında mükemmelleştirdikleri aynı koreografiyle bir bütün olarak ilerliyorlar. Amy önde, Kate yanlarında, avlarını görmüş iki avcı.

Dudaklarımı sıkıştırıyorum. Bunu izleyemem.
İzlemeyeceğim.

Ama... Gözlerimi ayıramıyorum.

"Ronan Oliver." Amy'nin sesi bal gibi bir mırıldanmaya dönüşüyor. "Seni neredeyse tanıyamıyordum."

O dikleşir, ifadesi değişir, sonra bakışları Amy'nin omzunun üzerinden kayar, tarar...

Ve beni koridorun sonunda dururken bulur.

Gözleri bir saniye... iki saniye... benimkilere kilitlenir ve sonra duruşu değişir. Tedbirli tavrı kaybolmaz, ama değişir.

"Amy. Kate." Sesi, daha önce hiç duymadığım kadar alçak ve yavaş bir tona düşer. "Uzun zaman oldu."

"Kesinlikle öyle." Amy kalçalarını sallayarak yaklaşır. "Hapishane sana çok yakışmış."

Onun geri çekilmesini bekliyorum. İnsanlar onun alanına girdiğinde bunu yüzlerce kez yaptığını gördüm, istemediği dokunuşlardan çekindiğini gördüm. Ama bu benim okula gittiğim çocuk değil. Onun yaklaşmasına izin veriyor. Eli onun koluna dokunduğunda, gözleri tekrar benimkilere bakıyor.

Elimdeki mısır gevreği kutusu buruşur.

"Orada çok çalışmış mısın?" Parmakları onun pazılarını okşadı, dili dudaklarını ıslatmak için dışarı çıktı. "Bu işe yaramış, çünkü bu yeni."

Nefes alamıyorum, ellerinin onun vücudunda dolaştığı görüntüsü kafamdan çıkmıyor, dokunduğu cilt...

Hayır! Kızgın olmaya hakkım yok. Aramızda bir şey olmadığını, benim onun için hiçbir şey ifade etmediğimi açıkça belirtti...

Öyleyse neden hala bana bakıyor?

"Bir şekilde zaman geçirmem gerekiyordu." Sözler göğsünden çıkarken, yüzüm kızardı.

O sesi hatırlıyorum. Fabrikada karanlıkta adımları fısıldadığında boğazımda yankılanan sesi. Kimseye söylemediği şeyleri bana anlattığı zaman.

Kes şunu!

Kate onun diğer tarafına dolanır. "Düzgün bir şekilde sohbet etmeliyiz. Belki bir şeyler içerken?"

"Konuşacak pek bir şey yok." Ama Kate ona yaklaşıp göğsü koluna değdiğinde, o yerinden kıpırdamadı.

Tırnaklarım avucuma hilal şeklinde izler bırakıyor.

Bunu bilerek yapıyor. Onların köpekbalıkları gibi etrafında dolaşmasına ve ona dokunmasına izin veriyor. Onların girişimleri arasında gözleri sürekli benimkilerle buluşuyor, bana meydan okuyor... tepki vermem için beni kışkırtıyor.

Umursadığımı göstermek için.

Bizim hiçbir şey olmadığımız konusunda yanıldığını kanıtlamamı.

Buradan uzaklaşmam lazım, ama hala hareket edemiyorum, ya da her nefesimi zehirleyen kıskançlığı durduramıyorum.

"Oh, bunu bilemem." Amy mırıldanıyor. "Yedi yılda çok şey olabilir. Ve Cedar'da yaşadığın o ev... Orada yalnızlık çekiyor olmalısın."

"Mahremiyetin bedeli." Ağzının bir köşesi hafifçe yukarı kalkıyor ve nefesim kesiliyor.

O gülümsemeyi tanıyorum. Her şeyi doğru taklit eden, doğru mesajı veren, ama aslında sadece bir maske olan gülümseme. Öğretmenleri ona ev hayatının nasıl olduğunu sorduğunda, o da onlara iyi olduğunu söylerken bu gülümsemeyi kullanırdı.

"Mahremiyet fazla abartılıyor." Kate daha da yaklaşıp. "Bazen arkadaşına ihtiyacın olur..." Dilini dudaklarına tekrar sürer. "Yeni bir yere alışmak için."

"O konuda yardımcı olabilirim." Amy'nin eli yine onun koluna uzanıyor. "Mobilya konusunda çok iyi bir zevkim var... diğer şeylerin yanı sıra."

Zihnim bana uzaklaşmamı ve onları flört etmelerine bırakmamı haykırıyor. Burada durup ve izlemek yerine o izin verip onların rekabet etmelerine izin vermek onun

dikkatini çekmek için. Kendimi zorlayarak bir adım geri atıyorum ve gözleri yine benimkilere kilitleniyor. Bu sefer Amy ona daha da yaklaşıırken ve Kate parmaklarını onun kolunda gezdirirken gözleri benimkilerde kalıyor.

Ben onları izlerken o da beni izliyor ve dudaklarındaki yarı gülümseme daha da koyulaşıyor.

"Bu gece The Flamingo'da içki içeceğiz," diyor Amy, sesi alçalıyor. "Eskiden Sullivans'tı, ama yeni yönetim geldi. Artık çok daha iyi kokteyller yapıyorlar. Sen de bize katılmalısın."

"Eğlenceli olabilir." Kate de aynı fikirde olduğunu, ona kasıtlı olarak bir kez daha dokunarak belirtir. "Bu kasabanın ne kadar değiştiğini sana gösterelim."

"Belki başka bir zaman." Hâlâ onlara bakmıyor ve beni delip geçen bakışlarının yoğunluğundan nefes alamıyorum.

"En azından numaramı al." Amy bir fiş çıkarır ve çantasından çıkardığı kalemle üzerine bir şeyler yazar. "O büyük evde tek başına tamircilikle meşgul olmadığın zamanlar için."

"Ve benimkini de." Kate kendi kağıdını çıkarır ve kalemi kapar. "Sana kasabayı gezdirebilirim."

İki numarayı da bakmadan alır, bir kez katlar ve cebine atar. Lisede bunu yaptığımı hatırlıyorum. O bakmıyorken notlarımı dolabına, ders kitaplarına, ceketinin cebine atardım. Üzerinde alıntılar ve karalamalar olan özenle katlanmış kağıt parçaları.

O da aynı şekilde katlayıp saklardı. Ve şimdi benim önümde, onların numaralarını yapıyor.

O anda Amy, onun kendisine değil başka bir şeye baktığını fark ediyor gibi görünüyor. Başını çevirip onun bakışını takip ediyor.

"Lily!" Gülümsemesi keskinleşir. "Bak kimi bulduk. Çok şık olmuş, değil mi?"

Yüzündeki ifade aniden değişir. Yapmacık hoşgörüsü kaybolur ve yüz hatları sertleşir.

"Onu bu gece dışarı çıkmaya ikna ediyorduk." Kate'in sesi tatlılık dolu. "Sen de bize katılmalısın. Eski günlerin hatrına."

"Planlarım var." Donmuş dudaklarımdan zorla kelimeleri çıkarırım.

"Senin kaybın." Amy'nin eli Ronan'ın kolunu okşadı. "Bizim için daha iyi."

O biliyor. Tanrım, ne yaptığını çok iyi biliyor. Bu, Ronan'ın ona çekici gelmesiyle ilgili değil. Benim olanı alabileceğini kanıtlamakla ilgili.

O bana bakarken, Ronan öne çıkar.

"Gitme vaktim geldi." Bana o kadar hızlı yaklaşır ki, ondan kaçacak kadar hızlı olamam ve geçerken omzu omzuma değir. Temas bir saniyeden az sürer, ama tüm vücudumda kıvılcımlar saçılır. Köşeyi döner ve arkasına bakmaz.

"Peki." Amy, o gözden kaybolunca gülümsemesini sakladı. "Ulaşılması zor erkekleri seviyorum. Bu, işleri çok daha eğlenceli hale getiriyor."

"Ona dokunduğumda kolundaki kasların nasıl gerildiğini gördün mü?" Kate iç çeker. "Çok lezzetli."

"Lütfen." Amy'nin sesi küçümsemeyle doludur. "Onu yakalasan ne yapacağını biliyor gibi konuşuyorsun."

Artık onların söylediklerini dinlemek istemediğim için arabamı terk ettim. Onların kahkahaları beni koridorda takip etti, diğer müşterilerin fısıltıları ile karışarak aceleyle geçip giderken.

Dışarıda, Ekim rüzgarı ceketimi delip geçiyor. Onu görmezden geliyorum, ellerim titreyerek anahtarlarımı arıyorum. Anahtarlar parmaklarımdan bir kez, iki kez kayıyor ve yere düşüyor.

"Siktir." Kelime bozuk bir şekilde çıkıyor ağzımdan.

Hareket gözüme çarpar ve zamanında dönüp Ronan'ın bir elinde market poşetleriyle bir Honda'nın yanında durduğunu görürüm. Tanıdığım tüm tanrılara, beni görmeden arabaya binip uzaklaşması için dua ederim. Ama o dönüp bana bakar.

Maske yok artık. Seyirciye yönelik performans sona erdi. Sadece o, otoparkın diğer ucundan bana bakıyor ve ellerinin saçlarımda nasıl hissettirdiği, beni duvara sıkıştırdığında vücudumun ona nasıl uyum sağladığı anıları zihnimi dolduruyor.

Dudaklarım açılıyor. Ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Belki hiçbir şey, belki her şey. Dilim alt dudağımı ıslatmak için dışarı çıkıyor ve gözleri bu harekete uyarak aşağıya iniyor. Bir saniye için bana doğru gelebileceğini düşünüyorum. Sonra arkasını dönüyor, arabasına biniyor ve uzaklaşıyor.

Orada donmuş bir şekilde duruyorum, titrek elimde nihayet anahtarları sıkıca tutuyorum ve onun park yerinden geri geri çıkmasını izliyorum. Arka lambaları köşeyi dönüp kaybolana kadar olduğum yerde kalıyorum ve ancak o zaman arabama binıyorum. Anahtarı iki kez yanlış sokuyorum, sonra nihayet yerine takabiliyorum. Hemen çevirmiyorum. Sadece orada oturup boşluğa bakıyorum.

Alnım direksiyona düşüyor ve kapalı gözlerimin arkasında her şeyi yeniden görüyorum. Amy'nin eli onun kolunda, Kate vücudunu ona bastırıyor, gözleri tüm bu süre boyunca benimkilere bakıyor.

En kötüsü neydi biliyor musun? Oraya gidip onlara onun benim olduğunu ve ona öyle davranmaya hakları olmadığını söylemek istedim.

Ama o benim *değil*. Verandasında, benim kolay bir av olduğumu söyleyip beni öptükten sonra ittiğinde bunu açıkça belli etmişti.

Öyleyse neden diğer kadınların ona dokunmasını izlemek boğuluyormuşum gibi hissettiriyor?

Aptalca bir şey yapmadan önce arabayı çalıştırıyorum. Cedar Caddesi'ne geri dönüp ikimizi de işkence etmekten vazgeçmesi için ona yalvarmak gibi bir şey.

Marka, dikiz aynamda küçülüyor. Orada yiyeceklerle dolu bir alışveriş arabası bıraktım. Yarım haftalık alışveriş, mısır gevreği reyonunda terk edilmiş durumda.

Umurumda değil.

Tek düşünebildiğim, bana bakışları. Ve bunu kasten yaptığını bilsem de, manipölasyonun farkında olsam da...

Hala işe yarıyordu.

Chapter Twenty-Three

RONAN - 18 YAŞINDA

ARALIK, DIŞLARIYLA GELİYOR. Soğuk, fabrika duvarlarını kesip beton ve çeliğe nüfuz ediyor, dokunduğu her şeyi kırılgan hale getiriyor. Nefesim, gündüzleri bile önümde görünür bir şekilde asılı kalıyor ve hala nefes aldığımı kanıtlayan küçük bulutlar halinde zamanın geçtiğini gösteriyor.

En son ne zaman ısındığımı hatırlamıyorum. Okuldaki ısı parmaklarımdaki uyuşukluğu erittiğinde, günün sonu gelmiş ve gitme zamanı gelmiştir. Öksürüğüm var ve göğsümde sürekli bir ağrı var, bu ağrı hiç geçmiyor.

Daha sıcak bir yer bulmaya çalışmalıyım, ama buraya kimse gelmez... yani, o hariç kimse gelmez ve o da sahip olduğum az sayıdaki eşyayı benden almaz. Bu yüzden olduğum yerde kalıyorum ve her gözlerimi kapattığımda, ertesi sabah açamayacağımı merak ediyorum. Bu düşünce, kalan erzakımı kontrol etmem gerektiğini hatırlatıyor.

Masaya kullandığım sandık, kenara çekince yere sürtünüyor. Gevşek yer karosunu çıkarırken ellerim titriyor. Kalbim mideye kadar düşüyor. Altındaki boşluk boş. Biriktirdiğim tüm yiyecekler

kaybolmuş. Gözlerimin üzerine avuçlarımı bastırıyorum, göz kapaklarımın arkasında lekeler dans ediyor.

Düşün.

Bugün Pazartesi. Bir elma, yarım paket kraker ve bir granola bar yedim. Fareler almış olabilir. Ya da sürekli yorgunluk içinde yaşadığım için sahip olduğum yiyecekleri yanlış saymış olabilirim. Belki granola barı yedim ve hatırlamıyorum, beynim her çaresiz ısırtığı kaydetmek için çok aç. Açlık yüzünden daha sonra unuttuğum şeyler yapmam ilk kez olmuyor.

Arkamı yaslayıp boş deliğe bakarken, Goodwill mağazasının arkasında bulduğum battaniyeyi alıyorum. Soğuktan pek koruma sağlamıyor. Satılamayacak kadar yıpranmış olduğu için atılmıştı, ama hiç yoktan iyiydi, ben de aldım. Şimdi yine de kendimi ona sarıp omuzlarıma sıkıca sarıyorum ve vücudumun ürettiği azıcık ısıyı hapsetmeye çalışıyorum.

Bir tane daha var. Lily ateşlendiğimde bıraktığı battaniye. Onu, soğuşun her boşluktan, her kırık pencereden ve duvarlardaki her çatlaktan sızdığı gece vakti için saklıyorum. Uyandığımda, dişlerim titreyerek uyandığımda, kendimi ona sarıyorum, burnumu hala onun parfümünün kokusunun kaldığı kumaşa gömüyorum.

Sınıf arkadaşlarım muhtemelen şu anda evlerindedirler. Ödevlerden şikayet ediyor ya da eve dönüş saatleri konusunda ebeveynleriyle tartışıyorlar. Normal sorunları olan normal hayatlar. Yarın ben de normalmişim gibi davranmak zorunda kalacağım. Rol yapmanın yorgunluğu bazen soğuk ve açlıkla başa çıkmaktan daha kötüdür.

Ellerimi yüzümün önüne getirip, parmaklarımdaki ağrıyı hafifletmek için üfledim. Hava kararmadan ödevimi yapmam gerekiyor. Sherman'ın Yürüyüşü hakkındaki tarih ödevi yarın teslim edilecek ve teslim etmezsem Edwards fark eder. Benim hatalarımı *her zaman* fark eder. Geçen hafta evde her şeyin yolunda olup olmadığını sordu. Yalan söyledim ve amcamın fazla mesai yaptığını, ama benim

iyi idare ettiğimi söyledim. Gözleri bana inanmadığını gösteriyordu, ama konuyu daha fazla zorlamadı.

Fayansı yerine koyduktan sonra, tekrar sandıkla örtüyorum, sonra çantamdan defterimi ve kalemimi çıkarıyorum. Ders kitabının sayfasında yer alan kompozisyon sorusu bana bakıyor.

Sherman'ın topyekûn savaş stratejisini ve Birlik'in hedeflerine ulaşmada etkinliğini analiz edin.

Bu konuyu biliyorum, ancak bu bilgiyi kelimelere dökmek için sabit eller ve çalışan bir beyin gerekiyor.

El yazım sayfada titriyor, benim için bile zar zor okunabilir.

Sherman'ın Denize Yürüyüşü, bir shi/t temsil ediyordu...

Kalem kayıyor. Daha sıkı tutuyorum, parmaklarımı işbirliği yapmaya zorluyorum.

—askeri stratejide, sadece orduları ekonomik ve psikolojik olarak hedef almayan...

Elim kramp giriyor. Kelimeler birbirine karışıyor. Tutuşum bozulmadan önce iki cümle daha yazabiliyorum. Parmaklarım çok soğuk. Kalem sandıktan yuvarlanıp gölgelerin içinde kayboluyor.

Onu geri almaya zahmet etmiyorum. Ne anlamı var ki? Bir düşünceyi bile zorlukla bir arada tutabiliyorum, Edwards'ın kabul edeceği bir şeye dönüştürmek ise daha da zor. Hayal kırıklığı artıyor, boğulacakmışım gibi hissediyorum. Yazmak, iyi olduğum birkaç şeyden biri, bu kasabanın görmezden geldiği bir sorun olmaktan daha fazlası olduğumu kanıtlayabileceğim yollardan biri. Denemeler ve analizlerde zihnimin çalıştığını gösterebilirim. Bu olmadan,

bu terk edilmiş mekanlarda dolaşan bir hayaletten başka bir şey değilim.

Bir rüzgar esintisi ders kitabının sayfalarını kaldırıyor ve bir kağıt sayfası düşüyor. Yerde kayıyor. Onu yakaladığımda parmaklarım yine uyuşmuş durumda. Sayfanın üstündeki tarih gözüme çarpıyor.

12 Aralık. Bugün on sekiz yaşımdayım.

Kağıdı top haline getirip cebime sokuyorum. Yaşımdın hiçbir önemi yok. Tarih, geçen zaman dışında hiçbir şey ifade etmiyor. Anlamsız bir geri sayım. Ölüme bir gün daha yaklaşmak. Yine de anıların oluşmasını engelleyemiyorum.

"Mutlu yıllar, bebeğim. Mumları üfle. Bir dilek tut."

Annemin sesi kafamda yankılanıyor ve doğum günü pastası, balonlar ve parlak gülümsemelerden oluşan kısa bir görüntü getiriyor.

Kaç yaşımdaydım? Üç? Dört?

Önemli değil. Ondan kısa bir süre sonra hayatlarımız sonsuza dek değişti.

Bir ses düşüncelerimi bölüyor. Ayak sesleri... dışarıdan yankılanıyor. Donup kalıyorum, tüm kaslarım kaskatı kesiliyor. *Onun* ayak sesleri değil. Onun ayak seslerinin ritmini öğrenmiştim. Bu başka biri... birden fazla kişi. Erkek sesleri yukarı doğru geliyor. İkisi, bir şey hakkında gülüyorlar.

Ayağa kalkarak pencereye doğru sürünerek gittim ve tam zamanında girişin yakınında bir çakmağın parladığını gördüm.

"—Bu yerin mükemmel olduğunu söylemiştim. Artık kimse buraya gelmiyor."

"Peki ya polisler? Devriye gezmiyorlar mı?"

"Hayır, boş bir binayı umursamıyorlar. Harabelerden çocukları kovalamaktan daha önemli işleri var. Hadi, buraya ver."

Gölgelerin arasına geri çekildim. Çantam her zamanki gibi hazır ve ulaşabileceğim bir yerde duruyordu. Arka çıkış

koridorda ve bir dizi merdivenin aşığısında. Hızlı hareket edersem ve yerde dağılmış enkazlara takılmazsam, oraya ulaşmam beş saniye sürer. Ama hareket gürültü demektir ve gürültü keşfedilmek demektir.

Sesler devam ediyor, bir parti, bir kız, yaklaşan hafta sonu planları hakkında konuşuyorlar. Çömelmiş pozisyonda kalmaktan bacaklarım kramp giriyor. Sonunda sigaralar söndürölüyor ve sesler azalıyor, ayak sesleri eski otoparkta uzaklaşıyor. Kendimi hareket etmeye, normal nefes almaya ve gerginlikten kasılmış kaslarımı gevşetmeye izin vermeden önce on dakika daha bekliyorum.

Adrenalin beni titretir. Beni görselerdi, burada olduğumu bir yetişkine söylerler miydi? CPS'yi arar ve cevaplayamayacağım sorular sorarlar mıydı? Kalbimi kontrol altına almayı başarmışken, bir gürültü duyulur. bana . *Daha fazla* adımlar, ama bunlar adımlar ben tanıyorum.

Lily.

İlk birkaç kez ortaya çıktığında, her şeye takılıp düşüyordu. Şimdi ise buraya aitmiş gibi enkazın arasında dolaşıyor.

O öyle değil. Kimse buraya ait değil, ama ona gitmesini söylediğimde beni dinlemiyor ve artık onun istediğini yapmasına izin vermek daha kolay geliyor.

Odaya giriyor, yüzü bir fularla örtölü, vücudu kışlık mont ve eldivenlerle sarılmış.

"Doğum günün kutlu olsun!" Sesi neşeli ve keyifli. Ona bakıyorum. *Bunu nereden biliyor?*

"Nasıl?" Tekrar öksürmeye başlamadan önce söyleyebildiğim tek şey bu.

Nefes alana kadar gözlerini benden ayırmadan bekliyor.

"Geçen hafta okulun ilan panosunda. Bu ay on sekiz yaşına giren öğrenciler listesinde adın vardı." Konuşurken çantasını karıştırır ve bir kağıt torba çıkarır. Bana gülümseyerek torbayı açar ve bir cupcake çıkarır.

Kaşlarımı çattım. Beni görmezden gelip çantasına geri döndü. Sonra yeni ve temiz, fitili yanmamış bir mum çıktı. Ardından küçük bir kibrit kutusu. Dişleriyle eldivenlerini çıkardı, sonra mumu kekin üstündeki fondanın içine bastırdı. Üçüncü kez çantasına döndü. Bir şişe burbon çıkardığında gözlerim biraz büyüdü.

"Onu nereden buldun? Bunu yapmamalısın."

"Çok geç." Bir kibrit çakıyor ve mum aramızda parıldayarak hayat buluyor. Alev gözlerinde yansıyor ve onları altın rengine çeviriyor. "Bir dilek tut."

"Dilek tutacak bir şey yok."

"Yalancı." Daha fazla ısrar etmez, sadece pastayı aramızdaki sandığın üzerine koyar. "Mumu üflemeden yiyemeyiz ve kural olarak bir dilek tutman gerekiyor."

Gözlerimiz birbirine kilitlenir. Nasıl başardığını bilmiyorum ama kendimi öne eğilmiş, gözlerimi yarı kapalı buluyorum. Hafif bir nefes ve alev söner. Bana sırtarak, kekin yarısını koparır, bana daha büyük parçayı uzatır ve parmaklarındaki kremayı yalar. Bunu uzatmaya çalışıyorum, ama yine de birkaç ısırıktaki bitiyor. Tatlılık dilimde kalıyor, istememeyi öğrettiğim şeyleri hatırlatıyor.

Bourbonun kapağını açıyor ve dudaklarına götürüp bir yudum alıyor. Öksürdüğünde gözleri yaşlarla doluyor, ben sessizce gülüyorum, ikimizi de şaşırtarak. Ondaki alıp bir yudum alıyorum. Boğazımı yakıyor ama tüm vücudumu ısıtıyor. Şişeyi geri aldığı anda parmakları benimkilere değiyor ve yeni bir sıcaklık katıyor.

Fabrika etrafımızda gıcırıyor ve pencereden yıldızları seyre diyorum. Eskiden yatak odamın penceresinden seyrettiğim yıldızlar... tabii yatak odam varken.

Birlikte oturuyoruz, konuşmadan şişeyi birbirimize uzatıyoruz, parmak uçlarımdaki ve burnumdaki uyuşukluk soğuktan değil, alkolden kaynaklanana kadar. Sonra o hareket ediyor, çantasını bacaklarının arasına çekip

tekrar açıyor. İki paket çıkardığında tereddüt ediyor. Biri gazete kağıdına sarılmış — kitap eleştirisi bölümü, çünkü elbette o ayrıntıyı düşünmüş.

"Buna gerek yoktu..."

"İstedim." Paketi aramıza koyar. "Sadece aç. Lütfen?"

Kağıt kolayca çıkar ve deri ciltli bir defter ortaya çıkar. *Gerçek* deri. Yazarken sayfaların yırtılmayacağı veya mürekkebin sızmayacağı, uzun ömürlü pahalı bir tür. Kitapçada önünde durup parmaklarımla kapaklarını okşadığım, ama satın alacak paramın olmadığı türden. Yerel marketten genellikle çaldığım ucuz defterlere hiç benzemiyor. Defteri açtığımda, kapağın içine bir şeyler yazdığını fark ediyorum.

Yovx wo ds acte.

Boğazım düğümlenir, yutkunurum. Bu bir hediyeden daha fazlası. Düşünülmüş bir şey. Planlama ve muhtemelen harçlığından biriktirdiği para. Birinin beni düşündüğünün kanıtı. Bana kalıcı bir şey verecek kadar *değer* verdiği.

"Teşekkür ederim."

Sesimin kalınlaşmasına yorum yapmaz. Bunun yerine, bana ikinci paketi uzatır. Bu paket kahverengi bir kağıt torbaya sarılmıştır. Açtığımda, iki çift kalın yün eldiven ve bir şapka düşer.

Şişeyi alıp bir yudum içiyorum. Böylece gözlerimin yaşarmasını burbonun suçu olarak gösterebilirim.

Şişeyi tekrar birbirimize uzatıyoruz, her yudum sessizliği biraz olsun kırıyor. Bir ara, o bana daha yakın oturuyor, omuzu omzuma yaslanıyor. Bu temas beni kaçmak istememe neden olmalı, ama olması gerektiğinden daha az tehditkar ve itiraf etmek istemediğim kadar rahatlatıcı geliyor.

"Bana gerçek bir Şey syle." Szleri hafifçe peltek çıkıyor. "Bugnle ilgili bir Şey."

Bourbon, gerçeği paylaşmayı kolaylaştırıyor. "Şu ana kadar lm olacağımı düşünmüştüm."

Eli elimi bulur ve bu temas beni kaskatı keser. Geri ekilme iğds anında gelir, ama o, ben gerginleŐince elini sıkmaz ya da bana tutunmaya çalıŐmaz. Parmakları benimkilerin arasına girer, soğuk tenime sıcaklığını verir, sanki cevabımı beklermiŐesine sabırlıdır.

Kafamda çalan alarmları nefes alarak geiŐtiriyorum ve ekilmiyorum. Parmakları benimkileri nazikçe sıkıyor.

"On sekiz yaşına kadar yaŐadıęına sevindim."

Başparmağı bileğimde desenler çiziyor ve bu dokunuş koluma sıcaklık yayıyor. Yıllardır kimse bana böyle dokunmamıŐtı. Hatırlayabildiğim her dokunuş en iyi ihtimalle klinikti, en kötü ihtimalle Őiddetliydi. Ama bu farklı. Bu onun yaptığı bir seçim, karşılığında hiçbir Şey talep etmeden sunduğu bir hediye.

Hafifçe dönerek başını kaldırıyor. Gözlerinde bir soru var, doğru okuduğumdan emin değilim. Dişlerini alt dudağına batırıyor, sonra yavaşça bana doğru eğiliyor, bana dönmem için her fırsatı veriyor.

Dudakları benimkine dokunuyor, tereddütlü, nasıl tepki vereceğimi bilemeden. Dudaklarında burbon tadı var, ama daha güçlü etkiyi yaratan, ağzının yumuşak baskısı. Nabzım kulaklarımda atıyor, dudaklarının baskısı içimde, bu kadar sıkı olduğunu bilmediğim bir Şeyi zyor.

pŐmenin nasıl bir Şey olacağını hayal ettiğimden farklı. Filmlerdeki gibi değil. Hiçbir Şey pürüzsüz ya da pratik değil. Dudaklarının açılma Şekli ve benim ona karşılık vermemi bekleyiŐinde bir belirsizlik var.

Ne yaptığımı bilmiyorum, ama sanırım o da bilmiyor. Benim anlamamı bekliyor. Kafamı eğip ona karşılık verdiğimde, dudaklarıma karşı i çekiyor, bu küçük ses vücudumu ısıttı.

Onu başka bir şekilde dokunmak için hareket etmiyorum. Sadece dudaklarımızla ve parmaklarımızla birbirimize bağlıyız. Bu yeterli. Fazlasıyla yeterli. Hiç sahip olabileceğimi düşünmediğim kadar fazla.

Ayrıldığımızda ikimiz de nefes nefeseyiz. Alnı alnıma yaslanmış, yüzümde nefesinin sıcaklığını hissedebiliyorum.

"Doğum günün kutlu olsun, Ronan."

Chapter Twenty-Four

LILY

Marketten bu yana üç gün geçti. Onu kasabada birkaç kez gördüm — Wilsons'ta malzeme yüklerken, The Jittery Squirrel'da kahve alırken, ben okuldan çıkarken arabayla okulun önünden geçerken.

Üç gün boyunca umursamıyormuş gibi davrandım.

Cuma öğleden sonra, sınıfım kaos içinde. Dökülmüş boyalar, parlak bombalar, hayali yaralar için yara bantları. Haftanın bitmesini bekliyorum. Eve gidip pijamalarımı giyip bir kitap veya keyifli bir film izlemek istiyorum, ama Cassidy ile planlar yaptım bile.

"Kardeşim köpekbalıklarının sadece kötü insanları ısırıldığını söylüyor," diyor Zack hikaye saatinde. "Bu doğru mu?"

"Hayır. Köpekbalıkları kimseyi kasten ısırmaz." Sayfayı çeviriyorum, saniye ibresi sonsuza kadar hareket edecekmiş gibi görünen saate değil, hikayeye odaklanmaya çalışıyorum.

Gün sonunda son ebeveynler çocuklarını almaya geldiğinde, eve gitmeden önce odayı toparlamak için aceleyle koşturuyorum. Cassidy, bütün hafta boyunca kabul ettiğime pişman olduğum gece dışarı çıkışı için hazırlanmak üzere yakında daireme gelecek.

Benim Telefonum titreşir
kapıyı kapıyı da kapısını

çalar kilidi kilidini

Anne: Pazar günü akşam yemeğine geliyor musun?

Bunu görmezden geliyorum. Bu hafta pek çok şeyi görmezden geldim. Gitmek istediğimden emin değilim. Annemi seviyorum, ama geçirdiğim bu haftadan sonra, hafta sonunu evde geçirmek istiyorum... yalnız başıma.

Cassidy, ben duştan çıkarken elinde bir giysi çantası ve gözlerinde kararlılıkla gelir. "Bunu giyeceksin." Çantanın fermuarını açar ve bana daha önce hiç görmediğim bir elbiseyi gösterdi. "Bu konuda benimle tartışma."

"Tartışmayacaktım!"

"Tabii." Çantayı bana doğru salladı. "Al şunu."

Gözlerimi devirerek elbiseyi ondan alıyorum. Cassidy'ye itiraf etmeye niyetim yok ama salı günü markette Amy ve Kate'in Ronan'a dokunmasını izlemek zorunda kaldığım ve onun gözleri benimkilere dik dik bakarken, giyinip süslenip son yedi yılı onu önemsemediymiş gibi davranmamış biri gibi görünmem gerekiyor.

Onu yüzde yüz unutmuş biri gibi görünmek istiyorum.

Elbise mükemmel. Koyu kırmızı, dizlerimin hemen üstüne kadar uzanıyor. Sade ama zarif. Elbiseyi giyip yatak odasındaki aynada kendimi inceliyorum, her açıdan görebilmek için yavaşça dönerek. Kumaş, genellikle öğretmenlere yakışan hırkalar ve bol bluzların altında sakladığım kıvrımları sarıyor. Yansıman bana yabancı geliyor... ya da belki de *fazla* tanıdık, kendimi daha küçük ve sessiz göstermeyi öğrenmeden önceki halimi hatırlatıyor.

"Harika görünüyorsun," diyor Cassidy kapıdan, elinde şarap kadehi ile.

"Bu yeni mi?"

Bana gülümsüyor. "Hayır dersem, bana inanır mısın?"

"Hayır."

O gülüyor. "Çarşamba günü Carrington'daydım, malzeme arıyordum." Cassidy, genellikle kediler ve köpekler için evcil hayvan kıyafetleri ve aksesuarları yapıyor. Başarılı bir çevrimiçi mağazası var ve her zaman yeni fikirler peşinde. "Toptancıların yakınındaki bir giyim mağazasının vitrininde gördüm. İndirimdeydi. Senin bedeninde olduğunu görünce, sanki kader benimle konuşuyormuş gibi hissettim."

"Kader mi?"

O sırtıyor. "Kader." Şarabından bir yudum alıp, kadehin kenarından bana bakıyor. "Ve bu, beş dakika boyunca onu düşünmene engel olabilir."

"Düşünmüyorum."

"Bana yalan söylemeye bile kalkışma. Yüzünde o ifade beliriyor." Kapı çerçevesine yaslanır. "Hayalet görmüş gibi."

"Belki de öyledir." Aynanın önüne oturup makyaj malzemelerimi çıkardım. "Bu hafta..." Omuz silkdim.

"Biliyorum. Ama bu gece onunla ya da kasaba dedikodularıyla ilgili değil. Bu gece, hak ettiğimiz aylık gecemizi geçireceğiz."

Ama ikimiz de bunun o kadar basit olmadığını biliyoruz. O geri döndüğünden beri hiç bu kadar basit olmadı.

Makyajımı her zamankinden daha özenli yapıyorum, her maskara sürüşü ve allık sürüşü küçük bir zırh görevi görüyor. Cassidy yataktan izliyor, şarap yudumlarken, göğsümdeki sıkışıklığa rağmen beni güldüren yorumlar yapıyor.

Çıkmaya hazır olduğumuzda, hayatı yolunda giden biri gibi görünüyordum. Kendine güvenen ve geçmişten etkilenmeyen biri. Ronan'ın ellerinin belinde nasıl hissettirdiğini ya da ona gitmesini söylediğinde sesinin nasıl kırıldığını *kesinlikle* düşünmeyen biri.

Flamingo, vardığımızda tıklım tıklım doluydu. Sullivan's adıyla anıldığı zamanlarda cuma geceleri her zaman kalabalık olurdu, ama bu seferki farklıydı. Kapıdan içeri adım attığımızda, sanki farklı bir zaman dilimine girmiş gibi hissettik. Eski, çiziklerle dolu bar, cilalı ahşap ve pirinçle değiştirilmişti. Eskiden

Bilardo masalarının olduğu yerde, artık deri koltuklu samimi kabinler var. Aydınlatma bile farklı, her lekeyi ve çizikleri gösteren sert floresan ışıkların yerine sıcak ve zarif bir aydınlatma var.

Ancak yenileme çalışmalarının altında, hala o kokuyu alabiliyorum — onlarca yıldır dökülen bira ve sigara dumanının hayalet kokusu, hiçbir boya ile tamamen silinemez. Köşelere monte edilmiş hoparlörlerden müzik geliyor, Sullivan's'ta asla çalınmayacak kadar cazip ve sofistike bir müzik. Konuşmalar hoş bir ses uğultusuna karışıyor, kahkahalar ritmi vurguluyor.

Gözlerim otomatik olarak odayı tarıyor, yüzleri katalogluyor, arıyor...

Onu aramıyorum. *Aramıyorum.*

"Peki." Cassidy etrafına bakınıyor. "Bu işi yarım yamalak yapmamışlar, değil mi?"

"Arkadaki kabin?" diyorum, çoktan harekete geçerek.

Kabine oturuyoruz ve Cassidy içki sipariş etmek için ayrılıyor. Yalnız kaldığımda, kapıyı izliyorum. Her açıldığında kalbim çarpıyor. Her biri içeri girdiğinde, rahatlama ve hayal kırıklığı eşit ölçüde içimde savaşıyor.

"Yine yapıyorsun." Cassidy önüme bir içki koyar. "Hayalet görme işini."

"Üzgünüm. Her şey çok farklı, ama bazı yerlerde hala aynı."

"Onun gibi mi?"

"Evet." Parmaklarımla bardağımın kenarını okşadım. "Artık çok farklı. Hareketleri ve konuşması farklı, ama gözleri..."

"Aynı mı?"

"Onu ilk gördüğümde öyle olduğunu düşünmüştüm, ama hayır." Bana nasıl baktığını düşünüyorum. "Artık daha sert, daha soğuk. Bu da bana, bir şeyleri kanıtlamaya çalıştığını düşündürüyor."

"Sana mı?"

Kapının eşiğinde duruşunu düşünüyorum, hapishanede kazandığı kasları ve dövmeleeri, eskiden tanıdığım çocuğu gizliyor.

"Bütün kasabaya."

Sullivan's'ın asla servis etmeyeceği votka ve mürver çiçeğinden yapılan kokteylimden bir yudum alıyorum ve alkolün, ne kadar zorlasam da aklımdan çıkmayan anıları yakıp yok etmesine izin veriyorum.

"Sence o gece Amy ve Kate'in teklifini kabul etmiş midir?" Bu soru, durduramadan dudaklarımdan dökülür.

Omzunu kaldırır. "Aklı varsa kabul etmez. O ikisi onu canlı canlı yerler."

"Bu sabah The Jittery Squirrel'da Kate'in, onun bu akşam burada onlarla buluşacağını söylediğini duydum." Bu itiraf bana pahalıya mal oldu. "Ya kabul ederse?"

"O zaman yetişkinler gibi davranırız." Cassidy'nin sesi kararlı, ama gözleri yumuşak. "Geçmişe ve lise dramalarına odaklanmayan hayatlar kurmuş yetişkinler gibi. Ve eğer bir şey yapmaya kalkışılırsa, onlara neden beni ponpon kız antrenmanlarında korkardıklarını hatırlatırım."

Bir gülümseme takınırım, ama kapı tekrar açıldığında gülümsemem kaybolur. Kalbim durur, sonra bankadan bir grup insan içeri girince tekrar atmaya başlar. Resepsiyondaki Carol, masamızın önünden geçerken el sallar.

"Biliyorsun," diyor Cassidy birkaç dakika sonra. "Hâlâ onu ve olanları umursayabilirsin."

"Ne?"

"Lily." Masadan uzanıp elimi tuttu ve parmaklarımı sıktı. "Yıllarını bu kasabanın saygı duyduğu biri olmak için harcadın, hakkında fısıldanan biri olmak için değil. Bir kariyer inşa ettin, o çocukların hayatında fark yarattın ve okulda yaşadıklarından daha fazlası olduğunu kanıtladın. Onu tekrar görmek acı verse de, bu hiçbir şeyin yok olacağı anlamına gelmez."

Gözlerimi sertçe kırıp içkimi aldım.

Ondan sonra sohbetimiz daha rahat bir hale geldi. Cassidy, üzerinde çalıştığı özel bir sipariştten bahsetti: sahipleri onları krallar gibi davranan üç yaşlı pug için uyumlu yataklar.

Ben de ona Marcus'un son balık sarayı teorisini ve Zack'in evcil taşının okumayı öğrendiğine nasıl ikna olduğunu anlatıyorum.

Normal davranıyoruz. Sadece iki arkadaş, cuma gecesi içki içiyor, geçmiş ya da geçmişte dolaşan hayaletleri düşünmüyor.

Kapı tekrar açılır. Amy ilk girer, üzerinde muhtemelen benim bir yıllık sınıf malzemeleri bütçemden daha pahalı bir şey vardır. Kate onu takip eder, topukları cilalı zeminde tıklatır. İkisi de hiç hayır cevabı almamış olmanın verdiği özgüvenle yürürler. Avcılar gibi odayı tararlar, bölgelerini kontrol ederler, kimlerin burada olduğunu, kimlerin izlediğini ve kimlerin önemli olduğunu incelerler.

Gözleri bizi bulur. Amy'nin gülümsemesi keskinleşir.

"Lily!" Sesi barın öbür ucuna kadar ulaşır, başları döndürecek kadar yüksek tondadır. Birkaç kişi başını kaldırır. "Seni burada görmek ne sürpriz."

Tüm zarafet ve yırtıcı gülümsemeleriyle bize doğru gelirler. Kate'in parfümü ondan önce gelir, pahalı ve bayat bir koku, başımı ağrıttıyor ve midemi bulandırıyor. Masanın altında, Cassidy dizini benimkine bastırarak sessizce nefes almamı işaret ediyor.

"Size katılabilir miyiz?" Amy cevap beklemeden masamıza oturur ve beni duvara doğru kaydırır. Kate de onu takip eder ve bizi köşeye sıkıştırır. "Biriyle buluşacağız ama arkadaşlarımızla bekleyemeyecek bir neden yok, değil mi?"

Arkadaşlar kelimesi zehirli bal gibi damlıyor. Parmaklarım bardağı sıkıca kavıyor.

"Aslında..." Cassidy başlar.

"Uzun kalmayacağız," diye araya girer Kate, tırnaklarını inceleyerek. "O gelene kadar." Gözleri bana kayar. "Eminim anlarsın."

Boynumdan sıcaklık yayılır. Amy'nin gülümsemesi hafifçe genişler.

"Ne kadar şirin bir yer olmuş, değil mi?" Etrafına bakınır. "Sullivan'ın olduğu zamankinden çok daha iyi. Burayı gerçekten yeniden keşfetmişler."

"Kesinlikle öyle." Kate'in sesi hafif ama gözleri keskin. "Bazı insanlara çok benziyor." Çenesini bir eline dayayıp bana bakar. "Yani, kendine bir bak. Öğretmen, toplumun direği. Gerçekten etkileyici."

Cassidy'nin eli masanın altında benim elimi bulur ve acıtacak kadar sıkıca sıkar.

"Ve bazı insanlar," diye ekliyor Amy, fazla yer kaplayacak şekilde arkasına yaslanarak, "her zaman oldukları gibi kalırlar. Sadece daha iyi bir ambalajla."

Sanki işaret almış gibi, kapı tekrar açılır ve ben nefes almayı keserim.

Chapter Twenty-Five

RONAN

AMY, marketten bu yana üç kez tek başına eve geldi. Kate iki kez. Bir keresinde ikisi birlikte geldiler ve koordineli bir saldırı gerçekleştirdiler, onlar gittikten sonra kilitleri iki kez kontrol ettim. Her seferinde, beni mahalleye "karşıladıkları" ve yerleşmeme yardım etmek istedikleri gibi belirsiz bahaneler kullandılar. Her seferinde biraz daha yaklaştılar, biraz daha dokundular ve bana sanki bir ödül gibi bakıyorlardı... ya da kasabanın geri kalanına göstermek için bir ganimet gibi.

Hapishane, insanlar çok yaklaştığında geri çekilmemeyi öğretti. Dikkat çekmek sana zarar verir ve rahatsızlık göstermek daha fazlasını davet eder. Ama onların sıradan dokunuşları tüylerimi diken diken ediyor ve tırnakları koluma batarken ya da parfümleri ciğerlerimi doldururken geri çekilme ihtiyacıyla mücadele etmek zorundayım. Onlar gittikten sonra saatlerce aşırı uyanıklık devam ediyor, köşeye sıkışmanın tehlikeli olduğunu ve aranmanın daha da kötü olduğunu söyleyen o eski içgüdü.

İlk ziyaretlerinden sonra kapıyı açmamalıyım, ama bazı savaşların savaşmaya değmediğini uzun zaman önce öğrendim. Kazandıklarını düşünmelerine ve tüm gücü ellerinde tutmalarına izin verin. Bu, diğer seçenekten daha iyidir.

Barın yeni tabelası otoparkı sert bir ışıkla aydınlatıyor. Sullivan's tamamen yıkılmış ve bu kasabaya yakışmayan şık ve gösterişli bir yere dönüştürülmüş. Bu bana, Cedar Street'teki evde yaşarken, herkesin bildiği kişi olmadığımı iddia ettiğim günleri hatırlatıyor.

Elektrik işlerini bitirdikten sonra bulduğum tesisat sorunlarını zmek için evde olmam gerekirdi. Ama Amy'nin son ziyareti içimde bir şeyleri harekete geçirdi. Bu kasabanın tam olarak neye dönüştüğümü görmesini isteyen bir şey.

Elimle kapıyı açtığımda, bas sesi çok fazla, ruhu ise yetersiz olan müzik dışarıya yayıldı. Mekan tıklım tıklımdı, insanlar birbirine yapışmış, içkiler serbestçe akıyordu. Birkaç kişi beni fark etti ve fısıltılar durgun sudaki dalgalar gibi yayıldı. Gözlerinin hareketlerimi takip ettiğini hissedebiliyordum.

Burada olmamalıyım.

Bu düşünce net ve kesin bir şekilde aklıma geliyor. şu anda geri dönüp eve gidebilirim. Amy ve Kate'in burada beni beklemelerine izin vermeli ve kasabadan uzak durmaya devam etmeliyim.

Dönmeden nce, Amy beni fark eder ve eliyle beni çağırır. Sonra onun karşısında oturan kişiyi görüyorum.

Lily.

Cassidy'nin yanında oturuyor ve ikisi de başka bir yerde olmak istermiş gibi görünüyorlar. Ama gözlerimi Lily'den ayıramıyorum. Her zaman ona yakışan kırmızı bir elbise giyiyor.

. Ne ne gördüğüm gördüğüm gördüğüm elbisesi elbise olacak beni genç halimin nefes almayı unutmasına neden olurdu. Yetişkin halimin neden uzun önemli önemli olduğunu unutmamı sağlıyor. Onun saçları düşüyor omuzlarına dalgalar halinde omuzlarından aşağıya doğru uzanıyor. Onu parmaklarımın etrafına doladığımı hatırlıyorum.

Gözlerimiz odanın diğer ucunda buluştu ve etrafımdaki her şey kayboldu: müzik, kalabalık, Amy'nin adımı seslendiği ses.

Lily'nin dudakları açılır. O bir kelime bile söylemeden, Amy yanıma gelir ve elini, marketlerdeki

Vücudumdaki her kas taş kesilir, ama kendimi hareketsiz kalmaya zorlarım. Kate diğer tarafımda belirir ve ben seçimimi yaparım.

Her içgüdüm onları silkip atmamı haykırsa da, onların beni odanın diğer ucuna götürmelerine izin veriyorum. Kollarımdaki elleri kelepçe gibi hissediyorum ve bana, itaat etmekten başka seçeneğin olmadığı kontrol noktalarından geçirilip taşınmayı hatırlatıyor. Kendimi rahatlamaya zorluyorum ve nefesimi düzenli tutuyorum.

Bu gönüllü bir şey. Bu benim seçimim.

Farklılık önemli, öyle hissettirmese de.

Beni Amy'nin yanındaki kabine itiyorlar, Lily ise tam karşımda oturuyor, ikimizden biri kıpırdasak dizlerimiz birbirine değecek kadar yakın. Onun parfümünün kokusunu alabiliyorum, yumuşak ve çiçeksi kokusu Amy'nin bayat tatlılığını kesiyor.

"Gelmişsin." Amy'nin parmakları kolumdan aşağı doğru kayıyor, sivri kırmızı tırnakları cildime batıyor. "Bir daha gelmeyeceğini düşünmeye başlamıştık."

"Evde bitirmem gereken işler vardı." Amy'nin dokunuşundan uzaklaşmıyorum, Kate diğer tarafıma yaklaşınca da tepki göstermiyorum. Vücutlarının ısını hissedebiliyorum, tıpkı Lily'nin bana baktığını hissedebildiğim gibi.

Midem burkuluyor, ama ifademi nötr tutuyorum. Bir garson geliyor ve Amy karmaşık ve pahalı bir şey sipariş ediyor. Kate de ona uyuyor. Cassidy şarap seçiyor ve Lily, sanki evrenin sırlarını barındırıyormuş gibi bardağına bakıyor. Ben sek çift viski sipariş ediyorum.

"Ev." Amy bu kelimeleri adeta mırıldanıyor. "Herkes senin orada ne yaptığını konuşuyor."

"Sadece iş."

"Ne zor bir iş." Kate eğilir. "Seni çok yoruyor olmalı."

"Bazen iyi anları oluyor."

İçeceklerimiz gelir ve ben viskiden yavaşça bir yudum alıp, kendimi zorlayarak Lily'ye bakarım. Gözlerini içkisine indirmiştir

ama benim onu izlediğimi biliyor. Parmaklarının bardağın sapını sıkıtiğından bunu anlayabiliyorum.

"Sıkılmıyor musun ve başka bir şey yapmak istemiyor musun?"

Başımı sallıyorum. "Başladığım işi her zaman bitiririm."

Amy, tırnağını bardağı vurarak mırıldanıyor. "Eminim öyledir."

Lily, barın gürültüsünün üstünde zar zor duyulacak bir ses çıkarır, ama ben duyarım. Aynı şekilde çenesinin gerildiğini ve bardağını kaldırırken parmak eklemlerinin beyazladığını da görürüm.

Kate'in parmakları bileğimin iç kısmındaki dövmeleeri okşuyor. "Yalnızlık çekiyor olmalısın. Bütün o emek ve bunu takdir edecek ya da sana eşlik edecek kimse yok."

"Bu, arkadaşına bağıdır." Lily'nin bana bakmasını istiyorum. "Bazı dikkat dağıtıcı şeyler zaman harcamaya değmez."

Lily'nin gözleri bir anlığına benimkilere bakıyor, sonra başka yere çeviriyor. Ama ben öfkesinin parlamasını görmeden önce.

Amy eğilir, dudakları kıvrılır. "Oh..." Dudakları çenemi okşar. "Bence biz senin zamanına değer olabiliriz."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Kolumu koltuğun arkasına uzatıp parmaklarımla omzunun kıvrımını okşadım.

Kate diğer tarafıma eğildi. "Bazen rahatlamaya ihtiyacın olmalı."

"Gerginliği gidermek için yıkımdan daha iyi yollar var." Amy'nin eli uyluğumu bulur ve yukarı doğru kayar. "Ter atmak için daha ilginç yollar var."

Lily'nin çenesindeki kas seğiriyor. Hafif bir hareket ama ben fark ediyorum. Aynı şekilde, gözlerime tam olarak bakmadığını da görebiliyorum.

Bir yudum daha viski alıyorum, Amy'nin daha da yaklaşmasına izin verirken, eli uyluğumda daha yukarı doğru kayıyor. Yüzümde ilgi dolu bir ifade takınıyorum ve onun dokunuşunun tüylerimi diken diken ettiğini kendime saklıyorum.

Hepsinin bunu istediğimi düşünmelerine izin veriyorum.

"Beverly kendinden geçmiş," diyor Kate. "Nereden geldiğini ve seni geri getiren şeyin ne olduğunu anlamaya alışıyor."

"İnsanlar her zaman hikayeler ister. Bu, onları hak ettikleri anlamına gelmez."

"Eski hikayeleri aramadığımız için ne kadar da iyi." Amy'nin parmakları uyluğumda desenler çiziyor. "Biz daha çok yeni hikayeler yaratmakla ilgileniyoruz."

Lily'nin bardağı masaya çarpar ve sıvı kenarından dökölür. " sessizliğini bozar, sesi soğuktur. "Oraya varıyorum."

"ok tatmin edici olmalı." Kate yaklaşır. "Kırık bir şeyi alıp kendine ait hale getirmek."

Amy'nin tırnakları uyluğuma batıyor. "Özellikle o ellerle. Çok güçlü görünüyorlar."

"Kablolama bitti." Lily'nin bakışlarıyla karşılaşıyorum. "şimdi tamir edilmesi gereken diğer şeylere geçiyorum."

"Her zaman düzeltilmesi gereken bir şeyler vardır, değil mi?"

"Bazı şeyler tamir edilemez." Dudaklarım kıvrılır. "Bazen bir şeyi atıp yeni bir şeyle baştan başlamak daha iyidir."

Lily'nin omuzları gerilir ve nefes alışı değişir.

Bunu bilerek yapıyorum, onu incitiyor ve Amy ile Kate'i silah olarak kullanıyorum, çünkü görünüşe göre ben uzaklaşamayacak kadar mazoşistim. Onun tepkisini görmekten duyduğum tatmin, kendime duyduğum nefretle o kadar keskin bir çatışmaya giriyor ki, göğsüm ağrıyor.

"Buna inanmıyorsun. Gerçekten inanmıyorsun."

Amy, Lily'nin sözlerine küçük bir kahkaha atıyor. "Görünüşe göre biri hala seni tanıdığını düşünüyor."

"Tanımıyor." Lily'den gözlerimi ayırmıyorum, aksini söylemeye cesaret etmesini bekliyorum.

Kate gülüyor, sesi sahte ve tiz. "Peki, yeni başlangıçlara." Kadehini kaldırıyor.

"Ve eski sonlara," diye ekler Amy, kadehini arkadaşının kadehine çarparak.

Geriye yaslanıp Amy'nin saçlarıyla oynarken Lily'nin yüzünü izliyorum. Her dokunuşum kasıtlı. Her hareketim incitmek için. Bu konuda iyiyim. Elimde ne varsa kullanarak mesafe yaratıp insanları uzaklaştırmakta.

Dudakları ince bir çizgiye dönüşür, ama gözleri onu ele verir. Öfke, kıskançlık ve incinmişlik parlar. Geldiği gibi çabucak kaybolur, indirilmiş kirpiklerinin arkasında saklanır.

"Tom, orada harika bir iş çıkardığını söylüyor." Kate elimi kaldırıp masanın üzerine avuç içi yukarı bakacak şekilde koyar, böylece parmaklarımı okşayabilir. "Ne yaptığını çok iyi bildiğini söylüyor."

"Herkes bunu konuşuyor." Amy koluma dokunur. "Altın dokunuşlu eski mahkum."

"Bana öyle mi diyorlar?" Kaşlarımı kaldırıyorum.

"Diğer şeylerin yanı sıra." Amy neredeyse mırıldanıyor. "Ne gizemli. Ellerini bu kadar yetenekli kullanmayı nerede öğrendin?"

"Sanırım hapisane bazı şeyler için iyiymiş." Sesimi alçaltıp, daha sert hale getiriyorum.

"Tanrım, bu çok seksi." Kate parmaklarını bileğime doluyor. "Kendini geliştirmek için o kadar zamanın vardı."

"Kas yapmaya." Amy pazımı sıkıyor. "Ve yeni beceriler öğrenmeye."

"Orası hapisaneydi, tatil yeri değil." Lily'nin sesi buz gibi soğuk bir şekilde havayı keser.

Masada sessizlik hakim olur. Amy ve Kate, gözlerinde kötülük parıldayarak aramıza bakışlar atarlar. Cassidy'nin eli hareket eder, sanırım masanın altında saklı olan Lily'nin eline dokunuyordur, ama Lily benden gözlerini ayırmaz.

Sırıtiyorum. "Sanırım bu senin bakış açına bağlı."

Lily nefesini içine çeker, ama gözlerinde artık ateş vardır. Bir tepki bekliyordum ve şimdi bir tane aldım. Bu bana umduğum tatmini vermiyor.

"Yine de zor olmuş olmalı." Kate'in sesi sahte bir sempatiyle doludur. "Orada tek başına. Tıpkı on yedi yaşındayken, terk edilmiş o evde yaşarken olduğu gibi..."

booth speaking.

İçimdeki her şey tek bir ihtiyaç noktasına odaklanıyor.

Çık dışarı. Git buradan. Nefes alabileceğim bir yere git.

Bar birdenbire çok küçük, çok sıcak ve benim çözülmemi bekleyen gözlerle dolu hale geldi. Görüşüm daraldı. Kalbim hızlandı. Ter sırtımdan aşağı damlıyordu. Müzik kulaklarımda çınlıyor, nabzımın sesiyle birleşiyor, hücre kapılarının çarpma sesinin anısına dönüşüyor ve Kate'in asla yüksek sesle söylenmemesi gereken sözleri söyleyen sesiyle yankılanıyordu.

Kalabalığın içinden geçiyorum, yeterince hızlı hareket etmeyen insanları omuzlarımla itiyorum. Biri adımı söylüyor. Durmuyorum. Kapı tam orada, beş adım önümde. Ona odaklanıyorum ve bu beni ilerlemeye devam ettiriyor.

Sonra kapıdan geçiyorum, ciğerlerimi tam olarak doldurmayan soğuk gece havasını ciğerlerime çekiyorum.

Chapter Twenty-Six

LILY

Ronan ayrıldığı anda kabindeki sıcaklık on derece düşer... ya da belki de bu, Kate'in sözlerinin onu nasıl etkilediğini izlerken benim verdiğim tepkidir. Amy'nin tırnakları bardağına vurur, sinirlerimi bozan hızlı bir staccato sesi çıkarır.

"Sinirine mi dokundum?" Kate'in sesi sahte bir endişeyle doludur, ama gözlerind 'ın bir tepki yaratmış olmasının heyecanı parıldamaktadır.

Cevap vermiyorum çünkü çoktan harekete geçmişim, kabinden kayarak odayı geçiyorum, arkama bakmıyorum. Cassidy adımı söylüyor. Onu görmezden geliyorum ve kendimi sorgulamadan dışarı çıkıyorum.

Dışarısı soğuk, ama umurumda değil. Tek düşünebildiğim, Kate'in sözleri üzerine ifadesinin değişmesi ve gitmeden önce bana bakışı. Kasıtlı yaptığını sanmıyorum, ama bakışından boğulduğunu anladım.

Yavaşça dönerek onu arıyorum ve tam zamanında gelen bir arabanın farları bana onun yerini gösteriyor. Uzaklaşmamış, sadece binanın yanındaki gölgelerin içine kaybolacak kadar uzaklaşmış. Duvara yaslanmış, başı eğik ve kolları kavuşturulmuş, kendini içine çekmeye çalışıyor.

Bir an için, onun görüntüsü ögle yemeğinde kütüphanede saklanan çocuğun görüntüsüyle örtüşüyor. Kimsenin onu görmediğini sanan çocuk.

Ama ben görmüştüm. *Her zaman* görmüştüm.

Döndüğünde, o çocuk gitmiş. Onun yerine taş ve gölgelerden oyulmuş biri duruyor, ama onun işaretleri hala orada. Sol elindeki hafif titreme, omurgasını çok dik tutması, omuzlarını geriye atması, sanki onları içe doğru eğilmemek için kendini zorluyormuş gibi.

Yedi yıl geçti, ama onu hala ezberlediğim bir kitap gibi okuyabiliyorum.

"Benim çıldırmadığımı kontrol etmeye mi geldin?" Sesi keskin ve alaycı. "Tebrikler, şimdi geri koşup onlara ne kadar berbat durumda olduğumu anlatabilirsin." Sesinde çok iyi hatırladığım bir keskinlik var. Kendini köşeye sıkışmış hissettiğinde, konuşmak istemediği gerçeklere çok yaklaştığımda ortaya çıkan bir keskinlik.

"Bunu yapamazsın." Bu sözler, daha iyi düşünebilmeden ağzımdan çıkıverdi.

Duvardan uzaklaşıp bana doğru bir adım attı. "Ne yapayım?"

"Umursamıyormuş gibi davran. *Onları* beni incitmek için kullan."

Yüksek ve uyumsuz bir sesle güler. "Her şey seninle ilgili değil, Lily." Ama parmakları yanlarında seğirir, yumruk yapar ve açar. Bazı alışkanlıklar, her şey değişmiş gibi görünse bile değişmez.

"O zaman neden bana bakmaya devam ettin? Neden ellerini sana her dokunduklarında, her dokunuşu görmemi sağladın?" Sesim yükselir. "Görmemi istedin. Hissetmemi istedin."

"Hayal görüyorsun." "Öyle mi?"

"Belki de seyirciyi seviyorum." Sözleri havalı, ama orada başka bir şey daha var. Gözlerindeki bakış beni fabrikaya, beni itip

sadece beni tekrar kendine çekmek için, beni istemekten korkuyor ama durduramıyordu.

"Sen bir yalancısın." Aramızdaki mesafeyi kapatıyorum, öfke beni ileri itiyor. "Onlar sana dokunurken beni izlemediğini söyle. Her seferinde gerilmediğini söyle."

Dişleri arasında nefesini tıslatıyor. "Ya izledimse?"

"Neden?" Midem burkular, ama geri adım atmam. "Neden kendine bunu yaparsın? Neden *bana* bunu yaparsın?"

Çenesindeki bir kas seğirir, tüm vücudu gerginleşir. "Beni çok iyi tanıdığını sanıyorsun."

"Seni tanıyorum." Artık ona yeterince yakınım, göz bebeklerinin büyüdüğünü görebiliyorum. Yutkunurken boğazı hareket ediyor. "Ve bundan nefret ediyorsun, çünkü senin rolünü çok iyi anlıyorum."

"Sen hiçbir şey bilmiyorsun." Sesi keskinliğini kaybetmiş, farklı bir şekilde sertleşmişti. "Ben buyum. Ellerini üzerimde gezdirmelerine izin veriyorum çünkü bunun hiçbir önemi yok."

"Kanıtla." Çenemi kaldırıyorum. "Umursamadığını kanıtla. Yanıldığımı kanıtla."

İfadesi değişir, gözleri ağzıma düşer ve aramızdaki hava değişir.

"Gitmelisin." Sözleri bir uyarı gibi geliyor.

"Hayır."

Hızlı hareket eder. Bir saniye önce birbirimizden iki adım uzaktayız, bir saniye sonra sırtım pürüzlü tuğlalara dayanmış, vücudu beni hapsetmiştir. Darbe nefesimi keser.

"Hâlâ beni tanıdığını mı sanıyorsun, Lily?" Sesi alçak ve kısık, yüzü benimkinden birkaç santim uzakta.

Hiç tereddüt etmiyorum. "Evet. Ve bence bu seni korkutuyor."

Aldığım tek uyarı, elini kaldırıp kafamın yanındaki duvara vurmadan önce duruşunda hafif bir değişiklik olmasıydı. Ses gece havasını yırttı.

"Gerçeği mi istiyorsun? *Peki.*" Nefesi yüzüme sıcak sıcak geliyor. "Görmeni istedim. Bu kasabaya döndüğümünden beri her saniye yaşadığım gibi senin de yanmanı istedim."

Kalbim o kadar hızlı atıyor ki acıtıyor. İtirafımız aramızda asılı kalıyor. Bu kadar yakinken, gözlerinin arkasında yaşanan savaşı görebiliyorum.

"Peki şimdi ne olacak?"

"Şimdi uzaklaş ve benim varlığımı unut."

Ama ben öyle yapmıyorum. Bunun yerine, elimi uzatıp parmaklarımla çenesini okşuyorum, Kate'in az önce yaptığı gibi. Dokunduğum kas geriliyor ve gözleri kapanıyor.

"Kimsenin sana benim dokunduğum gibi dokunmasına izin vermezsin."

Gözleri birden açılır ve orada gördüğüm şey midemi bulandırır. Sıcaklık. Öyle çaresiz ve arzulu bir açlık ki, saklamak imkansızdır.

"Yanıldığımı söyle," diye fısıldıyorum.

Başı eğilir, nefesim yanaklarımdan sıcakça geçer. "Yanılmıyorsun."

Ağzı ağızma çarptı ve söylemeyi planladığım her şey paramparça oldu. Öpücük sadece sert değil, yıkıcıydı ve morartacak kadar sertti. Dişleri alt dudağımı keskin bir ısırıkla yakaladı ve içimi bir sıcaklık dalgası kapladı.

Nefesim kesilir ve o bunu fırsat bilip dilini içime sokar. Onun tadı beni sarar — viski, tuz ve kan dolaşımımı yakıp kavuran kendine özgü tadı. Kalbim, onun beni öpüşme şekline uygun çılgın, deli dolu bir ritimle göğsümde çarpar.

Ellerim kalkar, parmaklarım göğsüne yayılır, tutunacak bir şey arar, o ise başımı geriye doğru eğerek öpücüğünü derinleştirir, ta ki geriye sadece hisler kalana kadar. Sakalları cildime sürtünür. Boğazından düşük ve bozuk bir homurtu çıkar. Parmakları saçlarımı sıkıca kavrar, kafa derimi acıttıracak ve midemi heyecandan kıvrandıracak kadar sertçe çeker.

Nerede benim bittiğim, nerede onun başladığı bilmiyorum. Ve umurumda da değil.

Elleri belime iner ve beni duvara daha sertçe iter. Taşın soğukluğu, vücuduma bastıran vücudunun erimiş sıcaklığıyla acımasız bir tezat oluşturur.

"Ateşle oynamak mı istedin?" Sesi kalın ve alçaktı, kadifeye sarılmış bir uyarı ve bir vaat.

Nabzım boğazımda atıyor. Onun sergilediği saldırganlık ve beni köşeye sıkıştırma şekli karşısında korkmam gerekirdi. Ama korku hissettiğim son şey.

"Senden korkmuyorum."

O gülüyor, kısa ve boğuk bir ses göğsünden benim göğsüme kadar titreşiyor ve tutuşu sıkılaşıyor, başparmakları kalçalarımı yavaşça ve alaycı bir şekilde okşuyor. Sonra tekrar hareket ediyor.

Gözümü kırpmadan önce, dönüyor, dünyam eğiliyor. Yüzüme çarpmadan önce avuç içlerim otomatik olarak duvara çarpar. Bir kalp atışı sonra, o orada, sert vücudu yine benimkine yapışıyor. Yaklaşırken penisi kışıma baskı yapıyor, dudakları kulağıma değiyor.

"Dikkatimi çekmek istemiştin, Lily. Şimdi dikkatimi çektin."

Nefesinin tenimi okşadığı anda içimi bir titreme kaplar, dişleri boğazımın dibini ısırıldığında parmaklarım yumruk haline gelir. Acı içimi kaplar, o kadar şiddetli bir sıcaklığa dönüşür ki bacaklarım neredeyse tutmaz hale gelir. Vücudum izinsiz tepki verir, meme uçlarım elbisenin ön kısmına sıkıca yapışır, karnımda kelekler uçmaya başlar ve bacaklarımın arasındaki acı, hatırladığım ihtiyaçla birlikte şiddetlenir.

Bu tehlikeli. Bu pervasızca. Bu, olmasını korktuğum her şey.

Ve ben. Umurumda. Değil.

"Bakalım şimdi benimle başa çıkabilecek misin."

Elleri hareket ediyor. Biri belime uzanıyor, avucunun ısısı ince kumaşı yakıyor. Diğeri kaburgalarımı okşuyor, nasırlı parmak uçları göğsümün altını okşuyor ve nefesimi kesiyor. Durduramadan sırtım ona doğru kıvrılıyor.

"Seni her zaman idare edebilirim." Sözcükler nefes nefese ve meydan okurcasına çıkar.

Kahkahası karanlık, kötücül. "O zaman kanıtla." Daha önce söylediğim sözleri tekrarlıyor.

Eli belimden kayar ve uyluğumu okşayarak elbiseyi yavaşça, işkence gibi santim santim yukarı çeker. Çıplak tenime değen gece havası, arkamdaki vücudunun ateşine kıyasla buz gibidir.

Bunu durdurmalıyım. Dönüp ona karşı durmalıyım. Ama yapmıyorum.

"Hâlâ benim olduğunu düşünüyorsun," diye boğazıma karşı sertçe fısıldıyor ve beni tekrar titretiyor.

"Evet." Çünkü öyle. Her zaman öyleydi. Onu içermeyen bir hayat kurduğumda bile, o hala oradaydı. Her nefesimde taşıdığım bir hayalet.

Eli yukarı doğru hareket ediyor, külotumun dantelli kenarını okşuyor ve bacaklarım titriyor. Karın kaslarım geriliyor ve sonra parmak uçları en çok ihtiyacım olan yeri hafifçe okşuyor. Yutkunamadan boğuk bir ses çıkıyor ağzımdan.

"Durmamı söyle." Dudakları boğazımda hareket eder, sözleri sadece çakıl taşları gibidir. "Söyle Lily."

Bana bir çıkış yolu sunuyor. Tek bir kelimeyle bu ilişki sona erecek. Tek bir kelimeyle, bu hiç olmamış gibi davranabiliriz. Eskiden birbirimizi seven yabancılar gibi davranmaya devam edebiliriz.

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum. O kadar gerginim ki, her an patlayacağımı hissediyorum. Parmakları uyluklarımdan içeri okşuyor, tük kadar hafif, beni işkence ediyor.

Ve bu yetmiyor.

Ona karşı direniyorum. "Hayır."

Dudakları hareket ediyor. Gülümseme mi, hırlama mı, anlayamıyorum. "Ben de öyle diyeceğini düşünmüştüm."

Parmakları dantelden klitorisime bastırıldığında boğazımdan bir çığlık kopar, başım öne düşerken bacaklarımdan güçsüzleşeceğini hissedirim. Beni hafifçe okşar, kalçalarımı sarsan alaycı bir sürtünmeyle.

"Beni itmekten her zaman hoşlandın."

Düşünemiyorum. Onun vücudunu benimkine değdiren, parmaklarının kumaş engelini aşarak sihirli dokunuşlarını hissetmekten başka bir şey yapamıyorum. Kalçalarım tekrar hareket ettiğinde, parmakları dantelin altına kayıyor. Ve o anda, her şeyde yanıldığımı anlıyorum.

Onun tarafından dokunulmanın ne demek olduğunu bildiğimi sanıyordum. Anılarımızın, aramızdaki bağı yakaladığını sanıyordum.

Ama anılar bununla karşılaştırıldığında *hiçbir şey*.

Chapter Twenty-Seven

RONAN

O tam da istediğim yerde. Tam da olmaması gereken yerde.

Onu tuğlalara bastırıyorum, parmaklarım klitorisini okşuyor. Dantelin içinden gelen ısı parmak uçlarımı yakıyor. Vücudunun her nabzı elime, koluma ve sonra da sikime yansıyor.

Ona uzaklaşmasını söyledim.

Uzaklaşmadı. Ve şimdi onu mahvetmek benim elimde.

Titriyor, parmaklarımla onu tahrik ederken nefes nefese kalıyor. Ne kadar ıslak olduğunu hissedebiliyorum, kumaştan sıırılsıklam olmuş ve parmaklarımı kaplıyor. Bu kadar hazır, bu kadar *istekli* olduğunu bilmek kanımı kaynatıyor. Nabzım şakaklarımda atıyor, çenem sıkılmaktan ağrıyor ve bu beni onu daha da parçalamak istememe neden oluyor.

Çünkü yıllarca unutmaya çalıştığım her lanet şeyi hatırlıyorum.

Karanlıkta dua eder gibi adımları fısıldadığını hatırlıyorum. Parmak uçlarıyla eklemlerimi okşadığı,

yumuşak dokunuşları, çatlamış derim ve morarmış kemiklerim üzerinde, ve benim sert tavırlarımdan ve keskin dilimden asla çekinmemesi.

O benim her şeyimde ilkimdi. Arkadaş. Öpücük. Sevgili. Peki ya ben? Ben ise ilk notadan itibaren onun oldum — kalbim, zihnim ve ruhum.

Tamamen zıt karakterlerdik. Asla yürümeyecekti. Ben sert kenarları ve çaresizliği temsil ediyordum. O ise yumuşak elleri ve sessiz özgüveniyle. Fabrikanın zemininde kendini bana verdi, vücudu titriyordu, parmakları beni anlamadığım bir saygıyla keşfediyordu, ona dokunduğum her seferinde nefesini tutuyordu, sanki ondan bir şey alıyormuşum gibi değil de *ona* kutsal bir şey veriyormuşum gibi.

O gece yer buz gibiydi. Soğğun dizlerime, dirseklerime nasıl sızdığını, her şeyi nasıl daha keskin hale getirdiğini hatırlıyorum — onun sıcaklığını, yumuşaklığını, sonunda içine girdiğimde adımı nasıl haykırdığını. Cildinin tadını ve parfümünün kokusunu hatırlıyorum. Yanlış yapmaktan, fazla almaktan ya da ona yetmemekten korktuğumu hatırlıyorum. Her dokunuşumda, hak etmediğim bir şeyi çalıyormuşum gibi hissediyordum.

Ama o bana izin verdi. Beni *istedi*. Onu uzaklaştırmaya çalıştığım her seferinde, sanki orada yokmuş gibi, kurduğum duvarları aşıp geçti.

Ve şimdi burada, sanki onu ayakta tutan tek şey benim adımmış gibi adımı haykırıyor... ve bu beni o kadar sinirlendiriyor ki, gözlerimin kenarları beyazlaşıyor. Çünkü bazı şeyler değişmedi. Ve bazı şeyler hapishane bile benden silemedi.

Göğsümü sırtına bastırıyorum, boş elimle kaburgalarını okşuyorum, her nefes alışında verdiği mücadeleyi hissediyorum. Kalp atışları avucumda, tavşan gibi hızlı ve çılgınca atıyor.

"Hissediyor musun?" kulağına fısıldıyorum, dişlerimi kulak memesine sürtüyorum. "Ne kadar ıslak olduğunu? Ne kadar çaresiz olduğunu? Hala benden her şeyi istiyorsun."

Keskin bir nefes verir, parmaklarını tuğlalara dayar, sonra bana doğru itilir. Kalçaları sallanır, nefes nefese inleyerek dudaklarından bir inilti çıkar, parmaklarımı takip eder. Sadece yaptıklarımı kabul etmekle kalmaz, talep eder. Sanki onsuz ölecekmiş gibi elime sürtünür. Eskiden yaptığı gibi. Ve bir an için, yine o anlara geri dönüyorum, vücutlarımız o dondurucu fabrika zemininde birbirine sarılmış, tırnakları omuzlarıma batmış, ben kendimi onun içine gömerken ve dışarıda beni bekleyen dünyayı unutturken, dudaklarından benim adım dökülüyor.

Anı, karnıma yumruk gibi vuruyor. Midem bükülüyor, düşüyor ve bu beni neredeyse mahvediyor.

Elimi kalçasına indiriyorum, parmaklarım moraracak kadar derine batıyor, böylece yarın benim parmak izlerimi taşıyacak.

"İşte bu, Phare." Ona taktığım takma ad dudaklarımdan dökülürken, parmaklarım onun içine girer ve başparmağım klitorisini okşar. Parmaklarımın etrafını sımsıkı saran, sıcak, kaygan ve sıkı hissi, sikimi acı verici bir şekilde zonklatır. "İstiyor musun? İhtiyacın olanı al."

"Ronan..." Sesi nefes nefese ve o kadar tatlı ki, kalan azıcık kontrolümü de parçalıyor.

Parmaklarımla onu sikerken, sikim kıcının kıvrımlarına sürtünüyor ve boğazını öperek yukarı doğru ilerliyorum.

"Şu haline bak. Hala çok açgözlüsün. Beni çok sıkı sıkıyorsun. Bunu özledin, değil mi?"

O inkar ederek başını sallar. Önemli değil. Yalan söylediğini biliyorum. Hareketleri, titrek bacakları, parmaklarımı tam doğru şekilde çevirdiğimde çıkardığı inlemeler, vücudunun tamamını sarsan o noktayı vurmak için açısını ayarlaması. O da istiyor. İhtiyacı var. Tıpkı benim gibi.

Omzunu ısıriyorum, iz bırakacak kadar sert emiyorum. O zamanlar, onun tenine tapardım, iz bırakmaktan korkardım,

benimle kendini kirletiyordu. Şimdi herkesin görmesini istiyorum. Onun kim tarafından işaretlendiğini herkesin bilmesini istiyorum.

"Söyle." Başparmağım klitorisini hafifçe ve alaycı bir şekilde okşuyor, oysa onun baskıya ihtiyacı var. "Seni mahvetmemi özlediğini söyle. Hâlâ bana ihtiyacın olduğunu söyle."

Elleri duvara tutunmak için çabalıyor. "Ben..." "Söyle lan."

Elim kalçasından kalkıp boğazını kavrar, kimin kontrolü elinde tuttuğunu hatırlatırken, çenesini ısırıyorum. Her sesiyle, vücudunu saran her titremeye kontrolüm daha da parçalanır. Parmaklarımın altındaki nabız çılgınca ve düzensiz atıyor.

Nefesi kesik kesik.

"Özledim," diye boğuk bir sesle söyler. "*Seni* özledim." *Kahretsin.*

Bu sözler tüm savunmamı yıkıyor. Kulaklarım çınılıyor. Her şey çok keskinleşiyor: sesi, kokusu, parmaklarımın etrafında sıkışan amının hissi. Sikim o kadar sert atıyor ki, acıdan sınırdan, fermuarımın içinde sıkışmış ve ağrıyor, ve o nefes nefese kalırken boğazını daha da sıkıyorum.

"Aferin kızım." Derisine bir iz daha bırakıyorum, parmaklarım daha hızlı, *daha derine*, onun içine giriyor. Parmaklarımın onu tatmin etmesinin ıslak sesleri, müstehcen ve mükemmel bir şekilde sokağı dolduruyor.

Boğazından bir inilti kopar, vücudu kavislenir, göğüsleri elbisesinden neredeyse fırlayacak gibidir. Onu döndürmek, dudaklarımı meme uçlarına yapıştırmak ve çığlık atana kadar emmek istiyorum. Ama bunu yaparsam, kontrolümün son ipliği de kopacak, biliyorum.

"Hâlâ benim iyi kızım olmayı seviyorsun, değil mi? Hâlâ benim tarafımdan kullanılmayı seviyorsun?"

"Evet."

İnlerim, dudaklarım boğazının dibinde atan nabızı bulur ve onu yalarım.

"Seni benim yapmam hoşuna gidiyor, değil mi? Seni parça parça parçalamam hoşuna gidiyor."

O inliyor, kalçaları elime karşı sarsılıyor. "Ronan, lütfen..."
Gülüyorum, boğazını yalıyorum, tadını çıkarıyorum.
Cildinin tuzu, hatırladığım tatlılığı.
"İşte bu," diye mırıldanıyorum. "Özlediğim o tatlı yalvarış.
Bir daha söyle."
Bütün vücudu gerginleşir. "Lütfen," diye nefes nefese söyler.
Parmaklarımı onun içinde kıvırıyorum, onu her zaman benim
için parçalayan o noktayı buluyorum. Başı geriye doğru eğiliyor,
gözleri yarı kapalı, amcığı parmaklarımın etrafında titriyor. Çok
yakın, *çok* yakın boşalmaya.
"Boşalmak mı istiyorsun? Dağılana kadar elimde sürünmek mi
istiyorsun?"
"Evet." kelime parçalanır onun dudaklarında.
"Evet, Ronan.
Lütfen."
Ağzım kulağını bulur. "O zaman benim için gel, Phare.
Hissetmeme izin ver. Sahip olmama izin ver."
Vücudu kaskatı kesilir, boğazından boğuk bir inilti kopar ve
sonra kaybolur — titreyerek, kıvranarak, parçalanırken elime
bastırır. Her çaresiz nabızı, parmaklarımın etrafındaki her ihtiyaç
dolu kasılmayı, her gramını hissediyorum. Amcığı parmaklarımın
etrafında dalgalar halinde spazmlar geçirir, sıcak, sıkı ve
mükemmeldir, ve çıkardığı sesler
... kırık, çaresiz ve lanet olası *benim* ... beni onunla birlikte
uçurumun kenarına sürükler, oysa o bana dokunmadı bile.
Bu yıkıcı. Bu çok
fazla.
Sırtımda soğuk terler çıkıyor. Görüşüm daralıyor.
Kulaklarımda çınlama daha da yükseliyor.
Nefes alamıyorum.
Parmaklarım çekip onu serbest bırakıyorum ve o kadar hızlı
geri çekiliyorum ki neredeyse yere düşüyor. Duvara yaslanıyor,
her nefes alışında göğsü inip kalkıyor.
Ve ben onu izliyorum.
Onu izliyorum.

Bacaklarının onu zar zor tuttuğu haliyle — dizleri bükülmüş, uylukları titriyor. Dudaklarının düzensiz nefeslerle açılışı. Başını kaldırıp bana göz kırpması, gözleri odaklanmamış, şimdiki zaman ile geçmiş arasında, bu an ile ona dokunduğum diğer tüm anlar arasında bir yerde takılmış gibi.

Gitmem gerek. Pişman olacağım bir şey söylemeden önce uzaklaşmalıyım. Dizlerimin üzerine çöküp, yapmak üzere olduğum her acımasız şey için beni affetmesi için yalvarmadan önce.

Çünkü içimde, hala onun sunduklarını almaktan kendini alıkoyamayan o aç çocuk var. Hala, onun gerçek olduğunu hatırlamak için, bıraktığı morluklara parmaklarını bastıran o çaresiz çocuk var.

Ellerim otomatik pilotta hareket ediyor. Onları kaldırıyorum ve her parmağımı ağzıma alıyorum. O inliyor, kırık bir ses, ben inlerken doğrudan sikime ulaşıyor, her parmağımı yavaşça ve pis bir şekilde yalayıp temizliyorum, onun bakışlarını tutuyorum ve onun tadını nasıl çıkardığımı izlemesini sağlıyorum. Onun tadı dilimde patlıyor, o kadar mükemmel ki, başka bir nedenden dolayı dizlerimin üzerine çökmek istiyorum. Yüzümü bacaklarının arasına gömmek ve onu tekrar boşaltmak istiyorum.

Bunun yerine, parmaklarımı dudaklarımdan çekip, yumuşakça mırıldanarak tadı dilimde yerleşmesine izin veriyorum.

"Tıpkı hatırladığım gibi."

Göz bebekleri büyümüş, nefesi hala sık, boğazında ve omzunda bıraktığım izler şimdiden koyulaşmış ve bir saniye... *lanet olası bir saniye...* bana uzanacağını düşünüyorum. Beni kendine çekmeye çalışacak ve bunun olamayacağı tüm nedenleri unutturacak.

Panik keskin bir şekilde belirginleşiyor. Damarlarım buz gibi oluyor. Midem bulanıyor, mide bulantısı hızla artıyor. Ellerim uyuşuyor.

Ona izin vermeyeceğim. *Veremem.*

Hapishane bana hayatta kalmak için dokunulmaz olman gerektiğini öğretti, ama o benim dokunulmak istememi sağlıyor. Yıllar önce içimde öldürdüğüm şeyleri istememi sağlıyor.

Beni zayıflıyor.

Zayıflık sana zarar verir. Seni kullanır. Ve sonunda, seni yok eder. Bu dersi kanlar içinde yerde yatarken öğrendim, yanlış zamanda yanlış duyguları gösterdiğim için aldığım her dayakla öğrendim.

Yüzüm boşalır. Kas hafızası devreye girer.

Elimi duvara dayayıp ona yaklaşıyorum. Başımı eğdiğimde dudakları açılır, belli ki onu öpeceğimi düşünmüştür. Ağzım onunkinden bir santim bile uzaklaşmadan dururum.

"Sen de onlar gibisin, biliyor musun?" Sesim alçak ve acımasız. "Amy ve Kate gibi. Beni gördüğünü sanıyorsun. Ama sen sadece görmek istediğini gördün."

Bütün vücudu kaskatı kesilir. Gözlerindeki sis, parçalanmış ihtiyaç, kaybolur, yerini kafa karışıklığı ve sonra öfke alır.

İyi. Benden nefret etsin. Onun hala onu ne kadar istediğimi görmesine izin vermekten daha kolay. Yapmak üzere olduğum şeyin beni ne kadar mahvedeceğini görmesine izin vermekten daha kolay.

Sırtarak parmaklarımı omurgasından aşağı doğru kaydırıyorum ve bir adım geri çekiliyorum. Bacaklarım titriyor. Ayaklarımın altındaki zemin hafifçe eğiliyor.

"Bir dahaki sefere kaşınmak istersen, bebeğim, başkası seç. Ben senin evcil hayvanın değilim."

O cevap veremediğim dönüp, yüzündeki ifadeyi görmemek için arkamı dönüyorum.

Fikrimi değiştirmeden önce.

Çünkü o haklı. Beni gerçekten gören tek kişi o. Ve bu beni öldürüyor.

Sokak beni yutarken uzaklaşıyorum. Her adım derimi yırtıyormuş gibi geliyor. Ellerim titriyor. İçimdeki her şey geri dönmemi, sözlerimi geri almamı, dizlerimin üzerine çöküp yalvarmamı haykırıyor.

Ama yürümeye devam ediyorum.

Çünkü ben böyle yaparım. Hayatta kalırım. Hayatta kalmak, korumak istediğim tek şeyi yok etmek anlamına gelse bile.

Chapter Twenty-Eight

LILY

TİTREMEMİ DURDURAMIYORUM. Soğuk, cildime jilet gibi batıyor ama içim yanıyor. İçeri girmem lazım. Burada kalamam. Ama onu hala hissedebiliyorum. Ellerini, ağzını, içimde bıraktığı morartıcı parmak izlerini, sadece dokunuşlarıyla ve bıçaktan daha keskin sözleriyle beni parçaladığı anları.

Kendine gel.

Kurduğun tüm duvarlar dakikalar içinde yıkıldığında kendini nasıl toparlayabilirsin? Vücudun, zihninin umutsuzca unutmaya çalıştığı şeyleri hatırladığında?

Duvarlardan bir adım uzaklaşıyorum ve neredeyse düşünüyorum, bacaklarım beni tutamayacak kadar titriyor. Uyluklarım ağrıyor, soğukla ilgisi olmayan derin bir halsizlik hissediyorum. Elbisemin önünü düzeltirken ellerim titriyor, parmaklarım kıvrılmış kumaşı düzeltmeye çalışırken, istediğimden daha fazla tenimi ortaya çıkarıyor. İç çamaşırım rahatsız, nemli ve kıvrılmış, az önce olanları sürekli hatırlatıyor.

Benim olmasına izin verdiğim şeyi.

Az önce ne oldu?

Parmaklarımla boğazıma dokunuyorum, ağzının değdiği hassas noktalara. Dokunduğumda cildim zonkluyor, aşırı duyarlı. Her izi hissedebiliyorum: dişleri, dudakları, sahiplenmesi. Isırdığı yer omzumda ağrıyor. O noktaya bastırdığımda acı alevleniyor ve içimdeki hasta ve sapkın bir şey, o acıyı tekrar hissetmek için daha sert bastırmak istiyor.

Sokak çöp, yağmur ve *onun* kokusuyla dolu. Sonuncusu gitmiyor. Cildime yapışıyor, kolonyasının kokusu, teri ve tanımlanamaz bir erkek kokusu, her şeyi söyledikten sonra bile midemi arzu ile burkuyor.

Parmaklarımla dudaklarıma bastırıp nefesimi düzenlemeye çalışıyorum, ama bu sadece anıyı geri getiriyor. Dudaklarımdaki ağzı, öpücüğünün morartıcı gücü, tereddüt etmeden ve korkmadan beni ele geçirmesi. Dudaklarım şişmiş ve hassas. Dişlerinin ısırdığı yerde kanın tadını alabiliyorum.

En çok aklımda kalan şey bu. Yaptığı şeye olan güveni.

Benim tanıdığım Ronan öyle olmazdı. Geçmişimdeki o çocuk, dokunulmaktan kaçınan, benim onu istediğimden emin olana kadar hareketsiz kalan, fikrimi değiştireceğimden korkar gibi beni öpen çocuk? O artık yok. *O* Ronan beni duvara dayayıp, parmaklarını içime sokup, vücudunu bana bastırıp, beni parçalara ayırmazdı.

O Ronan, çalıntı defterlere şiir yazardı ve izler kelimeleri derime kazıyor. Bu adam iz bırakıyor ve hak iddia ediyor, sormadan istediğini alıyor... ve *tanrı yardımcım olsun*, ben de ona izin veriyorum. Onun bunu yapmasını *istedim*.

Düzensiz bir nefes alıyorum. Tüm vücudum yanlış, hassas ve titriyor, hala utanç ve arzu arasında sıkışmış durumda.

Bu haliyle, *bu adam* farklı. Daha tehlikeli, kendinden emin ve kontrollü.

Bu düşünce beni dehşete düşürmeli, kaçmak istememi sağlamalı, ama tek düşünebildiğim, onun tarafından sahiplenilmenin ne kadar iyi hissettirdiği.

. Ellerini tekrar üzerimde hissetmenin ne kadar doğru olduğunu, beni incitmek için kullanıyor olsa bile.

Bir araba geçiyor, farları sokağı aydınlatıyor ve ben burada durmuş, onun beni sıkıştırdığı duvara bakarken... onun için parçalandığım duvara bakarken farkına varıyorum.

Hareket etmeliyim. Burada kalamam. Kalırsam, ... *bu* her neyse, içinde boğulurum.

İlk adımım temkinli, ama bacaklarım titremeyince ilerlemeye devam ediyorum. Her adım bana az önce olanları hatırlatıyor: uyluklarımın arasındaki ağrı, sızı, hala içimde olan parmaklarının hayali hissi. Saçlarımın dağınık olduğundan eminim. Titreyen ellerimle düzeltmeye çalışıyorum, ama saçlarımın ne kadar karışık olduğunu, parmaklarının düğümlediği hissedebiliyorum. Rujum silinmiş ya da bulaşmış. Aynam yok, ama nasıl göründüğümü tahmin edebiliyorum.

Tamamen sikilmiş.

Kelimenin *tüm* anlamlarıyla.

Barın kapısı önümde belirir. Ben itmeden önce kapı açılır ve bir grup insan sıcaklık ve gürültü bulutu içinde dışarıya dökülür. Cassidy hala içeridedir. Amy ve Kate de öyle. Hiçbirinin beni bu halde görmesini istemiyorum, ama şimdi ortadan kaybolmak işleri daha da kötüleştirecek ve daha fazla soru ve dedikodu fırsatı yaratacaktır. Cassidy beni eve kadar takip edecektir. Amy ise sudaki kan gibi zayıflığı koklayacaktır.

Bu yüzden derin bir nefes alıp içeri giriyorum. Barın sıcaklığı bana fiziksel bir şey gibi çarpıyor, dışarıdaki soğuktan sonra çok sıcak, sokağın karanlığından sonra çok parlak. Müzik vücudumda titreşiyor, bas sesleri kalbimin hala hızlı attığı göğsümde yankılanıyor. Konuşmalar, başımı döndüren beyaz gürültüye karışıyor.

Başımı dik tutarak, adımlarımı sabit tutarak kendimi standı doğru yürümek için zorluyorum. Beni izleyen hiç kimse, bacaklarımın her an pes edecekmiş gibi hissettiğimi tahmin edemez. İnsanlar yanlarından geçerken bana bakıyorlar ve paranoya beni ele geçiriyor.

Biliyorlar mı? Anlayabiliyorlar mı? Bana olanları yüzümden okuyabiliyorlar mı?

Dağılma.

Cassidy, onlara ulaşmadan hemen önce beni fark ediyor, ben bankın üzerine kayarken gözlerini kısıyor. Bakışlarının üzerimde dolaştığını hissedebiliyorum.

Biliyor.

"Sana ne oldu böyle?"

"Hiçbir şey." Sesim düz çıkıyor. İçkimi alıyorum, elim o kadar titriyor ki sıvı kenarından dökülüyor. O yorum yapamadan tekrar masaya koyuyorum, ama çok geç.

"Saçmalık." Yaklaşır, sesi alçalır. "Tekrar dene." "Ben..."

"Ohhh, *bu* ilginç." Amy, ben yalan söylemeye bile fırsat bulamadan sözümü keser. Öne doğru eğilir, gözleri kötü niyetli bir merakla parlar ve ben onun beni incelediğini izlerim. Cildimden kaybolmayan kızarıklık. Dağınık saçlarım. Kimsenin gözlerine bakamama halim. Bana sırtarak bakar. "Eğlenmiş gibi görünüyorsun."

Kate, erimiş buzun içinde pipetini çevirerek kıkırdar. "Oldukça uzun süre dışarıdaydılar." Gözleri boynuma düşer. "Görünüşe göre kendini meşgul edecek bir yol bulmuş... sonuçta."

Amy masanın üzerine eğildi. "Söylesene Lily... buna değer miydi?"

Cassidy yanımda taş kesilir. "Yapma." Sesi alçaktır, bastırılmış bir şiddetle titrer.

Amy onu görmezden gelir. "Hayır, gerçekten. Bize anlatmalısın. Yani..."

"Gözlerini üzerimde gezdirerek her ayrıntıyı inceliyor gibi yapıyor. "Duvara dayayıp iyice becerilmiş biri gibi görünüyorsun."

Yüzüm kızarır, utanç ve öfke içimi yakar. Tırnaklarım avuç içlerime acı verecek kadar sertçe batar. "Cehenneme git."

Sırtışı genişledi. "Giderdim, ama sanırım Ronan seni oraya çoktan götürdü." Başını eğdi, sanki ben

hem büyüleyici hem de acınası biriymişim gibi inceliyor. "Söylesene, hala hatırladığın gibi sevişiyor mu? Yoksa hapishane onu da mı değiştirdi?"

Cassidy, onu durduramadan harekete geçer ve koltuğundan o kadar hızlı kalkar ki, Amy tepki göstermeye bile vakit bulamaz ve Cassidy'nin avuç içi yüzüne çarpar. Ses, barın gürültüsünü bir silah sesi gibi keser.

Yakındaki masalarda bir sessizlik hakim olur. Konuşmalar kesilir. Kafalar döner. Amy geri çekilir, şoktan gözleri fal taşı gibi açılır, eli kızaran yanağına gider.

"Kapa lanet çeneni." Cassidy'nin sesi ölümcül derecede yumuşaktır. "Yoksa ben kapatırım."

Bir saniye boyunca Amy sadece bakakaldı, yüzünde inanamama ve öfke savaşıyordu. Sonra öfke galip geldi. Öne atıldı, ama ben ayağa kalkmışım, boş bardağımı masaya o kadar sert vurdum ki kırılmadığına şaşırdım.

"Bir kelime daha etme, Amy." Sesim sabit, ama vücudum öfke, adrenalin ve az önce dışarıda olanlara izin verdiğim için dayanılmaz bir suçluluk duygusuyla titriyor. Onun haklı olması önemli değil. Onun parmaklarıyla da olsa, beni duvara dayayıp becermesine izin verdim. "Bir kelime daha etme."

Kate, Amy daha fazla ileri gitmeden onu geri çekiyor, ama Amy bana daralmış gözlerle bakıyor, öfkesi yerini hesapçılığa bırakıyor. "O küçük çocukların ebeveynleri, öğretmenlerinin cuma gecesi bir ara sokakta eski bir mahkumla seviştiğini duysalar ne düşünürlerdi acaba?"

Tehdit açıktı. Midem düğümlendi.

Cassidy kolumu sıkıca kavrar, iz bırakacak kadar sıkı. "Gidiyoruz."

Tartışmam ve Cassidy'nin beni dışarı sürüklemesine izin veririm, sabahleyin tüm kasabada konuşulacak olan bakışlar ve fısıltılı konuşmaların arasından geçeriz. Soğuk hava tenime değdiği anda nefesimi tutarım. Ama onun ellerinin hayali dokunuşu hâlâ üzerimde. Ağzının, sesinin ve kontrolünün hatırası hâlâ orada, tenime kazınmış.

En kötüsü neydi biliyor musun? O pervasız davranmıyordu. Kızgın ya da kaybolmuş değildi. Tamamen kontrolü elinde tutuyordu. Bana ne yaptığını çok iyi biliyordu.

Beni en çok üzen de bu. Beni kasten parçaladı, sonra da çekip gitti.

Cassidy bir taksi çağırır ve taksi gelene kadar konuşmaz.

"Lily."

"Bunun hakkında konuşmak istemiyorum."

O iç çekerek arabanın kapısını açar. "Peki. O zaman bana tek bir soruya cevap ver."

Derin bir nefes alıp başımı salladım.

"Bir şey yapmamı ister misin?" Sesi artık daha sessiz, öfkeden arınmış. "Çünkü eğer istersen..."

"Hayır. Ben sadece... burada olmamam lazım."

O başını sallar ve taksinin arkasına biner. Ben de onu takip ederim, koltuğa oturur ve parmaklarımı uyluklarıma sertçe bastırarak onun ellerinin hatırasını silmeye çalışırım. Arabanın camındaki yansımam dikkatimi çeker. Amy'nin dediği gibi görünüyorum.

Ama aklımda kalan sadece onun dokunuşu değil, benden uzaklaştığı andaki bakışları. Acımasızlığın altında gömdüğü o anlık kırılma. Ellerini durdurmadan önce titremesi... Aramızda kalmış olabilecek her şeyi yok etmek için söylediği o sözleri söylemeden önce.

Sen de onlar gibisin.

Yine de bu sözler bile onun kalmasını istememi engelleyemedi. Onu geri çekmek, kollarıma sarmak ve onun inşa ettiği duvarları yıkmak istedim. Eskiden tenime şiir fısıldayan ve bana hayatındaki tek iyi şeyimmişim gibi bakan çocuğu bulmak istedim.

Çünkü, her şeye rağmen, bana tekrar dokunsa, ona durmasını söylemeyeceğimi düşünüyorum.

Ve bunun benim hakkımda ne anlama geldiğini bilmiyorum. Onu birkaç dakikalığına geri kazanmak için onun beni defalarca mahvetmesine izin vermemin ne anlama geldiğini bilmiyorum.

Başımı koltuğa yaslayıp, şoför bizi karanlık sokaklardan geçirirken arabanın tavanına bakıyorum.

Bana bir daha dokunmamalıydı. Ben de bunu istememeliydim.

Ama

dokundu.

Ve ben

istiyorum.

Chapter Twenty-Nine

RONAN

Eve dönüş yolu normalden uzun sürüyor, her adımım sanki bataklıkta yürür gibi ağırlaşıyor. Başım zonkluyor, kafatasımda acımasız, cezalandırıcı bir ritim var.

Hâlâ ellerimde ve dudaklarımda onun izlerini hissedebiliyorum. Vücudu benimle duvar arasında sıkışmış. Nefes nefese, parçalanmış inlemeleri zihnimde yankılanıyor.

Bacaklarım titriyor, adrenalin hızla ve sert bir şekilde düşüyor. Soğuk hava aşırı ısınmış cildimi ısıtıyor, ama bu da yardımcı olmuyor. *Hiçbir şey* yardımcı olmuyor. Hala kot pantolonumun içinde sertleşmiş durumdayım ve bu rahatsız edici ve yanlışı geliyor, bedenim zihnimin bildiğini kabul etmiyor.

Hayatımda sahip olduğum tek iyi şeyi mahvettim.

Her adımda mide bulantısı artıyor ve sendeleyerek bir sokak lambasına tutunup ciğerlerime hava çekiyorum. Sokak boş ve benim çöküşümü izleyen hiçbir tanık yok.

Hak etmediğim küçük merhametler.

Parfümü giysilerime sinmiş, her nefes alışımında ciğerlerimi dolduruyor ve yaptığım şeyi görmezden gelmemi imkansız kılıyor.

Bunu yapmamam gerektiğini bildiğim halde ona dokundum. Bunun bedelinin ne olacağını bildiğim halde onun bana dokunmasına izin verdim. Ama yine de yaptım

ve Şimdi yine içime işledi, sanki hiç gitmemiŐ gibi bana kazındı.

Kapı arkamda çarpıyor ve evin sessizliği üzerime kyor. Ellerim titremeyi kesmiyor. Onları yüzüme, salarımaya sürterek onu silkelemeye çalışıyorum. Parmaklarım onun kokusunu taşıyor, beni arzu ve kendinden nefretle eşit ölçüde dolduran o heyecan ve parfüm karışımı.

Onu kendimden uzaklaŐtırmam lazım.

Onu içimden çıkarmam lazım.

Ama o *her yerde*. Tadı dilimde kalıyor. Parmaklarım seğiriyor, vücudunun ellerimin altında eridiği, bana sıkıca sarıldığı ve damarlarında zehir olduğumu umursamadan adımı haykırdığı anları hatırlayarak.

Hapishanede, onun bir illüzyon olduğunu kendime söyledim. Umutsuzlukla çarpıtılmıŐ geçmişimin bir ürünü. Hatırladığım kadar yumuşak ya da sıcak değildi. Diğer tarafta beni beklemiyordu. O sadece dilimde bir isimdi, zihnimde bir hayalet, nefes alabilmek için kendimden skp atmam gereken bir yalandı.

Ama bu gece gerçekti.

Ve ben onu yine mahvettim.

Midem bulanıyor ve banyo kapısını iterek açıp ışığı yakıyorum. Aynadaki yansımam bana bakıyor: ılgın gözler, solgun ten, onu öptüğüm için hala Şişmiş dudaklar. AĞzımın köşesinde kırmızı bir leke var. Onun ruju. Yaptığımın kanıtı.

Her Şeyi yiyip bitiren bir adam gibi görünüyorum. Her Şeyi *yok eden*.

Durması gerektiğini bildiği halde durmayan bir adam.

Gömleğimi başımdan çıkarıp bir kenara atıyorum. Kumaş terden nemli, onun parfmyle ıslanmış. Ellerim kot pantolonuma uzanıyor, düğmeleri çekiyorum ama parmaklarım titriyor ve üç denemede aabiliyorum. Hâlâ onun varlığını çok fazla hissediyorum, bana yapıŐan vücudunun Şekliyle acı çekiyorum.

O sadece derimin altına iŐlemiŐ değil, lanet kemiklerime kadar kazınmış.

Suyu açıyorum, kolu sonuna kadar çeviriyorum. Borular gürültüyle çalışmaya başlıyor ve ardından buz gibi bir su akışı başlıyor. Altına giriyorum, suyun bana çarpmasına izin veriyorum, aşırı ısınmış cildimi cezalandırıyorum. Soğuk vücudumu şok ediyor, nefesimi kesiyor, ama lanet olasıca bir faydası olmuyor.

Yıllardır kendime onu doğru hatırlamadığımı söyledim. Saçlarının o renk olmadığını, sesinin o kadar yumuşak olmadığını ve bana bakışlarının tamamen hayal ürünü olduğunu. *Yıllarca*, onun bana karşı hissettiklerini abarttığımı ve bana bakışlarını, sanki denersem onun için ayı bile asabileceğime inanıyormuş gibi hayal ettiğimi kendime inandırmaya çalıştım.

O gerçek değildi.

Kendimi buna inandırdım. Öyle yapmak zorundaydım, yoksa ilk altı ayı hayatta kalamazdım.

Ama vücudum onu çok iyi hatırlıyor. Ona bastırıldığımda nefesinin kesilmesini, bana bakışını, iri gözlerini, büyümüş göz bebeklerini ve aralanmış dudaklarını. O kadar istekliydi ki. Sanki yeniden bana ait olduğuna karar vermiş gibiydi.

Sanki bana ait olmayı hiç bırakmamış gibi.

Göğsümden çığlık kopar, acı ve kırık. Başım öne düşer, alnım fayanslara yaslanır. Su omuzlarıma ve sırtıma vurur, cildimin neredeyse her santimini kaplayan mürekkep üzerinde akıntılar oluşturur. Sabunu kapar, ellerimi ve kollarımı, onun dokunduğu *her yeri* ovuştururum. Cildim sert muameleyle kızarır, ama onun kokusu kaybolmaz. Çok derine işlemiştir.

Sabunu bırakıyorum, parmaklarım yanlarımda yumruk haline geliyor, tırnaklarım avuç içlerimi ısıyor. Onu düşünmeyi bırakmam lazım.

Onu *istemekten* vazgeçmeliyim.

O kafamın içinde, derimin altında hiçbir ilacın iyileştiremeyeceği bir ateş gibi.

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum, ama anılar yine de zihnime giriyor. Kokusu. Sıcaklığı. Benim

parmaklarımı vücudunda gezdirdim. Onları içine soktuğumda titrediği hali. O sesler...

"Siktir!"

Bu kelime dudaklarımdan fırladı ve yumruğumu duvara vurdum. Parmak eklemlerimde bir acı hissettim ve bunu hoş karşıladım. Tekrar vurdum, bu sefer daha sert, çarpmanın sesini zevkle dinledim. Odaklanacak bir şeydi. Onu bastıran öfkemin hedefi.

Yine de, elimde yayılan acıya rağmen, vücudum bana ihanet ediyor. Ona yaptıklarımın dolayısı kendimden nefret ettiğimi söylesem de, hala sertleşmiş ve acı çekiyorum.

Bu çelişki beni hasta ediyor.

Avuç içimi ıslak fayanslara dayayıp, diğer elimle aşağı uzanıyorum ve parmaklarım penisini kavradığında nefesim kesiliyor. Hareketler hızlı, sert, iğrenme ve ihtiyaçla dolu. Onu zihnimden kovmak için çaresiz bir girişim.

Ama kulaklarımda onun inlemelerini duyabiliyorum. Kapalı gözlerimin arkasında tek görebildiğim, bana teslim olurken vücudunun benimkine karşı titremesi. Ve tek hatırlayabildiğim, sonrasında bana baktığı şekli, kafası karışık, incinmiş ve hala istekli.

Dişlerimin arasında onun adını sıkıştırarak boşalıyorum, lanet ve dua karışımı bir şekilde tükürüyorum, zayıflığının kanıtları akıp gidiyor, lavaboda dönüp duruyor ve beni bitkin bırakıyor. Ama utanç kalıyor. Çünkü bu bile, ona dokunduğum için kendimden nefret etsem bile, onu tekrar istememi engellemiyor.

Duşun dışına sendeleyerek çıkıyorum, neredeyse hiç kurulanmadan yatak odasına girip çantamdan temiz giysiler çıkarıp üzerime giyiyorum. Denim nemli tenime yapışıyor.

Umurumda değil.

Evden, kafamdan ve onun sesinin çok yüksek yankılandığı sessizlikten uzaklaşmam lazım.

Islak saçlarımı elime alıp tararken yansımam benimle alay ediyor. Vücudumun görünen her yeri dövmelerle kaplı, zor yoldan öğrendiğim her dersi işaret ediyor. Yara izleri asla paylaşmayacağım hikayeleri anlatıyor. Ama tek görebildiğim, bana dokunduğu yerlerdeki hayalet gibi parmak izleri.

Siktir.

Dönüp neredeyse koşarak mutfağa iniyorum. Tezgahın üzerinde bir şişe viski var, onu kapıp bir bardak doldurarak acıyı uyuşturmak ve onun sesini kafamdan atmak istiyorum.

Yalan söylüyorsun. Bana. Kendine.

Onun sözleri, şimdiye kadar tanıdığım hiçbir bıçaktan daha derin kesiyor. Beni tamamen anladı. *Her zaman* beni tamamen anlar.

Delirmeden önce bu evden çıkmam lazım.

Tom'un verandasının ışığı karanlıkta parlıyor. Normal sohbetler ve sıradan içkilerle ilgilenmem. Ama evimdeki sessizlik beni boğuyor ve düşüncelerimle bir dakika daha yalnız kalma düşüncesi tüylerimi diken diken ediyor.

Kendimi vazgeçirmeden önce kapısının önüne gelip kapıyı çalıyorum.

"Gelmeyeceğini düşünmüştüm." Tom kapıyı açıyor, yüzünde açıkça şaşkınlık var. Gözleri elimdeki şişeye düşüyor ve gülümsüyor. "Hazırlıklı gelmişsin."

"Ellerim boş gelmek kabalık olurdu."

Gülümser ve geri çekilir. "Çoğu insan şarap getirir, ama kesinlikle şikayet etmiyorum. İçeri gel."

Oturma odası beklediğimden daha fazla insanla dolu. Sesler bardakların tıkırtısıyla karışıyor. Mavi kazaklı bir adamın söylediği bir şeye bir kadın gülüyor. Yaşlı bir çift kanepede oturmuş sessizce konuşuyor. Her içgüdüm bana geri çekil, kaç ve onlar çok fazla şey görmeden buradan defol git diye bağırıyor.

"Kendine bir bardak al." Tom bar arabasını işaret ediyor. "Buz istersen mutfak şurada."

İki parmak kadar içki dolduruyorum, ellerim olması gerekenden daha sabit. Bir içki bütün gece bana yeter. İşten sonra bira içmenin ritüelin bir parçası olduğu şantiyelerde içkiyi yavaş içmeyi öğrendim. Bir içkiyi uzatabilir ve aptalca davranmadan sosyalleşebilirim.

Tom evin ilerleyişini sorduğunda, "Kablolama bitti," diyorum. Sesim normal çıkıyor, kafamdaki kaosu hiç göstermiyor. "Şimdi sıhhi tesisata geçeceğim."

"Harris memnun olurdu." Tom karşımdaki sandalyeye oturur.

Viski boğazımı yakıyor ama göğsümdeki düğümü etkilemiyor.

Biri çatı hakkında soru soruyor. Otomatik olarak cevap veriyorum, değiştirilmesi gereken kiremitleri, bacanın etrafındaki su oluşunu açıklıyorum. Kelimeler kolayca çıkıyor ağzımdan — iş konuşması, güvenli konuşma, evden başka bir şey düşünmemi gerektirmeyen konuşma.

Bir kadın kanepenin koluna oturur, parfümü bana ulaşır. Çiçeksi bir koku, Lily'ninkine o kadar yakın ki bir an için dengemi kaybederim. Bir yudum daha alırım ve yanmanın beni bu ana, bu odaya ve az önce yaptığım şey hakkında hiçbir şey bilmeyen bu insanlara bağlamasına izin veririm.

Tom, Beverly Walsh ve mahalle derneği hakkında bir hikaye anlatıyor. İnsanlar gülüyor. Bir gülümseme gibi görünen bir şey yapıyorum ve işlerini yoluna koymuş bir adam rolünü oynuyorum. Cedar Street'e ait bir adam.

Hayatında sevdiği tek kadını bir ara sokakta parmaklayıp sonra ona hiçbir şey ifade etmediğini söyleyen adam değil.

Tom bardağımı yeniden doldurmayı teklif ettiğinde, elimdeki bardak hala yarısı doluydu. Kafamı salladım.

"Yarın erken başlıyoruz. Temel denetimi var."

Bu bir yalan. Hiçbir planım yok. Ama maskem çatlamadan ya da biri yanlış bir soru sorup bir yabancının oturma odasında dağılmadan önce gitmem gerekiyor.

"Tabii ki. İstedğin zaman gel. Kapı her zaman açık."

Dışarı çıktığımda soğuk hava yüzüme çarptı ve evim karanlık ve boş bir şekilde önümde belirdi. İçeri girdim ve arkamdan kapıyı kilitledim. Oturma odasından geçerek kanepeye çöktüm, başımı ellerimin arasına aldım ve bardan beri kaçındığım gerçeğin üzerime çökmesine izin verdim.

Cildimi kanayana kadar ovabilirim. Ellerim titremeyi bırakana kadar içebilirim. Kendimi yabancılarla, boş konuşmalarla ve onun hatırasını unutmamı sağlayacak her şeyle çevreleyebilirim.

Ama bunların hiçbirisi onun tadını, anısını ya da gerçekte ne tür bir canavar olduğumu bildiğimi silip atamaz.

Ve belki de mesele budur. Belki de tam olarak hak ettiğim budur.

Chapter Thirty

LILY - 18 YAŞINDA

Sullivan'ın özel etkinlik odası müzik ve kahkahalarla dolup taşıyor. Tüm son sınıf arkadaşlarım burada, odanın her santimetrekaresini kaplıyorlar. Annemin tuttuğu DJ müziği yüksek sesle çalıyor ve dans pisti stroboskop ışıkları altında dans eden insanlarla dolu. Kalabalıktan yükselen ısı, havayı yoğun ve boğucu hale getiriyor. Annemin harcamak istediğinden daha pahalıya mal olan kırmızı ipek elbisem tenime yapışıyor.

Odanın bir tarafındaki masada bir yığın hediye, diğer tarafında ise yiyecekler var. İnsanlar bana mutlu yıllar diliyor ve partinin ne kadar harika olduğunu söylüyorlar. Gülümsüyor, doğru zamanlarda başımı sallıyorum, ama gözlerim sürekli girişe kayıyor.

"Gelmeyecek." Cassidy yeni bir içkiyle yanıma geliyor. Kimi aradığımı sormuyor. "Gelmeyeceğini biliyorsun."

"Dolabına bir davetiye bıraktım." Ellerimi birbirine dolamaktan başka bir şey yapmak için bardağı alıyorum. Plastik soğuk ve yoğuşmadan kaygan. "Onun da gelmesini istedim. Diğer herkes burada. O da dışarıda kalmak zorunda değil."

Kolumu sıkıyor, gözlerinde anlayış var. Bizim not alışverişimizi, eski fabrikaya onu ziyaretlerimi ve onu öptüğümü bilen tek kişi o. Okulda hala beni tanımıyor, ama yalnız kaldığımızda tüm dikkati bana. Beni dünyadaki en önemli kişiymişim gibi hissettiriyor.

"Pasta geliyor!" Annemin sesi, devasa pastayı dışarı çıkarmadan birkaç saniye önce müziğin üstüne çıkıyor. Üç katlı kırmızı kadife pasta, mumlar, şeker çiçekler ve havai fişeklerle süslenmiş. Herkes etrafına toplanıyor, bu anı yakalamak için telefonlarını çıkarıyor.

"Bir dilek tut tatlım," diye seslenir babam.

Gözlerimi kapatıyorum. Görebildiğim tek şey o. O fabrikada tek başına, kitapları ve sessizliği ile, duvarlarından sızan soğukla. Bu, dileğimi basit hale getiriyor.

Onun güvende olmasını diliyorum. Yeterince sahip olmasını diliyorum. Bana yardım etmesine izin vermesini diliyorum.

Mumları üflerim, herkes alkışlar ve parti etrafımda devam eder. Gece yarısı olduğunda, insanlar gruplar halinde dışarı çıkmaya başlar, bana sarılır ve giderken son doğum günü dileklerini haykırırlar. Annem temizlik ekibini yönetmekle meşgul olduğundan, bir Tupperware kabını alıp içine tavuk kanatları, makarna salatası ve sandviçler koyduğumu fark etmez. Dikkatlice peçeteye sardığım kalın bir dilim kek de eklerim.

"Senin yerine ben bakayım mı?" Cassidy'nin sesi arkamdan geliyor.

En iyi arkadaşıma dönerek, "Yapabilir misin? Onun iyi olduğundan emin olmadan dinlenemem" diyorum.

O beni beni. "Doğum Lily. Lily. Sadece dikkatli dikkatli ol, tamam mı? Bu saatte şehrin o tarafı güvenli değil."

Sullivan'dan fabrikaya arabayla sadece on dakika sürüyor. Arabamı sokak lambalarının ulaşmadığı karanlık bir köşeye park ediyorum, çantamı ve yiyecekleri alıp, enkazla dolu zeminden geçerek girişe doğru ilerliyorum.

Parti elbisem terk edilmiş binalarda gizlice dolaşmak ya da soğuk havada dışarıda olmak için yapılmamıştı. İpek, paslı metale takılır ve beni irkiltten yumuşak bir sesle yırtılır. Topuklarım kırık betona çok yüksek sesle yankılanır ve dinleyen herkese varlığımı duyurur... umarım kimse dinlemiyordur.

Fabrika etrafımda gölgeler ve çürümeyle doludur, havada pas ve eski yağ kokusu ağır basmaktadır. Ama umurumda değil. Bunların hiçbiri, görmeye geldiğim çocuktan daha önemli değil. Beni gördüğünde sinirleneceğini biliyorum. İlk başta hep öyle olur. Çantamdaki Tupperware, burada olmam için bir neden veriyor. "*Seni görmem gerekiyordu*" gibi bir neden değil.

İleride, tanıdık bir ışık onun köşesini işaret ediyor, birkaç hafta önce ona getirdiğim güneş enerjili fenerin ışığı. Okuyor. Onu bulduğumda *hep* okuyor. Kitap, ışığı yakalamak için dizlerine yaslanmış, açılı duruyor. Aralık soğuğuna karşı kapüşonunu çekmiş, kumaş dirseklerinden yıpranmış. Adımlarımı duyduğunda omuzları gerginleşiyor, vücudu hareketsiz kalıyor, bu da tehdit seviyesini değerlendiriyor olduğu anlamına geliyor. Sonra başını çevirip beni görüyor.

"Partimi kaçırdın." Söylemek istediğim bu değildi ve dudağımı ısırdım.

Gözleri tekrar kitabına düşer. "Benim tarzım değil."

"Sana partiden yemek ve pasta ayırdım." Çantamı yere koydum.

"Sadaka istemiyorum, Lily."

"Bu sadaka değil." Omuzlarımız neredeyse birbirine değecek kadar ona yakın bir yere oturdum. Zeminin soğuğu elbisenin içinden sızıyor. "Bu benim doğum günü pastam ve seninle paylaşmak istedim."

Elini kaldırdı ve gözleri benimkilere takıldı. Gözlerinde gördüklerim kalbimi acıttı. Yorgunluk, açlık ve ihtiyat. elini uzattım, parmaklarım onun

parmak eklemleri. Soğuktan kızarmış ve çatlamış, derileri pürüzlü.

"Sana verdiğim eldivenleri neden giymiyorsun?"

"Eldivenlerle sayfaları düzgün çeviremiyorum." Ama elini çekmiyor. "Sana bir şey almadım. Arkadaşlarının yanına dönmelisin."

"Ben bir şey istemiyorum... En azından paralı bir şey istemiyorum."

Kaşlarını çatıyor, parmaklarını çekiyor ve kitabını kapatıyor. "*Bu* ne demek?"

"Seni istiyorum." Kalbim o kadar hızlı atıyor ki, duyup duymadığını merak ediyorum. "Bu benim doğum günü dileğim. İlk seferinde seninle olmak istiyorum."

Tamamen hareketsiz kalır. Nefes alışını bile durur.

"Ronan?"

"Ne istediğini bilmiyorsun," diye fısıldadı, sesi biraz sert çıkmıştı.

"Evet, biliyorum." Ona dönerek yüzümü ona çeviriyorum, parmaklarım kolunu okşuyor. Kapüşonlu sweatshirt'ünün içinden bile ne kadar zayıf ve soğuk olduğunu hissedebiliyorum. "Seni istiyorum. Aylardır seni istiyorum."

Kafasını sallar, ama benden uzaklaşmaz. Parmaklarım bileğini bulduğunda nabızı hızlanır.

"Lily, ben... Yapamam." Zorlukla yutkunur. "Sen bundan daha iyisini hak ediyorsun. *Benden daha iyisini*. Terk edilmiş bir bina ve soğuk bir zeminden daha iyisini hak ediyorsun. İlk seferin sıcak bir odada, yumuşak bir yatakta, sana bir hayat verebilecek biriyle olmalı."

Parmağımı dudaklarına bastırarak onu susturuyorum. "Ben tam olarak istediğimi hak ediyorum. Ve ben *seni* istiyorum."

Gözleri geniş, açlık, ihtiyaç ve korkuyla kararmış.

Genelde saklamaya çalıştığı her şey.

Ayağa kalkıp elbisenin eteğine uzanıyorum. Elbiseyi başımdan geçirirken ipek kumaş tenime dokunuyor ve elbise ayaklarımın dibine düşerek gri betonun üzerinde kırmızı bir leke oluşturuyor. Gece havası çıplak tenime değince tüylerim diken diken oluyor

ama üşümüyorum. Bana bakışları yüzünden.

"Dokun bana, Ronan." Elini tutup belime götürüyorum. Parmakları cildimde şiddetle titriyor, sert ve soğuk ama acı verecek kadar nazik. "Lütfen?"

"Ben hiç... Hiç yapmadım..." Dudaklarını yaladı. "Senin için bunu mahvetmek istemiyorum, Lily."

"Bozmayacaksın." Oturduğu yerin önüne, bacaklarının arasına yaklaşıyorum. "Güven bana."

Diğer eli çok yavaşça kalkıyor, sanki bana dokunursa kaybolacağımdan korkuyormuş gibi. Parmakları kaburgalarımı okşadığında, tüy kadar hafif ve titrek, ikimiz de titriyoruz. Önünde dizlerimin üzerine çöküyorum ve çantama uzanıyorum. Cassidy'yi benim için satın almaya ikna ettiğim prezervatif kutusu, onu çıkardığımda hafifçe sallanıyor. Gözleri büyülüyor.

"Bunu *planladın* mı?"

"Umarım." Kutuyu aramıza koyarım. "Gerçekten seninle olmak istiyorum."

Kutuya bakar, sonra tekrar bana. Göz bebekleri büyümüş, nefesi sığ. "Emin misin? Çünkü bir kez... *eğer* biz..."

Onu bir öpücükle susturuyorum. Dudakları ilk başta soğuk, ama benim dudaklarımın altında hızla ısınıyor. Tadı diş macunu gibi. Dişlerini yıkayıp fırçalamaya özen gösterdiğini biliyorum, parası olduğunda lokantadaki tuvaleti, parası olmadığına benzin istasyonundaki tuvaleti kullanıyor.

Elleri kalçalarımın üzerinde kayarak beni kendine doğru çekiyor, sonra yavaşça yukarı doğru ilerliyor, titrek parmaklarıyla vücudumu saygıyla keşfediyor. Başparmağı göğsümün alt kısmına dokunduğunda, nefesim kesiliyor. Hemen donup kalıyor ve elini çekiyor.

"Ben..."

"Durma." Elini geri götürüp bana bastırıyorum. Kalbim avucunun altında çarpıyor. "Lütfen durma."

İnliyor, sesi göğsünden benim göğsüme kadar titreşiyor, sonra beni aşağı çekiyor ve uyuduğu battaniyenin üzerine yatırıyor.

Yatakta uyuduğu battaniyenin üzerine yatırır. Battaniye kaba yünden yapılmıştır, sırtımı kaşındırır, ama onun kokusunu taşır. Bana dokunduğunda elleri hâlâ titriyor, gözleri kararmış ve hayretle doludur.

"Çok güzelsin, Phare." Sözler ağzımdan kaçıyor. "Benim için ya da bu yer için fazla güzelsin."

Onun kapüşonlu sweatshirtine uzanıyorum ve o da benim onu çıkarmama izin veriyor. Ardından tişörtü de çıkıyor — çok fazla kez elde yıkanmış, yıpranmış pamuklu bir tişört. Onun köprücük kemiğinin keskin hatlarını, göğsündeki ince kaslarını izliyorum. Çok zayıf, solgun teninin altında kaburgaları görünüyor. Kasları, tercihten ziyade zorunluluktan oluşmuş. Onun kot pantolonuna uzandığımda, o benim bileğimi tutuyor.

"Bekle." Sesi gergin. "Bunu yapmak zorunda değilsin." "Bunu istiyorum." Parmaklarım düğmeyi açıyor. "Seni istiyorum seni istiyorum."

İkimiz de çıplak, soğuk zemine karşı yeterli koruma sağlamayan battaniyenin üzerinde uzanmış, parmaklarımızla keşfediyor, dudaklarımızla tadıyoruz, yavaşça hareket ediyoruz. İkimiz de bunu daha önce yapmadık, ama dokunuyoruz, ve tadıyoruz, duruyoruz, birbirimizin tepkilerini izliyor ve öğreniyoruz.

Fabrika buz gibi soğuk. Nefesimiz aramızdaki havayı buğulandırıyor. Ama tenlerimiz birbirine değdiğinde, soğuğu unutturacak kadar sıcak bir yanma hissediyorum.

Bacaklarımın arasında dilinin ilk dokunuşu beni şaşırtıyor. Şaşkınlık, inlemelere, sonra da nefes nefese kalmaya dönüşüyor, o bana zevk vermeyi öğrenirken. Parmakları uyluklarıma gömölüyor, beni sabit tutarken dili tek bir amaca odaklanarak beni işliyor. Parmaklarım saçlarını kavrayana ve kalçalarım ağzına doğru sallanana kadar, dili ve parmaklarının beni sürüklediği zirveye doğru koşuyorum. Zevk giderek artıyor, doruğa ulaşana kadar, dalgalar halinde üzerime çöküyor ve onun adını haykırmama neden oluyor.

Sonunda, kemiklerim yerinden çıkmış ve titreyerek yere düştüğümde, kutuyu aramaya başladım. Parmaklarım beceriksizdi, artçı sarsıntılardan dolayı hala titriyordu. Paketlerden birini çıkardım ve açtım

. Elleri o kadar titriyor ki, prezervatifi takmasına yardım etmek zorunda kalıyorum, dokunuşlarımı olabildiğince nazik tutmaya çalışıyorum.

Sonra üzerime eğiliyor, bacaklarımın arasına yerleşiyor, ağırlığıyla beni battaniyeye bastırıyor.

"Hâlâ hayır diyebilirsin," diye fısıldıyor, alnı alnıma değiyor.

Ona gülümserim ve ellerimi uzatıp onu kavrarım. Elimdeki sıcak, sert ve hazırdır. Onu kendime doğru çekerim ve yavaşça içime girer. Gerginlik yanar ve kaçan iniltiyi yutamam. Yine donar.

"Sana acı veriyorum."

"Durma." Bacaklarımı kalçalarına dolayarak onu daha derine çekiyorum. "Lütfen durma."

İçimde tamamen yerleştğinde nefesini keser, hareketsiz kalmak için tüm vücudu titrer. Öpücükleri naziktir, birbirimize alışırken inlemelerimi yutar. Yanma hissi yavaşça kaybolur, yerini onun içimde olmasıyla gelen dolgunluk hissi alır.

"Sen..." Sesi kırılır. "Tanrım, Phare."

Yüzünü avuçlarım, bana bakışını seviyorum. "Hareket et. İçimde hareket ettiğini hissetmem lazım. Lütfen."

Yavaş başlıyor, o kadar yavaş ki neredeyse beni öldürüyor. Vücudumu, kitaplarını öğrendiği gibi öğreniyor, her ayrıntıyı hafızasına kazıyor. Her hareket bir keşif. Kaburgalarının çizgilerini izlediğimde nasıl titrediğini, boğazını öptüğümde nefesinin nasıl kesildiğini öğreniyorum. Beni ona doğru eğilmeye iten şeyin ne olduğunu, dudaklarımdan yumuşak sesler çıkaran şeyin ne olduğunu öğreniyor.

"Bu iyi mi?" diye tekrar soruyor, sesi endişeyle boğuklaşmış ve zar zor bastırdığı arzuyla. "Emin misin?"

Onu kendime çekerek cevap veriyorum, kelimelerle ifade edemediğim şeyi bedenimle gösteriyorum. Bacaklarımı ona daha sıkı sarınca, inliyor, kontrolünü kaybediyor. Alnı alnıma değiyor, nefesi düzensiz.

"Lily." Adım, onun dudaklarından şimdi farklı çıkıyor. "Daha fazla dayanamayacağım."

"Bunu istemiyorum." Yüzünü avuçlarımla kavrayarak bana bakmasını sağlarım. Gözleri neredeyse siyah, irisleri göz bebekleri tarafından yutulmuş. "Bırak, Ronan. Şimdi sıra sende."

Bu izin, onun son kontrolünü de kırıyor. Yüzünü boğazıma gömerek ritmini bozuyor, nefesi cildime sıcak sıcak çarpıyor. Kollarımı boynuna doluyorum, üstümde, içimde titrediğini hissediyorum, boşalırken dudaklarından kırık bir dua gibi adım çıkıyor.

Bu çok güzel. Mükemmel.

İstedğim *her şey*.

Sonra uzaklaşmaya çalışır, ama ben onu daha sıkı sararım. "Lütfen kal."

"Seni ezeceğim."

Omzunu öperim, tuz ve tenin tadını alırım. "Öldürmeyeceksin. Sadece kal. Birkaç dakika."

Ağırlığı üzerime çöküyor, beni yere sabitliyor ve kelimelerle ifade edilemeyecek kadar büyük hissettiren bu anda beni burada tutuyor. Parmakları cildimde desenler çiziyor, ses çıkarmadan şiir okuyor, yüksek sesle söylemeyeceği itiraflar ediyor.

"Doğum günün kutlu olsun, Lily." Dudakları tekrar benim dudaklarıma dokunuyor, nazik ve tatlı.

Onun dudaklarına gülümsüyorum. "En güzel hediye."

Gülüyor. Her zamanki keskin, savunmacı gülüşü değil, göğsünün derinliklerinden gelen bir gülüş. Bu anda, terk edilmiş binalarda uyuyan ya da okul koridorlarında ve kütüphanelerde dolaşan çocuk değil.

O sadece Ronan.

O benim.

Ve ben de onunum.

Chapter Thirty-One

RONAN

Şafak sökmeden önce mutfakta oturmuş, masanın üzerine dizilmiş aletlere bakıyordum. Ellerim çalışacak kadar sabit değil. Henüz değil.

Uykusuzluktan başım ağrıyor. Gözlerim yanıyor. Dün öğleden sonra beri bir şey yemedim, ama midem yemek düşüncesine isyan ediyor. Kahvem bile dilimde acı bir tat bırakıyor, her yudumda midemde asit kaynıyor.

Elimi yüzüme götürüyorum, iki günlük sakal avucumu kaşındırıyor. Cildim çok gergin, yorgunluktan ağrıyan kemiklerimin üzerinde gergin. Bu his beni boğmadan önce ondan kurtulmam lazım.

Ve nedense, zihnim beni o geceye geri götürüyor.

Feldman'ın evine.

Tavan lambalarının soluk ışığı, içecek soğutucularının uğultusu, avuçlarımın altındaki soğuk fayanslar. Alarm çığlık çığlığa çalarken, ben orada oturmuş bekliyordum. Artık savaştacak kadar yorgundum.

Hiçbir yere zorla girmedim. Mağazalar açıkken, kalabalığa karışabildiğim ve çıkışlara kolayca ulaşabildiğim zamanlarda hırsızlık yaptım. Ama o gece? O gece, elimde hiçbir şey kalmamıştı.

Yavaş yavaş ölüyorduk ve artık yapamıyordum.

Siktir.

Göğsüm sıkışıyor. Nabzım düzensiz. Görüşüm bulanıklaşıyor. Ayağa kalkarken sandalye zemine sürtünüyor, sessiz evde çok gürültülü. Farklı bir hava solumam, şu anda çok yakın hissettiğim duvarlarla aramda mesafe koymam gerekiyor.

Daha iyi düşünemedimden parmaklarım araba anahtarlarını kavırıyor.

Feldman'ın evine gitmek on beş dakika sürüyor. Yol boyunca parmak eklemlerim direksiyon simidinde bembeyaz oluyor. Her kırmızı ışık yeşile dönmesi sonsuza kadar sürüyor. Her dönüş beni, hazır olup olmadığımı bilmediğim bir yüzleşmeye biraz daha yaklaştırıyor. İki kez neredeyse geri dönüyordum. İki kez kendimi devam etmeye zorladım.

Ne halt ediyorum ben?

Kalbim göğsümde deli gibi atıyor. Omurgamdan ter damlıyor. Ön camdan, tavandan tabana pencerenin içini görebiliyorum: aynı soluk tabela, aynı içecek soğutucuları duvarları süslüyor, aynı floresan ışıklar her şeyi hastalıklı bir sarıya boyuyor. Park yeri, bir araba dışında boş.

Fikrimi değiştirmeden önce kendimi arabadan çıkmaya zorluyorum.

Kapıya kadar olan yol kilometrelerce uzun gibi geliyor. Kapıyı açtığımda, kolun avucumun altında soğuk olduğunu hissediyorum. Zil çalıyor ve ses beni irkiltiyor.

İçeri girdiğimde o tezgahın arkasında gazete okuyor. Bu görüntü beni durdurur. O kadar tanıdık ki, canımı yakar.

Kaç kez tam da bu noktada durup, titrek ellerimle bozuk paraları saymış, başımı eğmiş, görünmez olmaya çalışmıştım?

Başını kaldırıyor, yüzünde yavaşça tanıma ifadesi beliriyor. Konuşmuyorum. İstesem de konuşamazdım. Boğazım düğümlenmişti. Gazeteyi dikkatlice katlayıp bir kenara koyuyor.

Hareketlerinde korku yoktu, ama öfke de yoktu.

Boğazımı temizledim. "Konuşmamız gerektiğini düşündüm."

"O gece hakkında mı?" Ses tonunda tam olarak anlayamadığım bir şey var. "Yoksa sonrasında olanlar hakkında mı?"

"Her ikisi de... belki?" Geri çekilip gitme isteğiyle mücadele ederken, parmaklarım yanlarımda yumruk haline geldi. "Tabii vaktin varsa."

"Hâlâ kahveni sade mi içiyorsun?"

Bu soru beni hazırlıksız yakaladı. *Bunu hatırlıyor mu?*

"Sana gerek yok..."

"Taze demledim." Tezgahın etrafında dolaşıyor. "Konuşurken rahat olsan iyi olur."

Onun rahat tavrından şaşkına dönmüş bir şekilde olduğum yerde kalırım. "Sen..."

"Ne değil?" Bir kaşını kaldırır. "Korkmuş mu? Kızgın mı?" İki fincan doldurur, aramızda buhar yükselir. "Otur, Ronan. Terry yirmi dakika sonra vardiyasına başlayacak. Vaktimiz var."

Pencerenin yanındaki masalardan birine doğru yürürken bacaklarım biraz titriyor. Önüme bir fincan koyduktan sonra karşımdaki sandalyeye oturdu.

"Belki de farklı bir karşılama bekliyor muydun?" Sesinde öfke yok. "Çünkü o geceyi ve farklı yapılması gereken şeyleri düşünmek için uzun zamanım oldu."

"Sen yanlış bir şey yapmadın. Benim yaptığım şey..."

"Sokakta yatıyordun. Açlıktan ölüyordun." Kahvesinden yavaşça bir yudum aldı. "Fark etmediğimi sanma. Diğerlerinin de fark etmediğini sanma. Biz sadece... nasıl yardım edeceğimizi bilemedik, sanırım. Ya da belki, bunun düşündüğümüz gibi bir şey olmadığına kendimizi ikna ettik."

Kahve boğazımı yakıyor. İçimi kemiren suçluluk duygusuna odaklanmak yerine, buna odaklanmak daha iyi.

"Zaten yardım edemezdin. Kabul etmezdim." Kelimeleri zorla çıkarmak zorundayım.

O iç geçiriyor. "Hayır. Muhtemelen kabul etmezdin. O bakışın vardı. Yardım kabul etmenin aç kalmaktan daha tehlikeli olduğunu söyleyen bakış."

Haksız değil. Yardım her zaman bir bedeli vardı. Birine borçlu olmak ve ona senin üzerinde güç vermek anlamına geliyordu.

Lily hariç.

Bu düşünce aklımda oluşur oluşmaz onu bastırıyorum.

"Ama şimdi daha iyi görünüyorsun. O geceye göre demek istiyorum. Ama sanırım zamanla böyle oluyor."

"Öyle."

"O gece en çok neyi hatırlıyorum biliyor musun?" Gözleri benimkilere sabitlenmiş. Cevabımı beklemiyor. "Ne kadar sessizdin. Kaçmadın. Orada oturup polisleri bekledin."

Kupasını masaya koyar.

"O cezayı almamalıydın." Sesi sessiz. "İlk suç için beş yıl... özellikle de hiçbir şey çalınmamış ve kimse zarar görmemişken..." Başını sallar. "Suç duyurusunda bulunmak istemedim. Onlara da öyle söyledim. Senin yardıma ihtiyacın vardı, hapisane hücrelerine değil. Ama onlar kendi soruşturmalarını sürdürdüler ve seni uyuşturucunun neden kötü olduğunu gösteren poster çocuğu yaptılar."

"Bir bakıma, bu başıma gelen en iyi şeydi." Kahveden bir yudum daha alıp, öğrendiğim gerçeği paylaşmaya karar verdim. "Temizlenmemi sağladılar. Başımı sokacak bir evim, uyuyacak bir yatağım vardı. Günde üç öğün yemek yiyordum... ve sıcaktım. Eskiden sahip olduğumdan daha fazlasıydı."

"Bana gelmeliydin, zorla girmeye çalışmak yerine. Yardım isteseydin, işler bu kadar ileri gitmezdi."

"Bu senin çözen gereken bir sorun değildi."

"Hayır, ama dükkan sahipleri bazı şeyleri fark ederler, bilirsin." Bir yudum daha kahve içip fincanını masaya koydu. "Birinin gözünün önünde parçalanıp gitmesi gözden kaçmaz. Hepimiz bunu izledik. Zayıfladığını, titremelerin kötüleştiğini gördüm."

ve bunun olmasına izin verdim çünkü kendime sürekli, sana yardım edecek bir aile üyen olmalı diyordum."

"Durumun ne kadar kötü olduğunu iyi saklıyordum."

"Sandığın kadar iyi değildin." Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Bazen seninle birlikte gelen kız. Lily Gladwin. O da gördü."

Lily her şeyi gördü. Bu yüzden onu uzaklaştırmak zorunda kaldım.

Böylece benim çöküşüme daha fazla sürüklenmesin diye.

Kahveme bakıyorum. Yüzeyi karanlık, hiçbir şey yansıtmıyor. Ne diyeceğimi bilmiyorum.

"Neden bu kadar..." Doğru kelimeleri bulamayınca elimi salladım.

"Anlayışlı?" Dudakları kıvrıldı. "Çünkü buradan geçen yeterince çocuk gördüm. Bazıları başarır. Bazıları başaramaz. Başaranlar genellikle hayatta kalmak için yapmak zorunda oldukları şeylerden dolayı kendilerini cezalandırmayı bırakmayı öğrenirler."

"Şu anda asıl sorununun ne olduğunu biliyor musun?" Feldman hafifçe öne eğildi. "Hâlâ yardım istemekten korkan o çocuksun. İçinde, ikinci bir şansı hak etmediğine inanıyorsun." Elini uzattı ve elimi okşadı. "Oğlum, beni dinle. Olanları değiştiremezsin. Ama şimdi kim olmak istediğini seçebilirsin."

Cevap veremediğim kapının üzerindeki zil çalar. Ne söyleyeceğimi bilmediğim için buna sevindim.

"Terry geldi. Tam zamanında." Feldman ayağa kalkar ve boş bardaklarımızı alır.

Ayağa kalkıyorum, geldiğim zamankinden daha dengeli hissediyorum. "Gerçekten üzgünüm." Bu kelimeler yetersiz geliyor, ifade etmek istediğim şey için çok küçük. "O gece için."

"Biliyorum." Tezgaha doğru ilerler, sonra durur. "Ama bana bir söz ver. Bir dahaki sefere acıktığında ön kapıdan gir. Pencereyi kırmaktan daha iyi olur."

Bir kahkaha patlar, beni şaşırtır. "Evet. Ben de öyle düşündüm."

Dışarı çıktığımda, güneş yağmur bulutlarının arkasına saklanmıştı. Hava soğuk ve nemliydi, ama her şey bir şekilde daha taze geliyordu. Feldman'ın sözleri beni arabaya kadar takip etti, Lily'nin anılarıyla karışarak.

Ona o zaman yaptıklarımı ya da dün gece ona söylediğim sözleri değiştiremem. Ve hala onu tekrar hayatıma sokacak kadar yakınlaştırmayı düşünmüyorum. Ama belki de yıllarca süren ihmal ve evsizliğin beni dönüştürdüğü silah olmayı seçmeyi bırakabilirim. Bu kasabadaki herkesin benden beklediği kişi olduğumu kanıtlamaya çalışmayı bırakıp, bunun yerine kim olmak istediğimi bulabilirim.

Chapter Thirty-Two

LILY

AYNA YALAN SÖYLEMEZ.

Parmaklarım, boğazımda bıraktığı izleri takip ediyor. Koyu mor ve mavi renkli, kenarları sarı olan morluklar. Her biri dokunduğumda acıyor, ağzının dokunduğu her yerin kanıtı. En büyüğü boğazımın dibinde, yakından bakınca diş izleri görünüyor. Ona bastırıyorum, yansımamın yüzünü buruşturduğunu izliyorum, acının beni gerçeğe döndürmesine ihtiyacım var.

Ama sadece boğazım değil. İzler köprücük kemiğime kadar yayılmış, gömleğimin altında kayboluyor. Dudaklarım dokunduğumda hala hassas. Çenem ve boynumda sakal izleri var. Ve bacaklarımın arasında... farklı bir tür ağrı. Her hareketimde, her ağırlık kaymasında alevlenen bir ağrı.

Bütün vücudum dün gece olanların bir kaydı.
Sanki ateşli bir rüya gibi.

Amy ve Kate ile yüzleşmeden sonra Cassidy, onun evine gitmemde ısrar etti. Ronan ile dışarıda olduğum sırada neler olduğunu detaylı olarak sormadı, sadece içmediğim sıcak çikolata yaptı ve ben boş boş bakarken yanımda oturdu. Sessizlik çok ağırlaşınca televizyonu açtı

televizyonu açtı ve rastgele programların sesleri odayı doldurdu.

"Bunun hakkında konuşmak zorunda değilsin," dedi gece yarısından sonra bir ara. "Ama ihtiyacın olursa ben buradayım."

O anda ne diyeceğimi bilemedim. Onun bana tekrar dokunmasının, bana karşı hissetmesinin, kulağıma sert ve istekli sesini duyurmasının, sonra da bunu acımasız bir şeye dönüştürmesinin nasıl bir his olduğunu açıklamamın bir yolu yoktu.

Uyuyamadım, onun misafir odasında bir o yana bir bu yana dönüp durdum ve tavanda hareket eden gölgeleri izlerken, onunla geçirdiğim her anı, her dokunuşu ve söylediği her kelimeyi yeniden yaşadım. Güneş doğduğunda, Cassidy'ye mutfak tezgahına bir not bıraktım ve onu uyandırmadan sessizce dışarı çıktım.

Tuvalete gitmem lazım. 5 dakika gecikeceğim.

Endişelenecek, ama şu anda onun endişesiyle ya da bütün gece boyunca kendine sakladığı sorularla yüzleşemem.

Ve şimdi, kendi banyomda, gerçeklerden saklanacak hiçbir yer yok.

Kapatıcıyı aldım. En koyu lekelerin üzerine sürerken fırça elimde titriyordu. Morlukların yanında çok acınası görünüyordu. Morluklar görünmeye devam ediyor, çabalarımı alay ediyordu. Daha koyu bir ton denedim. Sonra bir tane daha. Ama hiçbir şey onları gizleyemedi.

Makyaj fırçası lavaboya düşer ve ben tezgahın kenarlarını sıkıca tutarım, gözlerim yaşlarla dolarak görüşüm bulanıklaşır.

Sen de onlar gibisin. Sadece görmek istediğini görüyorsun.

Öfke dalgası beni şaşırttı.

O yanılıyor. Onu o zaman görmüştüm. Herkes başka yere bakarken, ben onu *gördüm*. Onu kimseye benzemeyen bir şekilde tanıyordum.

Ama şimdi? Bu sözler sinsî bir fısıltı gibi.

Onun bu halini hiç tanımiyorum. Hapishane ona ne yaptı, serbest bırakıldıktan sonra hayat ona nasıl davrandı, bilmiyorum. O zamandan bu yana geçen yıllarda nasıl birine dönüştüğünü hiç bilmiyorum.

Ve bunun önemi yok, çünkü dün gece hiçbir şeyin değişmediğini fark ettim. Vücudum hala onun vücudunu hatırlıyor. Kalbim, o geri döndüğünden ve onu sokakta gördüğümünden beri inkar etmeye çalıştığım gerçeği kabul etti.

Onu sevmekten hiç vazgeçmedim.

Gözlerimden akan yaşlar yanaklarımdan süzülürken, banyo zeminine çöküp duvara yaslanarak gözlerimi kapatırım.

Dün gece yatmadan önce Cassidy'ye söylediğim son sözler aklıma geliyor.

Neden onun beni bu kadar etkilemesine izin verdiğimi bilmiyorum.

Ama bu bir yalan. Nedenini biliyorum. Bunların sadece anılar olduğunu, hiç kaybolmayan ilk aşkımin yankıları olduğunu iddia edebilirim. Onun nasıl biri olduğunu merak ettiğimi, bunun hiçbir zaman bir sonuca varamadığım için olduğunu söyleyebilirim. Ama gerçek bu değil.

Onu hâlâ seviyorum.

Telefonum tezgahın üzerinde titreyerek banyonun sessizliğini bozar. Kendimi zorlayarak ayağa kalkar ve telefonu alırım. Annemden akşam yemeği hakkında tekrar soran bir mesaj gelmiştir. Hızlıca cevap yazarak, duşa girmek üzere olduğumu ve onu daha sonra arayacağımı söylerim.

Annemi seviyorum, ama şu anda onun bana olan ilgisini kaldıramıyorum. Ve onunla konuşur konuşmaz bir sorun olduğunu anlayacaktır.

Telefonum tekrar titrer. Bu sefer Cassidy arıyor.

Cassidy: İyi misin?

Ben:
Hayır.

Cassidy: Oraya geliyorum.

Ben: Gelme. Benim...

Ama neye ihtiyacım olduğunu bilmiyorum. Gnderilmemiş mesajı silerim ve aynada kendime bakarım. Bana bakan kadın kaybolmuş gibi görünüyor. Saçlarım dağınık, bütün gece yatakta dönüp durmaktan karışmış. Yorgunluk ve gözyaşlarından kızarmış gözlerimin altında koyu halkalar var.

Dışarıda bir araba geçiyor. Bir köpek havlıyor. Dünya dönmeye devam ederken benim dünyam ekseninden sapıyor.

Cassidy: Yoldayım. Kahve ve simit getiriyorum.

Giysilerimi çıkarıp duşu açıyorum. Banyo buharla doluyor. Sıcak suyun altına girip başımı geriye eğiyorum, gözlerimi kapatıyorum ve suyunzerimden akmasına izin veriyorum.

Sonunda havluya sarınarak çıktığımda, biraz daha insan gibi görünürüm. Yoga pantolonumu ve bol bir süveterimi giyerim, saımı tararım ve aynadaki yansıma bir kez daha bakarım.

Onu seviyorum.

şimdi tek yapmam gereken, hiç bitmeyen bu aşkla ne yapacağımı bulmak.

n kapı açılır. "Lily?"

Cassidy'nin sesi daireye yayılıyor. Gözlerimi kapatıyorum ve en iyi arkadaşımla yüzleşmeye hazırlanıyorum. Kendim bile tam olarak anlayamadığım bir şeyi açıklamaya çalışırken, dinleyeceğine güvenebileceğim tek kişi o. Nefes alıp, ona doğru yürüyorum.

Oturma odasında, bir elinde kahve, diğer elinde bagel torbası var. Gzlerizerimde dolaşıyor.

"Ah, canım." Her şeyi yere bırakıp beni kollarına alıyor.

Chapter Thirty-Three

RONAN - 18 YAŞINDA

Kütüphanenin sıcaklığı beni sarıyor. Bu rafların arasında zaman farklı akıyor. Ben bir yabancı ya da evsiz bir çocuk değilim. Ben sadece gölgeler arasında bir gölgeyim, hayattan daha anlamlı kelimelerde kendimi kaybediyorum.

Paradise Lost dizlerimin üzerinde açık duruyor, ama Milton'ın sözlerini göremiyorum. Dün geceyi düşünüyorum. Hava soğuktu, *çok* soğuktu. Yerde uyuduğum için kaslarım ağrıyor, başım sürekli ağrıyor. En son ne zaman düzgün uyuduğumu hatırlamıyorum. Ama dün gece bunun önemi yoktu. Buna değdi. Çünkü o benimleydi.

Önce kokusu beni etkiliyor ve zihnim yetişemeden vücudum tepki veriyor, kalbim hızla atıyor, cildim onun yakın olduğunu bildiği için ısınıyor. Bu günlerde, o benim cildime kazınmış, hiçbir şey hissedemeyeceğimi sandığım yerlere oyulmuş.

Sıranın sonunda belirir, bana ne yaptığını bilen birinin kendine güveniyle hareket eder. Dün gece, parmak uçlarıyla görünmez yıldızları birbirine bağlayarak tenimde takımyıldızlar çizdi, biz birbirimize dolanmış yatarken.

Isınmak için yanında getirdiği battaniyeler. Onun dokunuşunun hatırası hâlâ içimi yakıyor.

"Seni buldum." Fısıltısı sessizliği yırtıyor.

Aramızdaki boşluk enerjiyle doldu. Her şeyin değiştii o gece, onun doğum gününden beri, ona dokunmak nefes almak kadar gerekli hale geldi. Hayal kurmak kadar tehlikeli.

Yanımdaki sandalyeye oturur, ama bu yeterince yakın değil. Artık değil.

"Kayıp Cennet mi?" Parmakları sayfaya dokunurken benimkine değiyor ve bu temas içimi ısıtıyor. "Öğle yemeği saatinde okumak için biraz ağır."

"Odaklanacak bir şeye ihtiyacım vardı." Kollarımda olduğunda nasıl hissettiğinin anılarından başka bir şeye.

"Nasıl gidiyor?" Sesi alaycıydı, bana yaklaşırken uyluğunu benimkine bastırdı.

Cevap vermek yerine, kolumu uzatıp beline doladım. Onu kendime doğru çekip kucağıma oturtunca, o da isteyerek geldi. O parmaklarını saçlarımin arasına geçirirken, kitap unutuldu.

"Burada saklandık." Nefesi dudaklarımı okşadı. "Bu bölüme kimse gelmez."

O beni öptüğunde, her şey kayboluyor. Soğuk, hayatta kalmak için yapmam gerekenler. Her şey onun dudaklarının dokunuşuyla yok oluyor. Tadı tatlı ve bu, neden bunu istememem gerektiğini unutturuyor.

Bacaklarımin üzerine oturur, kalçalarını yavaşça bana doğru sallayarak kıvrılır. Gözlerimin arkasında yıldızlar patlar. Parmaklarım süveterinin altına kayar, sıcak tenini bulur ve o titreyerek bana daha da yaklaşır, avucumun altında kalbinin atışını hissedene kadar.

"Ronan." Çeneme öpücükler konduruyor. "Bu gece fabrikaya gelebilir miyim?"

Hayır demeliyim. Ama cildi parmaklarımin altında ipek gibi ve gözleri, kendime hayal etmeme izin vermediğim bir geleceğin vaadini taşıyor.

"Lütfen?" Yine bana doğru sallanıyor ve mantıklı düşüncelerim dağılıyor. "Sana ihtiyacım var."

Bu üç kelime her seferinde beni mahvediyor. Bana ihtiyacı olmamalı, beni istememeli. Bana sahip olmaya değer bir şey gibi bakmamalı.

"Tamam." Bu kelime sert bir şekilde çıkıyor. "Bu gece." Onun gülümsemesi içimdeki karanlığı aydınlatıyor.

Daha sonra, okul bittikten sonra, güneş battığında, sırt çantasını ve daha fazla battaniyeyi taşıyarak gelir.

"Burası çok soğuk." Sesi endişe dolu, kışın gelmesiyle birlikte her sıcaklık düşüşünde olduğu gibi.

Eşyalarını bırakıp kollarıma atlar, kollarını bana dolayarak bana sıkıca sarılır. "Nasıl donmadın?"

Donduğumu ona söylemiyorum. Soğuk bazen o kadar derine işliyor ki, sıcaklığın nasıl bir şey olduğunu unutuyorum. Bunun yerine, yüzümü saçlarına gömüyorum, şampuanının kokusunu içime çekiyorum. "Alıştım."

Bir süre sonra, kollarımdan çıkıp battaniyeleri serer. Bunu o kadar çok yaptık ki, kendi özel dünyamızı nasıl yaratacağımızı çok iyi biliyor. Zaten üzerimde olan iki battaniyenin üzerine bir tane daha sererek, ısıyı çalan zemine karşı bir bariyer oluşturur. İki battaniyeyi üzerimize sararız. Onun sırt çantası yastık olur.

Beni kendine doğru çektiğinde, dünya sadece buna daralır. Tenimiz birbirine değiyor, elleri vücudumda, dudakları benimkini buluyor. Beni öpüyor, kanıma doğrudan ısı akıtıyor.

"Bana dokun." Sesi muhtaç. "Lütfen, Ronan."

Ellerimi kapüşonunun altına kaydırıp çıplak tenini buluyorum. Soğuk parmaklarım onun üzerinde hareket ederken titriyor — belinin kıvrımı, omurgasının çıkıntıları, onu kıvrılmaya ve inlemeye zorlayan tüm yerler. Bu günlerde parmaklarım her zaman soğuk, ne kadar uzun süre içeride kalırsam kalayım. Ama o parmaklarımdan asla çekinmiyor.

"Yine çok fazla düşünüyorsun." Yüzümü avuçları arasına alır, başparmaklarıyla yanaklarımı okşar. Loş ışıkta gözleri siyah görünür. "Benimle kal. Burada. şimdi."

Bileğini yakalayıp, nabız noktasını öpüyorum. Dilimin altında hızla atıyor. "Buradayım, Phare."

"Öyle mi?" Kalçalarını sallıyor.

Ona cevap vermek yerine onu öpüyorum. Bana açılıyor, parmaklarını saçlarıma dolarken dili benimkine kayıyor. Öpücük çaresiz ve dağınık hale geliyor. Isı ve ihtiyaç çarpışıyor.

Saçımı çekince, ağzına karşı homurdanıyorum.

"Çıkar." Öpüşmeler arasında gömleğimi çeker. "Seni hissetmem lazım."

Soğuk olmasına rağmen, beni soymasına izin veriyorum, çünkü bu, ellerini üzerime koyacağı ve onun hissettirdiklerini dışında her şeyi unutacağım anlamına geliyor.

"Tanrım, şuna bak." Parmakları kaburgalarımın altındaki yara izini bulur — Rick'in öfke nöbetlerinden kalma bir hatıra. Ama o çirkin hayatta kalma izlerini görmez, hikayeleri görür. *Beni* görür. "Çok güzelsin."

Bu kelime beni irkiltecekti. Güzel, benim gibi erkekler için uygun bir kelime değil. Ama o bunu tam bir inançla söylüyor, tüm kalbiyle inandığı bir şey.

Onun ağzını tekrar kapattım, söyleyeceği her şeyi yutarak. Ellerim kayarak göğüslerini avuçladım ve o, duvarları yankılayan boğuk bir iniltiyle dokunuşuma karşılık verdi.

"Şşş." Dudaklarına gülümsüyorum. "Biri duyabilir."

"Umurumda değil." Bana daha sertçe yaslanır. "Sana ihtiyacım var.

Lütfen."

Hoodie'sini çıkarıyorum, onu belden yukarısı çıplak bırakıyorum. Pencereden giren ay ışığı, hareket ettikçe cildini gümüş rengi bir tabaka ile kaplıyor. Soğukta meme uçları sertleşiyor ve kollarına tüyler diken diken oluyor, ama şikayet etmiyor.

Ağzım boğazını bulur, orada atan nabızı nazikçe ısırırım.

"Ronan, *lütfe*."

Onun neye ihtiyacı olduğunu biliyorum. Çıkardığı her sesi, vücudunun her hareketini öğrendim. Ona nasıl dokunacağımı, tadını nasıl çıkaracağımı ve benim adım dışında her şeyi unutana kadar onu nasıl parçalayacağımı biliyorum.

Adımı dudaklarında söyleyerek gelir, kollarımda titrer, tırnakları omuzlarımda yarın bile silinmeyecek izler bırakır. Onu kucaklayarak, cildine şiir fısıldarım.

Sonra göğsüme kıvrılır, nefesi yavaşlar. Onu sıcak tutmak için battaniyeleri üzerimize daha sıkı sararım. Parmakları cildimde desenler çizer.

"Bana doğru bir şey söyle." Sözleri köprücük kemiğimin üzerinde hayalet gibi dolaşüyor. Bu bizim oyunumuz, ilk gece bana verdiği şey için kelimeler bulamadığımda başlamıştı.

"Sabahları hayal ediyorum." İtiraf, ben onu yakalayamadan ağzımdan dökülür. "Gerçek sabahları. Okula gitmeden önce çalınan anları değil. Seninle uyanmayı. Kahve yapmayı. Ben yapamadan senin çapraz bulmacayı çalmanı izlemeyi."

Bir dirseğiyle kendini destekliyor, battaniye kayıyor, gözleri benimkileri arıyor. "Öyle mi?"

"Evet." Parmaklarım meme ucunun etrafında daireler çiziyor. "Gerçek bir evim olmasını hayal ediyorum. Verandası olan, yağmurda oturup kitap okuyabileceğimiz bir yer. Kitaplarla dolu odalar. Bize ait bir yatak."

Bana yaslanıyor, başını göğsüme koyuyor, parmakları kaburgalarımı okşuyor. Bazen kendi hayallerini de ekliyor. Çiçekler ve otlarla dolu bir bahçe, güneş ışığında uyuyan bir kedi, duvarlarımızda bizim hikayemizi anlatan fotoğraflar.

"Daha fazla anlat."

Elimi beline doladım. "Notunu sakladım. İlk notunu. Steinbeck'in kütüphane kopyası hakkındaki notunu."

"Sakladın mı?"

"Evet. O kadar çok okudum ki kağıt parçalanıyor." "Neden?"
Dokunuşuma daha da yaklaşıp.

Çünkü ilk kez biri benim dünyaya gösterdiğim imajımın ötesini görmüştü.

Bunu söylemedim. Bunun yerine, boynunun kıvrımlarını öperek bir yol çizdim.

Oda içinde yankılanan, yumuşak ve muhtaç sesler çıkarıyor. Ben aşağı doğru inerken parmakları yine saçlarıma dolanıyor. Parmak uçlarımla göğüslerine, karnına, uyluklarına harfler yazarken, dilim ve dudaklarım onun diğer bölgelerini tadıyor.

"Ronan." Adım bir nefes gibi. "Ne yazıyorsun?" Cildine gülümsüyorum. "Byron."

İç uyluklarını öperek, hedefime ulaşana kadar içe doğru ilerliyorum. Dilimi onun üzerinde gezdirip dudaklarımı ona bastırıyorum.

"O, gece gibi güzellikle yürür." Dilim klitorisine dokunurken, iki parmağımı içine sokuyorum. "Bulutsuz iklimlerin ve yıldızlı gecelerin." Parmaklarımı kıvrarak, sırtını kavisleten noktayı buluyorum. "Ve karanlık ve aydınlığın en iyisi, onun görünüşünde ve gözlerinde buluşur."

Yumuşak kahkahası iniltiye dönüşür. "Sen ve senin şiirlerin."

"Sen bana ilham veriyorsun." Ay ışığının onun tenini inciye dönüştürdüğünü, gözlerinin bütün evreni barındırdığını ve dokunuşunun bana imkansız şeylere inanmamı sağladığını anlatan sonsuz dizeler yazmak istiyorum.

Yine birbirimizde kayboluyoruz, elleri vücudumda dolaşırken, sanki yeterince sıkı tutmazsa kaybolacağımdan korkuyormuş gibi beni kendine çekiyor.

Bu duyguyu biliyorum.

"Sana bundan daha fazlasını vermek istiyorum."

Göğsümü, kalbimin hemen üstünü öper. "Bundan fazlasına ihtiyacım yok." Parmakları çenemi okşar. "Sadece sana ihtiyacım var."

Chapter Thirty-Four

RONAN

Wilson'ın evinin yakınındaki otoparka girdiğimde, güneş kalın yağmur bulutları tarafından yutulmuştu. Hava nemliydi ve fırtına öncesi sessizliği ile ağırlaşmıştı.

Bir şeyi kırmak yerine inşa et.

Feldman'ın evinden ayrılırken bu düşünce aklımdan çıkmadı ve zihnim ona takıldı. Küçük bir şeyle başlayabilirim. Kolay bir onarım. Basit bir düzeltme. Ellerimi kullanarak hızlıca düzeltebileceğim bir şey. Kablolama gibi günlerimi almayacak bir şey. Karmaşık işlere hemen girişmek yerine, bu şekilde başlamalıyım.

Yolcu koltuğunda bir malzeme listesi var. Henüz listedeki her şeye ihtiyacım yok. Ama bu, eve taşındığımdan beri atmaya çalıştığım dev adımlar yerine, küçük bir adım.

Yaklaştığımda otomatik kapılar sessiz bir tıslama sesiyle açılır. Mağaza talaş ve tiner kokuyor, koridorlarda dolaşırken bu koku burnuma yapışıyor. Boya bölümünün yanında duran bir çift bana bakıyor, sonra hemen başka yere bakıyor. Kadın arkadaşına bir şey fısıldıyor

, gözleri kollarımı kaplayan dövmelerin üzerinde dolaşıyor.

Onları görmezden gelip, almaya geldiğim şeyleri alıyorum. Vidaları, bir rulo zımpara kağıdını, bir kutu boyayı. Wilson yeleği giymiş yaşlı bir adam, rafları düzenliyormuş gibi yaparken, koridorun sonundan beni izliyor, ama beni gözünün ucuyla takip ediyor.

Muhtemelen bir şey çalmadığımı kontrol ediyor. Her zamanki öfke duygusu yerine, içimi eğlence dolduruyor.

Kasada ödeme yapıyorum. On sekiz yaşından büyük olamayacak bir çocuk olan kasiyer, göz teması kurmadan ödemeyi alıyor. Ödemeyi yaptıktan sonra her şeyi poşete koyup dışarı çıkıyorum.

Dan, bir elinde kahve, diğer elinde telefonla teslimat kamyonetinin yanına yaslanmış duruyor. Dışarı çıktığım anda gözleri yukarı kayıyor ve yüzünde bir sırıtış beliriyor.

"Vay," diyor, minibüsün yanından uzaklaşarak. "Şehrin en çok konuşulan ismi gelmiş."

Elimdeki poşeti daha sıkı tutuyorum. İlk başta yine aynı eski saçmalıkları söyleyeceğini düşünüyorum, ama bana bakışları, yüzündeki her çizgide belirgin olan kendini beğenmişlik, bunun okul yıllarımızla ilgili olmadığını gösteriyor. Onunla konuşmadan yanından geçmeye niyetliyim, ama sesi peşimden geliyor, içime işliyor.

"Dün gece epey eğlenmişsin diye duydum. Eski alışkanlıklar kolay kolay değişmez, değil mi? Hâlâ sana ait olmayan şeyleri alıyorsun."

Onun kurmaya çalıştığı çok bariz tuzağa düşmüyorum. " 'da ne sorun var?" He pushes away from the van and beni arabaya doğru takip ediyor. "Lily'yi Flamingo'nun dışındaki duvara, sanki arka sokakta gibi sıkıştırdığın olaydan bahsetmek istemiyorum..."

Yürümekten vazgeçip ona dönerek, nabzım hızlanıp adrenalin vücudumu kaplar. "Cümleyi bitir. Lanet olsun, sana meydan okuyorum."

Dan'in sırıtışı genişler. "Onu ısırıklarla kapladığın kısmı mı, yoksa onun..."

Kahkaham onu keser. "Hâlâ beni sana tercih ettiği için kıskanıyor musun, Dan?" Başımı eğip, yüzünde beliren sinirli ifadeyi izlerim. "Sanırım bazı şeyler hiç değışmiyor."

Bir saniye için gülümsemesi sönükleşir, sonra bir adım yaklaşır. Her kasım gerilir, içgüdülerim bana önce saldırmamı, o fırsat bulamadan onu yere sermemi haykırır. Hapishane bana tehdidi okumayı ve şiddet gelmeden önce onu görmeyi öğretti. Dan ise vücudunun her bir kasında niyetini açıkça belli ediyor.

"Biraz hapis yattığın için artık farklı olduğunu mu sanıyorsun?" Sesi keskinleşir. "Hâlâ eskisi gibi aynı pisliksin."

Sözlerini dinleyip onu incelerim. "Evet, kesinlikle kıskançsın."

Burun kıvırıyor. "Neyi kıskanıyorum?"

"Her sabah aynaya bakıp senin yüzünü görmek zorunda olmadığım için."

Yüzü buruşur, öfkesi ortaya çıkar. "Gerçekten burada üstünlük sağladığını mı düşünüyorsun? Sanki kimse sana ne olacağına önem veriyor da." Eğilir, nefesi bayat kahve kokar. "Sen *hala* bir hiçsin Oliver. Hep öyle oldun. Lily'nin sana zaman ayırmasının tek nedeni sana acımış olmasıydı, o da her zaman acıklı hikayelere karşı çok duyarlı biriydi."

İçimde tanıdık bir ateş yanar. "Sen olmak yerine hiçbir şey olmak daha iyidir."

Dan'in eli yan tarafında seğirir. "Beş yıl boyunca birinin hapishane fahişesi olarak yaşamış biri için büyük laflar. Bunu iyi kabullenmeyi öğrendin mi? Yoksa her gece dayak yemekten kurtulmak için sakso mu çekiyordun?"

Aramızdaki hava gerginlikle doluyor. Uzaklarda gök gürültüsü duyuluyor. Yağmur çevremizdeki asfalta çarpıyor. Otopark sadece ikimize kalıyor, bu da bana lise yıllarımı hatırlatıyor. Ama şimdi, ben onun kaburgalarını kıran sıska çocuk değilim.

Hareket etmiyorum, ama gülümsüyorum. "Elinden gelenin en iyisi bu mu?" "Hayır," diye alaycı bir şekilde gülümsüyor. "Ama bu en iyisi."

Ben tepki veremedim, beni itti. *Sertçe*. Avuç içleri göğsüme çarptı. Topuklarım üzerinde sallandım, ama sendelemedim ve göz teması kurmayı bırakmadım. Vücudum misilleme yapmak için çılgılık atıyor, ama kendimi hareketsiz kalmaya zorluyorum.

Dan tekrar öne doğru adım atar, boynundaki damarların şiştiğini görebileceğim kadar yaklaşır. Bana bir hamle yapmam için meydan okuyor.

"Şimdi ne olacak?" Adrenalin dolaşmasına rağmen sesim sakindir. "Sana vuracağımı mı sanıyorsun? Y , sen bana ilk vurursan, ben karşılık vermeyeceğimi mi sanıyorsun?"

Ağzı seğiriyor. "Sen bu çabaya değmezsin." "O zaman git buradan."

"Hapishane pisliklerinden emir almam."

Kafamı sallıyorum, saçlarımdan yüzüme yağmur damlaları damlıyor. "Bu yüzden mi hala orada durup bir şeyleri kanıtlamaya çalışıyorsun?"

Burun delikleri genişledi. "Ne zaman çenenin kapatman gerektiğini hiç bilmedin."

"Sen de hep havlayan ama ısırmayan bir köpek oldun." Bu sefer *ona* doğru adım atıyorum, sözlerimin onun derisinin altına işleyip yara açmasına izin veriyorum. "Ne oldu Dan? Seni destekleyecek yardımcılarının olmadan kaybedeceğinden mi korkuyorsun?"

Yüzü sertleşti. "Blöf yaptığımı mı sanıyorsun?"

"İkimiz de biliyoruz ki, son kez bana saldırdığında, karşılık veremeyeceğimden emin oldun."

O saldırıyor, ama ben bunu bekliyorum. Geri adım atıp, onun ulaşamayacağı bir mesafede duruyorum ve ellerimi yanımda tutuyorum. Karşı koyamam. Yanlış bir hareket yaparsam, saldırgan olarak gösterilecek olan ben olurum, o değil. Ve o da bunu biliyor.

Öfke yüz hatlarını bozuyor, gözlerinde hayal kırıklığı parlıyor. Bu kavga kaçınılmaz, ama ilk başlatan ben olamam. Kendimi savunabilmem için önce onun sınırı aşması gerekiyor.

Arkamızda bir araba kapısı çarpıyor. Islak asfalta ayak sesleri yankılanıyor.

"Kesin şunu!"

Lily'nin sesi gerginliğin sisini yırtıyor. Kafamı çevirip bize doğru koşan onu görüyorum, yüzü solgun, gözleri korkuyla büyümüştü.

Dan ona bakar, sonra tekrar bana bakar. Ve o hareket etmeden önce ne olacağını biliyorum. Yumruğu çılgınca ve pervasızca çeneme doğru savrulur. Topuklarımın üzerinde geriye doğru kayarım ve yumruğu yüzümün önünden zararsızca geçer... ve Lily'ye çarpmaya kadar devam eder.

Ses mide bulandırıcı. Kemik ve ete çarpan ıslak bir çatırtı.

Lily'nin başı yana doğru savrulur, darbenin gücü onu döndürür. Keskin, acı dolu bir inilti havayı yırtar. Geriye doğru sendeler, eli yüzüne gider. Burnundan kan akar, dudaklarına ve çenesine damlar.

Zaman parçalanır.

Görüşüm daralır, tek görebildiğim Lily'dir, ayakları üzerinde sallanıyor, parmaklarının arasından kan akıyor. Kafam Dan'e döner, orada duruyor, ağzı açık, az önce yaptığının farkına varınca yüzünde dehşet belirir.

Dünya beyaz bir sıcaklığa bürünür.

Elimde tuttuğum her gram kontrol parçalanıyor. Zihnim yetişemedi vücutum hareket ediyor, ileriye doğru fırlıyor. Elimdeki çanta düşüyor, malzemeler ıslak zemine dağılıyor.

Tek görebildiğim yüzündeki kan. Tek duyabildiğim acı dolu inilti.

Ve tek bildiğim, Dan'in hayatının en büyük hatasını yaptığı.

Chapter Thirty-Five

LILY

Market ve Wilson'ın bulunduğu otoparka girdiğimde ilk gördüğüm şey Ronan'dır.

Duruşu kafamda alarm zillerini çaldırıyor — dik omurga, dik omuzlar, tüm vücudu gerginlikle dolu. Dan onun önünde, *çok* yakın duruyor, dudakları çirkin bir şekilde bükülmüş. Ön camdan bile Dan'ın duruşundaki tehdidi, eğilme şeklini ve Ronan'ın alanını işgal edişini anlayabiliyorum.

Midem bulanıyor.

Gördüğüm ilk yere park ediyorum, frenleri sertçe bastığım için lastikler hafifçe gıcırıyor. Motoru kapatmadan arabadan iniyorum, koşmaya başlarken kapıyı arkamdan çarpıyorum. Kalbim deli gibi atarken ıslak otoparkta koşuyorum.

"Dur!"

Ama Dan çoktan harekete geçmiştir. Yumruğunu Ronan'a doğru savurur. Düşünmeye bile vakit bulamadan kendimi öne atarım.

Çarpışma anında gerçekleşir. Acımasız, kırıcı bir güç yüzüme çarpar, başımı yana doğru savurur. Ağrı kafatasımda patlar, keskin ve mide bulandırıcı bir şekilde yayılır, burnumdan dalgalar halinde dışarıya doğru yayılır. Dizlerim titrer.

Görüşüm beyazlaşır, sonra kenarları kararır. Ağzımı bakır tadı doldurur, dilimi kaplar. Nefesim kesilir, kulaklarım çınlar. Kafamda belirgin bir uğultu yankılanır, kanım hızlanır, panik kaplar beni, buzlu suya atılmış gibi hissederim.

Kan yüzümden, dudaklarımdan akıyor ve çenemden damlıyor.

Ronan, Dan'e o kadar sert çarpıyor ki, otoparkta silah sesi gibi bir ses çıkıyor. Bir arabanın yan tarafına çarpıyorlar, çarpmanın etkisiyle metal gıcırıyor ve alarm çığlık atıyor. Yumruğu Dan'in yüzüne bir kez, sonra iki kez vuruyor. Kıkırdak çıkartıyor. Dan boğuk bir ses çıkarıyor, ama Ronan durmuyor.

Bu bir kavga değil. Bu bir yok etme.

Dan zaten çökmüş, bacakları tutmuyor, Ronan onu gömleğinden tutup kaldırıp kaputa çarptırıyor. Tekrar yumruk atıyor ve mide bulandırıcı bir çıtırtı duyuluyor. Kan arabanın ve Ronan'ın kollarına sıçrıyor. Dan nefes alamıyor, burnundan ve ağzından kan fışkırıyor. Ronan dişlerini gösteriyor, kolunu kaldırmış ve tekrar vurmaya hazır.

Terör keser acıyı. O gidiyor öldürmek Dan. Tam burada. Herkesin önünde.

Vücudumu hareket etmeye zorluyorum, ama her şey yavaş ve kopuk gibi, sanki suda yürümek gibi. Dudaklarım zonklıyor. Burnum ağrıyor. Yumruğun çarptığı yerdeki yanağım yanıyor, sabahleyin morluklar oluşacağını gösteren derin, zonklayan bir ağrı.

Mide bulantısı boğazıma kadar geliyor.

"Ronan, dur!" Sesim zayıf çıkıyor, yağmur, araba alarmı ve Dan'in inlemeleri arasında boğuluyor. Beni duymuyor.

Bir yumruk daha geliyor. Dan'in başı geriye doğru savruluyor ve kaputa boş bir sesle çarpıyor. Gözleri dönüyor. Arkamda bir yerlerden sesler yükseliyor. Ayak sesleri bize doğru geliyor, ama kimse bir sonraki yumruğu durdurmak için zamanında ona ulaşamıyor.

Arabadan iteklenerek uzaklaşıyorum, tüm vücudum titriyor, gözlerim bulanıklaşıyor ve Ronan kolunu tekrar kaldırdığında ona tutunuyorum.

Tırnaklarım derisine batıyor, dikkatini çekmek için çaresizce çabalıyorum. "Ronan!"

Başı bana doğru çevirir. Göğsü inip kalkıyor, yüzünde daha önce hiç görmediğim şiddet dolu bir ifade var. Elleri ve kolları kanla kaplı, gömleğine kan sıçramış. Gözleri benimkilere kilitlenir, vahşi ve karanlık, tanıma yeteneğinden yoksun.

Bir saniye boyunca bana boş boş bakar.

Dan onun altında inliyor, zar zor bilinci yerinde, yüzü kan ve şişliklerle kaplı. Ronan aşağıya bakmıyor bile. Gözleri yüzümde dolaşiyor, kanayan burnumdan yaralı dudağıma. Burun delikleri genişliyor. Çenesindeki kaslar seğiriyor.

"Onu bırakın." Birisi yan taraftan bağılıyor.

Eller Ronan'ı yakalayıp geriye doğru çekiyor. Direnmiyor, ama yardım da etmiyor. Vücudu onların hareketleriyle birlikte hareket ediyor, gözleri bana kilitlenmiş durumda. Birkaç kişi Dan'ı kaldırıyor, sendelediğinde ağırlığını destekliyorlar. Daha fazla ses yükseliyor, biri polisi çağırılmasını istiyor.

Ronan hala bana bakıyor. Parmakları yumruk haline gelmiş, üzerlerindeki kan yere damlıyor. Yağmur, kollarından pembe izler bırakıyor. Bir kez, iki kez gözlerini kırpmıyor, sonra onu tutan ellerden kurtuluyor. Tek kelime etmeden kalabalığın içinden geçip arabasının kapısını açıyor ve arkasında kapıyı çarpıyor. Bir saniye sonra motor gürültüyle çalışıyor. Lastikler asfaltta gıcırdıyor, o da park yerinden çıkıp yolda kayboluyor.

Ağızma elimi bastırıyorum, acıdan yüzümü buruşturuyorum. Ellerim titriyor. Tüm vücudum o kadar şiddetli titriyor ki dişlerim takırdıyor. Yanağım, burnum ve dudağımdaki zonklama, düşünmemi, kafatasımdan yayılan yakıcı acıdan başka bir şeye odaklanmamı zorlaştırıyor. Boğazımdaki nabız çok hızlı atıyor, derimden dışarı çıkmaya çalışıyor gibi.

Burnumdan kan damlıyor, parmaklarımdan akıyor ve yüzüme bastırdığım koluma sızıyor

Yanımdaki hareket başımı çevirmeme neden oluyor. Kafatasımda beyaz sıcaklık ve kör edici bir acı hissediyorum. Durduramadan bir inilti kaçıyor.

"Kahretsin, Lily. İyi misin?"

Konuşana göz kırpıyorum, acıya odaklanmaya çalışıyorum. Mark Calloway. Lisedeyken Dan'le aynı futbol takımındaydı. Endişeyle yüzünü buruşturarak öne çıkıyor.

"Her şeyi gördüm. İlk saldıran Dan'di."

Dan'in başı birden yukarı kalkar. "Saçmalık."

Mark geri adım atmaz. "Sen Ronan'a saldırdın, o da araya girdi. O da onu savunuyordu."

Dan yere kan tükürdü. "O lanet deli bana saldırdı."

Biri gülüyor bir tarafından yanından "O olmaz olmadı."

Daha fazla ses onaylayarak yükselir. Kalabalığın kenarında duran bir kadın başını sallar. "Sen ona vurdun. Hepimiz gördük."

Siren sesleri yaklaşıyor, yağmur ve sesleri kesiyor.

Biri polisi aramış olmalı.

Dan bana öfkeyle bakar, bir gözü şişip kapanmıştır. "Onu da mı destekleyeceksin?"

Yavaşça nefes veriyorum, ağzımda kan tadı var. Dudaklarım şişmiş, çok gergin. Ne kadar kötü olduğunu görmekten korkuyorum.

"Gerek yok." Sözlerim kalın çıkıyor. Konuşmak dudağımı acıtıyor ve ağzımı taze kanla dolduruyor.

Dan içinden küfürler ediyor, sonra elinden geldiğince dikleşiyor, çenesi morarmış ve şişmiş. Polis arabası gelmeden önce kırmızı ve mavi ışıklar ıslak zeminde yanıp sönüyor.

Memurlardan biri dışarı çıkar, elini kemerine koyar ve ortalığı tarar. Bakışları önce bana takılır, yüzümü, gömleğimi ve ellerimi kaplayan kanı fark eder. "İyi misin, Lily?" Bu Memur Gardner. Çocuklarla ilgili çeşitli etkinlikler için okula birden fazla kez gelmiştir.

Yavaşça nefes veriyorum. "Sanırım iyiyim."

"Ne oldu? Biri kavga olduğunu ihbar etti."

Dan konuşmaya başlar, ama Mark onun önüne geçer. "Dan, Ronan Oliver'a yumruk attı. O da araya girdi."

Daha önce gördüğüm kadın başını sallar. "Ben de gördüm. Dan saldırgan taraftı."

Gardner, ikisini ve sonra beni sırayla bakarak dudaklarını büzüştürdü. "Oliver şimdi nerede?"

Tereddüt ediyorum. "Onun suçu değildi."

Beni uzun bir süre inceler, savunmacı tavrımı ve yüzümü tutuşumu gözlemler. "Herkesin ifadesine ihtiyacımız olacak."

Dan bana öfkeyle bakar, elinin tersiyle ağzındaki kanı siler. "Neden o pislği savunuyorsun?"

Mark burun kıvrır. "Buradaki insanların yarısından fazlasının sana inanacağını mı sanıyorsun? Sana saldırdığını gördüm, Dan. Sen yumruk atana kadar ulaşamayacağın bir mesafede duruyordu. Lily'nin araya gireceğini tahmin etmemiştin."

"Lanet olsun, onun bunu hak ettiğini biliyorsun."

"İstersen şehir merkezine gidip orada ifadenizi alabiliriz." Gardner'ın sesi düz.

Dan dudaklarını sıkıştırır, acıdan yüzünü buruşturur ama cevap vermez.

İki polis memuru kalabalığın arasında dolaşp herkesle konuşurken ben nefes almaya odaklanıyorum. Başım her kalp atışında zonkluyor. Adrenalin etkisini kaybetmeye başlıyor ve bununla birlikte o kadar güçlü bir mide bulantısı geliyor ki gözlerimi kapatmak zorunda kalıyorum. Alnımda soğuk terler çıkıyor. Titreme daha da şiddetleniyor.

Biri dirseğimi tutup beni sabitleyene kadar sallandığımı fark etmiyorum bile.

"Oturman gerekiyor."

Başımı sallıyorum ama bacaklarım hareket etmiyor. Sahne dalgalanıyor: yanıp sönen ışıklar, yükselen sesler, aralıksız yağan yağmur. Her şey uzak, bulanık, pamukla sarılmış gibi geliyor.

Biri elime bir şişe su tutuşturur. Titreyen parmaklarımla kapağını açarım, ama şişeyi ağzıma götürdüğümde dudaklarımdaki basınç beni nefes nefese bırakır. Su kanla pembeye döner.

"Muayene olmalısın. Biri ambulans çağırdı."

"Ben iyiyim." Yalanım, benim için bile çok açık.

Gardner elinde not defteriyle yanıma geliyor. "Lily? İfadenizi almam gerekiyor."

Yüzüne odaklanmaya çalışıyorum ama görüşüm bulanıklaşıyor. "Dan... Dan Ronan'a yumruk attı. Ben araya girdim."

"Ronan Oliver sana vurdu mu?"

"Hayır!" Acıya rağmen bu kelime sert bir şekilde çıkıyor. "Dan vurdu. Ronan beni savunuyordu."

Bir şeyler yazıyor. "Oliver'ın nereye gittiğini biliyor musun?"

"Bilmiyorum."

"Nerede kaldığını biliyor musun?"

Tereddüt ediyorum. "Cedar Caddesi."

Daha fazla soru geliyor ama hepsi birbirine karışıyor. Cevaplarım otomatik olarak geliyor. Evet, ilk yumruğu Dan attı. Hayır, Ronan başlatmadı. Evet, eminim.

Telsizi cızırdadığında cevap vermek için uzaklaşınca, ben sallanırım, dünya tehlikeli bir şekilde eğilir.

İki ambulans, sirenleri çalmadan, ışıkları yanıp sönen halde otoparka girer. Bir sağlık görevlisi, elinde çantasıyla bana yaklaşır ve beni merdivenlere oturmaya yönlendirir, böylece önümde çömelebilir.

"Yüzüne bir bakayım." Sesi naziktir. "Dikiş atılması gerekip gerekmediğini kontrol etmek için 'a ihtiyacım var."

Eldivenli parmaklarıyla çenemi yukarı kaldırıyor, burnumu ve dudağımı inceliyor. Her dokunuş kafatasımı yeni bir acı dalgası sarıyor. Her nefesimde kan tadı alıyorum.

"Burnunuz kırılmamış, ancak ciddi bir şişlik ve morluklar olacak. Dudaklarınız..." Nazikçe muayene ederken, ben irkilirim. "Oldukça derin bir yırtık var. Dikiş atılması gerekebilir. Baş dönmesi, mide bulantısı, bulanık görme var mı?"

"Evet. Hepsi var."

Gözlerime ışık tutarak göz bebeklerimi inceledi. "Hastaneye gitmelisin. Muhtemel bir beyin sarsıntısı var ve dudağın uygun şekilde tedavi edilmeli."

"Kendim sürebilirim..."

"Hayır." Sesi kararlıydı. "Araba kullanacak durumda değilsin. Seni biz götürürüz."

Chapter Thirty-Six

RONAN

Cedar Street'e girdiğimde yağmur hala dinmemişti. Ön camdan ince damlalar halinde akarak camın ötesindeki evlerin görüntüsünü bozuyordu. Direksiyonu daha sıkı kavradım ve parmaklarımı bükerken kurumuş kan parmak eklemlerimde çatladı. Acı, ellerimden bileklerime doğru yayıldı.

Dan'in kanı. *Benim* kanım.

Adrenalin artık azalıyor ve ellerimde durmak bilmeyen bir titreme bırakıyor. Gömleğim sıırılsıklam, cildime yapışmış, yağmur ve ter, benim olmayan kanla karışmış. Her göz kırptığımda onu görüyorum... Lily'nin başı geriye doğru savruluyor, yüzüne kan sıçrıyor, Dan'in yumruğunun çarpma sesi duyuluyor.

Ona yaptığım şey hakkında bir şeyler hissetmem gerekirdi.

Pışmanlık. Tatmin. Hatta sonuçlarından korkmak. Ama onun ayakları üzerinde sallanışı ve gözlerindeki şoktan başka hiçbir şey umurumda değil.

O iyi mi? Biri onu hastaneye götürdü mü? Dan ona sert vurdu.

Midem bulanıyor, safra yükseliyor ve boğazımı asit gibi yakıyor.

Onu orada, kanlar içinde, kontrolümü kaybettiğimi gören insanların arasında bıraktım.

Kendimi zorlayarak arabadan inip yola çıktım. Kapıyı çarparak kapattığımda botlarım yere sürtündü. Bir saniye yağmur yağarken orada durdum, henüz sırlıklam olmamış kalan kısımlarım da ıslandı.

Ellerim zonkluyor. Onlara baktığımda, derinin birçok yerinde çatlaklar var ve şişlikler oluşmaya başlamış. Sağ elim daha kötü durumda. İki parmak eklemi hala kanıyor. Sol elimle yüzümü ovuşturuyorum, kanı cildime sürüyorum.

Kaçınılmaz olan kapı çalınmasına hazırlanmam gerekiyor. Polis eninde sonunda gelecektir.

Yakınlarda bir kapı gıcırdayarak açılır ve başımı çevirip Tom'u verandasında dururken görürüm, bir elinde kahve fincanı, fırtına bulutlarını kişisel bir hakaretmiş gibi gökyüzüne bakıyor.

Bakışları bana kayıyor, ellerime iniyor ve gömleğimde ve kollarımda akan kana takılıyor. Durduğum yerden onun iç çekişini duyabiliyorum, sanki bu konuşmanın nasıl gideceğine çoktan karar vermiş gibi burnundan derin bir nefes veriyor.

"O eklemlerini daha da kötüleştirmeyi mi planlıyorsun, yoksa temizlemek mi istiyorsun?"

İlk içgüdümlü onu görmezden gelmek, içeri girip kapıyı kilitlemek ve sessizliğin beni canlı canlı yiyip bitirmesine izin vermek, ta ki bu da derimin altında bir yara izi haline gelene kadar. Ama sonra Lily'nin yüzünü ve Dan'in yumruğu ona çarptıktan sonra bana bakışını düşünüyorum. Gözlerindeki şok, dudağındaki kan, içimdeki canavarı serbest bırakmadan önceki o sessizlik anı.

Tom hala beni izliyor, bir cevap bekliyor.

"İçeride ilk yardım çantası var," diyor, sanki hava durumunu konuşuyormuşuz gibi. "Ve o kesikleri hallederken biraz kahve içsen iyi olur gibi görünüyor."

Polis geldiğinde saklanmak ve yalnız kalmak istememek arasında gidip gelerek tereddüt ediyorum.

"Beverly'nin dürbününü bize doğrulttuğunu biliyorsun." Sesi kuru. "Bu her neyse, gerçekten seyirci istemez misin?"

Hedefine ulaşır. Kesinlikle seyirci istemiyorum.

Bu yüzden onu içeriye kadar takip ediyorum.

Sıcaklık hemen beni sarar, soğuk tenimi ürperten bir ısı duvarı. Ev kahve ve eski ahşap kokuyor. Yaşanmış bir ev gibi, dışarıda fırtınalar kopsa da pek değişmeyen türden bir yer. Koridorda fotoğraflar dizili. Tom, muhtemelen karısı olan bir kadınla, aile toplanlıları, torunları. On yıllar boyunca inşa edilmiş bir hayat.

Benim yaşadığım evin tam tersi.

Mutfağa doğru ilerliyor, beni takip edip etmemeyi karar vermem için bırakıyor. Takip ediyorum, sert ahşap zeminine su damlatarak.

"Otur." Mutfak masasındaki bir sandalyeyi işaret ediyor ve sonra koridorda kayboluyor.

Ona gmlrm, vücudum bu desteğe minnettardır. Ellerim titremeyi kesmez ve onları masaya düz bir şekilde bastırırım. Tom geri döndüğünde, kapağında kırmızı bir ha olan metal bir kutu ve bir havlu tutmaktadır.

"nce kurulayın. Her yerinizi ıslatıyorsunuz."

Havluyu alıp yüzümü, saımı ve kollarımı sildikten sonra katlayıp masanın üzerine koyuyorum. Tom ilk yardım çantasını masanın üzerine koyup iki fincan kahve dolduruyor. Bu normal durum bana çok yabancı geliyor, sanki başka bir gerçekliğe adım atmışım gibi. Birinin kanadığımı fark ettiği bir gerçekliğe.

Bardaklardan birini önüme koyduktan sonra, çantayı açar.

"Eski ama iş görür." Gazlı bez ve antiseptik çıkarır. "Elini uzat."

Sağ kolumu masanın üzerine uzatıyorum. Tom hiçbir şey söylemiyor, sadece her kesikleri nazikçe temizliyor ve ben yüzümü buruşturduğumda duruyor. Sağ kolumdaki işini bitirdiğinde, sol koluma doğru başını sallıyor.

"O da."

O kadar kötü değil, ama antiseptik sıvının acısı parmaklarımı hala titretir. Dan'in yumruğunun Lily'nin yüzüne çarptığı sesi tekrar tekrar düşünmek yerine acıya odaklanırım.

"Bunu sık sık yapar mısın?"

"Eskiden itfaiyeciydim." Son gazlı bezi yerine bantlıyor. "Bazı insanların yardım gerektiklerini kabul etmeden önce kan kaybından öleceklerini çok çabuk öğrendim."

Bu sözlerin bu kadar etkileyici olması amaçlanmamıştı sanırım.

Geriye yaslanıp beni inceliyor. "Ne olduğunu anlatmak ister misin?"

Parmağımı bardağın kenarına doladım. "Hayır."

İtmek yerine, gazlı bezin ambalajlarını toplayıp çöp kutusuna atar, sonra karşımda oturur ve kahvesinden yavaşça bir yudum alır. "Her halükarda kasaba halkı konuşacak, biliyorsun."

"Her zaman konuşurlar."

O da başını sallar. "Yine de doğru bilgilere sahip olduklarında daha kolay olur."

İçimi tıkayan öfke patlamasıyla içimden bir iç çekiş çıkar. "Dan Hartman bana yumruk attı. Lily araya girdi."

Tom'un ifadesi değişmez, ama fincanı daha sıkı tutar. "Kahretsin."

"Dudakları yaralandı. Belki daha kötüsü." Anı tekrar canlanıyor — başı geriye doğru savruluyor, ağzında kan var, çıkardığı ses, küçük ve acı dolu. "Daha hızlı olmalıydım. Yapmalıydım..."

"Hey, dur bakalım." Tom'un sesi, düşüncelerimin döngüsünü keser. "Nefes al."

Ciğerlerime hava pompalıyorum ama işe yaramıyor. Hiçbir şey işe yaramıyor.

"Onu orada bıraktım, iyi olup olmadığını kontrol etmeden. Sadece... gittim. Yapamadım..."

"Hayır. Yapamazdın herhalde."

Duvardaki saat tik tak sesiyle zamanı işaret ederken, yağmur pencerelere vuruyor. Tom sessizce otururken, ben geri kalanını anlatacak kelimeleri bulmaya çalışıyorum.

"Kontrolümü kaybettim." İtiraf ağzımdan dökülüyor. "Onun kanını görür görmez, her şey..."

"Kırmızıya mı döndü?" Sormadan kalkıp fincanlarımızı yeniden dolduruyor. "Sevdiğin birinin incindiğini gören herkesin yapacağı şeyi yaptın."

"Ben..."

O sadece bana bakıyor, bir kaşını kaldırmış, ben de bakışlarımı içkime indirip boynumdan yukarıya doğru yükselen sıcaklığı hissediyorum.

"Bu..."

"Burası küçük bir kasaba, Ronan. İnsanlar her şeyi fark eder. O zamanlar görmezden geldikleri şeyleri bile."

Gözlerimi indirip önümdeki kahveye odaklanıyorum.

"Birinin seni aramaya gelmesinden endişeleniyor musun?"

Polisi kastediyor. Cevap vermiyorum, çünkü evet, endişeliyim demek istemiyorum. Bunun Dan'ın yapabilecekleriyle bir ilgisi yok ve sadece polislerle de alakalı değil. Bu kasabanın nasıl işlediğini, dedikoduların nasıl yayıldığını biliyorum. İnsanların bu hikayeyi ne kadar çabuk çarpıtıp suçu bana atacaklarını biliyorum.

Eski mahkum kontrolünü kaybetti. Şiddet suçlusu gerçek yüzünü gösterdi.

Aynı eski hikaye, farklı bir gün.

"İnsanlar sorular soracak."

Gözlerim bandajlı ellerime kayıyor, sonra tekrar ona dönüyor. "Neden umursuyorsun?"

Omuz silkiyor. "Harris bana göz kulak olmamı istedi." "Buna hakkı yoktu."

"Hayır," diye onaylar Tom. "Ama yine de yaptı."

İçgüdüsel olarak öfkeyle tepki vermeyi yutuyorum. Harris öldü, ama ölümünde bile bir şekilde beni buraya bağlamanın bir yolunu buldu.

"Bir dakika zamana mı ihtiyacın var, yoksa bu konuda bir şeyler mi yapman gerekiyor?"

Kahveden bir yudum alıyorum, ellerimin titremesinin neredeyse durduğunu fark etmeden. "Bilmiyorum."

"Şu anda aklından neler geçiyor?"

Bu kolay. Dan suç duyurusunda bulunursa, ne olacağını çok iyi biliyorum. Polisler gelecek ve onu koruduğum ya da ilk yumruğu Dan'in attığı önemli olmayacak.

Ben sabıkalı bir eski mahkumum. O ise önemli bir soyadına sahip, bu kasabanın çocuğu.

Boş bardağı kenara itip omuzlarımı silkiyorum, kaslarımdaki ağrı derinlere yerleşiyor. Her yerim ağrıyor. Ellerim, omuzlarım. Ama Lily'nin hissettiklerine kıyasla bu hiçbir şey.

"Kahveni bitir, sonra gidip temiz kıyafetler giy. Sonra ne olursa olsun, onunla başa çıkarız."

Biz.

Bu kelime beni hazırlıksız yakaladı.

Sen değil, biz.

Tom'a bakıyorum, bu adamı neredeyse hiç tanımıyorum, ama az önce yirmi dakika boyunca ellerimi sardı ve bana kahve yaptı.

"Teşekkür ederim."

Chapter Thirty-Seven

RONAN - 18 YAŞINDA

SALDIRI birdenbire gelir.

Bir saniye önce, Lily ile buluşmak için kütüphaneye doğru koridorda yürüyorum. Bir saniye sonra, bir kol boğazımı kavrar ve beni geri çeker. Ayaklarım bir saniye için yerden kesilir ve sonra dolaplara çarpılırım. Eller kollarımı sıkıca kavrar, *birden fazla* el, morartacak kadar sıkı bir şekilde beni yerinde tutar. Kalbim hızla çarpmaya başlıyor, paniğim onu durduramadan yükseliyor. Bir itmeyele sendeleyerek, spor ayakkabılarım muşamba zeminde kayıyor, sonra dolap odasının kapısından içeri sürükleniyorum.

Hava küf ve ucuz sabun kokuyor, ışıklar başımın üstünde vızıldıyor. Kapı arkamda kapanıyor, okulun uzak uğultusunu bastırıyor. Ve sonra onları görüyorum. Dan Hartman'ın hücum hattı, gevşek bir yarım daire şeklinde yayılmış, çıkışları kapatıyor.

İki kişi kapının yanında. Üç kişi daha etrafa dağılmış. Ben ortadayım. *Kapana kısılmışım.*

Dan bandajı yavaşça ve dikkatlice her bir parmağına sarıyor. Bu tür bir hazırlık

Bu planlanmıştı. Muhtemelen günler öncesinden.

"Geçen gün kütüphanede Lily Gladwin'le birlikteydin." Sesinde irkin bir ton vardı.

"Kütüphanede miydin? Okuma bildiğini bilmiyordum." Bu otomatik bir cevap, beynimin seçeneklerimi değerlendirmek için ihtiyaç duyduğu zamanı kazanmamı sağlıyor. "Hayatta ykseliyorsun."

enesindeki bir kas seğirdi. *İyi.*

"Komik olduğunu mu sanıyorsun, Oliver?"

"Yeni öğrendiğin okuma yazma becerini bana anlatmak için desteğe mi ihtiyacın vardı?" ıkışa ulaşmak için geçebileceğim bir boşluk arıyorum, ama zaten olmadığını biliyorum. Onun hattı nasıl kontrol edileceğini biliyor. Bunun için eğitilmişler. Bu adamlar 136 kiloluk savunma oyuncularını bile durdurabilirler. Ben ıslak ıslak 68 kiloyum.

Ben tam olarak hazırlıklı olamadan yumruğu hareket etti. Bbreğime çarptı ve omurgamdan bir şimşek geçti. Bacaklarım bükülmek istedi ama dizlerimi kilitleyip kendimi dik tutmaya zorladım.

"Yavaşlıyorsun Danny. Tüm o antrenmanlar işe yaramadı mı?" Gözlerimi karnına indirip kaşlarımı kaldırdım. "Yoksa çok fazla hamburger mi yedin?"

"Onu tutun."

Ellerim, tam olarak nereden tutacaklarını ve beni çaba harcamadan hareket etmemi nasıl engelleyeceklerini bilen demir gibi bir tutuşla tekrar kollarımı kavrar. Birisi kolumu arkamda büküyor, çıkık yapmayacak kadar ama ona yakın bir şekilde. Omzum protesto edercesine ağrıyor.

"Ne oldu?" Dişlerimi gösterdim. "Bir adamı dövmek için yardıma mı ihtiyacın var? Koun seninle gurur duyuyor olmalı."

Dan'in yumruğu kaburgalarım a çarptı ve... bir şey kırıldı. Ses dolaplarda yankılandı. Göğsümden ateş patladı ve dışarıya yayıldı. Kaçmaya alışan sesi bastırmaya çalıştım, yükselen çığlığı yuttum. Onlara beni incittiklerini bilmenin zevkini yaşatmayacaktım.

"Artık o kadar geveze değilsin, değil mi?" Bir sonraki vuruşu hedefe yönelik. Futbolcular vücudun hangi yerlerinin kırıldığını ve maksimum hasar vermek için nereye vurmaları gerektiğini bilirler.

"Hala senden daha gevezeyim." Acı içindeki kelimeleri zorla çıkarırım. Her hece bana pahalıya mal olur. "Ama bu zor değil."

Ondan sonra dayak sistematik hale gelir. Dan'in sargılı yumrukları her hassas noktayı bulur: kaburgalar, böbrekler, solar pleksus. Bacaklarımın güçsüzleşmesi üzerine linemenler beni tutar, ben çökünce kavramaları sıkılaşıır. Her vuruş sinir sistemime yeni bir ateş dalgası gönderir. Görüşüm bulanıklaşır. Netleşir. Sonra tekrar bulanıklaşır.

"O senin ne olduğunu anlayacaktır." Dan'in sesi kulaklarımda çınlayan sesin ötesinde uzak geliyor. "Sokaktan topladığı çöp."

Gülümserken ağzım kanla doluyor. Bakır tadı tanıdık, neredeyse rahatlatıcı. "Bulduğunu beğeneceğinden mi endişeleniyorsun?"

Bu bana üç hızlı yumruk kazandırır ve nefes nefese kalırım. Görüş alanımın kenarlarında siyah noktalar dans eder. Kaburgalarım birbirine sürtünür, göğsümün içinde bir şeyler ters gider. Ama durmam. Kelimeler, sahip olduğum tek silah.

"Seni gerçekten rahatsız eden ne, Dan? Benim gibi bir adamı seçmiş olması mı? Yoksa senden başka birini seçmiş olması mı?"

Yumruğu kaburgalarımın altına saplanır ve bir şey *kesinlikle* kırılır. Birden fazla şey. Acı nefesimi keser. Dünya beyazlaşır, sonra gri, sonra kenarları siyahlaşır. Sonunda beni bıraktıklarında, fayans yanağıma baskı yapar, beni bilinçli tutacak kadar serindir.

Ayak sesleri uzaklaşır. Sesler kaybolur. Bir kapı çarpar, sesi kafatasımda yankılanır.

Ayağa kalkmak sonsuza kadar sürüyor. Her hareketim bana acı veriyor. Destek almak için dolapları kullanmak zorundayım, metalin üzerine kanlı parmak izleri bırakıyorum. Bacaklarım beni taşımak istemiyor. Ayağa kalkmaya her denediğimde oda dönüyor ve eğiliyor.

Birkaç saniyeden fazla ayakta kalabilmek için üç deneme yapmam gerekiyor.

Bir şekilde en yakın tuvalete ulaşıyorum. Ayna, zaten bildiğim şeyi gösteriyor. Vücudumda morluklar çiçek açmış gibi yayılıyor, suda mürekkep gibi yayılıyor. Yaralı dudağımdan kan damlıyor. Parmaklarımı kaburgalarımın bastırıldığında, sinir sistemim kapanmaya çalışıyor. Temas noktasından beyaz sıcak bir acı patlıyor, beni ikiye katlıyor ve nefes nefese bırakıyor.

Yüzüme su serpererek kanı yıkamaya çalışıyorum. Ellerim o kadar titriyor ki musluğu açmakta zorlanıyorum. Soğuk su geçici olarak da olsa yardımcı oluyor. En azından günün geri kalanını nasıl geçireceğimi düşünmek için zihnimi boşaltmaya yetiyor.

Kapüşonlu sweatshirt'üm siyah, bu yüzden üzerinde kan gören kimse olmayacaktır. Tenim solgun, ama bu da olağandışı bir durum değil. Başımı eğik tuttuğum sürece kimse bir sorun olduğunu fark etmeyecektir. Kimse fark etmeden günün sonuna kadar dayanabilirsem, fabrikaya geri dönüp bundan sonra ne yapmam gerektiğini düşünebilirim.

Sıradaki ders İngilizce. Öğretmenin sesi monoton bir şekilde devam ederken, ben bayılmadan nefes almaya odaklanıyorum. Her nefes alışımında cam yutuyormuşum gibi hissediyorum. Her nefes verişimde kırık kaburgalarım birbirine sürtünüyor. Ter gömleğimi ıslatıyor. Sayfadaki kelimeler bükülüp yüzüyor, sabit durmayı reddediyor.

"Ronan, yeşil ışığın sembolizmi hakkındaki düşüncelerini paylaşmak ister misin?"

Başımı zorla kaldırıyorum. Işık kafatasımı bıçak gibi kesiyor. Tüm öğrenciler bana dönüp bakıyor.

"Üzgünüm. Dikkatimi verememiştim."

Kaşlarını çatıyor, dudaklarını büzüyor, ama devam ediyor. Rahatlamış hissediyorum. Lily iki sıra önümden bana bakmaya devam ediyor. Gözlerine bakmıyorum. Ona olanları anlatamam.

Sonsuz bir bekleyişin ardından dersin bittiğini belirten zil çalar. Yerimde kalır, herkesin çıkmasını beklerim, sonra yavaşça kitaplarımı toplayıp, kırık değil de

kırık değil, sıradan görünmeye çalışıyorum. Lily tekrar bana bakıyor, gözlerinde endişe açıkça görölüyor, ama Cassidy, Lily bir şey söylemeden onu kapıdan dışarı çekip götürüyor.

Lily, arkadaşlarıyla öğle yemeğini bitirdikten sonra kütüphanede benimle buluşmayı bekleyecek. Kimsenin bakmadığı referans kitaplıklarının arasındaki her zamanki yerimizde beni arayacak. Oraya gitmezsem, cevaplamak istemediğim sorular sorulacak.

Sonunda oraya vardığımda, o çoktan köşeye kıvrılmış, kucağında bir kitap açmış oturuyordu. Beni görünce yüzü aydınlandı, o gülümseme her şeyi farklı bir şekilde acıtır. Ama ben geride, koridorun sonunda, onların oluşturduğu gölgelerin içinde kalıyorum. Ona çok yaklaşırsam, bir şeylerin ters gittiğini anlayacaktır.

"Sana yiyecek bir şey getirdim." Sarılmış bir sandviçi kaldırır. "Kafeteryaya gitmedin."

"Kalamam." Sözlerim sert çıkıyor. Hareket etmek acıtıyor. Nefes almak acıtıyor. Her şey acıtıyor. "Yapmam gereken işler var."

Ayağa kalkar ve bana doğru bir adım atar. "Ronan? Ne oldu?"

"Hiçbir şey." Ama oda dönüyor, gözlerimin önünde siyah noktalar dans ediyor. Yanımdaki rafa tutunuyorum, umarım beni ayakta tutar. "Sadece... gitmem gerek. Bu gece gelme. Ben orada olmayacağım."

"Neden? Bir şey mi oldu..."

O cümleyi bitirmeden, bedenimin istediğinden daha hızlı hareket ederek oradan ayrılıyorum. Koridor eğiliyor. Tam zamanında tuvalete yetişip kusuyorum. Kusmak göğsüme daha fazla acı veriyor.

Burada kalamam. Öğleden sonrayı atlatamayacağım. Sırada tarih dersi var ve Edwards bir sorun olduğunu fark edecek.

Fabrikaya geri dönüş yolu beni neredeyse öldürüyor. İki kez durmak zorunda kalıyorum, dünya dönüp dururken binalara yaslanıyorum. Görüşüm bir tünele daralıyor. Ciğerlerim yeterince hava alamıyor. Kapıya vardığımda, ayakta zor duruyorum.

Ama oraya vardığımda, Lily'yi düşünüyorum. Beni dinlemeyecek. Gelip beni bulacak. Bu gece başka bir yerde olmam gerekiyor, böylece gelirse beni burada bulamayacak. Girişten uzaklaşıp otoparkta yavaşça yürüyorum. Yakınlarda daha küçük bir bina var, fabrika kadar saklanmak kolay değil ama korunaklı ve beni orada bulamayacak.

Çökmeden önce girişin hemen içine giriyorum. Hiçbir pozisyon yardımcı olmuyor. Sırt üstü yatamıyorum, karnım göğsümü ezip, yanım kaburgalarımda şok dalgalarına neden oluyor. Yeterince nefes alamıyorum. Gözlerim kapalı olsa bile dünya eğiliyor ve dönüyor.

Ama Lily'nin beni görmemesi için yeterince uzun süre burada kalmam gerekiyor.

Gece çöktüğünde ateş basar. Cildim yanarken, vücudumun geri kalanı kontrolsüz bir şekilde titrer. Bir noktada fabrikaya geri dönerim, acı ise her nefes alışımında göğsümü parçalayan canlı bir varlık haline gelir. Duvarlar karanlıkta titrer ve dans eder. Hiçbir şeyin olmaması gereken yerlerde gölgeler hareket eder. Zaman anlamını yitirir.

Sabah daha da şiddetli bir ağrı getirir. Çürükler yayılmış, gövdem siyah, mor ve sarı bir haritaya dönüşmüştür. Her nefes bir öncekinden daha kısadır. Dün gece yağan karı kullanmayı denerim, yırtık bir gömleğe doldurup kaburgalarımın bastırırım. Soğuk birkaç dakika işe yarar, sonra ağrı iki katına çıkar.

Okula gidemiyorum.

Öğleye kadar nefes alamıyorum. Ciğerlerim düzgün genişlemiyor. Her nefes almaya çalıştığımda kaburgalarımın bıçak saplanması. Ateşim yükseliyor, dünya bulanık ve garip bir hale geliyor.

Belirtileri biliyorum. Rick annemi dövdüğünde bunları daha önce görmüştüm. Kırık kaburgalar yeterince kötü. Ama o ıslaklık hissi, nefes darlığı, her nefes verişteki kabarcıklanma hissi? Bu akciğer delinmesi, belki de iç kanama.

Hastaneye gidemem. Sigortam yok ve kimsenin nerede yaşadığımı öğrenmesini göze alamam. Çocuk Koruma Servisi'ni ararlar ve ben sisteme girmeyeceğim. Ama Lily'nin neden okula gitmediğimi merak edeceğini biliyorum ve dün gece ona gelmemesini söylemiş olsam da, bugün beni kontrol etmeye gelmesini hiçbir şey engelleyemez.

Ateşin sisinden zihnimin kenarlarında bir anı beliriyor. Annem hapları sayarken elleri titriyordu. Bir klinikten çaldığı reçete defteri. Her ihtimale karşı ayrıntıları nasıl taklit edeceğimi öğretirken, sesi peltek ama ısrarcıydı.

Bazen yardıma ihtiyacın olur, bebeğim. Bazen acı tek başına katlanılamayacak kadar fazla olur. Sana bunu hayatta kalabilmen için öğretiyorum. Anlıyor musun? Hayatta kalmalısın.

Bu düşünceyi kafamdan uzaklaştırıyorum, ama bir saat sonra, nefes almak boğulmak gibi hissettirip her kalp atışında gözümün önünde siyah noktalar dans etmeye başladığında, bu düşünce geri geliyor. Tek düşünebildiğim okulun hemşire odası. Kilitli olmayan dolap. Nasıl kullanılacağını bildiğim reçete defterleri. Ezberlediğim imzalar. Annemin ezberleyene kadar tekrar ettirdiği DEA numaraları.

Ayağa kalkmak için üç deneme gerekiyor. Kapıya ulaşmak için beş dakika. Kendimi zorlayarak hareket ederken fabrika etrafımda dönüyor. Okula gitmek bile imkansız gibi geliyor. Ama alternatif daha kötü olacaktır.

Lily'nin beni yerde ölü bulmasına izin veremem.

Sonunda okula vardığımda koridorlar boştu ve hemşire odasına doğru sürünerek ilerledim. Dersler devam ediyordu ve etrafta beni görececek kimse yoktu. Neyse ki hemşire yoktu ve dolap kapısı hafifçe aralık duruyordu. Dolaba uzandığımda parmaklarım titriyordu, o kadar titriyordu ki kolu zar zar tutabildim, annemin sesi kafamın içinde talimatlar veriyordu.

Biçimi dikkat et. Doktorun adı buraya yazılır. DEA numarası buraya. Doğru yazılmalı, yoksa anlarlar.

Masada oturuyorum, parmaklarım pek işbirliği yapmıyor, kalemi beceriksizce tutuyorum ve irademle elimi sabit tutmaya çalışıyorum. Gerçekçi görünmesi gerekiyor. Tek bir hata her şeyi mahveder.

Hidroodon. Altı saatte bir iki tablet.

Yardımcı olabilecek en düşük doz. Toplamda otuz hap. Şüphe uyandırmayacak kadar az.

Bu yanlış. Yanlış olduğunu *biliyorum*. Reçete sahteciliği yapmamalı ve ilaç çalmamalıyım. Bunların hepsi annemin geri dönemeyeceği bir yola girmesine neden olan şeylerdi.

Ama ben ölüyorum. Ve Lily'nin beni bu halde bulmasına izin veremem.

Şehrin diğer ucundaki eczaneye varmam bir saatimi alıyor. Burada beni tanımıyorlar ve eczacı reçeteye zar zor bir göz atıp ilacı hazırlayıp bana veriyor.

Şehirden geri dönerken şişedeki haplar tıkr tıkr ses çıkarıyor, bayılmadan önce fabrikaya geri dönüyorum.

İlki dilimde eriyerek, ağızda kireçli bir tat bırakıyor. Gözlerimi kapatıp rahatlamayı bekliyorum. Acıyı unutacak kadar, vücudum iyileşirken hayatta kalacak kadar alacağım.

Lily'nin ne olduğunu anlamaması için yeterli miktarda. Haplar yardımcı oluyor. Biraz. Nefes almama yardımcı olacak kadar.

Ve işte bu kadar kolay başlıyor.

Chapter Thirty-Eight

LILY

SAĞLIK GÖREVLİSİ ambulansı işaret ediyor. "Yürüyebilir misin?"

Ambulansa bakıyorum, sonra hala etrafta toplanan kalabalığa. Dan diğer ambulansa bindirilirken, polisler hala tanıklarla konuşuyor.

"Hayır." Kafamı sallıyorum, sonra kafamda bir ağrı hissedince hemen pişman oluyorum. "Hastaneye gitmek istemiyorum."

"Dikiş atılması gerekiyor."

"Sonra giderim. Bana bir dakika verin."

Sağlık görevlisi kaşlarını çatıyor. "Beyin sarsıntısı belirtileri gösteriyorsun. Yalnız bırakılmamalısın ve dikişlerin atılmasını beklememelisin."

Bundan pek memnun görünmüyor, ama beni gitmeye zorlayamaz ve şu anda tek istediğim eve gitmek. Başka bir şey daha söylüyor, ama duymuyorum. Tüm sesler birbirine karışıyor, boğuk ve önemsiz geliyor. Dudaklarıma bir gazlı bez bastırılıyor, ama elimi kaldırıp onu yerinde tutmaktan başka bir şey yapmıyorum. Cildim çok gergin, uzuvlarım benden kopmuş gibi, sanki bana ait olmayan bir bedende yaşıyormuşum gibi.

Sağlık görevlisinin söylediklerine dikkat etmem gerek, ama tek düşünebildiğim Ronan ve uzaklaşmadan önce bana bakışları. Biri adımı söylüyor ve bir el koluma dokunuyor. Dokunulduğunda geri çekiliyorum.

"Lily, benim." Cassidy'nin sesi, alçak ve nazik.

Gözlerimi kırptıştırarak ona bakıyorum. *Ne zaman geldi buraya?*

"Oturman lazım." "Zaten oturuyorum."

"Islak zeminden başka bir yere."

O beni kaldırıp yakındaki bir bankın yanına götürürken direnmiyorum.

"Ne zaman..."

"Mark beni aradı. Olanları anlattı ve bayılmak üzere olduğunu söyledi. Buraya olabildiğince çabuk geldim."

Yüzüne odaklanmaya çalışıyorum ama her şey sürekli eğiliyor. "Çok solgun görünüyorsun. Başın dönüyor mu?"

Ağzımı açıyorum ama hiçbir kelime çıkmıyor, bu yüzden yutkunup dudaklarımı yalıyorum. Acı şiddetleniyor. "Belki? Ben... Bilmiyorum."

"Titriyorsun." Sesi şimdi daha keskin. "Belki de hastaneye gitmelisin."

Ellerime bakıyorum. Hâlâ daha önce birinin bana verdiği şişeyi sıkıca tutuyorum. Etiketinin kenarlarında mini dalgalı var.

"Lily?"

Nefes alıyorum, sonra bir kez daha, ama ciğerlerim düzgün çalışmıyor gibi hissediyorum. Cildim aynı anda hem çok sıcak hem de çok soğuk.

"Eve gitmek istiyorum."

Beni bir saniye inceler, sonra başını sallar. "Tamam. Ayağa kalkmak için yardıma ihtiyacın var mı?" Cevabımı beklemeden kolunu belime dolayarak beni ayağa kaldırır.

Yer sallanıyor. Midem bulanıyor. Cassidy, ben sallandığımda içinden küfrediyor ve beni daha sıkı tutuyor.

"Benimle misin?"

Başımı sallıyorum, ama bunun doğru olup olmadığından emin değilim.

Beni arabasına götürür, koltuğa oturmamda yardım eder, sonra uzanıp emniyet kemerini takar. Kapıyı kapattığında, gürültü dışarıda kalır, ama göğsümdeki baskı ve hala dönüyormuşum gibi hissettiğim duygu geçmez.

Cassidy yanıma oturur. Arabayı hemen çalıştırmaz.

"Onu öldüreceğim." Sanırım

Dan'i kastediyor.

Başımı camın üzerine yaslarım. Cam, yanan cildime serinlik verir. Yanağımdaki zonklama düşünmemi zorlaştırır.

"Ben..." Gözlerimi kapatıyorum. "Cass, kendimi iyi hissetmiyorum."

"Şoktasın." Motoru çalıştırır. "Acil servise gidiyoruz."

"Hayır. Ben sadece eve gitmek istiyorum."

"Lily, dudağın dikilmesi gerekiyor. Şuna bak." Güneşliği indirip, makyaj aynasında yansımamı görebilmem için açısını ayarlar. "Gazlı bezden hala kanıyor. Birisi yüzüne bakmadan seni eve götürmeyeceğim."

Onunla tartışacak gücüm yok. Başım çok ağrıyor. "Tamam."

Araba hareket ediyor. Dışarıdaki dünyanın, anlamsız şekillere ve renklere dönüşerek geçip gitmesini izliyorum. Sokak lambaları uzun çizgiler halinde bulanıklaşıyor ve binalar yanlış açılarda eğiliyor.

Gözlerimi kapatıyorum. Tekrar açıyorum. Odaklanmaya çalışıyorum. Parmaklarım uyluklarımın üzerinde kıvrılıyor.

Cassidy endişe dolu gözlerle bana bakmaya devam ediyor.

Acil bakım merkezi gürültülü ve aydınlıktır. Cassidy bir eliyle dirseğimi sıkıca tutarak beni otomatik kapılardan geçirirken, ışıklar beynimi delip geçiyor. Bir hemşire yüzüme bir bakış atıyor ve bizi hemen bir odaya alıyor.

Doktor, ellili yaşlarında, nazik gözleri ve sabit elleri olan bir kadın. Dudaklarımı, burnumu muayene ediyor ve

Yanak kemiğimin etrafına nazikçe bastırıyor. Her dokunuş acıtıyor. Gözlerime bir ışık tutuyor ve parmağını takip etmemi istiyor.

"Beyin sarsıntısı," diyor. "Orta derecede diyebilirim. Ve bu dudağın kesinlikle dikiş atılması gerekiyor." Cassidy'ye bakıyor. "Bu gece yalnız bırakılmamalı. Birkaç saatte bir uyandırın, göz bebeklerini kontrol edin. Kusarsa, uyanmakta zorlanırsa veya şiddetli baş ağrısından şikayet ederse, hemen acil servise getirin."

Cassidy başını sallar. "Onunla kalacağım."

Dikişler acıtıyor. Beş tane dikiş, yarılmış dudağımı birleştiriyor. Nefes almaya, hareketsiz kalmaya ve Ronan'ın kanla kaplı ellerini düşünmemeye odaklanıyorum.

İşlem bittiğinde, doktor bana ağrı kesici ve antibiyotik reçetesi veriyor.

"Düzenli olarak buz koyun. Dinlenin. Ve ciddiyim, *herhangi bir* değişiklik olursa, kendinizi daha kötü hissederseniz, hemen acil servise gidin."

Arabaya döndüğümüzde Cassidy bana dönüyor. "İyi misin?"

Ağzımı açıyorum, sonra kapatıyorum. "Beynim sıkışmış gibi hissediyorum."

Cassidy sinirli bir ses çıkarır, sonra konsoldan bir mendil alır. Mendili bana uzatır. Mendile bakarım.

"Çenende kan var." Mendili alıp yüzümü silerim. "Lily, beni korkutuyorsun."

Ona göz kırptım. Kafam ağır ve yavaş çalışıyor gibi hissediyordum. Onu rahatlatmak için bir şeyler söylemem gerektiğini biliyordum, ama aklıma hiçbir şey gelmiyordu. O içini çekti.

"Seni eve götürelim."

Arabayı çalıştırır. Gözlerimi kapatırım ve yolculuğun geri kalanında öyle kalırım.

"Hadi, içeri girelim."

Benim sokağımda olduğumuzu anlamam çok uzun sürüyor. Parmaklarımı alnıma bastırıyorum. "Şimdi ne olacağını bilmiyorum."

Cassidy emniyet kemerini çözdü, benimkini de çözdü, sonra kapısını açtı. "Adım adım gidelim, tamam mı?"

Ben hareket edemeden arabayı dolaşıp benim kapımı açar. Elini bileğime koyar, sert ama nazikçe.

"Adım adım," diye tekrarlar.

Arabadan inerim. Cassidy bir elini kolumda tutar ve b 'yi binanın içine, asansöre ve katıma kadar götürür. Daireme girdiğimizde beni kanepeye götürür.

"Otur. Anneni arayıp olanları anlatmam gerek."

"Hayır."

"Lily, kasabanın dedikoduları ona ulaşmadan önce bunu bilmesi gerekiyor."

"Ben iyiyim."

"İyi *değilsin*. Beyin sarsıntın var ve dudağında beş dikiş var." Diye iç geçirir. "Ve annen, kızının yaralandığını bilmeye hakkı var."

"Yarın. Bugün onun telaşlanmasını istemiyorum."

Bana bir saniye sertçe bakar, sonra başını sallar. "Tamam. Şimdi, orada otur ve kıpırdama. Sana buz ve ağrı kesici getireceğim."

Chapter Thirty-Nine

RONAN

Ellerimdeki bandajlar ev işlerini yapmamı imkansız hale getiriyor. Yine de deniyorum, kutuları bodruma indiriyorum. Üçüncü kutu da elimden kaydıktan sonra vazgeçiyorum. Zaten konsantre olamıyorum. Aklım bu sabah olanları sonsuz bir döngüde tekrar tekrar oynatıyor, her tekrar bir öncekinden daha canlı.

Ellerimi mutfak tezgahına dayayıp, boşluğa bakıyorum. Bandajlar, kutulardan gelen kir ve sızan kurumuş kanla çoktan lekelenmiş durumda. Parmaklarım zonkluyor. Ama bu, midemdeki sıkı düğüm ve onun yüzünü, kanı ve kontrolümü nasıl kaybettiğimi her düşündüğümde boğazımın kapanmasıyla karşılaştırıldığında hiçbir şey.

Bir araba motoru düşüncelerimi kesiyor, ardından bir kapı çarpıyor. Vücudum hareketsiz kalıyor, tüm kaslarım geriliyor. Ayak sesleri verandaya yaklaşıyor ve ses içimde bir geri sayım gibi yankılanıyor. Bu sesi tanıyorum. Daha önce duymuştum.

Kapı çalındığında, ses keskin ve resmi geliyor.

Ön kapıya doğru yürürken pencereden bir hareket gözüme çarptı. Tom evinden çıktı ve verandasında durdu. Daha önce söylediği sözler kafamda yankılanıyor.

Ne olursa olsun, bununla başa çıkacağız.

Bunu mu demek istedi?

Kapıyı açtığımda ağzım kurumuş, dilim damağıma yapışmış. İki polis memuru orada duruyor, kendilerini tanıtarken yüzlerinde hiçbir ifade yok. Vücudum bundan sonra ne olacağını zaten biliyor. Kelepçeler, hakların okunması, şehir merkezine yolculuk. Bunu daha önce de yaşadım. Omuzlarım otomatik olarak dikleşiyor, duruşum hafifçe genişliyor. Kollarım hareket ediyor, bileklerim arkamda kalıyor. Asla kaybolmayan hapisane refleksleri.

"Bay Oliver. Bu sabah Wilson's Hardware'ın önünde yaşanan olayla ilgili buradayız. İçeri girebilir miyiz?"

Geri adım atarak, yanımdan geçip koridora girmelerine izin veriyorum. Kapı kapanmadan önce Tom onların arkasında beliriyor ve onları takip ederek içeri giriyor. Onları evin içinden geçerek mutfığa götürüyorum. Biri defterini çıkarıp açıyor. Mesafemi koruyarak, vücudumu en yakın çıkışa doğru çeviriyorum.

"Orada bulunan çoğu kişiyle konuştuk," diyor yaşlı memur. "Ama sizin olayları nasıl gördüğünüzü de duymak istiyoruz."

Ne söyleyeceğimi düşünürken yanağımın içini ısııyorum. Dikkatli olmalıyım, tek bir yanlış kelime beni tekrar hapse gönderebilir.

"Anlatacak pek bir şey yok. Dan Hartman ağzını bozdu, sonra yumruk attı."

"Sana mı?"

"Niyeti oydu. Lily araya girdi."

Memur yavaşça başını sallayarak notlar alıyor. "Birden fazla tanık bunu doğruladı. Sizin Bayan Gladwin'i koruduğunuzu açıkça belirttiler."

Gözlerimi kısıyorum. Bu doğru olamaz. Kimse benim tarafımı tutmaz. Hiç tutmadılar.

"Ne?"

"Altı farklı kişiden ifade aldık." Notlarına göz atar. "Hepsi Hartman'ın çatışmayı başlattığını ve ilk yumruğu attığını, sizin ise..."

hem kendinizi hem de Bayan Gladwin'i onun saldırısından koruyordunuz."

Ona bakıyorum, hala kelepçelerin çıkmasını bekliyorum. Ama o sadece beni izliyor, ifadesi nötr.

"Sizin tepkiniz," diyor diğer memur, "biraz aşırı olsa da, Bayan Gladwin'in saldırıya uğradıktan sonra onu savunmak için olduğu ve diğerlerinin ifadesine göre, bu saldırının sizin fiziksel tepki vermenizi kışkırtmak için kasıtlı olarak yapıldığı bildirildi."

Ortağı ağırlığını değiştirir. "Tanıklar, fiziksel şiddet başlamadan önce uzaklaşmaya çalıştığınızı söylediler."

Sözleri mantıklı gelmiyor. İnsanlar olanları gördü ve gerçeği mi söyledi? Beklediklerini görmek için olayı çarpıtmadılar mı?

"Resmi bir ifadeye ihtiyacımız var." Baş memur daha fazla kağıt çıkarır. "Ve suçlamada bulunulup bulunulmayacağına bağlı olarak başka sorular da olabilir."

"Suçlamalar." Bu kelime, saklamaya çalıştığım tüm korkuyla dolu bir şekilde ağızımdan çıkıyor.

İşte bu. Burada bana, içerde 'a geri döneceğimi söylüyorlar. Sicilim nedeniyle şiddete karşı sıfır tolerans olduğunu açıklıyorlar. Bir kavga yeter. Zihnim şimdiden hesaplamaya başladı. En az üç yıl. Belki beş.

"Hartman'a karşı." Kaşları hafifçe kalkıyor. "Bayan Gladwin tarafından. Saldırıdan dolayı."

Bir dakika... ne? Benden bahsetmiyorlar mı? Dan'i suçlamaktan bahsediyorlar.

"Peki ya sen? Sen de dava açmak istiyor musun?"

Bir an için konuşamıyorum. Kafamdaki gürültüden başka bir şey düşünemiyorum. *Bana* suç duyurusunda bulunma seçeneği mi sunuyorlar? *Bana mı?* Tehlikeli olması gereken eski mahkum olan bana mı? Herkesin tehdit olarak gördüğü bana mı?

"Hayır."

O başını sallar, şaşkırmamış. "Biz hala size resmi resmi açıklamanıza ihtiyacımız var."

Onlara bilmeleri gerekenleri, gerçeklere sadık kalarak ve basit bir şekilde anlatıyorum.

Dan başlattı. Lily vuruldu. Ben karşılık verdim.

Konuşmamı bitirdiğimde, Tom boğazını temizler ve öne çıkar. "Ayrıca, olaydan sonra doğrudan buraya geldiğini de doğrulayabilirim. Bir saat benim evimde kaldı, sonra eve geldi. O zamandan beri burada."

Memur notlarını alır, sonra defterini kapatır. "Bu kadar yeter. Başka bir şeye ihtiyacımız olursa sizinle iletişime geçeriz."

Onları kapıya kadar geçirdim, hala fikirlerini değiştirmelerini bekliyordum, ama sadece son bir kez başlarını salladılar ve arabalarına geri döndüler.

Tom verandada kalır ve arabalarının uzaklaşmasını izler. Arka lambalar kaybolduğunda, bana dönüp bakar.

"Bunu tek başına halletmeyeceğini söylemiştim."

Buna ne cevap vereceğimi bilmiyorum. Hiçbirine. İnsanlar benim için konuştu. Tom mutfağında durdu ve sanki her şey normalmiş gibi hareketlerimi doğruladı.

Tehdit geçtiği için ellerim titriyor, adrenalinim düşüyor. Bunu gizlemek için ellerimi ceplerime sokuyorum.

Ve o anda fark ettim.

Burada kalmak istiyorum.

Bu farkındalık beni sarsıyor.

Bu ne zaman oldu? Burası ne zaman sadece geçici olarak var olduğum bir yer olmaktan çıktı? Ne zaman hayatta kalmaktan daha fazlasını istemeye başladım?

Ama ben istiyorum. Burada bir hayat kurmak istiyorum. Edwards'ın başlattığı işi bitirmek istiyorum. Onların hatırladıklarından daha fazlası *olduğumu* kanıtlamak istiyorum.

"Kahveye ihtiyacın var gibi görünüyor." Tom çoktan mutfığa doğru yönelmiş. "Ve belki de gerçek bir yemeğe. Eminim kahvaltı yapmamışsındır."

Mutfakta dolaşmasını izlerken,

rahatsız edici,

garip, ama gerçek. Kendimi açıkta, savunmasız hissediyorum, geri çekilmek istiyorum.

Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum. Yardımı nasıl kabul edeceğimi ve belki, sadece belki, düşündüğüm kadar yalnız olmadığımı nasıl inanacağımı bilmiyorum. İçimdeki her şey kaçmak, onu uzaklaştırmak ve bunun beni ne kadar sarsmış olduğunu kimsenin göremeyeceği bir yere saklanmak istiyor.

Tom, sanki yıllardır sürdürdüğümüz bir rutinmiş gibi kahve makinesini çalıştırıyor... ve ben ona izin veriyorum. Çünkü şu anda her şeyi anlamak zorunda değilim. Belki de denerken birinin yanımda durmasına izin vermeyi öğrenmem gerekiyor.

Kafamın içindeki bir ses bunun uzun sürmeyeceğini fısıldıyor. Hiçbir iyi şey uzun sürmez. Bir şekilde bunu mahvedeceğim ya da evren, kendime izin verdiğim bir şeyi geri almak için bir yol bulacaktır.

Şimdilik, o sesi susturuyorum ve masaya oturuyorum, Tom'un önüme koyduğu kahveyi kabul ediyorum — sıcak, sade, tam da sevdiğim gibi — ve onun eşlik etmesini kabul ediyorum.

Chapter Forty

LILY

Hafta sonunun geri kalanını dairemde saklanarak geçiriyorum. Cassidy benimle kalıyor, kanepemde uyuyor ve doktorun söylediği gibi birkaç saatte bir beni uyandırıyor. Dudaklarımdaki dikişler her hareketimde geriliyor ve olanları sürekli hatırlatıyor. Mor ve sarı tonlarında morluklar yanağıma yayılıyor ve ne kadar kapatıcı sürsem de gizlemek imkansız.

Annem cumartesi öğleden sonra üç kez, pazar günü ise altı kez arıyor. Ekranda onun adını görüyorum ve her aramayı sesli mesaja yönlendiriyorum. Annem onun yerine telefonunu denediğinde Cassidy aramaları cevaplıyor, ona iyi hissetmediğimi, dinlenmem gerektiğini ve birkaç gün sonra onu arayacağını söylüyor.

Cumartesi günü polis arayıp, suç duyurusunda bulunmak isteyip istemediğimi sordu. İstemediğimi söyledim. Bunun bir anlamı yoktu. Dan'in bana vurmak istemediğini biliyordum ve ona kızgın ve kırgın olsam da, yaptığı bir hata yüzünden hayatını mahvetmeyecektim.

Pazartesi sabahı geldiğinde, yüzümdeki zonklama o kadar da kötü değil. Dikişler hala görünüyor, ama en uygun kapatıcı rengini buldum.

en kötü morlukları gizlemek için. Ronan'ın cuma gecesi boğazıma bıraktığı izler, yüzümdeki berbat duruma kıyasla hiçbir şey. Yüksek yakalı bir bluz onları kolayca kapatıyor.

Banyo aynasında kendime bakıyorum, herkesin göreceği şeyi görmeye çalışıyorum. Şiddete karışan bir öğretmen mi? Kötü seçimler yapan bir kadın mı? Kararları sorgulanması gereken biri mi? Yoksa yanlış zamanda yanlış yerde bulunan bir kurban mı?

Okula gitmek hiç zaman almıyor ve kapıdan içeri girdiğim anda Müdür Martinez'in sesi sabahın sessizliğini bozuyor.

"Bayan Gladwin. Lütfen ofisime gelin."

Onu koridorda takip ediyorum, boş sınıfları ve ilan panolarını geçiyorum. İki öğretmen konuşmalarını kesip geçişimizi izliyorlar. Gözlerimi öne dikip, sırtımı dik tutuyorum ve ağzımın kurummasını görmezden gelmeye çalışıyorum.

Arkamızda ofisinin kapısını kapatıyor ve oturmam için işaret ediyor. Masasının arkasına geçerken yüzündeki ifade okunamıyor. Gözlerinin yüzümde dolaşarak hasarı tespit etmeye çalıştığını fark ediyorum.

"Bu sabah bazı endişe verici telefonlar aldım." Ellerini masanın üzerine koyuyor. "Bayan Walsh özellikle sesini yükseltti. Cuma gecesi The Flamingo'nun dışında, seninle, onun tanıdığı bir suçlu olduğunu iddia ettiği biri arasında yaşanan bir olayı oldukça ayrıntılı bir şekilde dinlemiş."

Sıcaklık boynuma kadar yükseliyor, yüzümü yakıyor. Kate ve Amy, herkesin kendi versiyonlarını duyduğundan emin olmuş olmalılar. Bu kasabada haberler böyle yayılır. Kahve dükkanında, markette veya barda fısıltılarla başlar, sonra sosyal çevrelerde yayılır, her anlatıldığında daha da dramatik hale gelir ve sonunda bu bilgiyi nasıl kullanacağını çok iyi bilen Beverly Walsh gibi insanlara ulaşır.

"Ve tabii ki, Cumartesi sabahı Wilson'ın dükkanının önündek olay da var." Sesi hala sakin ve

profesyonel. "Bazı ebeveynlerin endişelenmesi anlaşılabilir bir durum."

"Ben..."

Elini kaldırdı. "Devam etmeden önce, Bayan Walsh'un okul yönetim kurulunu acil toplantıya çağırdığını belirtmeliyim."

Elbette çağırmıştır. Beverly Walsh, benim yaşımdan daha uzun süredir okul yönetim kurulunda. Orayı kendi kişisel krallığı gibi görüyor ve etkisini bir silah gibi kullanıyor.

Parmaklarım kucağımda yumruk haline gelir, tırnaklarım avuç içlerime batar. Sesimin sabit kalması için kendimi zorlarım. "Cumartesi günü olanlar benim hatam değildi. Kavgayı durdurmaya çalışıyordum."

"Sorun olan olanlar değil, Lily." Sesi biraz yumuşuyor. "Sorun algı. Sen anaokulunda öğretmenlik yapıyorsun. Çocukların ebeveynleri koruyucu ve dedikoduları duymaya başladıklarında..."

"Ne dedikoduları?" Yüksek sesle söylemesini istiyorum.

Masasındaki bazı kağıtları karıştırıyor. "Bayan Walsh'a göre, cuma gecesi Ronan Oliver ile, onun deyimiyle, uygunsuz bir durumda görülmüşsün. Bayan Walsh, ... ayrıntılı bir şekilde anlattı."

Yüzüm daha da kızarıyor. Ronan'ın vücudunun benimkine değdiği anı, elleri, ağzı, sırtımı soğuk bir şekilde saran sokak duvarı... Bu anıları kafamdan uzaklaştırmaya çalışıyorum, ama önce içimi yeniden bir sıcaklık kaplıyor. Utanç, öfke ve düşünmek istemediğim arzunun hayaleti birbirine karışıyor.

"Özel hayatımın bununla hiçbir ilgisi yok..."

"Özel hayatın, kamuya açık bir yerde yaşandığında okulun ilgisini çeker." Diye iç geçiriyor. "Ve Ronan'ın geçmişi olan biri söz konusu olduğunda."

"O *yedi* yıl önceydi! O zaman on sekiz yaşındaydı ve evsizdi."

"Biliyorum." Yorgun görünüyor, geçen haftaya göre daha yaşlı. "Ama bu kasabanın nasıl işlediğini biliyorsun. Bayan Walsh şimdiden 'ahlaki uygunluk değerlendirmeleri'nden bahsediyor."

Oda daralıyor, hava yoğunlaşıyor. "Yıllar önce biriyle görüldüğüm için mi nefret etmeye karar verdiler?"

"Çünkü küçük çocuklardan sorumlusun ve ebeveynler senin kararlarını sorguluyor." Bir çekmeceyi açıp birkaç kağıt çıkarıyor. "Wilson'ın evinin önündeki olay durumu daha da kötüleştirdi. Sarah Murphy'nin annesi PTA'da. Kızının, ... olan biriyle aynı sınıfta olmasını istemediğini açıkça dile getiriyor." Yüzüme belirsiz bir hareketle işaret ediyor.

"*Ne yapan biri?*" Sesimi kontrol etmeye çalışsam da sesim kırıldı. "Şiddeti durdurmaya çalışırken dövülen biri mi? Yoksa yanlış kişiyi umursamaya cesaret eden biri mi?"

"Lily." Öne doğru eğildi. "Sana yardım etmeye çalışıyorum. Biraz ara ver. İşlerin sakinleşmesini bekle ve morlukların geçmesi için zaman tanı."

"Evde kalmamı mı istiyorsun?" Gözlerim yanıyor. "Çünkü yaralanmam kötü görünüyor diye mi?"

"Çünkü şu anda Bayan Walsh sizi hedef haline getiriyor." Kağıtları masasının üzerinden kaydırıldı. "Bir hafta izin al. Ücretli izin. Herkese yeni dedikodu bulmaları için zaman ver. Başka bir şeyin dikkatlerini çekmesi uzun sürmez. Ve kendine iyileşmek için zaman tanı."

Ofisinin penceresinden, ebeveynlerin çocuklarını okula bıraktığını görebiliyorum.

"Peki ya izin almazsam?"

"O zaman sizi yönetim kurulundan koruyamam." Sesi nazik ama kararlı. "Beverly Walsh, dünyanın doğru gitmediğine karar verdiğinde nasıl davrandığını biliyorsunuz. Ve onu sorgusuz sualsiz takip eden üç yönetim kurulu üyesi daha var."

Ellerim hafifçe titreyerek kağıtları alıyorum. Sayfadaki kelimeler birbirine karışıyor, geçici izin ve mesleki davranışlarla ilgili resmi dil. Boğazım o kadar sıkışmış ki, zar zor yutkunabiliyorum.

"Yerine bakacak öğretmene ders planlarını vermem gerekecek." Tereddüt ediyor. "Ve Lily? Dikkatli ol. Yönetim kurulu toplantısı

Çarşamba günü. Bu konuyu tartışmak istiyorlar. Onlara daha fazla malzeme verme."

Natasha O'Reilly, bana bakmadan kızını çekerek aceleyle yanımdan geçerken, ben de sersemlemiş bir halde ofisten çıkıyorum. Eskiden her sabah durup benimle sohbet eder, kızının gelişmelerini anlatırdı. Şimdi ise gözlerime bakmıyor bile.

Sınıfının önünden geçerken bir öğretmen kolumu tutar.

"Olanları duydum." Sesi fısıltıya düşer, kimse dinlemediğinden emin olmak için gözleri etrafta dolaşır. "Hikaye her yerde dolaşıyor. Kate ve Amy, Jittery Squirrel'da herkese cuma gecesini anlatıyorlardı." Etrafına bakınır. "Ve sonra cumartesi..."

Midem bulanıyor. Ondan uzaklaşıyorum. "Gitmem gerek."

İki öğretmen daha sınıflarının kapısından bizi izliyor. Geçerken fısıltıyla konuşulanların parçalarını duyuyorum

"... onun böyle bir şey yapacağına inanamıyorum..."

"...öyle biriyle..." "...ne kadar kötü bir karar..."

Yüzüm zonkluyor, dikişlerim çekiyor ve yerin dibine girmek istiyorum ama başımı dik, omuzlarımı geriye atmış tutuyorum.

Sınıfıma girdiğimde hala boş. Saatlerce uğraşarak hazırladığım okyanus temalı sergi birden anlamsız geliyor. Çantamdan bu haftanın ders planını çıkarıp masanın üzerine koyuyorum, son bir kez etrafa bakınıp çıkıyorum.

Eve dönüş yolu sersemlemiş bir halde geçer. Gözlerim yolu izliyor, ama ben gerçekten orada değilim. Sonunda daireme girip kapıyı arkamdan kapattığımda, duygularımı tuttuğum kontrolü bırakırım.

Duvara kayarak yere sertçe düşüyorum. Her şey bir anda üstüme çöküyor. Aşağılanma, öfke, adaletsizlik it all. The exhaustion from holding myself

kendimi tutmaya çalışmamdan, bu sabah, herkesin izlediği koridorda yürümemden kaynaklanan xml-ph-0002@deepl.internal yorgunluk xml-ph-0003@deepl.internal xml-ph-0004@deepl.internal

Gözyaşları sıcak ve hızlı akıyor, ben de onları durdurmaya çalışmıyorum.

Telefonum çalıyor, ekranında annemin adı yanıyor. Aramayı cevaplıyorum.

"Ah, tatlım." Nezaket sözleriyle zaman kaybetmiyor. "Neden bana olanları anlatmadın? Neden Cassidy'nin senin için yalan söylemesini sağladın?"

"Anne..." Gözyaşları daha da şiddetli akıyor. "Okul beni eve gönderdi. Yönetim kurulu toplantı yapana kadar izinli sayılacaktım."

"Oraya geliyorum." Bir hışırtı sesi duyulur. Anahtarlarını çoktan almıştır. "Öğle yemeği de getiririm."

"Anne, gerek yok."

"Gerekli. Hafta sonu da orada olmalıydım." Sesi kararlı. "Şu anda yalnız kalmamalısın."

Haklı. Burada tek başıma oturup olanları tekrar tekrar düşünmek başımı ağrıttıyor. "Teşekkürler anne."

"Yirmi dakika. Ve Lily. Bunların hiçbiri senin suçun değil."

Elimin tersiyle gözlerimi siliyorum, ama anılar zihnime akın edince gözyaşlarım durmak bilmiyor. Beverly Walsh, ben büyürken her okul etkinliğinde her şeyi izliyor ve herkesi yargılıyordu. Kasaba toplantılarında, kilise etkinliklerinde, kasabanın görüşlerinin şekillendiği her toplantıda onun sesi duyulurdu. O zamanlar Ronan'ı en yüksek sesle kınayanlardan biriydi, onun ne kadar tehlikeli, kötü bir etkisi olduğunu, kasabanın onsuz daha iyi olacağını anlatan hikayeler yayıyordu.

Ve şimdi yine aynı şeyi yapıyor. Etkisini ve destekçileri ağını kullanarak hikayeyi şekillendiriyor. Onun değerli okulundaki bir öğretmen için neyin doğru, uygun ve kabul edilebilir olduğuna karar veriyor.

Cassidy'yi arayıp neler olduğunu anlatmalıyım. Lise yıllarında, Ronan'ı önemseydiğim için insanlar beni yargıladığında olduğu gibi, benim adıma çok öfkelenenecektir.

Bu kasabada pek bir şey değişmez. Ama neyse ki, bu benim tarafımda olan insanlar da dahil. Kasabanın geri kalanı benimle ilgili kusur bulmaya kararlı olsa bile.

Chapter Forty-One

RONAN

MUTFAK MUSLUKU bir protesto sesi çıkararak yerinden çıkıyor. Kromu matlaşmış, pulları aşınmış, ama işlevsel olarak yeterince iyi çalışıyordu. Sadece saklamak için yeterince iyi değildi.

Bunun benim hayatımla paralelliği bana da kaçmıyor.

Yeni musluk, tezgahın üzerindeki kutusunda, yerine geçmek için bekliyor.

Dizimi dolaba dayayıp, elime anahtarı alıp, paslanmış su borularını sökmeye çalışıyorum. Metal bana direniyor, on yıllardır biriken mineral birikintileri her şeyi yerine kilitliyor. Hala ağrıyan parmaklarım her çevirdiğimde isyan ediyor.

Ev çok sessiz, bu da düşüncelerimi daha da gürültülü hale getiriyor, her türlü şüpheyi ve yanlış kararı diğer her şeyi bastırarak kadar büyütüyor. Şafaktan beri çalışıyorum, odadan odaya geçerek, dikkatimi dağıtan işler buluyorum, böylece son kırk sekiz saati düşünmek zorunda kalmıyorum.

Kafam lavabonun altında, omuzlarım dar alana sıkışmışken, biri ön kapıyı yumrukluyor.

Kıpırdamıyorum. Tom olsaydı, çoktan içeri girmiş, muhtemelen kahve getirmiş ve bugün neyin tamir edilmesi gerektiğini soruyor olurdu. Ama bu kapı çalma sesi ona yakışmıyor. Agresif ve

ısrarcı. Şansım varsa, onları görmezden gelmeye devam edersem, ipucunu anlayıp giderler.

Ama kapı çalma sesi durmuyor.

"Orada olduğunu biliyorum
Oliver!"

Donup kalırım, eklemi gevşetirken yarı yolda dururum.
Cassidy'dir.

"Beni burada bağırarak bekletme. Komşuların zaten senin sorunlu olduğunu düşünüyor. Onlara daha fazla dedikodu malzemesi vermek mi istiyorsun?"

Lavabonun altından çıkıp tavana bakarak, dua edersem rastgele bir tanrı onu cezalandıracak mı diye merak ediyorum. Ama hiçbir tanrı dinlemiyor ve Cassidy hala kapımı kırmaya çalışıyor. Lily'nin en iyi arkadaşı, insanlardan tepki almak için hangi düğmelere basması gerektiğini her zaman iyi bilmiştir ve onun burada olduğunu kabul etmezsem, sesi daha da yükselecektir.

Anahtarı yere bırakıp ellerimi kot pantolonuma sildim ve kapıya doğru yürüdüm.

Kollarını kavuşturmuş, gözleri alev alev yanarak verandada bekliyor. Keskin diliyle birini mahvetmeden hemen önce takındığı aynı ifade. "Çok uzun sürdü."

"Biraz meşguldüm."

Beni itip geçerek salona girdi. "Öyle mi? O zaman gününü daha da meşgul hale getireceğim."

Kapıyı kapatıp ona dönüyorum. "Ne istiyorsun, Cassidy?"

"Lily'nin senin yüzünden işten uzaklaştırma cezası aldığı gerçeği hakkında konuşmak istiyorum."

Yüzümde hiçbir ifade yok. "Bu benim sorunum değil."

"Gerçekten mi?" Yaklaşır, sesi keskin bir tona bürünür. "Çünkü benim gördüğüm kadarıyla, geçen hafta başına gelen her şey senin sorunun. Cuma gecesi hakkındaki dedikodular. Cumartesi sabahı yaşanan saldırı. Ve şimdi de bu mu?"

Ondan uzaklaşmak için yanından geçip mutfağa geri döndüm. "Eğer işin bittiyse..."

"Onlar onun *işini* tehdit ediyorlar, Ronan. Beverly Walsh resmi bir inceleme yapılmasını istiyor. Ebeveynler onun çocuklarına ders verip vermemesi gerektiğini sorguluyorlar. Hepsi *senin* karışıklığına bulaştığı için. *Yine!*"

Lavabonun önünde çömelip, İngiliz anahtarına uzanıyorum. Parmaklarım anahtarı kavriyor. "Ona karışmasını ben istemedim."

"Hayır." Cassidy'nin kahkahası acı. "Onu, kasabanın yarısının görebileceği bir duvara dayayıp öptün, sonra da onu ittin. Senin için atılan yumruğu onun yemesine izin verdin. Ve şimdi orada durmuş, sanki o senin için hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi davranıyorsun."

Çenem kilitlenir. "Önemli değil."

"Saçmalık!" Tekrar görüş alanıma girene kadar hareket ediyor. "Yedi yıl önce, senin yüzünden onun parçalandığını gördüm. Ağlayarak kendini hasta ederken onu kucakladım. Senin yanında olamadığı için, sana yardım edemediği için kendini suçladığını dinledim."

Suçluluk duygusu damarlarımdan akıyor. Onu bastırıyorum. "Ondan hiçbirini yapmasını istemedim."

"Hayır. Sen sadece aldın. Onun sunduğu her şeyi aldığın gibi, işin bittiğinde onu bir kenara attın." Kollarını kavuşturup bana öfkeyle bakar. "Tanıdık geliyor mu?"

"Çık dışarı."

"Yoksa ne olur?" Çenesini kaldırır. "*Senin* de hayatımı mahvetmenin bir yolunu bulur musun? Her şeye cevabın bu, değil mi? Biri sana yardım etmeye çalışır, seni önemseydiğini gösterir, sen ise kaçarsın."

"Ne dediğini bilmiyorsun."

"*Her şeyi* biliyorum, Ronan! O benim en iyi arkadaşım. Her seferinde onun kalbini kırdığında, sence kime sığınır sanıyorsun?"

Anahtarı yere vuruyorum. "Aşacaktır."

"Yedi yıl önce olduğu gibi mi?" Yine gülüyor, sesi sinirlerimi bozuyor. "Sana bunu söyleyen kişi olmak istemem, Ronan. O seni asla unutmadı." dalgalar ayaklarım ayağa ve onu onun alanına. Bu hareket onu şaşırtır ve bir adım geriye sendeler, gözleri biraz.

"Benden ne istiyorsun lan?"

"Korkak olmayı bırakmanı istiyorum." Hızla toparlanarak, bakışlarını doğrudan karşıladı. "Ya ona onu umursamadığını söyle ve bunu içtenlikle söyle. Ya da umursamıyormuş gibi davranmayı bırak. Çünkü bu itişip kakışman onu mahvediyor."

"Ben olmadan daha iyi. Ben olmadan hayatında yaptıkları bunu kanıtladı."

"Ama bu *senin* karar vereceğın bir şey değıl. O, ne istediğine kendisi karar verebilen yetişkin bir kadın. Onu inciterek korumaya çalışmayı bırak."

Sözlerinin gerçeğı bıçak gibi kalbimi deliyor, ama bunu ona göstermeyeceğim. "Konuşmamız bitti mi?"

Beni uzun bir süre inceledi, sonra dudakları kıvrıldı. "Bu seferki farkın ne olduğunu biliyor musun?"

Cevap vermedim. Bu onu durdurmadı.

"O artık çocuk değıl. Bu, ilk aşkı yeniden yaşamak değıl. Sevdığı bir kariyeri var. Onu seven çocuklar var. En iyi arkadaşının, onun duygularını kendi çıkarları için kullanan biriyle vakit geçirmek için terk edilmiş binalara gizlice kaçabilmesi için nerede olduğunu saklamasına gerek olmayan bir hayatı var."

"Evimden defol git."

"Zorla beni. Ya da daha iyisi, yanıldığımı kanıtla. Onun acı çektiğini ya da işini kaybedebileceğini umursamadığını söyle. Umursamadığını söyle..."

"Tabii ki umurumda!" Bağırarak haykırdım. "Sence ben bunların hiçbirini istediğim mi? Gerçekten buraya geri dönüp aynı pisliklerle uğraşmak ve benim yüzümden onun yavaş yavaş parçalanmasını izlemek istediğimi mi sanıyorsun?"

"O zaman onu incitmeyi bırak." Cassidy hiç tereddüt etmeden cevap verdi. "Bütün kasaba ikinizin arasında olanları konuşuyor. Ve şimdi okul yönetimi onu kovmak için herhangi bir bahane arıyor."

"Ben bunların hiçbirini istemedim."

"O zaman neden geri döndün? Neden buradasın?" Sesi alçalır, daha sessiz hale gelir, ama keskinliği azalmaz. "Ondan uzak durabilirdin, ama yapmadın. Ve şimdi olanları durdurmak için hiçbir şey yapmıyorsun. Sen burada saklanıp hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi davranırken, onun sonuçlarıyla başa çıkmasına izin veriyorsun."

Arkamı dönüp tezgâhtaki kırık musluğu izliyorum.

"Umursamıyormuş gibi davranmaya devam edebilirsin.

Devam edebilirsin...

onu uzaklaştırıyorsun. Ama kendine şunu sor, burada dünyadan kaçarken... Onun seni sevmesinin bedelini kaç kez daha ona ödetmeye devam edeceksin?

Soru aramızda havada asılı kalır. Arkamı dönmem. Bir süre sonra, ayak sesleri uzaklaşır.

"Bu durumu düzelt, Ronan," diyor kapı açılırken. "Ya da ondan sonsuza kadar uzak dur. Ama onun kalbini kırmayı bırak."

Kapı, hapisane hücresinin kilitlendiği gibi bir sesle arkasından kapanır.

Göğsümdeki baskıyı hafifletmek için nefes veriyorum. İşe yaramıyor. Hasar çoktan verilmiş ve vücudumu kemiriyor. Ne kadar aksini iddia etsem de kaçamayacağım bir gerçek.

İki elimi tezgaha dayadım, başımı eğdim ve hala tamir edilmesi gereken lavaboya baktım.

Ve bu bana, bazı şeylerin bir kez bozulduktan sonra bir daha asla eskisi gibi çalışmayacağını hatırlatıyor.

Bunu herkesten daha iyi biliyorum.

Onu sevdiği için kaç kez daha bedel ödeteceksin?

Ellerimin avuç içlerini gözlerime bastırıyorum. Lily

işini kaybedebilir. Benim yüzümden.

Kasaba ona karşı dönüyor. Benim yüzümden.

Hayatı parçalanıyor. Benim yüzümden.

Çünkü geri döndüm.

Bu, kaçamayacağım bir gerçek. Uzakta kalabilir, kasabaya gelmeyi reddedebilir ve Edwards'ın avukatının ne istediğini öğrenmeyebilirdim. Başka bir kasabaya taşınabilirdim. Ama yapmadım. Onun burada olduğunu bilerek geri döndüm.

Ve şimdi benim varlığımın bedelini ödüyor.

Yine.

Chapter Forty-Two

LILY - 18 YAŞINDA

İLK KEZ Ronan dokunmamdan kaçındığında, hayal gördüğümü sandım.

İkinci sefer, öyle olmadığımı biliyorum.

Yan tarafa doğru hareket edişinden, parmaklarını cebine sokmadan önce seğirmesinden bu açıkça belli. Ben çok yaklaşınca omuzları kaskatı kesiliyor ve bir saniyeden fazla gözlerime bakamadan bakışlarını başka yere çeviriyor.

Bir şey saklıyor ve ben ne olduğunu anlayamıyorum. Anlamıyorum.

Doğum gününden bu yana haftalarca, çoğu akşamı fabrikada battaniyenin altında birbirimize sarılmış olarak geçirdik. Vücutlarımız birbirine dolanmış halde fısıldaştık. Sanki bir gelecek inşa ediyormuşuz gibi birbirimizi tanıdık. Ve şimdi sanki bunların hiçbiri olmamış gibi davranıyor.

Neden onu görmeye gelemediğime dair bahaneler uyduruyor. Artık boş zamanlarını kütüphanede geçirmiyor. Beni görmeyi reddettiğini görmezden gelip yine de oraya gittiğimde, fabrikada hiç bulunmuyor.

Nereye gittiğini, neyin değiştiğini veya neden kendini parçalanmamaya çalışır gibi davranan

ama bir şeylerin *çok* yanlış olduğunu biliyorum.

Noel arifesi ve Noel günü evde her zamanki gibi kaotikti ve kaçıp onu kontrol etmek için bir bahane bulamadım. Ama bugün, Noel'in ertesi günü, daha sakin ve hava kötüleşince Ronan'a bir şey olmuş olabileceğine kendimi neredeyse ikna ettim.

Ailem, kar yağışı nedeniyle arabayla bir yere gitmemi istemedi, ama ben, Yeni Yıl'dan sonra onu bir daha göremeyeceğim için Cassidy'yi birkaç saat görmek istediğimi söyledim.

Ronan'ı görmem, iyi olduğundan emin olmam ve ona aldığım Noel hediyesini vermem gerekiyor: yeni bir kapüşonlu sweatshirt, kalın çoraplar ve iki defter.

Arabamın sıcaklığından çıktığımda keskin bir nefes alıyorum ve onu bir süreliğine arabada benimle oturmaya ikna edebilecek miyim diye merak ediyorum. Kar ayaklarımın altında çıtırdıyor ve nefesim önümde kıvrılıyor. Bir gün geldiğimde onu donmuş halde bulmaktan korkuyorum ve yüzüncü kez, aileme onun yaşam koşullarını anlatmayı düşünüyorum.

Ama Ronan bana hiçbir şey söylemeyeceğime dair yemin ettirmişti ve artık benimle ilgilenmiyormuş gibi davranıyor olsa da, ona verdiğim sözü bozmak istemiyorum.

Arabamın arka koltuğuna uzanıp, çıkmadan önce hazırladığım kahve termosunu ve sandviçleri alıp, otoparktan geçerek yola çıktım. Fabrikanın içi sessizdi, sadece kırık pencerelere çarpan rüzgârın sesi duyuluyordu. Enkazla kaplı koridordan geçerek Ronan'ın evi haline getirdiği odaya doğru ilerledim. Uzak duvarda duruyordu, ayın loş ışığı yüzüne gölgeler düşürüyordu.

Duruşu tuhaf, hafifçe yana doğru eğilmiş. Nefesi yavaş ve sığ. Loş ışıkta, şakağında ter damlaları görüyorum, bu hiç mantıklı değil çünkü burası buz gibi soğuk. Pencereden dışarı bakıyor, ama bakışları odaklanmamış, hiçbir şeye takılmamış gibi.

İçeri girdiğimde dönmüyor.

"Burada olmamalısın." Sesi düzgün, duygusuz. Midem bulanıyor. "Ne zamandan beri?"

Cevap vermeden önce bir an sessizlik olur. "Şu andan itibaren." Nefes alıp, termos ve yiyecek çantasını yere bırakırım.

"Sana kahve getirdim."

"İstemiyorum."

Yutkunup, tartışmaya hazırlandım. "Ronan..." "Siktir git evine."

"Bir şeyim var..."

"Defol git buradan. İstemiyorum. Lanet olsun. İstemiyorum."

Geri çekiliyorum. Bana daha önce hiç böyle konuşmamıştı. Ona yaklaşıyorum ve tüm vücudu tepki veriyor. Gerginlik onu sarıyor, omuzları düzeliyor, çenesi sıkılıyor. Ağırlığını bir tarafa vererek benden uzaklaşıyor, ama hareketlerinde bir yavaşlık var ve bu da kafamda alarm zillerini çaldırıyor.

"Yaralandın mı?"

Başı bana doğru dönüyor ve kirpikleri düşmeden önce gözlerinde vahşi bir bakış yakalıyorum. Ama çok geç, gözlerindeki donukluğu çoktan görmüşüm.

"Eve git *dedim*."

"Ronan, konuş benimle."

"Konuşacak bir şey yok."

Tüm içgüdülerim bir şeylerin ters gittiğini haykırıyor. "Bu saçmalık."

Yüzünde duygular belirir: öfke, hayal kırıklığı, acı ve tam olarak anlayamadığım başka bir şey. Ağzı bükülür ve bir sonraki sözlerinde sesi daha sert çıkar.

"Tanrı aşkına, Lily. Sen çok yorucusun. Her gece buraya gelip, sana ihtiyacım varmış gibi davranıyorsun. Sen etrafımda dolanmadan nefes bile alamıyorum. Hiç durmaz mısın sen?"

Bu sözler, hiç beklemediğim bir tokat gibidir. "Ben öyle demek istemedim..."

"Evet, öyle." Sesi artık daha soğuk, *daha acımasız*, ama altında hala o tuhaf düzlük var. "Bu durumun sana verdiği hissi seviyorsun, değil mi? Kurtarıcı rolünü oynamayı. Zavallı, kırık bir çocuğu geceleri sıcak tutmayı. Bana yemek getirip, iyi bir insan olduğunu bilerek yatakta huzurlu bir şekilde uyumayı. Bunun seni farklı kıldığını mı sanıyorsun? Haberin olsun, kesinlikle öyle değil. Bu seni beni görmezden gelen insanlardan daha kötü yapıyor."

Kafamı sallıyorum. "Ronan, ben asla..."

"Yaptın. *Yapıyorsun*. Beni gördüğünü sanıyorsun, ama görmüyorsun. Sadece görmek istediğini görüyorsun." Gözleri yerde duran matara üzerinde dolaşüyor ve dudakları bükülüyor, sonra gülüyor. "Şu haline bak. Orada durmuş, benim yanıldığımı iddia ediyorsun, ama sanki beni hayatta tutmaya çalıştığın bir sokak köpeğiymişim gibi, bir torba dolusu artıkları getirmişsin. İhtiyacım yok. *Sana* ihtiyacım yok."

Nefes alamıyorum. Boğazımı sıkan bir mengene var. Gözlerim ağlamak için yanıyor, ama gözyaşlarımı zorla geri çekiyorum. Onun önünde ağlamayacağım. "Bunu kastetmedin."

Gülüştü alaycıdır. "Öyle değil mi?" Kafasını sarsar, hareketi düzensiz ve sarsıntılıdır. Omurgasını sertleştirmeden önce vücudunda bir titreme geçer. "Eve git, Lily. Başka biriyle oyun oynamanı."

Ne diyeceğimi bilmiyorum. Ona nasıl ulaşacağımı bilmiyorum. Tek bildiğim, beni dışladığı ve tanımadığım bir Ronan'ın karşısında durduğum.

Parmakları yanlarında hareket ediyor, yumruk yapıp sonra gevşiyor. Hareket ince, huzursuz, sanki bunu yaptığının farkında bile değilmiş gibi. Çenesindeki bir kas seğiriyor. Ağırlığı yine değişiyor, aynı dikkatli yeniden dağılım.

İçeri girdiğimden beri bana düzgünce bakmadı.

Boğazımdaki düğümü yutmaya çalışarak bir adım öne çıkıp, battaniyesinin yanına sardığım hediyeği bıraktım. Hareket etti, vücudu bir saniye boyunca bana doğru sallandı, sonra kendini topladı. Elini, düzeltirken ceketime değdirdi

paltomu okşadı, o kadar hafif bir dokunuştı ki neredeyse fark etmedim, sonra geri çekildi ve aramıza mesafe koydu.

"Ailem yarın beni şehir dışına götürüyor. Yeni yılda her zaman annemin kız kardeşini ziyaret ederiz."

"Ne güzel." Sesi tamamen ilgisiz geliyor, tekrar pencereden dışarı bakmaya başlıyor.

"Ben sadece..." Ne söylemeye çalıştığımı bile bilmiyorum. Kalbim göğsümde çarpıyor, her atışı acı verici. "Bunu bilmeni istedim."

O dönmeden başını sallar.

Tereddüt ediyorum, başka bir şey bekliyorum, ama hepsi bu kadar. Bana verdiği tek şey bu. Son sözler yok, son bir bakış yok. Sadece keskin bir iç çekiş ve parmaklarını esnetip tekrar ceplerine sokması. Dönüp kendimi zorla oradan ayrılmaya zorluyorum, kulaklarımda nabzımın sıkıcı bir uğultusu var. Arkamda hiçbir hareket yok. Durmamı istemiyor ve peşimden gelmiyor. Ondan uzaklaştıkça göğsümdeki ağrı daha da şiddetleniyor.

Kapıyı açıp dışarı çıktığımda, rüzgar paltomu delip geçiyor, yüzümü, parmaklarımı, içimdeki acı dışında her şeyi uyuşturuyor.

Eve dönüş yolunu hatırlamıyorum. Zihnim onun sözlerini tekrar ederken, ben otomatik pilotta gidiyorum. Kırmızı ışıktaki durup, boşluğa bakıyorum. Işık yeşile dönüyor. Arkamdan biri kornaya basana kadar fark etmiyorum.

Sonunda araba yoluna girdiğimde, parmaklarım düzgün çalışmadığı için ön kapıyı açmak için dört kez denemek zorunda kaldım. Ayakkabılarımı çıkardım ve ailem beni görmeden odama koşar adımlarla gittim. İçeri girer girmez yatağa yığıldım, vücudum açıklayamadığım bir şekilde ağrıyordu.

Ama ağlamıyorum. Sadece tavana bakıp göğsümdeki ağrının geçmesini bekliyorum.

Geçmiyor.

Saatler geçer, ya da belki sadece dakikalar. Artık bilmiyorum. Uzuvarım ağırlaşır, kafam statik elektrikle doludur. Sonunda yorgunluk galip gelir ve gözlerim kapanır, ama

uyku rahatlama getirmiyor. Rüyalar getiriyor... Ronan'ın cam duvarlı bir odanın içinde yavaşça donarak öldüğü, insanların ise yardım çığlıklarımı görmezden gelerek yanımdan geçtiği kabuslar.

Uyandığımda, dışarıdaki ışık gri. Annem evin içinde dolaşıyor, koridordan babamla kız kardeşine yapacakları seyahati konuşurken sesi geliyor. Sesleri ve kahkahaları evi dolduruyor. Normal sesler, normal konuşmalar.

Ama *hiçbir* şey normal değil. Benim için hiçbir şey bir daha normal olmayacak.

Kendimi yataktan zorla kaldırıp duş alıyorum ve kahvaltı için aşağı iniyorum. Gerektiğinde gülümsüyor, doğru anlarda başımı sallıyorum.

Annem kahve fincanının üzerinden bana bakıyor. "İyi misin tatlım? Bu sabah çok sessizsin."

"Sadece yorgunum. İyi uyuyamadım." Bu yalan değil.

Beni bir an inceler, sonra başını sallar. "Yolda giderken uyuyabilirsin."

Arabaya bindiğimizde işler daha kolaylaşıyor çünkü arka koltukta oturuyorum ve kitap okuyormuş gibi yapabiliyorum. Ama sayfadaki kelimelerin hiçbirini algılayamıyorum. Tek görebildiğim, fabrikada duran Ronan ve sözleriyle kalbimi parçalayan Ronan.

Ceketimin cebinden kulaklıklarımı çıkarmak için elimi uzatırken parmaklarım kağıda dokunuyor. Kaşlarımı çatarak kağıdı çıkarıp açıyorum. El yazısını tanıdığımdaya midem düğümleniyor.

Bazı hikayelerin mutlu sonu olmaz, Phare.

Bazı insanlar kurtarılmak için yaratılmamıştır. Bu enkazı eve götürmek için ışığını boşa harcamayın.

Boğazımdan boğuk bir ses çıkar ve elimi ağzıma kapatarak onu bastırırm. Gözlerim yaşlarla dolar, kelimeleri tekrar okurken görüşüm bulanıklaşır.

Bunu anlamıyorum. *Onu* anlamıyorum. Ne zaman ve *nasıl* yaptığını bilmiyorum. Ama bir ara, tüm o sözler ve beni kırdığı tüm o yollar arasında, bunu cebime koydu.

Son bir not.

Son bir veda.

Parmaklarım kağıdı buruşturuyor, sonra tekrar düzeltiyorum.

Ön koltukta, annem ve babam teyzemin planladığı Yılbaşı partisi hakkında konuşuyorlar, kızlarının arka koltukta sessizce parçalandığını fark etmeden.

Yılbaşı partisini konuşuyorlar, kızlarının arka koltukta sessizce parçalandığını fark etmiyorlar.

Notu dikkatlice katlayıp cebime geri koyuyorum. Sonra gözyaşlarımın akmasına izin veriyorum, dünya pencerenin önünden akıp giderken beni Ronan'dan uzaklara götürüyor.

Chapter Forty-Three

RONAN - 18 YAŞINDA

Onun ayak sesleri kaybolana kadar KIPIRDAMAM. O gidip beni yine yalnız bırakana kadar, ve onun burada olup olmadığını bile merak etmeden.

Belki de bunların hiçbiri
gerçek değildi. Hayır. *Hayır!*

Yumruğumu duvara vuruyorum. Elimde bir acı patlıyor, kemik tuğlaya çarparak mide bulandırıcı bir ses çıkarıyor. Ama bu, içimdeki ateşle ya da her nefes alışımında jilet yutuyormuşum gibi hissetmemle karşılaştırıldığında hiçbir şey. Dünya eğiliyor, kenarları bulanıklaşıyor, ben de duvara tekrar vuruyorum... ve tekrar. Duvarın yüzeyi kanla kaplanana ve elim de benimle ilgili her şey gibi parçalanana kadar.

Bacaklarım pes eder. Zemin hızla bana doğru gelir. Ona söylediğim her kelime kafamda tekrar tekrar yankılanır. Her biri en derin yarayı açmak için seçilmiş, beni nefret etmesini sağlamak ve beni kurtarılmaya değer biriymişim gibi bakmasını engellemek için tasarlanmıştı.

Sen çok yorucusun.

Yalan boğazımda yanıyor, safra ile karışıyor. O *asla* yorucu değildi. Boğulurken ciğerlerimdeki hava gibiydi. Karanlıkta kaybolduğumda beni eve götüren ışıktı.

Karanlıkta kaybolduğumda beni eve götüren ışık. Hayatta kalmaktan daha fazlasını istemenin nasıl bir his olduğunu unuttuğumda umut.

Kurtarıcı rolünü oynuyor.

Bir tane daha. Bu seferki kan ve utanç tadı var. Çünkü o hiçbir zaman rol yapmadı. Herkes beni görmezden geldiğinde, ya da yoksulluk sınırında yaşayan, onları rahatsız eden bir sorun olarak gördüklerinde, o daha derine baktı. Benim öldüğünü sandığım parçalarımı buldu. Beni, çatlaklarda ölen sıradan bir çocuktan daha fazlası olabileceğime inandırdı.

Sana ihtiyacım yok.

Bu, en acımasız yalandı. Çünkü ona ihtiyacım var. Nefes almaya, şiiire, hayatı sadece var olmaktan daha anlamlı kılan her şeye ihtiyacım var gibi. Ama bu yüzden gitmek zorunda kaldı. Bu yüzden benden nefret etmek zorunda.

Ve bu yüzden burada olup olanları izleyemiyor.

Cebimden hap şişesini çıkarırken sağlam elim titriyor. Bu, ilk sahte reçeteyi yazdığımdan beri aldığım üçüncü reçete ve çoğu çoktan bitti. Artık acıyı neredeyse hiç dindirmiyorlar. İki tablet, sonra üçüncü tableti çıkarıyorum, her dozda daha da uzaklaşan rahatlamayı kovalıyorum.

İlk reçeteyi taklit ettiğimi hatırlıyorum. Annemi izleyerek öğrendiğim aynı kalıba geri dönmenin ne kadar kolay olduğunu. İkincisini yazarken onun kullandığı aynı bahaneleri duyuyordum.

Bu farklı. Sadece acıyı dindirmek için. Tekrar nefes alabilene kadar. Sadece...

Ama "sadece" bir süre sonra "sadece bir tane daha" oldu. Sonra "sadece iki tane daha". Sonra şişenin hafiflediğini, acının daha da şiddetlendiğini ve utanç duygusunun damarlarımda daha da yoğunlaştığını izledim.

Bebeğim, bazen yardıma ihtiyacın olur. Annemin sesi kafamın içinde fısıldıyor. Bazen acı tek başına başa çıkılamayacak kadar fazla olur.

Bir anı, Dan'in yumruklarından daha sert vuruyor bana. Annem banyo zemininde, öksürükten dudaklarında kan ve kollarında izler var.

beni, on yaşımda, ona hapları saymasına yardım ediyorum. Son kez olacağına söz verirken sesi kırılıyor. Temizlenecek. İyileşecek. Yine benim annem olacak.

Şimdi kendime tutamayacağım sözler veren benim.
Hapların çok çabuk bitmesini izleyen kişi.

Kaçtığım ve asla olmayacağıma yemin ettiğim her şey haline gelen kişi.

Fabrika etrafımda dönüyor. Artık bunun ateş mi yoksa haplar mı olduğunu anlayamıyorum. Muhtemelen ikisi de. Yansımam pencerede yakalanıyor — boş gözler, gergin cilt, vücudumu sarsan hafif titremeler. Bana bakan kişiyi zar zor tanıyorum. Annemi ve yüzünde her zaman olan çaresizliği görüyorum.

Bu yüzden onunla yüzleşemedim. Bu yüzden bana dokunmasına izin veremedim.

Kusmak istiyorum, hapları vücudumdan atmam lazım. Bundan daha güçlü olmalıyım.

Bunun yerine, bir tane daha yutuyorum, çünkü Dan ve arkadaşlarının bana verdiği zarar çok büyük ve haplar birkaç dakika boyunca acıyı uyuşturuyor... ta ki döngü yeniden başlayana kadar.

Lily şehir dışına çıktığı için günleri takip etmek için bir nedenim yok. Bir gün iki güne dönüşüyor. Sonra üçe.

Göğsümdeki ıslak ses daha da kötüleşiyor. Her nefes bir öncekinden daha zor geliyor, hava hasarlı dokudan ılık geliyor. Dan'in dayaklarından kaynaklanan morluklar kaburgalarımın üzerine mor ve siyah tonlarda yayılmış, ama renk değişikliğinin tek nedeni bu değil. Kaburgalarım kırılmış ve eminim daha fazla hasar da vardır.

İşte bu yüzden haplara ihtiyacım var...

Haplar... Yeni yıl gelmeden reçeteyi tekrar yenilemem gerekiyor, ama denesem bile şehrin diğer ucundaki eczaneye gidebileceğimi sanmıyorum.

Yerde yatarken ve nefes almayı bırakacağım saati sayarken Lily'nin sesi bana eşlik ediyor. Bazen onun parfümünün kokusunu alabildiğimi sanıyorum. Bazen

hala burada olduğunu, bana inandığını ve kurtarılabileceğimi düşündüğünü sanıyorum.

Ama ben kurtarılamam. Artık kenar boşluklarına şiir yazamıyorum ve asla sahip olamayacağım bir gelecek hayal edemiyorum.

Artık onun ışığının kendisine dokunmasına izin veren ve bir an için onu hak ettiğini düşünen çocuk değilim.

Titrek parmağımla toprağa onun adını yazıyorum ve bu basit hareket bile vücuduma acı yayıyor. Ama kendimi zorlayarak yazıyorum, sonra siliyorum ve tekrar yazıyorum.

Bu benim itirafım, onun önemine dair gerçeğim.

Dördüncü veya beşinci gün, kan kusmaya başlıyorum. Kalın, koyu renkli pıhtılar yere sıcıyor. Bunun ilaçlardan mı yoksa iç kanamadan mı kaynaklandığını bilmiyorum. Hatta bir halüsinasyon bile olabilir, çünkü bazen annemi görüyorum, kolunda bir turnike ve damarına batırılmış bir iğne. Rick'in yumruğunun yüzüme doğru geldiğini görüyorum. Lily'nin gözlerinin parladığını görüyorum, benim döktüğüm gözyaşlarıyla parıltıyor.

Orada olması gereken gözyaşları. Bunu hatırlamalıyım. *Neyi hatırlamalıyım? Neden burada değil? Nereye gitti?*

Düşünmeye, hatırlamaya zorluyorum kendimi.

Sevdiği birinin ölümünü izlemekten daha iyisini hak ediyor. Onun hikayesinde bir hayalet olacağım. Yıllar sonra geriye dönüp bakacağı bir ibret hikayesi. Ağladığını görmeyeceği bir hayalet.

Daha fazla anı beni bombardımana tutuyor. Parmaklarım onun teninde şiir yazıyor. Karanlıkta ona Steinbeck'i yüksek sesle okuyorum. Sembolizm hakkında tartıştığımızda kahkahası. Vücudu benimkine kıvrılarak, önemli olan her yerde mükemmel bir şekilde uyum sağlıyordu.

Zamanın anlamı kayboluyor. Zamanın büyük bir kısmını kaybediyorum, gittiğimi hatırlamadığım yerlerde uyanıyorum. Göğsümdeki ıslak ses hırıltıya dönüşüyor. Artık her öksürdüğümde kan geliyor, avucumda parlak kırmızı bir leke bırakıyor, giysilerime sıcıyor. Artık görmezden gelemeyeceğim bir uyarı bu.

Ölüyorum.

İçimde, dayak yediğimden beri bunu biliyordum. Lily'yi göndermemin bir başka nedeni de buydu.

Vücudum parça parça çöküyor. Kendi kanımda boğuluyorum. Ateş, benden geriye kalanları yakıp kül ediyor. Yardımcı olması gereken haplar beni daha hızlı öldürüyor.

Bunu yapabileceğimi sanmıştım. Burada tek başıma ölmek ve terk edilmiş bir binada isimsiz bir kurban daha olmak. Ama şimdi zaman geldi ve bundan kaçmanın bir yolu yok, korkuyorum.

Ve yorgunum. Çok yorgunum.

Hap şişesi, artık neredeyse boşalmış halde, yerden bana alaycı bir şekilde bakıyor. Geçen haftayı her şeyi uyuşturmaya çalışarak geçirdim. Acıyı. Suçluluk duygusunu. Hayatımdaki en güzel şeyi mahvettiğimi bilmeyi.

Ve hala anılar geliyor.

Acil servisteki annem. Kollarındaki tüpler. Temizleneceğine söz verirken zayıf sesi.

On iki yaşındaki ben, ona inanıyorum çünkü başka bir seçenekle yüzleşmek çok zor.

Anne, aynı durum, iki yıl sonra, sadece bu sefer banyo zemininde aşırı dozda uyuşturucu almış, ağzından köpükler saçıyor. Acil tıp teknisyenleri bağırıyor. Polis Rick'i götürüyor... ve ben, fark edilmeden, sırt çantama giysilerimi tikiştiriyor, annemin çantasındaki az miktardaki parayı alıyor ve kimse görmeden kapıdan sığıyorum.

Burada ölemem.

Kısa bir anlık açıklıkta, ne yapmam gerektiğini biliyorum.

Şişeyi kapıp kendimi fabrikadan dışarı atıyorum.

Her adım vücudumda şok dalgaları yaratıyor. Beni onunla oturmaya ikna ettiği lokantayı, kitaplık raflarında saklandığımız kütüphaneyi, sonsuza kadar unutamayacağım yerleri geçiyorum.

Yürüyüş sonsuza kadar sürer. Görüşüm bir tünele daralır, kenarları lekeli ve karanlıktır. Sokak lambaları birbirine karışır, suluboya boyaları birbirine karışır. Tökezlerim, duvara tutunurum, sonra kendimi zorlayarak yürümeye devam ederim.

Tüm bu süre boyunca aklımda tek bir şey var.

Feldman'ın dükkanı. Kameralar, alarmlar, aylarca öğrenmek için uğraştığım tüm o şeyler var.

Ayaklarım yolu biliyor. Onun hatırası bana eşlik ediyor. Yapmam gereken şey, bedenim çökmek istediğinde beni ayakta tutuyor.

Beni bulduklarında ne düşüneceklerini biliyorum. Bir sonraki dozunu almak için hırsızlık yapan başka bir keş. Yanlış seçimi yapan başka bir çocuk. Herkesin tahmin ettiği gibi biten başka bir hikaye.

Gerçeği görmeyecekler.

Bu hırsızlık, uyuşturucu ya da raporlarına yazacakları diğer şeyler ile ilgili değil. Bu, bu hikayenin daha önce nasıl sonuçlandığını görmüş bir çocukla ilgili. Sonunun nasıl biteceğini bilen ve farklı bir son seçmek için son bir çaresiz şans vermek isteyen bir çocukla ilgili.

Kilit kolay. Ses çıkarıyorum. Hatalar yapıyorum. Kapı koluyla uğraşıyorum. Eşikte takılıp bir teşhir rafına çarpıyorum. Kutular yere saçılıyor. Uykumda bile kaçınmayı bildiğim tüm alarmları çalıştırıyorum.

Ve uzaktan siren sesleri duyuyorum.

Yere çöküyorum, başım tezgaha yaslanıyor ve dört tane hapi çıkarıp kuru olarak yutuyorum. Boğazıma takılıyorlar, beni boğuyorlar ama zorla yutuyorum.

Sirenler daha da yükseliyor. *Yaklaşıyor.*

Gözlerimi kapatıp Lily'yi ve cebine bıraktığım notu düşünüyorum. Veda notunda saklı olan gerçeğim.

Kırmızı ve mavi ışıklar pencerelerden içeri giriyor, göz kapaklarımın arkasından görülebiliyor. Araba kapıları çarpıyor. Ayak sesleri yaklaşıyor. Sesler, kulaklarımda çınlayan seslerden dolayı zar zor duyabildiğim emirler haykırıyor.

Olduğum yerde kalıyorum. Karşı koymuyorum, kaçmıyorum. İstesem bile kaçamazdım. Konuşmaya zahmet etmiyorum. Zaten sesim yok, kan öksürmekten bozuldu.

Sadece bana kalanları görmelerine izin veriyorum ve benim yapamadıklarımı yapmalarına izin veriyorum.

Eller beni yakalıyor, sert ama acımasız değil. Biri nabzımı kontrol ediyor ve ambulans çağırıyor. Başka biri bana haklarımı okuyor, ama kelimeler bozuk ve anlamsız.

Beni dışarı sürüklemekten önce gördüğüm son şey, beyaz karo zemine kanımla yazılmış onun adı.

Lily.

Bazı hikayelerin mutlu sonu olmaz. Ama belki bazı sonlar, diğer hikayelerin daha iyi bir yol bulmasına yardımcı olur.

Belki bir gün beni affeder. Belki anlar.

Belki beni unuttur.

Beni ambulansa bindirirken sirenler çalmaya başlar ve her şey karanlığa gömülür.

Chapter Forty-Four

LILY

MARKETİN kapıları sessiz bir tıslama sesiyle açılır ve ben kendimi zorlayarak içeri girerim. Muhtemelen yönetim kurulu toplantısı bitene kadar beklemeliydim, ama mutfağım boş ve sonsuza kadar dairemde saklanamam. Bir sepet alıp başımı eğik tutarak, diğer müşterilerden kaçınmaya çalışarak reyonlar arasında dolaşıyorum. Yeterince sessiz kalır ve kimseyle göz teması kurmazsam, umarım beni rahat bırakırlar.

Bu boş bir umut, çünkü burası küçük bir kasaba ve herkes burada olan biten her şeyi bilir.

Ben geçince konuşmalar kesiliyor, ancak ben yeterince uzaklaşıp sözleri duyamayacak kadar uzaklaştığımda fısıltılarla devam ediyor, sadece seslerini duyabiliyorum. Kate'in annesi beni taze meyve reyonunda görüyor ve arabasını geri çevirip, sanki benim varlığım onu kirletebilirmiş gibi uzaklaşıyor.

Bu düşünce beni sessizce güldürüyor. Kendi kızının yaptıklarını düşününce, bu ikiyüzlülük çok bariz.

Bunun beni etkilemesine izin vermemeye çalışıyorum ve satın almam gereken temel ihtiyaçlar listesine odaklanıyorum.

Ekmek. Kahve. En az birkaç gün yetecek kadar yiyecek. Her bir ürün, her şey parçalanıyor olsa bile hayatın devam ettiğini hatırlatıyor.

"Peki." Beverly Walsh'ın sesi sessizliği bozdu. "*Senin* halka açık bir yerde görüneceğini hiç beklemiyordum."

Midem düğümlenir, ama arkamı dönmem.

"Söylemeliyim ki." Sesinde yapay bir endişe var. "İşinin gereği olarak, *onunla* tekrar ilişki kurman pek akıllıca değil."

Tehdit hiç de ince değil. Elimi titretmemek için kendimi zorluyorum ve ona cevap vermemeye karar veriyorum. Onun istediği de bu. Ona bu zevki yaşatma.

"Okul yönetimi öğretmenlerimizin davranışlarını çok ciddiye alıyor." Her kelime dikkatlice nişan alınmış bir ok gibidir. "*Özellikle* de etkilenmeye açık genç zihinlerle çalışanların."

"Bu konuşmayı aynanın önünde mi çalıştın, Beverly?" Tamam, görünüşe göre sessiz kalmayacağım. "Yoksa kendini beğenmişliğin hiç çaba gerektirmiyor mu?"

Dilini şaklattı. "Ne düşmanlık ama. Gerçi, ilişkilerin göz önüne alındığında, bu beklenen bir şey sanırım."

Ona dönerek, öfkem tüm özdenetimimi yok etti. "Sen benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun. Onun hakkında *da*."

"Öyle mi?" Gülümsemesi keskin. "Güpegündüz şiddeti teşvik eden birinin çocukların yanında güvenilir olup olmadığını sorgulayacak kadar biliyorum."

"Olan bu değildi, bunu sen de biliyorsun."

"Öyle mi?" Mükemmel şekillendirilmiş kaşlarından biri yükselir. "Bütün kasaba Wilson'ın dükkanının önünde olanları gördü. Tıpkı kokteyl barının önünde yaptığın küçük... gösteriyi gördükleri gibi." Dudakları acımasız bir gülümsemeye bükülür. "Söylesene Bayan Gladwin, o çocuklara sonuçlar, yargı ve ahlak hakkında ne öğretiyorsun?"

Sinirlerimi zorlukla kontrol etmeyi başardığım hakimiyetim paramparça oldu.

"Gerçekten ahlak hakkında konuşmak mı istiyorsun? Tamam. Neden bu kasabada kimin kurtuluşu hak ettiğine karar vermek için yıllarını harcadığından bahsetmiyoruz? Ya da okul yönetim kurulundaki konumunu silah olarak kullanmandan? Aslında, neden o kuruldasın ki? Artık okul çağında çocuğun yok. Orada olman için hiçbir neden yok." Dudakları açıldığında elimi sallıyorum. "Cevap verme zahmetine girme. Cevabı biliyorum. Tanrı kompleksini beslediği için hayatları mahvetmekten zevk alıyorsun."

Yanakları kızarır, kızarıklık yakasından yukarı doğru yayılır.

"Ben

Topluluğumuzu *koruyorum*."

Ben burun kıvırıyorum. "Sen kendi egondan başka hiçbir şeyi korumuyorsun." Yıllardır içimde biriktirdiğim tüm öfke ve acı bir anda dışarı çıkıyor. Sesim yükseliyor, koridorda yankılanıyor. "O on yedi yaşında ve evsizken senin koruman neredeydi? Terk edilmiş binalarda uyurken? Açlıktan ölürken? O zaman kimseyi korumak umurunda değildi. Sen sadece görünüşe önem veriyordun. Tıpkı şimdi olduğu gibi."

"Bu ne cüret!"

"Hayır! *Sen* nasıl cüret *edersin*?" Titriyorum, adrenalin vücudumu kaplıyor. "Bin dolarlık ayakkabılarınla orada durmuş, açlık ve soğğun ne demek olduğunu hiç bilmeden insanların hayatları hakkında yargıda bulunuyorsun. Boğulan birini kaybetmenin ya da bu kasabanın seçici ahlakının en çok yardıma ihtiyacı olan insanları nasıl mahvettiğini izlemenin ne demek olduğunu hiç bilmiyorsun."

Beverly ağzını açıyor, ama konuşmadan başka bir ses araya giriyor.

"Bir sorun mu var?"

Ronan.

Beverly'ye o kadar odaklanmışım ki, onun yaklaştığını duymadım. Ama işte burada, yanımda duruyor ve zar zor gizlediği şiddeti yayıyor. Beverly'nin gözleri kısılır.

"Peki." Dudakları inceldi. "Sanırım bu, senin yargı gücünle ilgili düşüncemi doğruluyor."

Kaçmam, ondan ve onun ikiyüzlü saçmalıklarıyla zehirlenmiş havadan uzaklaşmam gerekiyor. Uzaklaşıyorum.

"Lily." Ronan'ın sesi, koridorda aceleyle yürürken beni takip ediyor. "Bekle."

Onu görmezden gelirim, sepetimi en yakın rafa bırakıp dışarı çıkana kadar yürümeye devam ederim. O bana yetişmeden arabama ulaşırım, ama anahtarı kilide yeterince hızlı sokamam. Parmakları kolumu kavrar ve beni kendine doğru çevirir.

"Çekil üstümden!"

"Hayır." Tutuşu gevşer, ama bırakmaz. "Bu sefer olmaz."

"Yeterince zarar vermedin mi?" Kolumu çekip kurtarıyorum, dokunduğu yerlerde cildim yanıyor. "Yoksa sonuçlarını izlemeye ve hayatımı gerçek zamanlı olarak ne kadar tamamen mahvedebileceğini görmeye mi geldin?"

Çenesi çatırdadı, kasları seğirdi. "Bu adil değil."

"Adil mi?" Yüksek ve tiz bir sesle güldüm. Bu hareket dudaklarımdan bir acı dalgası geçirdi ve dikişlerimi çekti. "Adil olmaktan mı bahsetmek istiyorsun? İşimi kaybetmek üzereyim. Yıllarca çalışıp inşa ettiğim her şeyi. Ve *sen* orada durup bana neyin adil olduğunu söylemeye cüret ediyorsun?"

"Senin için bunu hiç istemedim..."

"O zaman ne istiyordun, Ronan? Çünkü ben kesinlikle bilmiyorum!" Gözlerimin arkasında yaşlar yanıyor ve bundan nefret ediyorum. Onun bunları görebilmesinden nefret ediyorum. Bunca zaman sonra *hala* benim üzerimde bu kadar etkisi olmasından nefret ediyorum. "Hiç bilemedim. Ne istediğini anlamam için bana hiç şans vermedin. Sakladığın gerçeği kaldıramayacağımı ikimiz için de sen karar verdin."

"Çünkü *you couldn't* handle it." He steps closer, gerginliği dalgalar halinde yayılıyor. "Benim kendimi yok etmemi, benim..."

"Neye dönüştüğümü?" Sesimdeki zayıflığı nefret ediyorum. "Bana deneme şansını bile vermedin. Sadece kapattın"

ve beni uzaklaştırdın. Aramızdaki her şeyin anlamsız olduğunu düşünmeme neden oldun. Tebrikler. İstediğini elde ettin Ronan."

"Gerçekten istediğim şeyin bu olduğunu mu düşünüyorsun?" O bir adım daha atar, ben de arabama çarpına kadar geri çekilirim. Metal sırtımı soğuk bir şekilde sarar. "Sana zarar vermekten zevk aldığımı mı düşünüyorsun?"

"Yapma!" Ellerimi göğsüne vurup onu itiyorum. O kıpırdamıyor. Bu beni daha da kızdırıyor. "Beni koruyormuş gibi davranma. *Kendini* koruyordun. Çünkü sen böyle yaparsın, değil mi? Kaçarsın. Saklanırsın. Ve seni umursamaya cesaret eden herkesi uzaklaştırırsın."

"Yapmam gerekeni yaptım. Bunun için özür dilemeyeceğim."

"Hayır!" Onu tekrar itiyorum, daha sert, avuç içlerim çarpmanın acısıyla yanıyor. . "Kolay olanı yaptın... *güvenli olanı*. Çünkü, Tanrı korusun, birini hayatına alıp, kurduğun duvarların ötesini görmesine izin verdin."

"*Kolay mı?*" Bu sefer gülme sırası onda, keskin ve kırılğan bir gülüş. "Sence bunların hiçbirisi kolay mıydı? Gitmen gerekirken benden vazgeçmeyi reddetmeni izlemek? Beni düzeltmeye çalışmanı izlemek?"

"Seni *düzeltilmek* istemedim!" Sözler boğazımdan kopar. "Anlamıyor musun? Seni *sevmek* istedim! Ama sen..."

Sıcak eller yanaklarımın üzerine konuyor ve ağzı ağzıma değiyor. Dudaklarımdan bir acı geçiyor ama diğer duyuların fırtınası onu bir kenara itiyor. Öpücük nazik değil, çaresizlik ve öfke dolu, yıllarca söylenmemiş sözler dolu. Parmakları saçlarıma dolanıyor, başımı geriye eğiyor ve dili ağzıma giriyor. Ellerim göğsünden omuzlarına kayıyor, tırnaklarım gömleğinin üzerinden derisine batıyor. Onu uzaklaştırmaya mı yoksa yaklaştırmaya mı çalıştığımı bilmiyorum.

O, kahve, öfke ve yıllardır özlemediğimi iddia ettiğim her şeyin tadını taşıyor. O yaklaşırken sırtım arabaya daha sert baskı yapıyor, bir eli kalçama düşerken

kalçama inerken, diğer elini saçlarımın derinliklerine gömüyor. Yarı protesto, yarı ihtiyaç olan bir ses çıkıyor ağzımdan ve o bunu yutuyor, bana daha sert, *daha derin* öpüyor, sanki az önce ona fırlattığım her kelimeyi çalmak istercesine.

Dudaklarımdaki baskı dikişleri çekiyor ve keskin acı beni kendime getiriyor.

Kendimi ondan
uzaklaştırıyorum.

"Yapma!" "Phare."

"Hayır!" Sesim yine kırılır. "Bana öyle seslenemezsin. Ve *kesinlikle* beni öyle öpemezsin, bana dokunma hakkın varmış gibi davranamazsın. Bana..." Yanaklarımdan akan gözyaşlarını öfkeyle silerim.

"Hiçbir zaman istemekten vazgeçmedim." Onun sözlerini neredeyse duyamıyorum, o kadar sessiz söylüyor ki. "Seni istemekten hiçbir zaman vazgeçmedim."

"O zaman neden beni gönderdin?" Soruyorum, kendimi tutamıyorum.

Kirpikleri aşağı inerek gözlerini örter. "Çünkü kurtarılmak istemeyen birini kurtarmaya çalışmanı izleyemedim."

"Bu senin karar vereceğin bir şey değildi."

"Tek seçeneğim buydu!" Sesi yükselir ve otoparkta bulunanlar bize doğru başlarını çevirir. "Boğuluyordum, Lily. Ve sen bana hak etmediğim can simidi atmaya devam ettin."

"Aşk budur!" Onu tekrar itiyorum, gözyaşlarım daha hızlı akıyor. "Acı verse bile yanında olmak. Karşı taraf kendisi için savaşmadığında savaşmak. Bu..."

"Sevdiğin birinin kendini yok etmesini izlemek mi?" Kahkahası alçak ve acıydı. "Gerçekten yapmak istediğin bu muydu, Lily?"

"Beni hayatına sokmanı istedim. Senin başa çıkmakta zorlandığın sorunları halledebilecek kadar güçlü olduğuma inanmanı istedim. İstemiştim..." Sesim titriyor ve titrek bir nefes almak için duraklıyorum. "Seni sevmenin bir hata olmadığına inanmanı istedim."

Bana bakıyor, sonra derin bir nefes alırken göğsü avucumun altında hareket ediyor. "Ölüyordum, Lily."

Sesi artık sessiz. "Ölüyordum ve senin bunu görmene izin veremezdim."

Bu sözler içimde bir şeyler karıştırdı. Lanet olası bir metafor daha. Beni uzaklaştırdığını mazur göstermek için başka bir yol.

"Bu yüzden benim seni yok oluşunu izlememi ve senin için hiçbir şey ifade etmediğimi düşünmemi mi sağladın? Bu daha iyi bir seçenek miydi?"

"Bildiğim tek yol buydu..."

"Hayır!" Arabanın kapısını açtım. "Seninle bunu bir daha yapamam."

"Lily, bekle."

"*Hayır.*" Sürücü koltuğuna kayıyorum, tüm vücudum titriyor. Dudaklarım zonkluyor. Eminim dikişlerim açılmıştır. Ama aynaya bakmak için zaman harcamak istemiyorum. "Benden uzak dur Ronan. Ciddiyim. Sadece... uzak dur."

Bu sefer arabayla uzaklaşırken dikiz aynasına bakmıyorum. Bakamıyorum. Çünkü bakarsam, kalbimde kalan parçaları da yok edebilirim.

Chapter Forty-Five

RONAN

O arabayla uzaklaştıktan sonra arabama bindiğimi hatırlamıyorum. Anahtarı çevirdiğimi ya da otoparktan çıktığımı hatırlamıyorum. Ellerim hareketleri yaparken — vites, fren, gaz — zihnim onun sözlerini tekrarlıyor.

Beni içeri almanı istedim.

Yeterince güçlü olduğuma inanmanı istedim.

Seni sevmenin bir hata olmadığına inanmanı istedim.

Dudaklarının tadı hala dilimde, kesikten akan kanın bakır tadı ile karışmış. Ağzım yanıyor. Vücudunun benimkine değdiği anın hatırası derimde yanıyor, atlatamadığım bir ateş gibi.

Yönüm ve amacım olmadan sürerim, ta ki eski fabrika önümde belirene kadar. Eskiden olduğum her şeyin, kaybettiğim her şeyin, attığım her şeyin anıtı. Neredeyse öldüğüm tuğla ve çelikten yapılmış boş iskelet, tam da hatırladığım gibi duruyor, eskiden olduğum kişinin ölümünü simgeleyen bir mezar taşı gibi.

Burada olmamalıyım.

Ama yine de arabayı park edip dışarı çıkıyorum, ayaklarım beni ileriye götürüyor, inkar edemediğim bir çekim gücüyle. Kapıyı ittiğimde gıcırıyor, paslanmış menteşeler harekete direniyor,

yedi yıl önce bu yer benim tek sığınağımken, tek evimken olduğundan daha yüksek sesle. Benim neye dönüştüğümün sessiz tanığı.

İçeride, gölgeler çökmekte olan betonun üzerine uzanıyor, her köşe yıllardır unutmaya çalıştığım anıları barındırıyor. İlk olarak havanın kalın ve bayat kokusu, toz ve çürüme tadı burnuma çarpıyor. Sıcaklık aniden düşüyor, dışarıdan daha soğuk.

Vücudum burayı tanıyor. Zihnimin silmeye çalıştığı şekilde hatırlıyor. Omuzlarım soğuktan otomatik olarak kamburlaşıyor. Nefesim sığlaşıyor. Parmaklarım seğiriyor, unutmamış sinirlerimde hayalet ağırlar dolaşıyor.

Kırık camlar botlarımın altında çıtırdıyor. Eskiden boş olan duvarlar grafitilerle kaplı, daha önce burada olmayan yazılar ve küfürler. Ama düzen değişmemiş, gölgeler hala aynı şekilde düşüyor.

Kaç gece burada, çalıntı battaniyelerin altında titreyerek, sabaha kadar nefeslerimi sayarak geçirdim?

İleride, eski ofis beni bekliyor. Bir süreliğine benim tüm dünyam. Güneş ışığı kırık pencerelerden süzülerek zemine desenler çiziyor. Acı ve açlık damarlarımı kemirirken titrek parmaklarımla çizdiğim desenlerin aynısı.

Her adımda anılar daha hızlı geliyor, beni dengesizleştiren dalgalar halinde üzerime çöküyor.

Lily beni ilk kez burada bulduğunda, ateşten yanıyordum, vücudum saklamaya çalıştığım her sırrı ele veriyordu. Alnıma koyduğu serin elleri. Gözlerindeki endişe. Dudaklarımın arasına Tylenol'ü zorla sokarken, teselli edici sözler fısıldaması.

Ellerim titreyerek, ona yüksek sesle söylemeye cesaret edemediğim her şeyi anlatmaya çalışarak, onun tenine şiirler yazdım. Hissettiğim ama ona söylemeye çok korktuğum her şeyi.

İlk seferinde, hak etmediğim bir şeyi bana verdiğinde, vücudu benimkinin altında sıcak ve istekliydi. Tadı...

Onun teni. Ona dokunduğumda çıkardığı sesler. Sonrasında bana bakışları, sanki ona dünyayı vermişim gibi, oysa gerçekte tam tersiydi.

Ofis alanının eşiğinde duruyorum. Sigara izmaritleri ve kırık camlar artık zemini kaplıyor. Boş şişeler. Fast food ambalajları. Bu anıların evinde sığınak arayan, buradan geçen diğerlerinin izleri.

Parmaklarım, Lily bana güneş enerjili bir fener getirene kadar ay ışığında kitap okuduğum, yaslandığım duvarı okşuyor. Hatırladığım kadar soğuk ve avucuma sert geliyor. Her nefesimde havaya buhar bulutları yükseliyor. Hala nefes aldığımı, hala beni bırakmayan hayaletlerin peşinde olduğumu gösteren görünür bir kanıt.

Hayali kan tadı ağzımı dolduruyor. Hapların acı tadı dilimde bir anı olarak kalmış. Her şey bir anda geri geliyor, o kadar canlı ki, sanki yeniden yaşıyormuş gibi hissedebiliyorum.

Kutum burada olmalı. Gevşek tuğlanın arkasındaki boşluğa saklanmış, güvenliği için plastiğe sarılmış. Günlüklerim. Kitaplarım. Onun hakkında yazdığım her kelime. Yanımda götüremeyeceğim her parçam.

Duvara doğru ilerliyorum, parmaklarım tanıdık çatlağı buluyor. Onu yerinden çıkarırken kalbim deli gibi atıyor, ama içeri uzandığımda parmaklarım boşluktan başka bir şey bulamıyor.

Hayır.

Midem düğümleniyor. O kutu, burada var olduğumu kanıtlayan tek şeydi. Tuğlaları parçalıyorum, parmaklarımın derisini sıyrıyorum, tırnaklarımı kırıyorum.

Burada olmalı. Yazdığım ve hissettiğim her şey. Geride bıraktığım ruhumun her parçası. Kenarlarına kazınmış şiirler, ona hiç vermediğim notlar. Bana aldığı "*Gazap Üzümleri*"nin kopyası, sayfaları benim düşüncelerimle dolu. Terk edilmiş bir binada ölen bir keşten daha fazlası olduğumun kanıtı.

Ama alan boş. Toz ve örümcek ağları var, ama başka hiçbir şey yok.

Boğazımdan acı ve vahşi bir ses çıkar.

"Siktir." Kelime kelime dışarı çıkıyor kırık
"Siktir. Siktir.

Siktir."

Boşluğa bakıyorum, kutunun ortaya çıkmasını diliyorum, ama yok. *Gerçekten* yok. Biri onu bulmuş, almış ya da atmış olmalı. Ya da belki plastik bozulmuş ve içindeki her şey hamur ve küf haline gelmiştir.

Nasıl olduğu önemli değil. Gitmiş.

Yere çöküyorum, ellerimle yere bastırıyorum. Kırık cam parçaları avucumu kesiyor ama umurumda değil.

Yırtık pırtık battaniye kalıntıları hala bir köşede duruyor. Gözüme takılıyorlar ve içlerinden birinin ona ait olduğunu fark edince kalbim sıkışıyor. Beni hasta bulduğu gece bıraktığı yumuşak mavi bir polar. Yığının üzerine sürünerek yaklaşıyorum, parmaklarım çürümüş kumaşa batıyor. Elimde parçalanıyor, yok oluyor.

Hayatımdaki her şey gibi.

Duvara yaslanıp, eskiden uyuduğum, onu beklediğim tam o noktada oturuyorum, daha fazla anı akın ediyor, beni boğmak üzere.

Hiç geçmeyen açlık, içimi kemiriyordu, ta ki yemek uzak bir rüya haline gelene kadar. Mide krampları. Titreyen eller. Avucumu kaburgalarımın bastırıp her birini sayardım.

O kadar derine yerleşen soğuktan ki, hiçbir şey ona dokunamazdı. Dişlerim takırdayacak kadar titriyordum. Parmaklarım ve ayak parmaklarım uyuşmuştu. Isınmak için çaresizce arayış içindeydim.

Bana yemek getirdiğinde ateşten daha sıcak yakan utanç. Nazik elleriyle bana dokunduğunda.

Yoksunluğun verdiği his. Durmak bilmeyen mide bulantısı. Kontrolü ele geçirmek için savaştan ateş ve titreme. Vücudum parçalanırken gözlerimin arkasında dans eden şeytanlar.

Onu ilk kez öptüğümde çıkardığı sesler.

Göğsüm, ciğerlerimi tam olarak doldurmayan nefeslerle inip kalkıyor. Neden buraya geldiğimi bilmiyorum. Ne bulacağımı sanmıştım

Bulacağımı sandım? Kapanış mı? Cevaplar mı? Değiştiğime dair bir tür kanıt mı?

Ama değişmedim. Hâlâ kaçıyorum. Hâlâ kimsenin ihtiyacı olabilecek kadar zarar görmüş durumdayım.

Kutunun kaybolması bir işaret gibi geliyor. Evren tüm kanıtları silip, onu çaresizce seven halimin aslında hiç var olmadığını söylüyor.

Buradan çıkıp Edwards'ın evine dönmeli, kendimi içeri kilitlemeli ve onun istediği gibi ondan uzak durmalıyım. Ama kendimi hareket ettiremiyorum.

Orada ne kadar oturduğumu bilmiyorum. Dakikalar mı? Belki saatler?

Onun cebine bıraktığım notu düşünüyorum.

Bazı hikayelerin mutlu sonu olmaz, Phare. Bazı insanlar kurtarılmak için yaratılmamıştır. Bu enkazı eve götürmek için ışığını boşa harcamayın.

Bu sözler zihnime kazındı. Onları yazarken her kelimesinde ciddi dim. Hala da öyleyim.

Öyleyse neden geri döndüm? Neden evi ve mirası almayı kabul ettim? Neden her şeyi daha da kötüleştireceğini bildiğim halde o ara sokakta, otoparkta onu öptüm?

Bunun cevabını biliyorum. Çünkü ben bencilim. Onu mahvedeceğimi bilsem bile, ondan uzak duramıyorum. Çünkü benim bir parçam, kenar boşluklarına şiir yazan ve asla sahip olamayacağım bir gelecek hayal eden parçam, hala onun beni kurtarabileceğine inanıyor.

Ama kurtaramaz. Kimse kurtaramaz.

Dönüşümün bir noktasında, bir ses duyulur. Bir araba kapısının çarpma sesi.

Benim vücudum gerginleşir, her kas kilitleniyor sıkışıyor. Ayak sesleri koridorda yankılanıyor.

O ayak seslerini *tanıyorum*. Zaman ve mesafe onu silemediği şekilde onu tanıyorum.

Kapıda belirir ve bir hayalet gibi orada durur. Bir anı.

Ama o bir halüsinasyon değil. O gerçek ve burada.

Gözleri beni yerde, kırık camlar ve çürümüş kumaşlarla çevrili, ellerimde kanla bulur. Bir an için, kendimi onun gözlerinde yansıtılmış olarak görürüm. Olduğum adam değil, eskiden olduğum çocuk.

"Ne demek ölüyordun?"

Chapter Forty-Six

LILY

ÖLÜYORDUM, *Lily*.

Marketin otoparkından uzaklaşırken bu sözler kafamdan çıkmıyor. Onları görmezden gelmeye çalışıyorum. Eve gidip yarınki okul yönetim kurulu toplantısında ne yapacağıma karar vermem gerekiyor. Kalbimin geri kalanını paramparça eden adamın anılarına kendimi kaptırmak yerine, kariyerimi kurtarmaya odaklanmalıyım.

Ama onun sözleri beni rahat bırakmıyor.

Ölüyordum, Lily.

Her şeyin parçalanmasından önce onu son gördüğüm anın görüntüsü zihnimde canlanıyor. O gece fabrikada ona bir haftalığına şehirden ayrılacağımı söylediğimde. Orada duruşu, sesi soğuk ve acımasızdı.

Frenlere basıyorum, arabam caddenin ortasında gıcırdayarak duruyor. Arkamdaki araba kornaya basıyor, yoldan sapıyor, sürücü pencereden küfürler yağıdırıyor. Onu görmezden geliyorum.

Çünkü o geceyi yepyeni bir açıdan görüyorum.

Ellerindeki titremeyi ceplerine sokarak saklamıştı. Aralık ayının soğuşuna rağmen alnındaki ter. Hafifçe sallanışı. Mesafesini koruyuşu.

Onun yorgun olduğunu, korktuğu için beni uzaklaştırdığını düşünmüştüm. Ama başka bir şey daha vardı. O zamanlar anlamlandıramadığım gözlerindeki bakış. Ve şimdi, o anıyı yetişkin gözleriyle geriye dönüp baktığımda, bunu açıkça görebiliyorum. O sadece benden ayrılmıyordu, veda ediyordu.

Gerçek dalgalar halinde üzerime çöküyor, her biri beni daha da derine çekiyor. Otoparkta mecazi olarak konuşmuyordu. Duygusal acıdan veya kaybolmuş hissetmekten bahsetmiyordu. Bana gerçeği söylüyordu.

O, kelimenin tam anlamıyla ölüyordu.

Arabalar etrafımda dönmeye devam ediyor, kornalar çalıyor. Ellerim direksiyonda titriyor. Görüşüm kenarlarda bulanıklaşıyor ve odaklanmak için gözlerimi kuvvetlice kırpmam gerekiyor.

Derin bir nefes alıp, gaz pedalına hafifçe basarak yolun kenarına çekiyorum, bir kaza yapmadan önce, bu gerçeklerin beni parçalamasına engel olmaya çalışıyorum.

Orada oturuyorum, motor çalışıyor, nefesim kısa ve sık. Her nefes verişimde ön cam buğulanıyor.

Ölmek.

Bu kelime kafamda tekrar tekrar yankılanıyor ve her yankılandığında, başka bir parça yerine oturuyor. Başka bir anı bakış açımı değiştiriyor. Geçen hafta bana dokunmama izin vermemesi. Ziyaret edememem için uydurduğu bahaneler. Eskiden buluştuğumuz kütüphaneye gelmeyi bırakması.

Benden sıkıldığını düşünmüştüm, ama şimdi bunun hiç de öyle olmadığını düşünüyorum.

Saklanıyordu.

Bunca yıl... Üniversiteye gittim. Öğretmen oldum. Onu hatırlatan çocuklara yardım etmeye çalıştım. Ve şimdi...

Şimdi o dönemle ilgili hiçbir şeyi anladığımdan emin değilim.

Ya o gece bana gösterdiği acımasızlık hiç de acımasızlık değil, çaresizlikti? Ya beni incitmek için

beni incitmek için değil, onu

...

Boğazım düğümleniyor. Bu düşünceyi tamamlayamıyorum. O haftanın nasıl geçtiğini düşünmek istemiyorum. Kalsaydım ve yalanlarını görseydim ne olurdu?

Bir fark yaratır mıydı?

Ne kadar kötüydü? Ne kadar yaklaştı? Ve neden... *neden* beni uzaklaştırmamanın, yardım etmeme izin vermekten daha iyi olduğunu düşündü?

Öfke beni hazırlıksız yakaladı. Beni koruduğunu düşünüyorsa, o zaman benim seçim hakkımı elimden aldı. Benim neye katlanabileceğimi ve katlanamayacağımı ikimiz adına o karar verdi. Şimdi de aynı şeyi yapıyor. Hâlâ sır saklıyor ve benim öğrenmeme izin verdiği gerçekleri o belirliyor.

Kendimi nefes almaya zorluyorum. Sonra bir nefes daha. Arabayı tekrar vitese takıp sürmeye başladığımda ellerim hala titriyor, öğleden sonra trafiğine yavaşça giriyorum. Ana caddeden geçmek yerine arka yolları kullanıyorum. Böylece kariyerimin sona erebileceği okulun önünden geçmek zorunda kalmayacağım ve muhtemelen kasabada benim uzaklaştırma kararımıla ilgili dedikodular yaymaya başlamış olan insanların yüzlerini görmek zorunda kalmayacağım.

Ve sonra nerede olduğumu fark ediyorum. Eski fabrika önümde beliriyor, pencereleri öğleden sonra gökyüzüne karşı karanlık. Ve orada, eskiden arabamı bıraktığım gölgelerde park etmiş

Ronan'ın Honda'sı duruyor.

Kalbim bir an durur, sonra hızla atmaya başlar.

Neden burada? Aramızdaki her şeyin başladığı yerde. Her şeyin bittiği yerde. Neredeyse...

Yirmi dakikadan az bir süre önce benden uzak durmasını söyledim. Ondan uzaklaştım. Hayatıma devam edebilmek için kalbimin etrafındaki duvarları yeniden inşa etmem gerekiyor.

Ama o anda bunların hiçbirisi önemli değil ve bu, arabamı onun arabasının yanına çekip motoru kapatmamı engellemiyor. Şimdi oradan ayrılırsam, hayatımın geri kalanını

o hafta gerçekten ne olduğunu anlamaya çalışarak geçireceğim. Hiç sormaya fırsat bulamadığım soruların cevaplarını asla alamayacağım.

Parmaklarım direksiyonu daha sıkı kavrar, derin bir nefes alırım, sonra kendimi zorlayarak kapıyı açar ve soğuk havaya adım atarım.

Oraya girmek, beni daha da incitecek şeyler duymayı göze almak anlamına geliyor ama oraya girmemek, sonsuza kadar bir sonuca ulaşmadan yaşamak anlamına geliyor.

Girişe doğru ilerlerken, son yedi yıldır burayı geçmemek için özel bir çaba gösterdiğimi fark ettim. Şimdi nedenini anlıyorum. Bir parçam, burayı görmeden, iyileştiğini kendime inandırdığım eski yaraları yeniden açmayacağımı biliyordu.

Yabani otlar zemindeki çatlaklardan çıkıyor ve ben dikkatlice adımlarımı atarak, onun kendi odası olarak gördüğü odaya doğru ilerliyorum. Düşünmemeye çalışıyorum. Anlama ihtiyacım dışında hiçbir şeyin beni ele geçirmesine izin vermek istemiyorum.

Odanın kapısına vardığımda duruyorum.

Ronan, eskiden oturduğu duvarın yanındaki yerde yatıyor. Elleri yere bastırılmış, parmakları genişçe açılmış. Omuzları o kadar öne eğilmiş ki omurgası kıvrılmış. Başı eğik, yüzü gizlenmiş.

Ama nefesimi kesen şey onun elleri. Ellerinden kan akıyor. Yaralı ve sıyrılmış, parmak uçları kan ve kirle kaplı.

Bir an için zaman atlıyor ve şu anki hali, eskiden olduğu çocukla örtüşüyor.

On sekiz yaşında ve çaresiz. Yirmi beş yaşında ve hala kaçıyor.

kalbim kaburgalarımı her vuruşunda acıtıyor. Boğazımda yutamadığım bir yumru var.

O... kırılmış gibi görünüyor. Kendini içine kapanmış hali, omuzlarında gördüğüm titremeler.

Buraya geri dönmek ona bunu yaptı. Ne aramaya gelmiş olursa olsun, ne bulmayı ummuş olursa olsun,

Onun bulamadığı açık. Ve şimdi ben buradayım, bana vermek istemediği cevapları talep etmek üzereyim.

Ama ben cevaplara *ihtiyacım var*. Yedi yıl boyunca anlamadan, tamamen yanlış olabilecek varsayımlar üzerine hayatımı kurduktan sonra, gerçeği bilmem gerekiyor.

"Ne demek ölüyordun?"

Soru duvarlardan yankılanıyor. Hareket etmiyor, ama gerginliğini hissedebiliyorum. Omuzları kaskatı kesiliyor. Parmakları yere daha sert basıyor ve yırtık tırnaklarının etrafında taze kan birikiyor.

Bir adım daha ileri atıyorum.

Oda hatırladığımdan daha küçük görünüyor, ya da belki de artık her şeyi daha fazla fark ediyorum. Kırık pencereler. Soğuk. Aramızdaki mesafe.

"Otoparkta." Sesim sabit çıkıyor, kararlılığıyla beni şaşırtıyor. "Öleceğini söyledin. Ne demek istediğini söyle bana."

Başını bana doğru çevirir. Yarım dakika boyunca sadece bana bakar ve cevap verip vermemeyi düşündüğünü görebilirim. Gözleri kararmıştır. Onlarda, önceki gece gördüğüm vahşilik vardır. Kaçacak yeri kalmamış, köşeye sıkışmış bir hayvanın bakışıdır bu.

Dili dudaklarını ıslatıyor. Sonunda konuşmaya başladığında sesi kaba çıkıyor. "Artık önemi yok."

Tabii ki önemli! Neden böyle bir şey söylesin ki?

"Yedi yıl, Ronan." Sesimi kontrol etmeye çalışsam da, sesim yükseliyor. "Yedi yıl boyunca neden bu kadar acımasız olduğunu anlamadım. Ve şimdi bana *ölmek üzere* olduğunu mu söylüyorsun?"

Gözden kaçırdığım tüm işaretler. Daha dikkatli baksaydım, görürdüm... değil mi? Belki de görmemem *gerekiyordu*. Belki de mesele buydu.

"Bunu bilmek istemezsin, Lily." Sesi daha da alçalır, neredeyse yalvarır gibi olur. "Bazı hikayeler gömülü ve unutulmuş kalsalar daha iyidir. Arkanı dön. Uzaklaş. Beni hiç tanımamış gibi davran."

"Bu senin karar vereceğın bir şey değıl." Odaanın içine doğru ilerliyorum. "Artık değıl. Beni hiç sevdiysen, bana söyleyeceksin. Gerçekte ne oldu, Ronan?"

Gerçek, bizim hakkımızda bildiğimizi sandığım her şeyi yok etse bile. Bilmem gerek.

Chapter Forty-Seven

RONAN

"HAYIR." Kelime kesik kesik. *Kesin*. "Bunu yapmayacağız."

İçimdeki her şey bana buradan çıkmamı, hayatımın büyük bir bölümünü inşa ettiğim savunma mekanizmalarını o yıkmadan önce kaçmamı söylüyor.

"Ronan."

"Benden ne istiyorsun, Lily?" Ayağa kalkıp arkamı dönüyorum, bana bakışlarından kaçmak istiyorum. "Her şeyin yolunda olduğunu söylememi mi istiyorsun? Çıktığımda hayatımın düzeldiğini mi? Hapishanenin her şeyi düzelttiğini mi söylememi istiyorsun?"

"Bana gerçeği söylemeni istiyorum."

Çıkan kahkaha uyumsuz ve sert. "

Gerçeği mi? Gerçek ne zaman bir şeyi düzeltti ki?" "Yalanlar ne zaman düzeltti ki?"

O, sözlerini ok gibi kullanıyor, her biri hedefini vuruyor. Pencereden dışarı bakıyorum, ona bakmamak için başka yerlere bakıyorum. "Eve git, Lily." Sesim kontrolüm altında gibi geliyor.

"Hayır." Tek kelime. Bıçak gibi keskin. "Beni bir daha kovamazsın. Bu sefer olmaz."

"Bilmek neyi değiştirecek sence?" Ona dönüp, içimdeki öfkeyi serbest bırakıyorum, çünkü

içimde çalkalanan her şeyden daha kolay. "Gerçekten anlamamanın durumu daha iyi hale getireceğini mi düşünüyorsun? Acıyı azaltacağını mı? Ya da tüm bunları düzelteceğini mi?"

"Beni uzaklaştırmanın gerçek nedenini bilmeyi hak ettiğimi düşünüyorum." Sesini tutamadan titriyor. "Neden bana bunların hiçbirinin gerçek olmadığını düşündürdün ve neden mahkeme salonunda bana bakmadın?"

"Çünkü sana bakmak beni öldürürdü!" Bağırışım duvarlarda yankılanıyor.

Aramızda sessizlik hakim. Gözlerini kocaman açarak bana bakıyor. Gözlerimi sıkıca kapatıyorum, ama sözlerimi geri almak için artık çok geç.

"Ne oldu?" Ayak sesleri onun yaklaştığını haber veriyor. "O hafta ayrılmadan önce bir şeyler değişti. Noel tatili öncesi okulun son haftasında değiştin. Lütfen Ronan. Ne olduğunu söyle."

"Yapma." Ama çok geç, çünkü duvarlar çoktan yıkılmaya başlamış.

"Söyle bana."

Gözlerim birden açılır. "Bilmek mi istiyorsun? *Gerçekten* bilmek mi istiyorsun, Lily?" Öfke yükselir. "Peki. Bitirdiğimde, sana gitme şansı vermediğimi söyleme." Gözlerini sabit tutarım, kendimi başka yere bakmamak için zorlarım. "Kütüphanede buluşacağımız günü hatırlıyor musun? Koridorun sonunda durup sana işim olduğunu söyledim. Hatırlıyor musun? Orada kalmamamın sebebi, Dan Hartman ve onun saldırgan arkadaşları beni oraya varmadan yakaladılar. Beni soyunma odasına sürüklediler ve altı kişi beni tutarken Dan, bu kasabanın benim gibi pisliklerin okullarında olmasını ne kadar nefret ettiğini kanıtladı."

Nefesini alırken göğsünün donduğunu görüyorum.

Bunu ona asla söylemeyeceğime yemin etmiştim.

"Nereye vuracaklarını çok iyi biliyorlardı." Elimi

“Futbolcular vücut mekaniğini oldukça iyi anlarlar. Kaburgalar. Böbrekler. Karaciğer. Dan yumruklarını nasıl kullanacağını biliyordu. Bir şeyin kırıldığını hissedene kadar bana yumruk attı. Kaburgalarımı kırdılar ve içimde bir şeyi deldiler.” Hatırlayarak sesim alçalıyor. “Kötüydü. Hastaneye gitmeyi gerektirecek kadar kötüydü.”

"Neden sen..."

"Ne? Yardım mı isteyeyim?" Sesim soğuk, bıçak sırtı kadar keskin. "Sence acil servise gidip okulun yıldız futbolcusunun beni nasıl dövdüğünü açıklamalı mıydım? Kim olduğumu, nereden geldiğimi, kimi aramaları gerektiğini sormaya başlamalarını mı beklemeliydim?"

Gözlerinde anlayış belirir. Ardından dehşet gelir.

"Daha fazla gerçek mi istiyorsun, yoksa bu kadarı yeterli mi?" Cevabını beklemedim. "Benimle ilgili her şey sahteydi. Her kağıt parçası. Her belge. Buradaki tüm varlığım yalanlar üzerine kurulmuştu. Gerçek olan tek şey ismimdi."

Bir adım geri çekildi, elini boğazına götürdü. "Ne?"

"Okul kayıtlarım, velimin iletişim bilgileri. Hepsi." Ellerimin titremesini durduramıyorum, bu yüzden parmaklarımı yumruk haline getiriyorum. "Bir kez hastaneye gitsem, her şeyi anarlardı. Bir telefon görüşmesi, kurduğum tüm kart evi yıkılırdı."

"Ama... nasıl..."

"Belgeleri nasıl taklit edeceğimi nasıl öğrendim mi?" Bir kahkaha daha patlar. "Ağrıdan nefes alamadığımda reçeteleri taklit etmeyi öğrendiğim gibi. Her şeyi öğrendiğim gibi. Annemin erkek arkadaşının onu parça parça yok edişini izleyerek, geriye sadece ihtiyaç kalana kadar."

Sözlerin etkisini izliyorum ve farkındalığın yüzünde yayıldığını görüyorum. Eli hala boğazında, sanki yeterince hava alamıyormuş gibi parmakları oraya bastırmış durumda.

"Annen..."

"Evet, bağımlıydı." Gerçek ortaya çıkınca içim yanıyor. "Peki Rick? O, onun bağımlı kalmasını sağladı. Onu bağımlı ve korkmuş halde tuttu. Yemekten, kiradan ve benden daha çok hapları tercih etmesini sağladı."

Kollarımı kendime doluyorum.

"Küçük yaşta öğrendim." Her kelime içimden sökülüp alınmış gibi hissediyorum. "Reçeteyi nasıl taklit edeceğimi. Kusarken saçlarını nasıl tutacağımı. Rick ona yeterince ilgi göstermediğine karar verdiğinde kanı nasıl temizleyeceğimi. Reçetenin izin verdiğinden fazlasına ihtiyacı olduğunda eczanelerden nasıl çalacağımı."

Eli boğazından ağzına doğru hareket ediyor, ama ben konuşmayı durduramıyorum. Artık bunu içimde tutamıyorum.

"Rick onun kolunu kırdıktan ve o aşırı dozda uyuşturucu aldıktan sonra, on dört yaşındayken evden kaçtım. O yine beni değil, onu seçti." Kahkaham parçalandı. "Ama öğrendiğim becerileri de yanımda götürdüm. Belgeler uydurdum, yeni geçmişler yarattım ve görünmez olduğumdan emin oldum. Okula devam ettim ve öğrenmeye çalıştım, böylece bir gün her şeyden kaçabilecektim. İnsanlar çok yakından baktıklarında, başka bir yere taşındım ve yeniden başladım. Ta ki Dan ve arkadaşları, benim gibi ait olmadıkları bir yere ait olmaya çalışan insanlara ne olduğunu hatırlatana kadar."

En kötü kırığın olduğu yere elimi bastırdım, hayalet ağrı yine içimi deldi. "Böyle bir iç hasardan yardım almadan kurtulamazsın. Her nefes alışımda boğuluyormuşum gibi hissediyordum, sanki ciğerlerimde cam parçaları varmış gibi. İçimde bir şeyin yırtıldığını, olmaması gereken bir yerden kanadığını hissediyordum. Biliyordum... Başaramayacağımı biliyordum."

"Orada mutlaka..."

"Ne? Seçenekler mi?" Kafamı sallıyorum. "Nefes alamıyordum, ağrı hissetmeden tam nefes alamıyordum. Yatarak uyuyamıyordum. Duvara yaslanarak oturmak zorundaydım. Her gün bir öncekinden daha kötüydü. Öksürük kan getirmeye başladı. *Koyu renkli* kan, iç kanama olduğunu gösteren türden."

Nefes alıp, zorla kelimeleri dışarı çıkardım. "Ve haplar ... Başlangıçta sadece ağrıyı hafifletmek için yeterli miktarda alıyordum. Ama çok çabuk bağımlılık geliştirdim. Bir tane iki oldu. İki tane dört oldu. Kısa sürede sadece hareket edebilmek için almaya başladım. Ve aynada, eskiden onun gözlerinde gördüğüm aynı açlığı görmeye başladım."

Lily'nin gözleri yaşlarla doldu. Şimdi titriyor, kollarını gövdesine dolamış, bilinçsizce benim duruşumu taklit ediyor.

"Ama o zamanlar bunun bir önemi yoktu, çünkü ben zaten ölmek üzereydim. Enfeksiyon vücuduma yayılıyordu. Ateşim her gün daha da yükseliyordu. Sonunda zar zor yürüyebiliyordum."

"Ronan..."

Onun konuşmasına izin vermedim. "Bu yüzden seni uzaklaştırdım. Sana hiçbir şey ifade etmediğini inandırdım, çünkü sana olacakları izletemezdim. Onun gibi benim de yok olduğumu görmeni istemedim. Ve kesinlikle, asla olmayacağıma yemin ettiğim şeye dönüştüğümü izletmek istemedim."

Yumuşak, incinmiş bir ses çıkarır, bir eli bana uzanır ama sonra düşer.

"Sonra sen gittin ve ben kendime bunun en iyisi olduğunu söyledim." Sesim yumuşar. "Ama sona, ölüme yaklaştıkça... Yalnızdım ve yapamadım..."

"Feldman's." O kadar sessiz söylüyor ki, aramızdaki mesafeyi zar zor aşıyor.

"Evet. Ama onların söylediği nedenlerden dolayı değil. Ben sadece satıp uyuşturucu almak için hırsızlık yapan sıradan bir keş değildim. Yapamazdım... Senin beni burada bulmana izin veremezdim, Phare. Bu yerin hikayemin bittiği yer olmasına izin veremezdim."

"Ne demek istiyorsun?"

"Kendi kanımda boğuluyordum. Birkaç saatte bir kan öksürüyordum. Enfeksiyon yüzünden ateşim o kadar yükselmişti ki halüsinasyon görüyordum." Cam yutuyormuş gibi hissettiren bir nefes alıyorum. "Tek düşünebildiğim, seni bulacak kişinin sen olacağıydı. beni bulduğun zaman seni geri aldığında. Eğer kokusu getirmediyse

başka birini. Beni aramaya gelirdin ve bulurdun... Sana bunu yapamazdım."

Bir adım öne çıktı. Geri çekilmemek için kendimi zorladım.

"Bu yüzden farklı bir son seçtim. Kendimi Feldman'ın evine sürükledim ve oradaki tüm alarmları çalıştırdım, böylece beni bulacaklarından emin olabilecektim. Onların mantıklı gelen herhangi bir hikaye yazmasına izin verdim. Uyuşturucu bağımlısı mı? Tabii ki. Hırsız mı? Kesinlikle. Suçlu mu? Eğer bana öyle demek istiyorlarsa. Seni burada benden geriye kalanları bulmak zorunda bırakmamak için her şeyi yaptım."

"Buna hakkın yoktu!" Sesi yükselir. "Benim adıma bu seçimi yapmaya hakkın yoktu."

"Haklı mısınız?" Sesim sertleşir. "Senin beni ölürken izlemeni bekleme hakkım yoktu. Zaten ölmüş birini kurtarmaya çalışırken ışığını boşa harcamana izin verme hakkım yoktu." Gözlerindeki acıyı görmemek için yüzümü çeviririm. "O hikayeyi bir kez yaşadım zaten. Annemin onu yaşamasına şahit oldum. Onun izleriyle yaşadım. Senin de onları taşımana izin veremezdim."

"Bunun yerine, sahip olduğumuz her şeyi bir kenara attın."

"Bu, senin bakmanı ve sonra cesedimi bulmanı engellemenin tek yoluydu..."

"Bu senin karar vereceğin bir şey değildi!"

"Her şeyin bir son kullanma tarihi olduğunu fark etmeni izlemekten daha iyiydi."

Chapter Forty-Eight

LILY - 18 YAŞ

Ben eşyalarımı boşaltmayı bitirmeden yatak odamın kapısı çalınmaya başladı.

"Lily?" Annemin sesi ahşap kapıdan geliyor. "Beverly Walsh az önce aradı. Konuşmamız gerek."

Ses tonu beni duraklattı, bir elim hala valizden çıkardığım süveteri tutuyordu. Beverly Walsh arıyorsa, onun hakkında bir fikri olan bir şey olmuş demektir. Skandal olarak gördüğü haberleri yaymak için asla zaman kaybetmez. Ama bunu neden duymam gerektiğini bilmiyorum.

"Ne oldu?" Kapıyı açtığımda annemle babamın orada durduğunu gördüm. Annemin dudakları ince bir çizgiye büzülmüştü. Babam ise... hayal kırıklığına uğramış görünüyordu.

"Bir erkekle vakit geçirmek için gizlice dışarı mı çıkıyorsun?" Annemin sesi gergin.

Kalbim durdu. *Biliyorlar*. Ama nasıl ve tam olarak *neyi* biliyorlar?

"Bize yalan söylemeyi düşünmeden önce, Beverly'nin Amy Wilson'ın seni onunla gördüğünü söylediğini bilmelisin." Annemin gözleri kısılr. " 'da bir kapalı fabrikada

fabrikaları ... *Birden fazla* kez. Şimdi bütün kasaba bunu konuşuyor."

Kazak parmaklarımdan kayıyor. Yere düşmeden yakalıyorum. "Önemli değil. Artık onunla görüşmüyorum."

"Tabii ki önemli! Dışarı çıktığın *her seferinde* bize yalan mı söylüyordun?" Babamın sesinde her zamanki sıcaklık yok. "Cassidy ile ders çalıştığını söylediğin onca zaman? O mu seni korudu?"

Hiçbir şey söylemiyorum. Ağzımı açıp yalan söylemeden önce onların ne bildiğini öğrenmem gerekiyor.

"Cevap ver, Lily!"

"Evet, ama artık değil. O görmek istemiyor..."

Annem sanki ona vurmuşum gibi bir ses çıkarır. "Bunun ne kadar tehlikeli olduğunu biliyor musun? O çocuk..."

"Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorsun!"

"Tutuklandığını biliyoruz."

Oda sessizliğe bürünür. "*Ne?*"

"Cuma gecesi Feldman'ın dükkânına girmiş," diyor babam. "Oradaki tüm alarmları çalıştırmayı başarmış. Polis onu bulduğunda..."

"Hayır! Olamaz! Ronan öyle biri değildir. Bu... o asla..."

"Çok hastaydı. Onu hastaneye götürmek zorunda kaldılar." Annemin sözleri kesik kesik ve öfkeli. "Sonra onu karakola götürdüler. Suçlamalar ciddi. Haneye tecavüz. Hırsızlık. Uyuşturucu."

"Uyuşturucu mu?" Kapı çerçevesine tutunuyorum.

"Bize ne zamandır yalan söylüyorsun?" diye sordu annem.

Cevap vermiyorum. Aklım, bana söylediklerini anlamaya çalışıyor.

Hastane. Tutuklama.

Uyuşturucu. "Onu

görmem gerek."

"Kesinlikle olmaz!" Annemin sesi yükselir. "O çocuğun yanına yaklaşılamazsın. İnsanlar senin hakkında ne diyor biliyor musun?"

"Ne dedikleri umurumda değil!"

"Öyle yapmalısın." Annem yaklaşır. "O çocuğun bu kasabaya geldiğinden beri baş belası olduğunu duydum. Muhtemelen bunca zamandır seni kullanıyordur. Ona para mı veriyorsun?"

"O evsiz!" Sözler ağızından patlar. "O fabrikada uyuyordu çünkü gidecek başka yeri yoktu, uyuşturucu almak için değil! Aç ve üşüyordu ve kimse umursamıyordu!"

Sessizlik çöker ve ikisi de bana bakar.

"Ona yiyecek ve battaniye götürdüm, ama bunları kabul etmesi için bile mücadele etmek zorunda kaldım." Dudaklarım titriyor ve alt dudağıımı ısıırıyorum.

"Ne kadar zamandır?" Babamın sesindeki öfke kaybolmuş, sorusu yumuşak.

"Buraya geldiğinden beri. Eylül ayında bir ara." Sesim titriyor. "O... yardıma ihtiyacı vardı, ama yardım istemek istemiyordu. Onunla konuşabilmem haftalarımı aldı. Bana güvenmesi daha da uzun sürdü. Kimseye söylememem için bana söz verdirdi. Bu sözü tutmazsam, bir daha benimle asla konuşmayacağını biliyordum. Ve onun iyi olduğundan emin olmam gerekiyordu... Yapamadım... Ben..." Gözlerimi hızla kırptıştırarak gözyaşlarımı geri çekiyorum.

"Ah, Lily." Annem elini uzatıp yanağıma dokunur. "Bize söylemeliydin."

"Sen anlamazdın, o da yine kaçardı. O... o sadece okula gitmek, öğrenmek, okumak ve..." Gözyaşlarımı silerim. "Sen sadece herkesin gördüğünü görürdün."

"Peki sen ne görüyorsun?" Babamın sesinde anlayamadığım bir şey var.

"Şiir yazan ve eline geçirdiğı her şeyi okuyan biri. Kim..." Daha fazla gözyaşı. Daha fazla öfkeli hıçkırık. "Bana, gördüğü en güzel şey gibi bakan biri."

Annem elimi tuttu. "Mahkeme duruşması yarın sabah."

"Yarın mı? Ama bu..."

"Hızlı bir şekilde ilerliyorlar. Belediye başkanı, onu hırsızlık ve uyuşturucu ile paçayı sıyrabileceğini düşünen herkese ibret olsun diye cezalandırmak istiyor."

Onu ibretlik yapmak mı?

"Orada olmam gerek." Çenemi kaldırıp, bana karşı çıkmaya cesaret etmelerini bekliyorum. "Sonra bana ev hapsi verebilirsiniz. Arabamı elinden alabilirsiniz, Cassidy'yi görmemi engelleyebilirsiniz. Umurumda değil. İstedığınız cezayı kabul ederim. Ama orada olacağım. Onu terk etmediğimi bilmesi gerek."

Birbirlerine bakışır, sonra babam başını sallar.

"Hepimiz gideceğiz." O gece uyuyamam.

Ertesi sabah mahkeme salonu tıklım tıklım doludur. Bütün kasaba buradadır, izliyor, bekliyor ve ellerinin arkasında fısıldaşır. Amy annesiyle birlikte oturuyor, birbirine uyan inci kolyeleri konuşmak için eğildiklerinde parıldıyor. Dan Hartman ve ailesi ön sıralarda oturuyor, babası adaletin yerini bulduğunu görmekten gurur duyuyormuşçasına elini oğlunun omzuna koymuş.

Kapılar açılır ve midem bulanır.

Yanlış görünüyor. Soluk ve zayıf, gözlerinin altında koyu halkalar var. Elleri önünde kelepçeli ve turuncu tulumu üzerine bol geliyor. On sekiz yaşından daha genç görünüyor.

Odayı geçmek için onu yönlendiren memuru takip ederken başını kaldırmıyor, etrafına bakmıyor. Baş sürekli eğik duruyor.

Savcılık onun uyuşturucu kullanımından bahsederken parmaklarım uyluklarımı sıkıca kavırıyor.

Uyuşturucu.

Bunca zaman kör müydüm? Uyuşturucu kullandığının işaretlerini gözden kaçırdım mı? Yoksa sadece görmek istediğimi mi gördüm?

Savcı, örnek teşkil etmekten, genç nesle mesaj vermekten ve kendilerine ait olmayan şeyleri alabileceklerini düşünenlere ne olacağından bahsederken, sesi mahkeme salonunda yankılanır. Ronan'ın evsiz ya da hasta olduğundan bahsetmez.

Ronan'ın evsiz ya da hasta olduğundan bahsetmiyor. Onu kasaba için bir tehdit dışında başka bir şey gibi gösterebilecek hiçbir şeye atıfta bulunmuyor.

Ronan'ın avukatı konuşmaya başlar. Ronan'ın durumundan, evsizliğinden ve yardıma ihtiyacı olan ama kimseyi bulamayan bir çocuk olduğundan bahseder. Ancak yargıcın yüzü ifadesiz kalır. Kararını çoktan vermiş olduğu açıktır.

Beş yıl.

Annem elimi bulur ve sıkıca tutar. Oda dönmeye başlar. Kulaklarımda kan basar, o iki kelime dışında her şeyi bastırır.

Arkamda birisi fısıldıyor: "İyi. Hak ettiğini buldu."

Kim olduğunu görmek için arkama bakmıyorum. Muhtemelen Beverly Walsh, Amy'nin annesi ya da ona başarısız olduklarını kabul etmektense onu hapse atmayı tercih eden diğer insanlardan biridir.

Ayağa fırladım. "Ronan!"

O tepki tepki bana bağıışıma bağıışıma ayakta döndü dönmeden, muhafızların arasından dışarı çıkar. Kusmadan saniyeler önce tuvalete ulaşırım. Dizlerim çiniye o kadar sert çarpar ki morarır, ama bu acıyı memnuniyetle karşılarım çünkü kalbimin parçalanıyormuş gibi hissetmemi engeller. Hıçkırıklar çirkin, kırık sesler halinde odayı doldurur.

Kapı arkamda açılır ve Cassidy orada belirir. Kollarını bana dolayarak sarılır.

"Bana bakmadı." Sözler hıçkırıklar arasında dökülüyor. "O bile... Nasıl yapabilir...?"

Konuşmuyor, ben parçalanırken beni kucaklıyor ve dünya etrafımda toz haline geliyor.

"Onu seviyorum. Onu *sevdim*. Onu sevdim, ama o bana bakmadı bile."

Mahkeme salonundan çıktığımı ya da eve döndüğümü hatırlamıyorum. O tulumun içindeki halini, ne kadar yalnız olduğunu ve sanki ben orada değilmişim, ulaşabileceği mesafede, ona destek olmaya hazır değilmişim gibi davrandığını

O gece, aileme yapmam gereken bir şey olduğunu söyledim. Gözlerimden bir şey okumuş olmalılar ya da sesimden anlamış olmalılar, çünkü bana uzun sürmemesi gerektiğini söylediler ve gitmeme izin verdiler.

O gece, aileme yapmam gereken bir şey olduğunu söyledim. Gözlerimde bir şey görmüş ya da sesimden anlamış olmalılar, çünkü uzun sürmememi söylediler ve gitmeme izin verdiler.

Fabrikaya gittim.

O olmadan bu yer boş geliyor. Battaniyeler hala orada, her zamanki gibi katlanmış. Onlara, kimsenin ona göstermediği kadar özen gösteriyordu. Her şey onu son gördüğüm zamanki gibi.

Yere düşen cam parçalarına el fenerimin ışığı yansıyor, ben de odanın diğer ucuna geçiyorum ve onun duvara yaslanıp dizlerinin üzerine kitap koyduğu yere yaklaşıyorum. Çömeliip parmaklarımla gevşek tuğlayı buluyorum ve onu çıkarıyorum. Arkasında bir plastik torba sıkışmış.

Onu çıkardığımda ellerim titriyordu.

Plastik torbanın içinde küçük bir kutu var ve içinde onun hazineleri var. Ona yazdığım tüm notlar. Doğum günü için aldığım defter, onun güzel el yazısıyla dolu şiirler, düşünceler, kimseye göstermediği ruhunun parçaları. Ve ona verdiğim "*Gazap Üzümleri*" kitabının kopyası.

Yere çöküp, onu göğsüme sıkıca sarıp gözyaşlarımı akıtıyorum. Gözlerim yanana ve başım zonklayana kadar ağlıyorum, sonra nazik ellerimle her şeyi kutuya geri koyup arabama taşıyorum.

Eve geldiğimde, masama otururum, kutuyu dirseğimin yanına koyarım ve asla göndermeyeceğimi bildiğim kelimeleri yazarım. O mahkeme salonunda ona söyleyemediğim her şeyi döküyorum. Söylememe izin vermesini istediğim her şeyi.

Ama gerçek şu ki, o gitti ve ben onun gerçekten burada olup olmadığını bile bilmiyorum.

Gözyaşlarım kağıda düşüyor, mürekkebi bulaştırıyor ve pencereimin dışında yıldızlar, benim dünyamın sona erdiğini bilmiyormuş gibi parlıyorlar.

Onunla ilgili son sözlerim kafamda dönüp duruyor.

Bazı hikayelerin mutlu sonu olmaz.

Sadece bizimkinin de onlardan biri olacağını hiç düşünmemiştim.

Chapter Forty-Nine

RONAN - 18 YAŞINDA

Mahkeme salonundaki hava eski ahşap ve kağıt kokuyor. Burası, hayatların raporlara indirgendiği ve isimlerin suçlama gibi söylendiği türden bir oda.

Bileklerim kelepçeli. Metal, hastanede kelepçelenmekten zaten yıpranmış olan derimi ısıyor. Tutuklu olduğum için, kaçmaya çalışmam ihtimaline karşı beni yatağa kelepçelemişlerdi. Kimsenin bana bakıp bunun en ufak bir ihtimal olduğunu düşünmesi bile, onların zekasını sorgulamama neden oldu, ama onlarla tartışmadım.

Ölmek üzereydim. Doktorlar bunu doğruladı. Biraz daha bekleseydim, beni kurtaramazlardı. Şimdi o enkazın sadece bir hayaleti gibiyim, tamamen iyileşmedim. Bunun için bir haftadan fazla zaman gerekecek. Dan'in dayakları ve verdiği zararların acısı hala devam ediyor. Ağrı kesicilerin yoksunluğu da henüz bitmedi. Tüylerim diken diken oluyor, kaslarım sürekli seğiriyor ve midemde dalgalar halinde mide bulantısı hissediyorum.

Ama mahkeme salonuna girdiğimde, kimseye rahatsızlığımı görme zevkini yaşatmıyorum. Bütün kasaba

gösteri için toplanmış ve gözlerinin üzerimde dolaştığını hissedebiliyorum.

Gözlerimi yere dikip kimseye bakmıyorum. Yargıç konuşurken de, devletin bana atadığı savunma avukatı oturduğunda da. Ve kesinlikle, ellerini ağızlarına götürüp fısıldayan, Feldman'ın mağazasında alarmları çalıştırmadan çok önce benim hakkımda uydurdukları hikayeyi anlatan insanlara da bakmıyorum.

Ama en çok da... *ona* bakmıyorum.

Burada olacağını biliyordum. İçeri girmeden önce bile.

Lily.

Onun adı, beni tutuklamadan önce Feldman'ın dükkanındaki beyaz fayanslara yazdığım son şeydi.

Tırnaklarım avuç içlerime batıyor. Bu, odaklanmama yardımcı olmalı, ama tek yaptığı, ne kadar aptal olduğumu hatırlatmak.

Biri suçlamaları okumaya başlar.

Haneyeye tecavüz.

Hırsızlık teşebbüsü.

Kontrollü madde bulundurma.

Yüzümü ifadesiz tutuyorum. Tepki vermemi istiyorlarsa, uzun süre beklemeleri gerekecek. Galeride biri hareket ediyor. Ardından boğuk bir koklama sesi geliyor.

Lily.

Dönüp ona bakmamak için çenemi sıkıyorum.

"Sanık, hidroodon ve sahte bir isimle aynı ilacın daha fazlasını almak için sahte bir reçeteye yarısı doldurulmuş bir reçete defteri ile yakalandı."

Solumda birisi boğazını temizliyor. Avukatım. Orada olduğunu unutmuştum. Notlarını karıştırıyor, ilgisizliğini zar zor gizliyor.

"Sayın Yargıç, Bay Oliver'ın durumu göz önüne alındığında... Annesi, o on dört yaşındayken aşırı dozdan öldü ve yakın akrabası yok."

Banyoda, acil tıp teknisyenlerinin başında durduğu son anındaki görüntüsü zihnimi dolduruyor. Onun öldüğünü biliyordum

Öldüğünü biliyordum. Sadece buna inanmak istemiyordum. Bu keşfe tepki vermemeye çalışarak avukatımın sözlerine odaklanmaya çalıştım.

"—ve bu davanın niteliği gereği, cezada hoşgörü talep ediyoruz."

Yargıç iç çekiyor. "Talep reddedildi."

Neredeyse ağzımdan kaçan kahkahayı yutuyorum. Tabii ki reddedilir. Beni buraya adaleti sağlamak ya da dinlemek için getirmediler. Sadece kazanmak istiyorlar. Listedenden bir ismi daha silmek için.

Savcı öne eğilerek kravatını düzeltti. "Sayın Yargıç, bu kasaba ikinci şans vermeyi artık bıktı. Burada Bay Oliver'ın yardıma ihtiyacı olup olmadığını tartışmak için bulunmuyoruz. Yardıma ihtiyacı olan pek çok insan var, ama onlar dürüst işletmelere girip kendilerini böyle durumlara sokmuyorlar. Yasa açık. Her eylemin bir sonucu vardır."

Ses tonunda tiksinti duyabiliyorum.

Arkamda yine sessiz bir burun çekme sesi duyulur. Parmaklarım daha da sıkı bükülür, tırnaklarım daha derine batar.

"Devlet, koşullar göz önüne alındığında, izin verilen en yüksek cezayı öneriyor," diye devam eder savcı. "Net bir mesaj verilmesi gerekiyor."

Yargıç tekrar konuşuyor, ama ben dinlemeyi bıraktım. Konuşmasını bitirene kadar nefes alıp verme sayısını sayıyorum.

On dört. Hepsi bu.

Savunma avukatı bana yaklaşıyor, nefesi kahve kokusuyla bayatlaşmış. "Bay Oliver, bu bir açıklama yapma şansınız. Yargıca itiraz edebilir ve ona bir şans hak ettiğinizi gösterebilirsiniz."

Başımı hafifçe çeviriyorum, onun profilini görebilecek kadar. Saatine bakıyor, her hareketinde sabırsızlık okunuyor.

Hâlâ nasıl savaşılabileceğini bilen tarafım harekete geçiyor, zayıf ve kabul görmek için mücadele ediyor. O taraf bir zamanlar sesini yükseltirdi. Onlara yanıldıklarını, Feldman'a bir şey çalmak için gitmediğimi söylerdi.

Alarmı benim alıştırdığımı, çünkü bunun birini getireceğini bildiğimi açıklardı. Kaçmaya alışmıyordum. Sadece bedenim pes etmeden önce birinin beni bulmasını istiyordum.

Ama o parçam, Lily'yi gönderdikten sonra, onun adının izini kanımdan silmeye çalışırken fabrika duvarına yumruğumu vururken bir yerlerde öldü.

Yavaşça nefes alıp veriyorum. Kaburgalarım bu harekete tepki gösteriyor ve vücudumun yaşadığı her şeyden hala iyileşmekte olduğunu hatırlatıyor.

"Söyleyecek bir şeyim yok."

Onun nefes aldığını duyuyorum ve bu ses mahkeme salonundaki gürültüyü kesiyor. Bakmam gerek bile yok, parmaklarının kürsünün kenarını sıkıca tuttuğunu biliyorum. Gözleri muhtemelen fal taşı gibi açılmış, önündeki enkazın içinde eskiden tanıdığı kişiye bulmaya alışıyor.

Onu bulamayacak. O artık yok. Tokmak vurur ve ceza verilir.

Beş yıl.

Ve tek hissettiğim şey rahatlama. En azından artık başımı sokacak bir evim olacak ve bir sonraki ğn nereden bulacağımı düşünmek zorunda kalmayacağım. Belge sahteciliği yapmak zorunda kalmayacağım ya da bu gece hipotermiye yenik düşüp dşmeyeceğimi merak etmek zorunda kalmayacağım.

Beş yıl boyunca kendi başıma hayatta kalmak zorunda kalmadım.

Yargıç, haneye tecavüz, yasak madde bulundurma, vücudumda yasak madde bulunduğuna dair kanıtlar ve başkalarına olan etkiye ilişkin endişelerini dile getiren toplumun ifadeleri gibi bir dizi gerekçeye atıfta bulunuyor. Diğerlerine ibret olsun diye bir örnek oluşturulması gerekiyor.

Sanki beni beş yıl hapse atmak kimsenin davranışını değiştirecekmiş gibi.

Bu gerçekten lanet bir şaka.

Arkamda biri ağlıyor. Vücudumdaki her kas geriliyor, dönüp ona son bir kez bakma ve özür dileme isteğiyle mücadele ediyorum. Ama yapmıyorum. Çünkü zr dilemek hiçbir şeyi değiştirmeyecek.

Muhafızlar benden önce harekete geçerler, kelepçeler çınlar, ellerim kolumu tutar ve beni dikleştirip kapıya doğru yönlendirir. Direnmeden giderim, yardım etmelerine ihtiyacım vardır çünkü hala yardımsız yürüyemeyecek kadar güçsüzüm.

Galeriden geçerken hava değişiyor. Odadan çıkana kadar yürümeye devam etmeliyim ve bu kasaba, direnmeden son parçamı da yutmalı. Ve hala bir parçam ona bağlı olduğu için, başımı hafifçe eğiyorum, o fark etmeden onu görebilecek kadar.

Ayakta duruyor, vücudu bana doğru eğilmiş. Dudakları aralık, ağzında benim adım. Yüzü solgun, gözleri iri ve kırmızı, yanaklarından gözyaşları akıyor. Göğsü çok hızlı inip kalkıyor. Bir eli bana uzanıyor, sonra tekrar yanına düşüyor.

O çok güzel. Şimdi bile, sanki kalbini yeniden kırıyormuşum gibi bana bakıyor.

Kapılar kapanmadan önce duyduğum son şey, dudaklarından çıkan adım.

Yürümeye devam ediyorum. Gardiyanlar benimle konuşmuyor. Metal dedektöründen geçerken bip sesi çıkıyor. Beni tekrar arıyorlar, elleri soğuk. Hâlâ benimle kavga etmemi mi bekliyorlar acaba?

Ben kavga etmiyorum.

Sonra başka bir kapıdan geçiyoruz. Dışarıda bir nakil aracı bekliyor. Dışarı çıktığımızda gökyüzü çok parlak, güneş ışığı cezalandırır gibi kafatasımı deliyor. Sanki dünya, kaybettiğim şeyi unutmamam için bunu yapıyor. Hatırlatmaya gerek yok. Yüzü zaten hafızama kazınmış durumda.

Hava temiz ve soğuk, derin bir nefes alıyorum. Nefes aldıkça kaburgalarım ağrıyor ama yine de nefes almaya devam ediyorum.

Beş yıl.

Minibüsün kapısı arkamda çarpıyor.

Chapter Fifty

LILY

NE NEDİR BİZİ NE NE Anlayış mı?
Kabulü?

Bağışlanmayı mı?

İçimdeki baskı giderek artıyor, bir çıkış yolu arıyor. Dönüp bakmıyorum, ama bu da işe yaramıyor. Nefesim düzensiz, ellerim titriyor, gözlerim yanıyor. Bu duyguya kaçacak yer yok.

Ronan ise orada durmuş beni izliyor.

O ölüyordu. Beni korumak için beni uzaklaştırdı. Benim geri dönüp cesedini bulmamam için nasıl bulunacağını kendisi seçti. Bu bilgi kafamda dönüp duruyor, her geçişinde beni daha da parçalıyor.

O haklıydı. Bilmek hiçbir şeyi daha iyi hale getirmiyor. Daha da kötüleştiriyor. Ama yine de bunu benden saklamaya hakkı yoktu. "Gerçekten tüm bunları bilmemem gerektiğini mi düşündün?" Sesim

düzensiz çıkıyor, son kelimedeki kesiliyor.

Cevap vermiyor. Ona dönmek için geriye doğru dönüyorum. O sessizlik, o *lanet olası* sessizlik, beni çileden çıkarıyor. Çirkin ve acı bir kahkaha çıkıyor içimden.

"Senden nefret ediyorum."

Ağzı bükülür, çenesi kilitlenir ve *hala* hiçbir şey söylemez.

Düşünmeden hareket ediyorum, avuç içlerimi göğsüne vurup onu sertçe itiyorum. Topukları üzerinde hafifçe geriye doğru sallanıyor. Tekrar yapıyorum. Kendini savunmak için hiçbir hareket yapmıyor. Sadece darbeleri alıyor.

Bu durumu daha da kötüleştirir.

Parmaklarımı yumruk yapıp ona tekrar vuruyorum, nefesim hızlanıyor.

"Bunu merhametmiş gibi gösteremezsin. Benim neyle yaşayabileceğime sen karar veremezsin."

Onu tekrar yumrukluyorum, bu sefer daha sert. Yarım adım geri çekiliyor.

"Burada durup, öyle olması daha iyiydi gibi davranamazsın."

Ellerim, göğüs kemiğine çarptığım için acıyor. Yüzündeki ifade değişmiyor. Ben de devam ediyorum. Çünkü bu yetmiyor. Parmaklarım gömleğine kıvrılıyor, kumaş yumruklarımda toplanıyor. Onu tekrar itmek için kendime doğru çekiyorum.

"Bana hiçbir şey ifade etmediğimi düşündürdün." Gözlerim yaşlarla doluyor. "Seninle kalacağımı biliyordun. Sana yardım etmek için her şeyi yapacağımı biliyordun."

Vücudu avuçlarımda altında sertleşir, her kas gerilir.

Ve *bu...* onun bu soğukkanlılığı beni daha da öfkeliyor.

"Bir şey söyle!" Yine yumruklarımla göğsüne vuruyorum. Onu incitecek kadar sert değil, ama hissedecek kadar. "Herhangi bir şey!"

Homurdanıyor, ama kıpırdamıyor, içimi tıkayan her gram acıyı ve öfkeyi dökmeme izin veriyor.

"Beni sevmediğine inanmamı sağladın." Nefesim kesilir, sözlerimle birlikte hıçkırıklar çıkıyor. Kafamı sallıyorum. "Beni *mahvettin*."

"Anlamıyor musun?" Sonunda konuşur. "Beni o halde görmene izin veremezdim."

"Bu sana bağlı
değildi." "Evet,
bağlıydı."

Sesindeki kesinlik, haklı olduğuna dair *mutlak* inancı, çılgılık atmak istememe neden oluyor. Kafamı sallıyorum,

bir hıçkırık daha kopar ve sonra ona tekrar vururum. Yumruklarım göğsüne, tekrar tekrar. O da kabul eder. Her vuruşu. Her hıçkırığı. Her kırık, anlaşılmaz kelimeyi. Kollarım titreyene, ellerim ağrıyana ve gözyaşlarımdan nefes alamayana kadar.

Bu çok fazla. Otoparkta söylediğim gibi yapmalı ve uzaklaşmalı, onu benden uzak tutmalıyım. Ama yapmıyorum. Çünkü öfke yetmiyor. Çünkü *bilmek* yetmiyor. Çünkü her şeye rağmen - onu unutmaya çalışmak, onsuz daha iyi olduğuma kendimi ikna etmek, kariyerime odaklanmak - onu hala seviyorum.

Her zaman sevdim.

Dizlerim titriyor, gücüm bir anda tükeniyor. Kollarını uzatıp, yere yığılmadan önce beni yakalıyor. Hareketsizlikten beni nazıkçe kucaklamasına, beni göğsüne sıkıca sararkenki sağlam gücüne geçiş, içimde başka bir hıçkırık fırtınası koparıyor.

Ellerim gömleğini sıkıca kavrar, ama bu sefer onu itmek yerine ona sarılıyorum. Çaresizlik göğsümde düğümlenir, acı ve özlem karışık duygularla iç içe geçer. Ona daha yakın olmaya ihtiyacım var. Onun gerçek olduğundan emin olmalıyım.

Sadece bir saniye tereddüt ettikten sonra başımı kaldırıp dudaklarımı onun dudaklarına bastırıyorum. Dudaklarımdan bir acı yayılıyor. Onu görmezden geliyorum.

Ronan donar... ama sadece bir saniye.

Elleri yüzümü kavrayarak, başparmakları yanaklarımı okşayarak gözyaşlarımı siler. Ağzı ilk başta benimkine karşı dikkatlidir, ama ben bunu istemiyorum.

Daha fazlasını isteyen bir şekilde gömleğini çekerim ve parmak uçlarımda yükselerek dudaklarımı onun dudaklarına daha sıkı bastırırım. O, göğsünden benim göğsüme titreyen derin ve kaba bir sesle inler ve sonra öpücük hiç de nazik değildir. Çılgınca, acil ve çaresizdir. Elleri saçlarıma kayar, parmakları dolanır, başımı geriye eğene kadar çeker. Dili benim dilime kayar ve ben titreyerek daha da yaklaşıyorum.

Bir eli düşer, omurgamı okşar ve sonra süveterimin kumaşının altına kayar. Avucunun sıcaklığı tenime değiyor ve ben bu dokunuşa doğru eğiliyorum. O yine bir ses çıkarır, yarı inilti, yarı hırıltı.

Dudaklarımız, onun süveterimi çıkarmak için yeterince uzun süre ayrılır. Soğuk hava tenime çarparak tüylerimi diken diken eder. Ama umurumda değil, önemli değil çünkü o *burada*, sıcaklığı, dokunuşu, özlediğim her şey.

Ellerim de en az onun kadar açgözlü, ceketini itiyor, gömleğini çekiyor, tenini tenime değdirme ihtiyacı duyuyor.

"Siktir. Phare." Dudakları boynumdan aşağıya doğru inerken, nefesinin sıcaklığı çenemde hissediliyor, dişleri boynumun dibinde atan nabzımı ısıyor.

İniliyorum, tırnaklarım omuzlarına batıyor, vücudum ona doğru kıvrılıyor. Her sinir ucu yanıyor. Her nefesim çok hızlı geliyor.

Buna açtım. *Ona* açtım.

Elleri kalçalarımaya kayıyor ve beni kaldırıyor, sırtım duvara yaslanana ve bacaklarım beline dolanana kadar dönüyor. Gençken bunu asla yapamayacağına dair çılgın bir düşünce geliyor aklıma, sonra bu düşünce kayboluyor ve kalçalarını bana doğru sallama şekline nefes nefese kalıyorum.

Başım duvara yaslanıyor, nefesim düzensiz bir şekilde hızlanıyor.

"Ronan."

Bana bakmak için geri çekiliyor, gözleri karanlık ve ateşli, sonra başını eğip beni tekrar öpüyor. Bu sefer daha derin. *Daha yavaş*. Elleri her yerde. Biri uyluğumu kavrayıp beni kendine sabit tutuyor, diğeri saçlarımı okşuyor. Benim ellerim de kendi keşiflerini yapıyor, omuzlarını okşuyor, kol kaslarını okşuyor, sonra boynuna dolanıp başını bana doğru çekiyor.

Aramızdaki sıcaklık daha da yoğunlaşıyor, ikimizin de karşı koymaya çalışmadığı çaresiz bir çekim. Kalçalarını bir kez daha sallaması beni nefes nefese bırakıyor, zevk her sinirimi sararken

vücudumu ateşe veriyor. Beni ne kadar çok istediğini hissedebiliyorum. Kanıtı bana baskı yapıyor. Ve ben de onu aynı derecede istiyorum. Beni korkutacak kadar yoğun bir şekilde ona ihtiyacım var.

Ve sonra...

Arzu ile hiçbir ilgisi olmayan bir titreme beni sarar. Soğuk nihayet aramızdaki sıcaklığı ele geçirip, birbirimize değmediğimiz yerlerden sızarken, tüylerim diken diken olur. Gerçeklik araya girer: dondurucu hava, sırtımı dayadığım sert duvar, terk edilmiş bir fabrikada olduğumuz gerçeği.

Ronan'ın nefesi kesilir. Tutuşu hafifçe gevşer ve başını kaldırır. Bakışları yüzümde yavaşça dolaşır, her çürüğü, her gözyaşı izini, yarılmış dudagımın şişliğini takip eder. Sonra uzun ve yavaş bir nefes verir, sesi biraz titrer.

Ardından gelen ses beklenmedik ve tamamen yabancısıdır — derin, boğuk, hafif nefes nefese bir kahkaha.

Şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Neden gülüyorsun?" Başını eğiyor, alnı neredeyse benimkine değecek kadar yaklaşıyor. Sanki kendini toparlamaya çalışır gibi, bir kez daha yavaşça nefes alıyor.

ikimizin de düşmek üzere olduğu uçurumun kenarından geri döndük.

"Çocukken bunu burada nasıl yapabildik?" Sesi sert, eğlenceli bir tonla. "Burası çok soğuk."

Durduramadan, şaşkın bir kahkaha kaçıyor ağzımdan. Söyleyebileceği onca şeyin arasında, bu hiç aklıma gelmemiştir. Bu durumun absürtlüğü - Ekim ortasında, yarı çıplak halde duvara yaslanmış, birbirimize dolanmış halde olmamız - beni vuruyor.

"Adrenalin mi?" Titrek bir gülümsemeyle soruyorum.

"Daha çok kötü karar verme." Başparmağı yine yanağıma okşadı, bu sefer nazikçe. "Gerçi, yaşlandıkça karar verme yeteneğimizin o kadar da geliştiğini sanmıyorum."

İkimiz de hala biraz nefes nefeseyiz, hala birbirimiz e dolanmış durumdayız. Ama gerginlik değişmiş, daha kolay yönetilebilir bir şeye dönüşmüştür.

Bacaklarım belinden düşer, ayaklarım yere basar. Elleriyle beni sabitler, dengede olduğumdan emin olduktan sonra hafifçe geri çekilir. Çok uzaklaşmaz, sadece artık birbirimize yapışık olmadığımız kadar uzaklaşır.

Onun sıcaklığının kaybı anında ve sarsıcıdır. Kollarımı kendime doluyorum, birden yarı çıplak ve üşümüş olduğumu fark ediyorum.

Eğilip düşen süveterimi alır. Bana uzattığında parmaklarımız birbirine değiyor. Bu temas içimde yine bir kıvılcım yaratıyor ama ben bunu görmezden gelip süveteri giyiyorum.

Tekrar konuştuğunda sesi daha sessizdir. "Seni özledim, Lily."

Chapter Fifty-One

RONAN

Bunu yüksek sesle söylemek istememiştim, ama artık söylediğim için geri alamam. Uzun zamandır kendime izin vermediğim bir şekilde dürüst sözlerdi. Cevap vermedi, sveterinin eteğiyle oynadı, sonra nefes aldı ve bana baktı.

"Benimle daireme gel." Bana cevap verme şansı vermeden aceleyle devam ediyor. "Konuşmamız lazım. *Gerçekten* konuşmamız lazım. Geçmişin hayaletleriyle çevrili olmayan bir yerde."

Haklı. Burası çok fazla acı, çok fazla eski halimizin anılarını barındırıyor.

Başımı sallıyorum. "Tamam. Arabamla peşinden gelirim."

Konuşmadan dışarı ıkıyoruz. O arabasına binene kadar bekliyorum, sonra motoru çalıştırıyorum. Kasabada onun arka lambalarını takip etmek bana düşünmek için çok fazla zaman veriyor. Aklımda az önce olan her şey tekrar tekrar canlanıyor. Yorgunluk ve rahatlamanın tuhaf bir karışımını hissediyorum. Sonunda her şeyi açıkça ortaya koymak doğru geliyor, ama bu beni beklemediğim şekilde yordu.

O sinyal verip bir apartman kompleksine sağa dönüyor, benim park etmemi bekliyor, sonra tek kelime etmeden beni içeriye götürüyor.

Asansörle onun katına çıkmak sonsuza kadar sürer. Alan çok küçük. Kokusu ciğerlerimi doldurur. Dokunuşunun hatırası cildimi yakar. Ellerimi ceplerimde tutar, ona uzanma dürtüsüyle mücadele ederim.

Kapılar açılır ve ben onu sessiz bir koridorda takip ederim. Kapısını açarken anahtarları şingirdar. Dairenin içi tam beklediğim gibidir. Duvarlarda sıcak renkler, rahat mobilyalar, her yüzeyde kitaplar. Duvarlarda açıkça çocuklar tarafından yapılmış resimler vardır.

Bu onun hayatı. Bensiz kurduğu hayat.

Bunun kanıtı her şeyde var. Rafta, arkadaşları ve ailesiyle birlikte çekilmiş fotoğraflar. Birbirine uymayan bir dizi kupa. Kanepenin üzerine serilmiş, el yapımı gibi görünen bir battaniye. Rutin, istikrar ve evi anlatan küçük, sıradan şeyler.

Benim hiç sahip olmadığım şeyler.

"Kahve ister misin?" Sessizliği bozdu ve ben cevap vermeden mutfağa doğru yürüdü.

"Evet. Teşekkürler."

Ön kapı ile oturma odası arasında kalmış, tamamen ona ait olan bu alanda bir davetsiz misafir gibi hissederek olduğum yerde kalıyorum. Mutfaktan gelen sesler sessizliği dolduruyor: akan su, çınlayan fincanlar, kahve makinesinin çalışmaya başladığı sessiz uğultu. Kendimi zorlayarak odanın içine doğru ilerliyorum ve bir kitaplığın yanında duruyorum. Parmaklarım, kitapların sırtlarını gerçekten görmeden üzerinde geziyor.

Geri döndüğünde elinde iki fincan var. Fincanlardan buhar yükseliyor, güzel kahvenin kokusunu taşıyor. Bana birini uzatıyor, parmaklarımız birbirine değiyor. Bu basit dokunuş koluma elektrik akımı gibi yayılıyor.

Kanepeye oturur, bir bacağını altına kıvrır.

Hareketi rahat ve doğal.

"Otur." Bu tam olarak bir emir değil, ama bir rica da değil. Yanındaki kanepe minderine dokunuyor ve ben aramızda küçük bir boşluk bırakarak oturuyorum.

"Şehirde ne kadar kalmayı planlıyorsun?"

Yavaşça nefes alıyorum, penceresinden içeri giren öğleden sonra ışığının saçlarını altın rengine dönüştürdüğünü görmezden gelmeye çalışıyorum. "En az altı ay."

Gözleri hafifçe kalkar. "Bu... çok kesin." "Evet."

"Neden geri döndün?"

Tamam, sanırım bunu yapıyoruz.

Öne eğilip fincanımı sehpa koyuyorum. Hareket ederken kolum onun koluna değiyor. O çekilmiyor.

"Harris Edwards vasiyetinde Cedar Caddesi'ndeki evi bana bıraktı."

"Ne?"

"Hapishanede beni ziyaret ederdi." Sözler yavaşça dökülüyor. "Kitaplar getirirdi. Mühendislik kılavuzları, teknik rehberler, klasik romanlar." Durup ellerime bakıyorum. "Neden zahmet ettiğini anlamıyordum. En azından o zamanlar."

"Peki şimdi?"

Sessizce gülüyorum. "Hâlâ anlamıyorum, gerçekten. Bana verdiği bir evde yaşıyorum ve orada kalmamın bazı şartları var. En az altı ay kalmam ve evi tekrar yaşanabilir hale getirmem gerekiyor." Gözlerine bakıyorum ve bakışlarının yoğunluğu neredeyse nefesimi kesiyor. "Kolayca kaçamayacağımı garanti altına aldı."

"Nasıl?"

"Ayda on bin dolar yaşam gideri, başımı sokacak bir ev, bir araba ve tek yapmam gereken evi tamir etmek." Omuz silkiyorum. "Reddetmeyi zorlaştırdı."

Bunu düşünceli bir ifadeyle sindirir. Dişleri alt dudağını ısırır ve dikişlere takıldığında yüzünü buruşturur.

"Bu tam ona göre bir şey. Çocukken, biz istemediğimiz halde bile her zaman yardım etmeye çalışırdı."

"Ben bunların hiçbirini istemedim. Evi, buraya geri dönmeyi ... seni tekrar görmek."

"Yani benimle karşılaşmak planın bir parçası değildi? Eğer karşılaşmasaydık, burada olduğunu bana söyler miydin?"

"Seninle ilgili hiçbir şey planlandığı gibi gitmedi."

Kahvesini masaya bırakıp bana dönerek yüzünü bana çevirdi. Bu hareket, dikkatimi boynunun kıvrımlarına ve orada bıraktığım solmuş izlere çekti. Bu manzara içimde sahiplenici ve aç bir duygu uyandırdı.

Benim izlerim. Onun teninde benim dudaklarım. "şimdi planın ne?"

Bir cevabım olmalı. Ona tam olarak ne yaptığımı ve önümüzdeki altı ayı nasıl geçirmeyi planladığımı söyleyebilmeliyim. Ama söyleyemiyorum. Geldiğim günden beri, bir sonraki göreve, bir sonraki nefesime odaklanarak, anı anına yaşıyorum. Ve bu, hapisten çıktığımdan beri hayatta kalma modunda olduğumu fark etmemi sağlıyor.

Belki de bunu hissediyor, çünkü eli elimi buluyor ve parmaklarını benimkilerle birleştiriyor, sanki oraya aitlermiş gibi. Bu temas, koluma bir sıcaklık dalgası yayıyor. Başparmağıyla parmak eklemlerimi okşuyor ve onu kucağıma çekip fabrikada başladığımız işi bitirme isteğine direnmek neredeyse imkansız.

"Sorun değil. şu anda tüm cevapları bilmen gerekmiyor." Gözleri, birleşmiş ellerimize sabitlenmiş halde. "Aslında, şu anda hiçbir şeyi analiz etmek, incelemek ya da ne anlama geldiğini anlamak istemiyorum."

"Ne istiyorsun?"

Diğer eli uyluğumdan yukarı kayıyor. Dokunuğu hafif, ama yine de kot pantolonumun içinden yanıyor. "Her şeyi fazla düşünmeyi bırakmak istiyorum." Yaklaşıyor. "Yine gerçek bir şey hissetmek istiyorum."

Aramızdaki boşluk gerginlikle doluyor. Elim kaldırıp boğazının çizgisini izliyorum, parmak uçlarımin altında nabzının hızlandığını hissediyorum. Başını eğip daha fazla cilt ortaya çıkarıyor ve bu benim için yeterli bir davet.

Onu öpüyorum. Fabrikadaki gibi değil, orada her şey acı ve öfkeden doğan ateş ve çaresizlikti. Bu daha yavaş, daha bilinçli. Acele etmiyorum, dudaklarını incitmemeye dikkat ederek ağzının şeklini yeniden öğreniyorum, tadını ve çıkardığı sesleri yeniden keşfediyorum.

Kucağıma oturmak için hareket ettiğinde, geriye yaslanıyorum, kontrolü ona bırakıyorum ve istediği hızda ilerlemesine izin veriyorum. Ağırlığı üzerime yerleşiyor ve tek istediğim onu daha sıkı kavramak ve kendime çekmekken, ellerimi kalçalarında nazik tutmak için mücadele etmek zorunda kalıyorum.

Parmakları gömleğimin kenarını bulur, altına kayarak avucunu kaburgalarımın bastırır. "Çıkar şunu."

Ben de itaat ederek, onu başımdan çıkarıp bir kenara atıyorum. Gözleri göğsümü, omuzlarımı, kollarımı tarıyor, derimde iz bırakan mürekkep izlerine takılıyor. Bana dokunduğunda elleri emin. Keşfetme şekli hiç tereddütlü değil, parmak uçları kasların hatlarını, dövmelemlerin kenarlarını ve yıllar boyunca biriktirdiğim yara izlerini takip ediyor.

"Sıra sende." Sesim kaba çıkıyor.

Kollarını kaldırıyor, süveteri başından geçirmeme izin veriyor. Güneş ışığı derisinin üzerine desenler çiziyor, hatırladığım kıvrımları ve düzlükleri, zamanın getirdiği değişiklikleri vurguluyor. Parmaklarımı derisi üzerinde gezdirdiğimde nefesi kesiliyor.

Öne eğilip ağzımı boğazına, köprücük kemiğine, dantelli sütyeninin gizlediği göğüslerinin şişkinliğine bastırıyorum.

"Yatak odası." Bu kelime, nefes nefese ve acil bir talep gibi dudaklarından dökülüyor.

Ayağa kalkıyorum, onu da benimle birlikte kaldırıyorum. Bacakları belime dolanıyor. "Nerede?"

"Soldaki ikinci kapı."

O konuşmasını bitirmeden harekete geçiyorum, o boynumu, çenemi, ağzımı öperken koridorda ilerliyorum. Parmakları saçlarıma dolanıyor, tırnakları kafatası derimi kazıyarak beni baş döndürücü bir arzuyla dolduruyor.

Bu artık geçmişle ilgili değil. Bu şu anla ilgili. *Bizimle*.
Ve şu anda inşa ettiğimiz her neyse onunla ilgili.

Chapter Fifty-Two

LILY

O beni yatağa yatırırken güneş ışığı yatağımın üzerine dökülüyor ve üzerime düşüyor. Dudakları benim dudaklarımın üzerinde duruyor, ama beni öpmeden önce duruyor, başparmağı dudaklarımın çatlağına, yanağımdaki çürüğe dokunuyor. Gözleri parlıyor.

"Yapma." Yüzünü avuçlarımın arasına alıyorum, sert sakalları cildimi gıdıklıyor. "Aranıza girdiğimde seçimimi yaptım."

O eğilir, dudakları ilk başta zar zor dokunur, alay eder ve dener. Nefesi cildime sıcak gelir, ağzı sonunda benimkini ele geçirmeden önce kontrolün fısıltısı. Sonra parmakları saçlarımda düğümlenir, başımı geriye çeker.

Ağzı aşağıya doğru kayıyor, köprücük kemiğimin çukurunu öpüyor. Dişleri sütyenimin dantelini yakalıyor ve aşağı doğru çekiyor, böylece dilini her bir meme ucunun etrafında gezdirebiliyor, sonra tekrar hareket ediyor. Belime ulaştığında duruyor, dudakları göbek deliğimin etrafında bir yol çizerek alay ediyor, sonra tekrar dudaklarıma doğru öperek geri dönüyor.

Eli göğsümün üzerinde kıvrılır, parmakları arasında meme ucumu yuvarlar, ben nefes nefese kalana kadar çeker ve bükerek, beni titretip kıvrandıran şeyin ne olduğunu yeniden öğrenir. Ağzıma

ağızıma karşı hafifçe güler. Onun altında kıvrılıyorum, ta ki o sırt üstü dönene ve ben onun kalçalarına oturana kadar, böylece ona bakabiliyorum.

Yıllar onu sertleştirmiş. Vücudu gergin kaslar ve keskin hatlarla dolu, parmaklarımın altında cildi sıcak. Ellerim üzerinde dolaşüyor, yeni şeklini öğreniyor, tanımadığım yara izlerini keşfediyor ve tanıdığım on sekiz yaşındaki çocuktan ne kadar farklı olduğunu hissediyorum. Daha geniş ve daha sert. O çocuktan çok az şey kalmış, ama ... o hala o.

Kaburgalarını saran mürekkebi izliyorum ve kelimeleri okuyabilmek için hafifçe geriye eğiliyorum.

O, dokunmaya cesaret edemediğim ışıktayürüyor. Karanlık benim olanı alıyor.

Her satırı öpüyorum. Nefesi titriyor, sert ve düzensiz. Kalbinin yanında başka bir yazı buluyorum.

Hafıza karanlıkta kanar.

Dilimle izini takip ediyorum. Nefesi kesiliyor ve bir an için ikimiz de hareketsiz kalıyoruz.

"Seni düşündüm," diye fısıldar sessizliğe. "Her lanet gün."

Sözlerini tekrar öperim, sonra yukarı çıkıp ağzını ele geçiririm. Ayrıldığımızda ikimiz de nefes nefeseyiz. Eli kalkar, boynumun arkasına dolanır ve beni tekrar aşağı çeker. Ağızlarımız birbirine yapışık, ben tekrar sırt üstü yatana kadar yuvarlanır. Eli kotumun düğmesini bulur, açar ve külotumun altına girer. Klitorisime ilk dokunuşunda yataktan kalkarım.

"Benim için sıırıslıklamsın," diyor boğuk bir sesle.

Tırnaklarım onun sırtını tırmalıyor. Parmakları içime girip, gerip, okşarken... ve beni izleyişi... gözleri yüzümdeki her zevk belirtisini yakalarken... daha hızlı çözölüyorum. Parmaklarını tam doğru şekilde kıvırıyor ve ben nefesimi tutuyorum, kalçalarım yataktan kalkıyor.

"İşte," diye mırıldanır, daha çok kendine değil bana. "*Tam* orada."

O noktayı tekrar bulur, tepkimi izler. Diğer eli kalçamı kavrar, kıvrınmaya başladığımda beni yerinde tutar.

"Ronan..." Adı bozuk bir şekilde çıkıyor.

"Biliyorum, Phare." Sesi gergin. "Ne kadar yakın olduğunu hissedebiliyorum."

Beni alay ediyor, beni sınırın eşiğine getirip geri çekiyor, beni inlemeye zorluyor. Nefesi kulağımda hissediliyor ve tekrar konuştuğunda sesi daha alçak, *daha karanlık*.

"Neye ihtiyacın olduğunu söyle."

"Sana. İhtiyacım olan şey..." Kelimeleri zar zor telaffuz edebiliyorum. "Lütfen, durma."

Parmakları daha derine bastırıyor, başparmağı klitorisimi buluyor. "Böyle mi?"

"Evet. Tanrım, evet."

"Hoşuna gitti mi? Sana dokunma şeklim... seni parçalara ayırma şeklim." Parmakları yavaşlar, kalçalarımı kaldırıp onun dokunuşunu kovalamama neden olan bir alay.

"Lütfen, Ronan. Durma. Dokun bana." "Nereye?"

Nasıl? Söyle bana."

"Parmaklarına, ağzına ihtiyacım var. Her şeye ihtiyacım var."

"Söyle bana tekrar söyle." Onun sesi düşükdüşük ve kalın ve

"Lütfen. Dokun bana. Durma. Sana ihtiyacım var."

"Siktir, Lily. Böyle konuşmanın bana ne yaptığını bilemezsin."

Yatağın kenarına kayarak bacaklarımı ayırıyor ve parmakları yerini ağzına bırakıyor. Dilini

klitorisimi okşuyor ve çıkardığı ses, alçak ve açgözlü, içimde titreşiyor.

"*Siktir.*" Bu kelime bana karşı boğuk bir şekilde söylenir. "Sana bunu tekrar yapmayı hayal ettim."

Dilini üzerimde gezdirir ve vücudumda keskin bir zevk dalgası yaratır. Sırtımı kamburlaştırırım, ellerim omuzlarına tırmanır, tırnaklarım batar, nefesim kesik kesik yalvarışlara dönüşür, o beni daha da yaklaştırır, dayanamayacak hale gelene kadar uzatır.

Onun altında kendimi kaybederken, adını parçalanmış bir çığlıkla dudaklarımdan dökülüyor. Ağzı benden ayrılmıyor, vücudumdaki orgazmın son damlasını bile emiyor. Tekrar sakinleşince, iç uyluklarıma son bir öpücük konduruyor. Vücudumda yukarı doğru hareket etmeden önce onu durduruyorum.

"Sıra bende."

Onu sırt üstü yatırmama izin veriyor ve ben vücudunda aşağı kayıyorum, ağızımla karnındaki gergin çizgileri, kaslarının derin oluklarını izliyorum. Onu elimle tutup yavaşça okşarken, alaycı bir şekilde, onu içinden küfür ettirirken, o nefesini tıslayarak alıyor.

"Beni yalvarttın, bence ben de sana işkence etmem adil olur."

Ben ağızımı onun üzerine kapatıp yanaklarımı içe çekerek onu olabildiğince derine alırken, başı yastığa yaslanıyor. Elleri saçlarıma dolanıyor, dilim onu tam doğru şekilde okşadığında sıkışıyor. Nefesi hızlanıyor, kontrolünü kaybediyor, vücudu altımda titriyor. Geri çekilip dudaklarımı yaladığımda, sert ve çaresiz bir inilti çıkarıyor.

"Siktir, Phare..." Sesi bozulmuş, elleri saçlarıma sıkıyor. "Buraya gel."

Beni vücuduna doğru çekiyor, ağzı sıcak ve talepkar bir şekilde benimkine yapışıyor. Artık kontrolünü tamamen kaybetmiş, paramparça olmuş durumda. Beni altına çevirip yatağa bastırdığında, onda tereddüt kalmamış, sadece ihtiyaç var.

"Artık bekleyemem. İçinde olmalıyım."

Onun kot pantolonunu çıkarmaya yardım ediyorum ve sonra geri geliyor, vücudu benimkine bastırıyor ve ben aramıza uzanıp, içeri girerken ona rehberlik ediyorum. Gerginlik derin, sarhoş edici ve o boğazıma karşı inliyor, nefesi sıcak ve düzensiz.

Bir an için ikimiz de tamamen hareketsiz kalıyoruz. Alnı alnıma düşüyor ve birlikte nefes alıyoruz, buna alışmaya çalışıyoruz... uzun bir aradan sonra tekrar birleşmeye.

"Bana bak," diyor, sesi çakıl gibi.

Gözlerimi zorla açıp onunla göz göze geliyorum ve onu bu halde görmek - üzerimde duruyor, zar zor kendini tutuyor, tamamen kontrolü elinde tutuyor ama buna tamamen kapılmış durumda - vücudumda yeni bir sıcaklık dalgası yaratmaya yetiyor.

İlk başta hareketleri yavaş, penisi içime girip çıkıyor, ama bacaklarımı ona doladığımda, onu daha derine çekince, kendini tutma çabası sona eriyor. Bir eli dudaklarıma, yanaklarıma, çeneme dokunmak için yükseliyor, sonra parmakları boğazımı sarıyor, başparmağıyla başımı yukarı kaldırıyor ve ağzımı öpüyor. Dili, penisiyle aynı ritimde içeri girip çıkıyor ve ben düşünme yeteneğimi kaybettiğime eminim.

"İyi misin?" Sesi gergin, zar zor dayanıyor. "Evet." Ona doğru eğiliyorum. "Daha fazla."

Başparmağı nabzımın attığı noktaya nazikçe bastırıyor ve ritmi değişiyor, daha düzensiz, daha çaresiz hale geliyor.

"Sen..." Bir iniltiyle sözünü kesiyor. "Mükemmelsin. Sen mükemmelsin."

Tırnaklarım sırtını tırmalıyor ve o titriyor. "Tekrar yap."

Ben yaptım, *daha sert*, ve o düşüyor
kafasını alnı benim benimkine, nefes nefese.

"Sen..."

"O zaman yapma. Kontrolünü kaybettiğini hissetmek istiyorum."

Diğer eli uyluğumu kavrayarak bacağımı kaldırdı ve bu açı beni inlemeye zorladı. Onun adı, dokunuşu,

ağırlığı... hepsi çok fazla ve yetersiz. Parmaklarım sırtına gömüldü, vücudum onun vücuduna doğru eğildi.

"Ronan..."

Cildime karşı homurdanıyor, hareketleri düzensizleşiyor, daha çaresiz hale geliyor, her itişte kontrolünü kaybediyor. Parmaklarını boğazımın etrafında büküyor, sonra bırakıp klitorisimi buluyor, dudakları çenemden kulağıma doğru bir yol çiziyor.

"Çıkardığın her sesi duymak istiyorum. Benim için titrediğini, kendini bana kaptırdığını hissetmek istiyorum. Ver bana, Lily.

Bana ne kadar ihtiyacın olduğunu hissettir." Parmakları klitorisimi tekrar buluyor ve bu dokunuş içimi başka bir zevk dalgasıyla dolduruyor. Gerilim bir anda patladığında, nefes nefese kalıyorum ve omuzlarına yapışıyorum. Zevk dalgalar halinde içimi kaplar, titrememe ve görüşümün beyazlaşmasına neden olur. Birkaç saniye sonra o da boşalır, sert ve titrek bir iniltiyle kendini bırakır, vücudu benimkine yaslanarak o kadar derine girer ki, onu haftalarca orada hissedeceğimden eminim.

Dünya yavaşça yerine oturur.

O benim yanıma yığılır, ikimiz de nefes nefeseyiz, terden kayganlaşmış derilerimizle. Uzun bir süre ikimiz de kıpırdamayız. Sonra o bana uzanır, beni yanına çeker. Ben isteyerek giderim, başımı göğsüne koyarım, kalp atışlarının yavaş yavaş yavaşladığını dinlerim.

Parmakları omzumda desenler çiziyor. Nazik bir dokunuşla tembel daireler çiziyor.

"Burada olduğuna inanamıyorum," diye fısıldıyorum.

Kollarını bana daha sıkı sarıyor. "Buradayım."

Öğleden sonra ışığında, birbirimize sarılmış yatıyoruz ve o soğuk Aralık gününde beni gönderdiğinden beri ilk kez, göğsümde taşıdığım acı hafifliyor.

Başımı çevirip, kalbini kaplayan dövmenin tam üstünd göğsüne bir öpücük kondurdum. Eli çarşafların arasında benim elimi buldu ve parmaklarımızı birbirine geçirdi. Nabzım hala hızla atıyordu ve düşüncelerimi tam olarak kontrol edemiyordum, bu yüzden konuştuğumda onun kadar şaşırdım.

"Neden oraya geri döndün?"

Chapter Fifty-Three

RONAN

Vücudum durduramadan tepki veriyor, tüm kaslarım kaskatı kesiliyor. Sorusu beklenmedik değil. Aslında değil. Herkesin soracağı bir soru. Sadece *şu anda*, onun sıcak teni benim tenime değmişken ve kalbim az önce yaptığımız şeyden dolayı hala hızla atarken soracağını düşünmemiştim.

Sessizlik artıyor ve her geçen saniye doğru kelimeleri bulmak daha da zorlaşıyor. Lily tek kelime etmiyor, sadece yanımda yatıyor, parmakları hala benimkilerle iç içe, başparmağı ise parmak eklemlerimin üzerinde küçük daireler çiziyor, ne kadar sürerse sürsün beklemeye hazır gibi görünüyor.

Nefesimi içime çekip, kendimi konuşmaya zorluyorum. "Buna ihtiyacım vardı ..." Sözcükler boğazımda takılır. Boğazımı temizler ve tekrar denerim. "O duvarlar benim her şeyimi barındırıyordu. İçimde öldürmeye çalıştığım her şeyi." Kendimi ona bakmaya zorlarım. "Belki geride bıraktıklarımı bulabilirsem... kitaplarımı, notlarımı... sahip olduğum her şeyi."

Söylediklerimin mantıklı olup olmadığını bile bilmiyorum.

"Kutu." Lily'nin sesi sessiz. "Her şeyi sakladığın kutuyu mu kastediyorsun?"

Boğazım konuşamayacak kadar sıkışmış, başımı sallıyorum. O kutu sahip olduğum tek şeydi. Bütün dünyam onun içindeydi. Parçalar

Kağıt, çalınan kalemler, kendime var olduğumu ve zamanda sıkışıp kalmış bir hayalet olmadığımı hatırlatmak için yazdığım sözler. Bu kasabadaki herkesin gördüğü... ya da görmediği şeyden daha fazlası olduğumun kanıtı.

Bir an hareketsiz kalır, sonra yanına döner ve oturur. Çıplaklığıyla tamamen rahat bir şekilde dolabına doğru yürürken onu izlerim. En üst rafa uzanır ve bir şey alır.

Tanıdığım bir kutu.

Oturuyorum. Kutuyu yatağa geri taşıyor ve dikkatlice kucağıma koyuyor. Parmakları bir an kapağın üzerinde duruyor, sonra çekiliyor.

Ona bakıyorum. Kenarları yıpranmış, kapağı biraz yıpranmış. Bir parçam onu açmaktan ve içinde gördüklerimden korkuyor. Kapağı açmak için uzandığımda ellerim titriyor. Kapağı kaldırırken nefesim ciğerlerimde sıkışıyor.

Sayfalar. Onlarca sayfa. El yazım bana bakıyor, lambanın loş ışığında ya da pencereden giren ay ışığında yazdığım için pürüzlü ve düzensiz. Bazı sayfalar buruşmuş, bazıları su, ter ya da gözyaşları nedeniyle lekelenmiş. Ama hepsi orada.

Onlardan birini alıyorum. Onun hakkında yazdığım bir şiir. Bir diğeri, okuduğum tüm kitapların listesi. Üçüncüsü ise, farklı şekillerde defalarca yazılmış sadece onun adı.

"Bütün bunları sakladın mı?" Sesim kısık çıkıyor.

"Tabii ki sakladım." Yatağın kenarına, bana yakın ama dokunmayacak kadar uzak bir yere oturur. "Bunun yok olmasına izin veremezdim. *Senin* yok olmana izin veremezdim." Dönüp komodinin çekmecesine uzanır ve bir ip ile bağlanmış bir yığın zarf çıkarır. Hiçbir şey söylemeden zarfları bana uzatır.

İlk zarfın üzerindeki el yazısını tanıdığımda kalbim durur. Mektuplar. Onlarca mektup. Bazıları bana, hapishaneye gönderilmiş. Bazıları ise adresi olmayan, sadece benim adım yazan mektuplar.

Yığından ilkini çıkarıp açtım. Üstünde yazan tarih, hapishaneden çıktığımdan iki hafta sonraydı.

3eax o a>,

5 h ov ;σ< wo>'c ere xēab 9^is, svt 5 ^3axe to eliere
;ov'xe σ<t 9^e'e <omew^3exe. 5 ^are 9o seliece ;σ< sv xiret anb
a e doi p nell. T^e al9ex a9ixe is 9σo mv ^3 cσ bea .

Cassit; >ons 5'xe bee> cLi>hi p asovt yov. C^e alwa;s
Snow<. C^e asSs e if 5'm o ay, anb 5 ton'c >on nLa9 cσ
sa; tσ 9^at. 5 ca 'c ab ic to ^3ex t^3ac 5 t^3in asσvc yσ<
ecexy <ingle day. T^at 5 vσnbe nLe e ;ov a'e, if yσ<'xe σ
ay, anb if ;ov ere cLi>h abov9 me.

5 ^ope yov'xe güvenli. 5 ^ope yov'xe fi ting a va; tσ lixe
ins9ead o(jvst sv'cixi p.

Ona bir göz attım, ama o bana değil, ellerine bakıyordu.
Rastgele bir tane daha seçtim. Bunun üzerinde tarih yoktu.

5 sta ceb 9eacLi>g tota; . T^e its a'e <σ s all a t
fvll σf Lo e. 5 heep 9^i Sing a ovc w^3ac yov <aid o e.
T^at Sids eliere 9^e wσ lb i< godb <>cil <σmeo e 9eacLe<
cLe ocLe nise. 5 na 9 cσ be 9^e pe so v^o Lelps 9^e
heep beliexi p.

"Kaç tane?" İki kelime, zorla çıkarabildiğim tek şey.

"Senin yokluğunda geçen ilk yıl boyunca her hafta," diye
fısıldıyor. "Sonra, paylaşacak haberim olduğunda, üzgün
olduğumda... ya da seni özlediğimde."

Onları karıştırıyorum. "Nerede olduğumu biliyordun. Onları
gönderebilirdin."

"Biliyorum. Ama benden haber almak istediğini düşünmedim."

Elimdeki mektuplara bakıyorum. Onu, mektuplarını okumayacağıma inandırdım. Mektuplarının önemi olmayacağına inandırdım.

Ama önemli olacaktı. *Tanrım*, çok önemli olacaktı.

"Onları okurdum. Her birini. Okurdum

—" Kafamı sallıyorum.

O da bana bakar ve her şey gözlerinde yazıyor. Yıllarca süren acı. Yıllarca süren umut. Benim ona sevmemesi için her türlü sebebi vermişken, beni sevdiği yıllar.

Kutu yere düşer, sayfalar etrafa saçılır. Umurumda değil. Ellerim ona uzanır, yüzünü avuçlarım ve sanki o kayıp yılları telafi edebilecekmişim gibi onu öperim.

Bu öpücük öncekinden farklı. Nasıl açıklayacağımı bilmediğim bir ihtiyaçla dolu. Parmaklarım saçlarına gömülüyor, onu kendime çekiyor, aramızda boşluk kalmayana kadar vücudunu bana doğru çekiyorum.

O benim altımda kalana kadar yuvarlanıyorum ve tek hissedebildiğim onun sıcaklığı, yumuşaklığı ve beni saran varlığı. Dudaklarım boynundan omzuna doğru iniyor, ağzımla onu kelimelerle ifade edemeyeceğim şekilde tapıyorum.

Dudaklarımla meme ucunu aldığımda, bana doğru eğilir, elleri saçlarımla arasında kayar ve beni yerinde tutar.

"Ronan." Adım bir fısıltı, bir *yalvarış* ve bu ses beni ona olan ihtiyacımı daha da derinleştiriyor.

Başımı geriye doğru çekiyor, parmakları çenemin kıvrımlarını izliyor, dudakları benimkilerin üzerinde kayıyor, ta ki ağzım tekrar onun ağzını yakalayana kadar. Ellerimi serbest bırakıyorum, dokunuşumun altında titrediğini zevkle izliyorum.

Bacakları kalçalarını sarar, beni kendine yaklaştırır ve ben yavaş bir hareketle içine girerim. Ağzıma iç çekerek nefes alır ve ben her sesini, nefesinin her hareketini içime çekerim. Bu sefer yavaşça içinde sallanırım. Her santimimi hissetmesine izin veririm. Aramızdaki sıcaklık artarken, dudakları nefes nefese bir iniltiyle açılır.

Parmaklarım klitorisini bulur, onu okşar ve okşar, ta ki o nefes nefese kalana ve vücudu altımda kıvrılana kadar. Zevk arttıkça gözlerim onun yüzüne kilitlenir ve ona bunu vermekten daha çok istediğim bir şey olduğunu sanmıyorum. Bana verdiği şeyin bir parçasını bile ona hissettirmek için.

O boşaldığında, dudaklarında benim adım vardı ve ben de birkaç saniye sonra onu takip ettim, yüzümü boynuna gömerek kendimden geçtim.

Sonra, henüz bağlantıyı koparmak istemediğim için onun içinde kalıyorum. Aınlarımız birbirine değiyor, nefesimiz yavaşlarken gözlerimiz birbirine kilitleniyor. Parmakları omurgamda yukarı aşağı okşarken, elim onun uyluklarından birini kalçama bastırıyor.

Onu bırakmak istemiyorum. Henüz değil. Belki de hiç. "Bu gece kalır mısın?" Sesi yumuşak ve uykulu.

Şakağına bir öpücük konduruyorum ve yavaşça vücudundan ayrılıyorum, hemen bağlantıyı özlüyorum. Ama onu göğsüme çekip kendime yaklaştırıyorum.

"Hiçbir yere gitmiyorum."

Chapter Fifty-Four

LILY

Uyandığımda ilk fark ettiğim şey, altımda sağlam ve sabit bir şekilde cildimi ısıtan sıcaklıktır. Vücudum hala onun vücuduna dolanmış durumda, yanağım göğsüne yaslanmış, kolu belime dolanmış, uyurken bile beni sıkıca sarıyor.

Hâlâ burada.

Neden şaşırdığımı bilmiyorum. Uyanınca onun gitmiş olduğunu, yatağın onun tarafının soğuk olduğunu göreceğimi yarı yarıya bekliyordum. Ama hayır, o burada, uykudan yumuşayan nefesi saçlarıma dokunuyor, kalp atışları avucumun altında yavaş ve düzenli.

Neden farklı hissettiğimi anlamam biraz zaman alıyor.

Daha önce de birbirimize dokunmuştuk. Birbirimizin kollarında parçalanmıştık. Ama *bunu* hiç yapmamıştık. Bütün geceyi birlikte geçirmiş, kollarımız birbirine dolanmış, vücutlarımız gevşemişti.

Hiç aynı yatakta yatmadık... *Hatta* şimdiye kadar yatakta seks bile yapmadık.

Fabrikada, ısınmaya yetmeyen battaniyelere sarınmış halde, o hep uyanık kalırdı. Her gece onun yanına kıvrılır, ona sarılır, ısınmasını sağlamaya çalışırdım, ta ki bana eve gitmemi söyleyene kadar.

Ben oradayken asla uykuya dalmasına izin vermezdi. Sanki uyku, göze alamayacağı bir riskti.

Ama şimdi... uyuyor... benim yatağımda. *Kollarımda.*

Sabah ışığı perdelerden süzülüyor, yumuşak ve altın rengi. Dışarıda, kasabanın uyanışının sessiz seslerini duyabiliyorum. Ama bu durumun hiçbir yanı normal gelmiyor.

Hareket etmek istemiyorum. Bu kırılgan anı bozmaktan korkarak, zar zor nefes alıyorum. Bunun yerine, onu içime çekiyorum. *Onu* içime çekiyorum.

Loş ışıktaki, yüzü daha yumuşak, keskin hatları yok olmuş. Kirpikleri elmacık kemiklerine hafif gölgeler düşürüyor, dudakları hafifçe aralanmış. Onu genellikle sıkı tutan gerginlik yok olmuş, uykuyla yumuşamış. Böyle daha genç görünüyor. Ya da belki sadece daha insanca.

Parmaklarım, yüzündeki çizgileri izlemek, bu kadar yakından hiç görememiş olduğum parçalarını keşfetmek için kaşınıyor. Yara izleri, derisindeki mürekkep, benim anlamadığım hikayeler anlatıyor.

Bakışlarım aşağıya kayıyor, çarşafın kalçalarını zar zor örttüğü, derin kas kesiklerini ve kaburgalarına kazınmış mürekkepli kelimeleri ortaya çıkardığı yere.

O, dokunmaya cesaret edemediğim bir ışıktaki yürüyor.

Acaba hala öyle mi düşünüyor? Hala benim ışık, kendisinin ise sadece gölge olduğumu mu düşünüyor? Onun karanlığından hiç korkmadığımı biliyor mu acaba? Eğer izin verseydi, onun yanında kalırdım.

Elimi göğsüne bastırıyorum, avucumun altında düzenli bir şekilde inip kalkan nefesini hissediyorum.

İlk kez, onun *gerçekten* burada olduğuna inanmaya başladım
burada olduğuna ve belki bir daha ortadan kaybolmayacağına inanmaya izin veriyorum.

Yavaşça nefes veriyorum, parmaklarımı aşağıya doğru kaydırıyorum, eski yara izlerinin kenarlarını okşuyorum. Bazıları küçük, neredeyse fark edilmiyor. Diğerleri daha derin, onun yaşadığı hayatı hatırlatıyor

yaşadığını hatırlatıyor. Hiçbirinin ardındaki hikayeyi bilmiyorum. Sadece ne anlama geldiklerini biliyorum. Onun hayatta kaldığı her şeyin, hiç sesli olarak söylemediği her şeyin kanıtı.

Dokunuşum hafif olsa da, yine de nefesi hafifçe kesiliyor. Küçük bir değişiklik ama ben fark ediyorum. Kaşlarının arasında bir kırıksıklık beliriyor, sonra tekrar gevşiyor. Bu bilinçsiz savunmasızlık anı, bana güvenip vücudunu tamamen dinlendirmesine izin vermesi kalbimi acıtıyor.

Onu daha fazla içime çekmek için hafifçe hareket ediyorum. Parmakları hala hafifçe kalçama kıvrılmış, tutuşu gevşek ama *hala orada*. Uykusunda bile beni yakınında tutuyor.

Dün öğleden sonrasının hatırası zihnimi dolduruyor, yoğunluğuyla yakıcı bir şekilde. Bana dokunma şekli. Bana *ihtiyaç duyma* şekli. Kendini geri çekmeden, alıştığı sessizliğe itmeden hissetmesine *izin verme* şekli.

Bu sadece yeniden bağlanma ya da birbirimizde kendimizi kaybetme anı değildi. Sadece tutku ve çaresizlik ya da geçmiş susturmaya çalışan bedenlerin çarpışması da değildi. Daha fazlasıydı.

Daha fazlası gibi hissettim.

Ve bu beni korkutuyor.

Çünkü eğer *bu* gerçekse, eğer bu *daha fazlası*ysa, o zaman bunun bizim için ne anlama geldiğini bilmiyorum. Ronan her zaman ulaşılmaz ve geçici bir şeydi. Tam önümdeyken bile, her zaman kayıp gitmek üzereydi. Ve şimdi, onu bir daha asla göremeyeceğime inandıktan sonra, o burada. Buna nasıl tutunacağımı ya da parmaklarımın arasından duman gibi kaybolmayacağına nasıl güveneceğimi bilmiyorum.

Altı ay, dedi. Ev yüzünden altı ay kalmak zorunda. Peki sonra ne olacak? Gidecek mi? Kalacak mı? Kalmak *isteyecek mi?*

Kalmayı istiyor muyum?

Bu soru kalbimi bıçak gibi kesiyor.

Eğer buna, ona, *bize* inanırsam, o zaman onun hala gidebileceğini kabul etmem gerekir. Ve ben onun kalmasını istiyorum.

Ama istemekle sahip olmak farklı şeyler.

Bu ilişki parçalanabilir. Ve onu tekrar kaybetmeye dayanabilir miyim, bilmiyorum.

Onu kaybettiğime kendimi ikna etmek için çok uzun zaman harcadım ve aramızdaki her ne varsa, asla yeniden canlanamayacak bir hayalet gibiydi. Onun yokluğuna göre bir hayat kurdum ve işlevsel olmanın, mutlu olmanın ve ilerlemenin yollarını buldum.

Ve şimdi geri döndü, ve onu seven o kızla, şu anda olduğum kadın arasında nasıl bir uzlaşma sağlayacağımı bilmiyorum.

Bakışlarım komodine kayıyor. Kutu orada, kapağı kapalı duruyor. Dün gece bir ara, her şeyi toplayıp içine geri koymuştuk.

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum ve ona bakıyorum. Onu uyandırabilirim. Ona yaklaşıp, adını fısıldayabilir ve kafamdan geçen her şeyi anlatabilirim. Ama o bana, hiç sahip olabileceğimi düşünmediğim kadar çok şey verdi bile. Bunun yerine, ona bakıyorum. Onu *gerçekten* inceliyorum.

Güçlü ve nasırlı elleri belime dayanmış. Parmak eklemlerindeki yara izleri, verdiği mücadelelerin ve hiç bahsetmediği şeylerin kanıtı. Derisini kaplayan mürekkep, katmanlı ve ağır, kelimeler ve görüntüler bir araya gelerek *ona* özgü bir şey oluşturuyor.

Hayaletler ağlamaz.

Kelimeler ön koluna dövme olarak kazınmış. Parmaklarımı üzerinde gezdirirken, bunların gerçekten inandığı şeyler mi diye merak ediyorum. Hiç kırılmayacağını ya da hissetmeyeceğini mi düşünüyor?

Onun her parçasını görebildiğimi biliyor mu, gömmek istediği parçaları bile?

Parmak uçlarımla dövmeyi okşarken, onu rahatsız eden hayaletleri düşünüyorum. *Beni* rahatsız eden ve iç çekerek

Yatağın kenarına kayarak başımı omzuna yaslıyorum ve nefes alıp verme sesini dinliyorum.

Bunun ne anlama geldiğini biliyor mu acaba, içimde olan aynı yavaş çözölmeyi hissediyor mu?

Uyandığında, bana bu kadar yaklaşmama izin verdiği için pişman olacak mı?

Orada yatıp, onun uyumasını izliyor, her ayrıntıyı ezberliyorum. Gözlerimle onu izliyorum. Çenesinin kıvrımı, sakalının hafif gölgesi, çarşafının vücudunun hatlarına yapışması. Her şeyi içime çekiyorum. Bunun kalıcı olmaması ve onu tekrar kaybetmem ihtimaline karşı, kendime bunu yaşatıyorum.

Bir an an zaman bir bir geçmiş ve birleşir.

Mükemmel bir an. Dünya tekrar araya girip her şeyi mahvetmeden önce.

Chapter Fifty-Five

RONAN

BİLİNÇ YAVAŞ YAVAŞ GELİR, bu da bir şeylerin farklı olduğunun ilk göstergesidir. Ani bir uyanma, tehditlerin anında değerlendirilmesi, çıkış ve girişlerin kataloglanması gibi şeyler yoktur. Sadece, onun kokusunu taşıyan çarşaflara sarılmış, sıcaklık katmanları arasında kademeli bir yükseliş vardır.

Bir an için gözlerimi kapalı tutuyorum, her şeyin mümkün olduğu hissedilen uyku ile uyanıklık arasındaki bu alanda kalıyorum. Son yedi yılın, tüm hayatımın ağırlığı kalkıyor ve yerini tehlikeli bir şekilde barış gibi hissettiren bir şey alıyor.

Bu anın ne kadar tuhaf olduğunu anlamam normalden daha uzun sürüyor.

Uyudum.

Her birkaç saatte bir duvarların üzerime çöktüğü kabuslarla uyanmıyordum. O fabrikada yalnız başına öleceğimi hayal etmiyordum. Ve her saat başı uyanıp etrafımı kontrol etmiyordum — bu alışkanlık, on dört yaşında evden kaçtığımdan beri bana yerleşmişti.

Bunun en son ne zaman olduğunu hatırlamıyorum. Belki de hiç olmamıştır. Çocukken bile hafif uyumayı ve en ufak seste uyanmayı öğrendim

En ufak seste uyanmayı öğrendim. Hapishanede durum daha da kötüydü. Her ses potansiyel bir tehditti.

Yatağın yan tarafı çöküyor ve sıcaklık yan tarafıma baskı yapıyor. Lily'nin nefesi göğsüme esiyor ve gözlerimi açıp ona bakmaya dayanamıyorum. Bana doğru kıvrılmış, bir eli kalbimin üzerinde. Saçları yastığın üzerine dökülüyor ve yüzü uykuda rahatlamış, dudakları hafifçe aralanmış.

Parmaklarım ona dokunmak, omzunun kıvrımlarını izlemek ve bunun gerçek olduğunu kendime hatırlatmak için kaşınıyor. Çünkü, her ne olursa olsun, olan biten her şeyden sonra, o hala bana sanki benim için yaratılmış gibi uyuyor.

Onu incelememe izin veriyorum. Burnunun eğimi ve kirpiklerinin yayılması. Böyle çok güzel—savunmasız ve yumuşak ... ve *benim*. En azından şimdilik.

O hafifçe kırırdanır ve ben durduramadan elim hareket eder, saçlarını yüzünden geriye doğru tararım. Yanağındaki morluk bu sabah daha koyu, Dan ile benim aramda durarak her şeyi riske attığını hatırlatıyor. Dudakındaki yarık kabuk bağlamış. Onu gördüğümde hala içim burkuluyor.

"Düşüncelerini çok yüksek sesle söylüyorsun." Sesi uykudan dolayı kısık, ama dudakları gülümsemeye kıvrılıyor.

"Hâlâ uyuduğunu sanıyordum."

"Mmm." Uzanıyor, vücudu benimkine öyle bir şekilde kayıyor ki nefesim kesiliyor. "Öyleydi. Ama *sen* düşünmeye başladın."

Parmaklarımla omzunu okşadım ve o titredi.

"Ben kara kara düşünmem."

Bir dirseğiyle kendini yukarı ittiğinde çarşaf aşağı kaydı ve sabah ışığına daha fazla tenini ortaya çıkardı. Parmakları, kalbimin yanındaki dövmeyi izlemek için uzandı. Gözleri benimkilere bakmak için kalktı.

"Bana doğru bir şey söyle."

Bu sözler — fabrikadaki eski oyunumuz — beni hazırlıksız yakaladı. Bir an için oraya geri döndüm, karanlıkta gerçekleri fısıldıyordum, çünkü birbirimizin yüzünü göremediğimizde bunları söylemek daha kolaydı.

"Uyudum." İtiraf sessizce yapılır. "Gerçekten uyudum. Kaçtığımdan beri ilk kez."

Eli durur. "Öyle mi?"

"Evet." Parmaklarını yakalayıp, cildime bastırıyorum. "Rüya gördüğümü bile hatırlamıyorum."

Yüzündeki ifade yumuşar ve bana öpüşmek için eğilir. Geri çekildiğinde, gözlerinde duymaya hazır olduğumdan emin olmadığım sözler vardır.

"Eve dönmem gerek." Otururum ve ona sırtımı dönerek arkamı dönerim. "İşlerimde geri kalmak istemiyorum."

Elini omurgamın üzerinde gezdiriyor. Bunun işe yaramayacağına dair tüm nedenleri hatırlamasını bekliyorum. Yaklaşan okul yönetim kurulu toplantısını ve benimle görölmesinin işleri daha da kötüleştireceğini düşünmesini bekliyorum. Bunun yerine, hareket ediyor, sırtıma yaslanıyor ve kollarını belime doluyor.

"Gitmek için bir bahane mi arıyorsun?"

"Hayır." Elim, göğsüme yaslanmış olan elini kapattı. Derin bir nefes aldım ve riski göze almaya karar verdim. "Benimle gelmeni istiyorum."

Uzun bir süre hareketsiz kalır, sonra dudaklarını omzuma bastırır. Eli çenemi kavrar ve başımı ona doğru çevirir. Gözlerine bakarım ve ifademde görmek istediği her şeyi görmesine izin veririm.

Dudakları yukarı doğru kıvrılır. "Tamam."

Bu tek kelimelik basit kabul beni mahveder. Dönüp onu kendime doğru çekerim ve ikimiz de fikrimizi değiştirmeden onu öperim. Bana karşı erir ve bir süreliğine ev ve içindeki her şey bekleyebilir.

Daha sonra, *çok* daha sonra, sonunda onun dairesinden ayrılırız. Cedar Street'e giden yol rahat bir sessizlik içinde geçer.

Elini konsolun üzerinde benimkini bulur, parmakları sanki oraya aitmiş gibi birbirine kenetlenir, sanki hiç zaman geçmemiş gibi.

Ev önümüzde beliriyor, etrafını saran verandası sabah ışığını yakalıyor. Değiştirilmesi gereken pencereler, temizlediğim yerlerden parıldıyor. Ön kapı hala tamir gerektiriyor, ama veranda basamakları artık sağlam ve artık çökme tehlikesi yok.

"Çok meşgulumüşün."

Omuz silkiyorum, ama onun ses tonu içimi ısıtıyor.
Eve doğru yürürken evi inceliyor.

"Hala çok iş var." Onu merdivenlerden yukarı çıkararak kapının kilidini açtım. "Edwards'ın pek bir şey yapmadığını düşünüyorum, bu yüzden neredeyse her şeyin tamir edilmesi veya değiştirilmesi gerekiyor."

Kapı açılır ve ben kenara çekilip onun önce girmesine izin veririm. Yavaşça koridora girer ve her şeyi görmek için etrafında bir tur atar.

"Tüm kablolama işleri bitti." Ellerimle bir şeyler yapma ihtiyacı duyduğumdan, onun yanından geçip mutfağa doğru ilerledim. "Şu anda sıhhi tesisat işleriyle uğraşıyorum. Ana banyo çalışır durumda ve mutfağı da büyük ölçüde hallettim. Sonra çatı var ve..."

Durup arkama dönüyorum, artık beni takip etmediğini fark ediyorum. Onu oturma odasının kapısında, bir elini ağzına bastırmış halde buluyorum. Gözleri odanın her ayrıntısını tarıyor, benim göremediğim bir şeyi takip ediyor.

Oturma odası, önce diğer her şeye odaklanarak kaçındığım tek yerdi. Genişti, şimdiye kadar yaşadığım tüm odalardan daha büyüktü, iki duvarda yerden tavana kadar uzanan gömme kitap rafları vardı. Uzak duvarda bir şömine vardı, şömine rafı restore edilmeyi bekliyordu. Her iki taraftaki pencereler doğal ışık alıyordu ve oda boş olmasına rağmen, her girdiğimde kalbimi sıkıştıran bir şey vardı.

"Lily? İyi misin?"

"Bu ev..." Sesi yumuşak çıkıyor. Yüzünü bana çeviriyor.
"Tanılamadın mı?"

Kaşlarımı çattım. "Anahtarları alana kadar hiç görmemiştim."

"Ronan... Bu tam da bana tarif ettiğin gibi... O gece fabrikada. Hatırlamıyor musun?"

Ona kaşlarımı çattım ve sonra bir anı canlandı. Bana ilk kez bir şey anlatmamı istediğinde, kitap rafları olan bir ev ve yağmurda kitap okuyabileceğimiz kapalı bir verandası olan bir ev hayalimden bahsetmişim.

"Ona anlattım." Şu anda bana bakmıyor, gözleri kitap raflarından birine sabitlenmiş durumda. "Senin cezanın açıklanmasından sonra... beni kütüphanede buldu. Ben... durumu pek iyi idare edemiyordum. Konuşmak ister miyim diye sordu ve ben de her şeyi anlattım." Sesi titriyor. "Sana tarif ettiğin evi, sonunda ait olabileceğin bir yerin olması hayalini anlattım. Sanırım birine... *herhangi birine*... senin onların söylediği gibi biri olmadığını anlamasını sağlamaya çalışıyordum. Senin her şeyin güzelliğini gördüğünü ve onların hayal bile edemeyeceği bir gelecek hayal ettiğini."

Bana dönerek, gözleri yaşlarla parıltıyor. "O biliyordu, Ronan. Buranın senin için ne anlama geleceğini tam olarak biliyordu."

İçgüdülerim bunu inkar etmemi söylüyor. Bunun sadece bir tesadüf olduğunu söylememi. Ama sonra Edwards'ın hapishaneye ilk kez geldiği günü hatırlıyorum. Onunla konuşmayı reddetmişim, ama o her ay gelmeye devam etti. Yanında, o oradayken kabul etmediğim, ama o gittikten sonra bir solukta okuduğum kitaplar getiriyordu.

*Zihin de beden kadar beslenmeye ihtiyaç duyar, Ronan.
Özellikle de burada.*

O zamanlar neden bu kadar uğraştığını anlamamıştım. Şimdi, boş rafları ve kendime hayal etmeme izin vermediğim gelecek vaatleriyle bu evde dururken, onun ne yaptığını anlamaya başlıyorum.

Bir şey inşa ediyordu, gidecek başka yerim olmadığında sığınabileceğim bir yer yaratıyordu. Karanlıkta, bana değer verdiğini hissettiren tek kişiye fısıldadığım hayale dayalı bir yer.

Lily salonu geçip önümde durur. "Onun sana kim olduğunu anlaması için çok uğraştı."

Elimi uzatıp onu kendime doğru çekerim, yüzümü saçlarına gmerim.

"O dinledi." Yara izine dikkat ederek, elimi çekip yanağını okşarım. "Kimse dinlemediğinde, o gerçekten dinledi."

Ama o bundan daha fazlasını yaptı. Harekete *geçti*. Benim çıkmamı bekledi, çünkü bana başka hiç kimsenin veremediği bir şey vermek istedi.

Bir yuva.

Chapter Fifty-Six

RONAN - YAŞ 18-25

COUNTY beni eyalete nakledilene kadar tutuyor, orada daha fazla tıbbi muayeneye giriyorum ve cevaplamadığım daha fazla soru soruluyor. Buraya nasıl geldiğimi anlatan her yara izini, her izi belgeliyorlar. Kabul görevlisi kaburgalarımındaki hasarı görünce ısıklık çalıyor.

"Tanrım, evlat. Ne zamandır böyle dolaşıyorsun?"

Ona söylemiyorum. Aslında, mecbur kalmadıkça hiç konuşmuyorum. İşlemler sonsuza kadar sürüyor. Evraklar, fotoğraflar, parmak izleri ve çıplak arama. Bana endüstriyel temizlik maddesi kokan hapishane kıyafetleri ve temel ihtiyaç malzemeleri veriyorlar: diş fırçası, sabun, çarşaf, battaniye. Hatırlayabildiğimden daha uzun süredir sahip olmadığım şeyler.

Hücrenin boyutu 6 x 8 fit, beton ve çelikten yapılmış, duvara sabitlenmiş dar bir yatak var. Yatak ince ama yine de fabrika zeminden daha yumuşak. Yastık başımın altında garip geliyor. Aylarca kolumu yanağımın altına sıkıştırarak uyuduktan sonra bu yastık çok yumuşak geliyor. Battaniye pürüzlü ve sıcak.

İlk gece uyuyamıyorum. Hücre hiç tam olarak karanlık olmuyor, dışarıdaki ana alandan gelen loş ışık içeri sızıyor.

Pencere. Beni uyanık tutan ışık değil. Sıcaklık. Tavandaki havalandırma deliklerinden gelen *gerçek* sıcaklık. Vücudum sıcaklığı nasıl işleyeceğini bilmiyor ve ben terleyerek yatıyorum.

Yemekler sıkı bir programa göre geliyor. Kahvaltı saat altıda. Öğle yemeği öğlen. Akşam yemeği saat beşte. Diğerleri için bu hapishane yemeği gibi: tatsız yulaf ezmesi, sulu güveçler, çiğnemek zorunda olduğun ekmek. Ama uzun süre çöp kutularından ve çaldığım artıklardan beslendikten ve Lily'nin bana getirdiği az miktardaki yiyeceklerden sonra, bu benim midem ve duyularım için bir ziyafet.

Bana ilk kez tepsiyi uzattıklarında ellerim titriyor. Yemeklerden buhar yükseliyor ve kokusu midemi kramp giriyor. Yavaşça, dikkatlice yiyorum. Vücudum düzenli yemek yemeyi unutmuş.

Diğer mahkumlar bunu fark ediyor. Benim hücrenin üç hücre aşağısında bulunan Reese, yemek sırasında beni izliyor. O bakışı tanıyorum. Dan Hartman'ın gözlerinde de sık sık görmüştüm. Yararlanabileceği herhangi bir zayıflık belirtisi arıyor.

"Oğlan sanki Ritz'de yemek yiyormuş gibi davranıyor," diye ekibine söyler ve onlar gülerler.

İki gün sonra, Jackson adında kaslı bir müebbet mahkum kahvaltıda karşımda oturur. "Reese'in yerinde oturuyorsun."

Onu duymamış gibi yemeğime devam ediyorum.

"Sağır mısın?" Eli tepsimin yanına çarparak her şeyi sallandırır.

Gözlerimi ona kaldırıyorum ve o fabrikada neredeyse ölmek üzereyken içimde kalan her şeyi görmesine izin veriyorum. Gördükleri onu duraksatıyor.

"Onu rahat bırak." Sessiz ses arkamdan geliyor. Riley, hücre arkadaşımın arkadaşı. Hapishane avlusunda kaslı ve politikadan uzak durmasıyla tanınan eski bir mahkum. "Çocuk bela aramıyor."

Jackson tereddüt eder, sonra ayağa kalkar. "Reese bundan hoşlanmayacak."

"Umurumda değil." Riley'nin sesi değişmez. "Bir sorunu varsa, benimle konuşabilir. Çocuk onun kölesi olmayacak. Yeterince acı çekti."

Riley, kahvaltıdan sonra avluda bize hiyerarşiyi açıklıyor. Kim neyi yönetiyor. Hangi gardiyanları satın alabiliriz. Hangi mahkumlardan uzak durmalıyız.

"Reese gelen her yeni mahkumu ele geçirmeye çalışır. Özellikle genç ve yakışıklı olanları." Çite yaslanır. "Ama sende farklı bir şey var, evlat. Onun sana yapabileceği her şeyden daha kötüsünü atlattığını gösteren bir şey."

Haksız değil.

Hastanede başladıkları antibiyotik tedavisini bitirene kadar sağlık birimi beni gözlem altında tutuyor. Beni muayene eden doktor, solmakta olan morluklar veya yara izleri hakkında yorum yapmıyor. Sadece her şeyi dosyama kaydediyor ve yetersiz beslenmeye karşı vitamin veriyor.

"Sen gençsin," diyor kaburgalarımı kontrol ederken. "Ve kayıtlarına göre, tam bir bağımlılık noktasına henüz ulaşmamışsın." Ne demek istediğini anlıyorum. Evet, duruşmayı beklerken yoksunluk belirtileri yaşadım, ama herhangi bir tür uyuşturucu aramaya kesinlikle hiç ilgi duymuyorum. "İyileşeceksin. Ama yemek yemeli ve dinlenmelisin. Vücudunun iyileşmesine izin ver."

Ben de öyle yapıyorum. Yıllardır ilk kez dinleniyorum, sıcaklığın kemiklerime işlemesine izin veriyorum ve düzenli yemeklerin açlığın içimde oyduğu boşlukları doldurmasına izin veriyorum. Tek zorlandığım şey uyku. Hâlâ çevremdeki her şeyi kontrol etmek zorundayım. Hâlâ her seste uyanıyorum. Ama fabrikadayken olduğumdan daha iyi uyuyorum.

Bu ironiyi fark etmemek mümkün değil. Neredeyse ölmek zorunda kaldım. Bir dükkana girip kasten alarmı çalıştırmak ve tutuklanmayı beklemek zorunda kaldım, sonunda hayatta kalmak için ihtiyacım olan temel şeyleri elde edebildim.

Bir yatak. Düzenli yemekler. *Sıcaklık*.

Zaman, küçük zaferlerle ölçülür. Acı çekmeden derin nefes alabildiğim gün. Uyandığımda kahvaltı tepsisini kaldırırken ellerimin titremediği sabah.

Aynada yansımanızı gördüğünüzde, size bakan bir hayalet görmediğiniz ilk gün.

Riley, çoğu mahkumun hayatını yöneten şiddetin bir parçası olmadan nasıl hayatta kalınacağını bana gösteriyor. Hangi işlere gönüllü olarak katılmam gerektiğini. Zayıf görünmeden Reese'in çetesinden nasıl kaçınacağımı. Bir şeyleri tamir etmeyi öğreniyorum — önce gardiyan odasındaki bozuk vantilatörden başlayarak, sonra kütüphanedeki kabloları tamir ediyorum. Yararlı olmak, rahat bırakılmak anlamına geliyor.

Hapishane kütüphanesi, sayımlar arasında benim sığınağım oluyor. Küçük, eskiden saklandığım okul kütüphanesi gibi değil, ama kitapları var. *Gerçek* kitaplar. Ve boş zamanlarımı orada geçiriyorum.

Geldiğimden üç ay sonra, diğer mahkumlar ziyaretçi odasına giderken bir gardiyan hücrenin önünde duruyor.

"Oliver, sen de gel. Ziyaretin var."

Mideme bir ağırlık çöküyor. Burada beni aramaya çalışabilecek tek bir kişi var ve onunla yüzleşmek istemiyorum. Onu bu yerde görmek istemiyorum. Ama gardiyan beni ziyaret odasına götürdüğünde, sert plastik sandalyeler ve zemine sabitlenmiş metal masalarla dolu odada, eski tarih öğretmenim oturuyor.

Bay Edwards.

"Merhaba,

Ronan."

Kaşlarımı çatıp, başını sallayan gardiyana bakıyorum. Oturuyorum ama ona selam vermiyorum. Bunun yerine, aramızdaki masanın çizik yüzeyine bakmaya devam ediyorum.

Bir şey koyar. Bir kitap. Bir mühendislik kılavuzu. Yeni. Temiz. Sırtı kırılmamış.

"Bunu ilginç bulabileceğini düşündüm." Sesi, sınıfta olduğu gibi aynı sabit tonda. "Elektrik sistemleri bölümü özellikle ayrıntılı."

Onun arkasındaki duvara bakıyorum. Edwards sabırla bekliyor, sanki tüm zamanı onda gibi davranıyor.

"Lily senden bahsediyor," diyor sessizce. "İkinizin bu kadar yakın olduğunu bilmiyordum."

Parmaklarımı yumruk yapıyorum ve bir kez başımı sallıyorum.

Yüzümü uzun bir süre inceler, sonra başını sallar. "Tamam. Kitap senin. Gardiyanlar izin verdiklerini söylediler. Gelecek ay sana bir tane daha getireceğim."

Getirir.

Bu durum her ziyaretimde tekrarlanıyor. Bana kitaplar getiriyor

—bazen kılavuzlar, bazen kurgu kitaplar. Birkaç kez daha onun adını anmaya çalışıyor, ama ben her seferinde onu susturuyorum. Tek kelime etmeme gerek yok. Sadece ayağa kalkıp dışarı çıkıyorum. Sonunda o da öğreniyor. Oturup onu dinliyorum, ama bazı konular tartışmaya açık değil. Bazı yaraları ona dokundurmam.

Riley kitapları fark eder ve iş aralarında, dinlenme zamanlarında, yemeklerde onları incelediğimi görür.

"Akıllıca," diyor bir gün avluda. "Çıktığında sana fayda sağlayacak şeyler öğreniyorsun. Jackson gibi olmak daha iyidir. O tek bildiği şey eşyaları kırmak."

İkinci yılımda, bir ün kazandım. Her şeyi tamir edebilen adam oldum. Gardiyanlar ve mahkumlar bana bozuk radyolar, dönmeyen vantilatörler, kıvılcım çıkaran prizler getiriyorlar. Her tamir bir değer ifade ediyor: koruma, ekstra kütüphane zamanı, bazen ekstra yemek bile.

Reese bir kez daha kontrolü ele geçirmeye çalışır. İki adamını duş bloğunda beni köşeye sıkıştırmaları için gönderir. Ama hapishane beni beslemiştir, düzenli yemekler ve egzersizler açlığın tüm keskin kenarlarının kaslarla yer değiştirmesini sağlamıştır. Riley bana kendimi nasıl koruyacağımı öğretmiştir. Kavga kısa sürede biter ve ben hala ayaktaım.

Ondan sonra beni rahat bırakırlar.

Sadece bir şeyleri tamir etmeyi öğrenmekle kalmıyorum. Sabır ve stratejiyi de öğreniyorum. Riley'nin yardımıyla, ne zaman konuşmam gerektiğini ve ne zaman sessiz kalmam gerektiğini anlıyorum.

"Sen diğerleri gibi değilsin," diyor bana bir öğleden sonra. Makine atölyesinde bir iş üzerinde çalışıyoruz ve bana ekipmanı nasıl kullanacağımı gösteriyor. "Senin içinde bir kıvılcım var evlat. Bir kez dışarı çıktığında, buraya geri dönmeyeceksin."

Edwards hiçbir ayı kaçırmaz. Yağmur ya da güneş, o her zaman oradadır.

Üçüncü yılımda, özellikle sert geçen bir kış mevsiminde, sonunda onunla konuşurum.

"Neden gelmeye devam ediyorsun?"

Şaşırmış ya da bu gelişmeyi kutlamış gibi davranmaz. Sadece yeni bir kitap çıkarır ve aramızdaki masanın üzerine koyar.

"Çünkü birinin gelmesi gerekiyor."

Lily'yi ve onun da aynı sözleri söylediğini düşünüyorum.

"Kurtarılmaya değer değilim."

"Herkes kurtarılmaya değer, Ronan." Kitabı açar. "Özellikle de buna kendileri inanmayanlar. Ayrıca, seni kurtarmaya çalışmıyorum. Sadece çıktığında seçeneklerin olmasını sağlıyorum."

Ondan sonra işler değişir. Onunla konuşmaya başlarım. Daha fazla kitap getirir, bedenim cezasını çekerken zihnimi meşgul edecek daha fazla yol sunar.

Bahçe saatlerinde, becerilerimi mürekkeple takas ediyorum. Riley, derme çatma bir tabancayla yetenekli ve biz dikkatli olduğumuz sürece gardiyanlar başka yere bakıyor. İlk başta küçük parçalar alıyorum. Sadece benim için anlamı olan kelimeler.

Kaburgalarımı saran dikenler, içeride geçirdiğim ayları işaret ediyor ve her geçen mevsim daha da yoğunlaşıyor. Onların altında, altın saçlı bir kız ve onun ağlamasını görmesine izin vermeyen bir hayalet hakkında kelimeler var. Fabrikada yazdığım şiir satırları, cildimde kalıcı hale geldi.

Riley, dinlenme saatlerinde bu danteller üzerinde çalışıyor ve desenin ortaya çıkmasını görece kadar zeki.

"Onu gerçekten sevmiştin, değil mi?" diyor bir öğleden sonra, dikenlere daha fazla ayrıntı ekleyerek.

"Artık önemi yok."

"Her zaman önemlidir. O tür bir aşk, sen istediğin için ortadan kaybolmaz."

Buna karşı çıkamam. Bunun yerine, kalbimin altına bir satır eklemesini rica ediyorum.

Hafızam karanlıkta kanıyor.

"Neşeli," diye mırıldanıyor, ama yine de yapıyor.

Her aşağı baktığımda, *Ghosts Don't Cry* yazısı ön kolumda görünüyor. Bu, bana neye dönüştüğümü hatırlatan, kendime bir uyarı.

Edwards'ın son ziyareti, tahliyemden iki hafta önce. Yanında kitap getirmiyor, bir yığın kağıt getiriyor.

"İş başvuruları." Kağıtları yayıyor. "İnşaat şirketleri. Müteahhitler. Binaların nasıl çalıştığını anlayan ve hapishanede zaman geçirmiş insanları istihdam etmesiyle tanınan kişiler."

Onlara bakıyorum. Onların temsil ettiği geleceğe bakıyorum. "Bunu neden yapıyorsun?"

Her ziyaretimde ona aynı soruyu sordum. Önceden hep gülümser ve konuyu saptırırdı. Bu sefer bana baktı ve başını salladı. "Çünkü beş yıl önce, çok fazla potansiyeli olan bir çocuğun gözden kaçmasını izledim. O zaman hiçbir şey yapmadım. Şimdi bir şeyler yapıyorum."

"Kendi seçimlerimi yaptım."

"Elindeki tek seçeneği seçtin." Kağıtları bana doğru itti. "Şimdi sana farklı seçenekler sunuyorum."

Serbest bırakıldığım gün, içeri girdiğim kişi ile aynı kişi değildim. Beş yıl beni hala öğrenmekte olduğum şekillerde değiştirdi. Vücudum daha güçlü. Zihnim daha keskin. Ama en büyük değişiklik tanımlanması daha zor.

Artık sadece var olmaktan daha fazlasını yapmayı biliyorum. Hâlâ bir evim ya da kalacak bir yerim yok, ama hayatta kalma yeteneğime çok daha fazla güveniyorum.

Edwards dışarıda beni bekliyor. Beni bir motele götürüyor, bana bir cep telefonu ve biraz giysi veriyor ve

iş, para ve kalacak bir yerim olduğundan emin olana kadar gitmeyi reddediyor.

"Numaram ve adresim sende var," diyor beni işimin ilk gününde bıraktığı gün. "Onları kullan. Senden haber almak istiyorum. Düzenli olarak, Ronan. Beni seni aramak zorunda bırakma."

İşler arasında gidip geliyorum. Şehirler arasında. İçeride öğrendiğim beceriler iş bulmamı kolaylaştırıyor, ama içimdeki bir şey yerleşmeme izin vermiyor. Tek bir yerde kalamıyorum ve sürekli dolaşıyorum. Her yeni şehir, her yeni iş yeri geçici oluyor, geçtiğim başka bir yer oluyor.

Sözüne sadık kalan Edwards, benimle iletişim halinde kalıyor. Birkaç gün benden haber almazsa, mesaj atıyor. Bir haftadan fazla bir yerde kalırsam bazen mektup ve kitap gönderiyor. Lily'den hiç bahsetmiyor, ama konuşmalarımızı her zaman aynı şekilde bitiriyor.

"Eve dönmeye hazır olduğunda, burada seni bekleyen bir yer var."

Ben hazır değilim. Bir yerde kalmaya ya da bir yere ait olmaya hazır değilim. Ve oraya geri dönmeye hazır olacağımı da sanmıyorum. Orası benim evim olmadı hiç.

Ama mektuplarını ve kitaplarını saklıyorum ve şehirler arasında taşıyorum çünkü bunlar, hayatta kalmamın birisi için önemli olduğunun kanıtı.

İki yıl böyle geçer. Taşınmak.

Çalışmak. Hayatta kalmak.

Sonra avukatı arar... ve her şey yeniden değişir.

Chapter Fifty-Seven

LILY

RONAN'IN oturma odasında dururken, neredeyse gençlik yıllarımızın hayaletlerini görebiliyorum.

gençlik halimizin hayaletlerini neredeyse görebiliyorum. O fabrikanın karanlığında birbirimize fısıldadığımız hayaller, çalıntı öpücükler ve paylaştığımız sıcaklık arasında hayal ettiğimiz gelecekler. Hepsi burada, sert ahşap zeminlerde ve gömme kitaplıklarda, hala değiştirilmesi gereken pencerelerden içeri süzülen sabah ışığında gerçeğe dönüşmüş.

Odanın içine doğru ilerliyorum ve parmaklarımı boş bir rafın üzerinde gezdiriyorum, hikayeleri saklamayı bekleyen ahşabın pürüzsüzlüğünü hissediyorum.

"Söylediğim her şeyi gerçekten dinledi, değil mi?"

"Evet." Ronan'ın sesi arkamda sert çıkıyor.

Harris'in yaptığı şeyin büyüklüğü bir anda beni vuruyor. Ronan'a sadece bir ev bırakmadı. Ona, eskiden hayalini kurduğumuz evi bıraktı. Onu gerçekten kalmak isteyebileceği tek yeri.

Cebimde telefonum titriyor. Çıkarıp mesajları kontrol ediyorum. Hatırlatma, anı cam gibi paramparça ediyor.

Okul yönetim kurulu toplantısı. Bir saat.

Gerçeklik geri dönüyor. Beverly Walsh orada olacak ve öğretmenlik yapmaya uygunluğum hakkında özenle hazırladığı başka bir hikayeyle beni bekliyor olacak.

Ronan yüzümdeki ifadeyi fark etmiş olmalı ki yanıma yaklaşıyor. "Ne oldu?"

"Yönetim kurulu toplantısı." Midem bulanıyor, mide bulantısı yükseliyor. "Bir saat sonra. Eve gidip üstümü değiştirmeliyim."

"Seni götürebilirim." Durur, yüzünde belirsizlik belirir. "Aslında, bu kötü bir fikir. Tabii ki yapmamalıyım. Bu senin için işleri daha da kötüleştirir."

İşte buradayız. Bir dönüm noktası. Eve gidip profesyonel bir kıyafet giyebilirim ve onunla görülmekten utanıyormuşum gibi okula tek başıma gidebilirim. Ya da...

"Bu hoşuma gider... yani, beni bırakırsanız tabii."

Kaşları hafifçe kalkar. "Emin misin?"

"Evet." Ve *öyleyim*. Artık saklanmayacağım. Beverly Walsh ve onun küçük kasaba ahlaki anlayışının seçimlerimi dikte etmesine izin vermeyeceğim. "Seninle görülmekten utanmıyorum Ronan. Hiç utanmadım."

Yüzünde bir dizi duygu belirir — şaşkınlık, belki umut — ama hemen gizler. Ancak ikimiz de başka bir şey söyleyemeden, pencereden bir hareket gözüme çarpar. Komşunun verandasında bir adam durmaktadır. Beni gördüğünde el sallar, sonra evine girer.

Ronan iç çeker, ama sesi sinirli değil, daha çok kabullenmiş gibidir. "Tom sınırlara inanmaz."

Bir dakika sonra, ön kapı tekrar açılır. Tom, yaşına göre şaşırtıcı bir hızla iki evin arasındaki bahçeyi geçerek ortaya çıkar.

Yaşlı adam kapıyı açıp içeri girerken Ronan'a gülümser.

"Vay, bu ilginç." Ronan'dan bana bakıyor. "Çok uzun sürmedi, değil mi?"

"Biz tam çıkmak üzereydik." Telefonumu tekrar kontrol ediyorum. Yönetim kurulu toplantısı yaklaşıyor. "Bir yere gitmem gerekiyor..."

"En sevdiğimiz yargıçtan kaderini öğrenmek için mi?" Şaşkın bakışlarıma gülüyor. "Ne zamandır bu kasabada yaşıyorsun? Herkesin her şeyi bilmesi seni şaşırtmamalı." Yüzündeki ifade ciddileşiyor. "Aslında bu yüzden geldim. Sana bir şey getirdim."

Arka cebinden bir zarf çıkarır ve bana uzatır.

"Bunu yanına al. Beverly'ye ver. Ama sadece işler kötüye giderse. Sana başka seçenek bırakmazsa ya da işini kaybedeceğini düşünürsen."

Ağırlığına şaşıracak mektubu alırım. "Nedir bu?"

Gülümsemesi keskin. "Beverly, kendi istediği hikayeyi uydurmak için tarihi yeniden yazmaya başladığında, sigorta olarak."

Bizimle birlikte evden çıkar ve arabanın yanında durur, ben yolcu koltuğuna oturduğumda öne doğru eğilir. "O zarfı toplantıya mutlaka yanına al, Lily. Arabada bırakma."

Kapıyı çarparak kapatır, tavana vurur ve Ronan arabayı geri geri çıkarır. Benim evimde durup duş alıp giydiğim kot pantolon ve tişörtten daha uygun bir şey giyebilmem için biraz bekleriz, sonra tekrar yola çıkarız.

Okula giden yol çok çabuk geçer. Ronan otoparka girdiğinde, gözlerim geçen yıl ders verdiğim sınıfı bulur. Ellerim titriyor ve onları uyluklarıma bastırıyorum.

"Beklememi mi istersin, yoksa biri beni görmeden buradan gitsem mi?"

Eğilip onu öperim, söyleyemediğim her şeyi bu öpücüğe dökerim. "Beni bekle."

Odaya girdiğimde toplantı odası doludur. İçeri girerken kalbim göğsümde çarpılmaktadır. Müdür Martinez kapının yanındaki koltuğundan kalkar ve bana hafifçe başını sallar. Beverly

Walsh, masanın başında oturuyor, tasarımcı kıyafeti ve parıldayan inci kolyesiyle mükemmel bir şekilde giyinmiş. Sanki bir duruşmaya başkanlık ediyormuş gibi görünüyor.

Diğer yönetim kurulu üyeleri her zamanki yerlerine otururlar. Robert Anderson ve William Hayes, Beverly'nin sağında otururlar, ikisi de ona karşı hiç oy kullanmamış eski zenginlerdir. Beverly kadar uzun süredir yönetim kurulunda görev yapan Dr. Eleanor Stewart, Beverly'nin solundaki yeri alır. Michael Burke ve Anne Sullivan sırayı tamamlar.

Sıraya bakan tek boş koltuğa oturuyorum, sırtım dik, çenem yukarıda. Tom'dan gelen zarf cebimde yanıyor.

"Bayan Gladwin." Beverly'nin sesinde, yıllar boyunca mükemmelleştirdiği o sahte endişe tonu var. "Bu toplantıya neden çağrıldığınızı anlıyorsunuz, değil mi?"

Ağzım kurur, boğazımda bir yumru oluşur, ama kendimi net konuşmaya zorlarım. "Neden bana açıklamıyorsunuz?"

Gülümsemesi soğuk. "Sizin... yargılarınız ve seçimleriniz konusunda endişeliyiz. En genç ve en etkilenebilir öğrencilerimize verdiğiniz örnek konusunda."

"Kavgayı durdurma seçimini mi kastediyorsunuz?" Gözlerine bakıyorum. "Ya da birinin hatalarını görmezden gelme seçimini mi?"

"Şiddet suçları sabıkası olan biriyle uygunsuz davranışlarda bulunmayı seçmek." Birkaç kağıdı karıştırdıktan sonra, masanın üzerine bir gazete kupürü kaydırıldı. Wilson'ın dükkanının önünde yaşanan olayın net olmayan bir fotoğrafıydı. "Ve sonra yaralanmayla sonuçlanan bir kavgaya karışmak. Ebeveynler, çocuklarının bu kadar... uygun davranışlara saygı göstermeyen biriyle karşılaşmasını istemezler."

Yüzüm kızardı. Ben itiraz etmeden önce Dr. Stewart konuştu.

"Bu tam olarak doğru değil. Cumartesi günü adresinden polis raporunu inceledim. Bay Hartman *açıkça* saldırgan ve birkaç tanık bunu doğruladı."

saldırgan ve birkaç tanık bunu doğruladı—"

"Eleanor." Beverly'nin ses tonu açık bir uyarı içeriyor. "Burada olayın ayrıntılarını tartışmak için *bulunmuyoruz*. Burada Bayan Gladwin'in kötü karar verme alışkanlığını tartışmak için bulunuyoruz."

"Öğrencilerim risk altında değil." Sesim keskin çıkıyor. "Ve senin hiçbir hakkın yok..."

"Her hakkımız var!" Beverly öne doğru eğilir. "Bu okula kötü bir imaj yansıtan bir davranış sergilediğinizde, veliler çocuklarına ders vermenizin doğru olup olmadığını sorgulamaya başlarlar."

"Bu veliler tam olarak neyi sorguluyor?" İçimde biriken öfkeye rağmen sesimi sabit tutuyorum. "*Öğretme* yeteneğimi mi? Öğrencilerime olan bağlılığımı mı?"

"*Kararlarınızı*," diye tekrarlar Beverly. "Seçimlerinizi. Burada birçok mektup var." Bir dosyayı okşar. "Hepsi davranışlarınız ve verdiğiniz örnek hakkında ciddi endişeleri dile getiriyor."

"Onları görebilir miyim?"

Dudaklarını sıkıştırır. "Korkarım bu ebeveynler isimsiz kalmak istediler. Olası bir misillemeden endişe ediyorlar."

"Ne kadar da uygun." Sesimdeki acı tonu gizlemek imkansız. "Tıpkı yedi yıl önce Ronan hakkında dedikodular yaydığında olduğu gibi. Herkesin, yardıma muhtaç bir evsiz çocuk hakkında tam olarak senin istediğin şeye inanmasını sağladığında olduğu gibi."

"Bayan Gladwin." Robert Anderson öne doğru eğildi. "Bu tavrınız davanıza yardımcı olmuyor."

"Öyle mi?" İçimde bir şey kopar ve gülüyorum. "O zaman açıkça söyleyeyim. Sen çocukları umursamıyorsun ve benim öğretme yeteneğimi de umursamıyorsun. Bu, senin kontrol sahibi olman ve bu kasabadaki herkesin Beverly'nin özel ahlak anlayışına uymasını sağlamakla ilgili."

"Nasıl cüret edersin..." Beverly başlar, ama onu keserim.

"Nasıl *cüret edersiniz*?" Sesim yükselir. "Nasıl *cüret edersiniz* başkalarını yargıyorsunuz? Kimlerin affedilmeyi hak ettiğini, kimlerin hak etmediğini nasıl *cüret edersiniz* karar verirsiniz? Kim hatalar yapabilir, kimler bu hatalar için çarmıha gerilebilir, bunu kim karar verir?"

"Bay Oliver'ın sabıka kaydını kastediyorsanız..."

Bu görüşmenin nasıl geçeceğini çoktan kararlaştırdığı belli, bu yüzden Tom'un zarfını çıkarıp masanın üzerine koyuyorum. "Bunu sana vermemi istediler."

Beverly, küçümseyen bir ifadeyle zarfı alır. Zarfı açıp bir avuç fotoğraf çıkardığında, ifadesi değişir. Yanaklarındaki renk kaybolur ve ellerini titreyerek fotoğraflardaki şeyleri izler.

Onları telaşla zarfa geri sokmaya çalışırken bir tanesini görebiliyorum. Beverly olduğunu tahmin ettiğim genç bir kadın, motosikletin arkasında deri ceketli bir çocuğa sarılmış. Bir diğerinde tuğla duvara yaslanarak öpüşüyorlar. Üçüncüsünde pencereden dışarı çıkıyor, eteği uyluklarına kadar kalkmış, saçları dağınık ve ruju bulaşmış.

"Bu tartışmayı ertelemek istiyorum." Sesi keskinliğini kaybetmişti. "Durumun daha ayrıntılı incelenmesi bekleniyor."

"*Ertellemek* mi?" Dr. Stewart kaşlarını kaldırır. "Buradayız çünkü Bayan Gladwin'in davranışının acil olarak incelenmesi gerektiğini ısrarla savundunuz. Onlarca veli şikayeti aldığınızı iddia ettiniz. Ancak bu mektupların kurulun geri kalanıyla paylaşılmadığını fark ettim."

Müdür Martinez boğazını temizledi. "Bayan Gladwin'in öğretimi hakkında resmi bir şikayet almadım. Hatta, birkaç veli özellikle çocuklarının gelecek yıl onun sınıfına yerleştirilmesini talep etti."

"O halde, Beverly aldığı mektupları paylaşmak istemiyorsa..." Michael Burke ilk kez konuşur ve Beverly'ye bakmak için bir ara verir. Beverly hiçbir şey söylemeyip zarfı göğsüne sıkıca bastırınca, Michael Burke devam eder. "Bu konuyu kapatmayı ve Bayan Gladwin'i derhal görevine iade etmeyi öneriyorum."

"Destekliyorum." Dr. Stewart tereddüt etmez.

Beverly'nin dudakları ince bir çizgiye dönüşür, ama başını sallar. "Kabul edenler?"

Oylama oybirliğiyle kabul edilir.

Titrek adımlarla güneşin altına çıktığımda, Ronan arabanın yanına yaslanmış duruyor. Beni görünce dikleşir, vücudunun her yerinde gerginlik belirir.

"Ee?"

Neredeyse koşarak merdivenlerden aşağı inip kendimi onun kollarına atıyorum.

"Hala işim var." Sözler göğsünden dökülüyor. "Ve bu haftanın geri kalanında izin alacağım."

Chapter Fifty-Eight

RONAN

LILY KENDİİNİ Kollarımın arasına attıktan sonra BIRAKMIYOR. Kolları boynumda, yüzü göğsüme yaslanmış durumda. Titriyor, tüm vücudu o toplantıda yaşananlardan kalan adrenalin ve duygularla titriyor.

Elim omurgasında yavaşça yukarı aşağı hareket ediyor, her titrek nefesini hissediyorum.

"İşe yaradığına inanamıyorum." Sözleri gömleğime çarparak boğuk çıkıyor. "Tom o zarfa ne koyduysa... Beverly'nin yüzündeki ifade..." Gülüyor, sesi boğuk çıkıyor. *Ağlıyor mu?* "Oraya girdiğimde, istediğini alacağından çok emindi. Benim için çalıştığım her şeyi alacağından."

Başımı eğip dudaklarımı saçlarına bastırıyorum. "Ama almadı, değil mi?"

Yine o boğuk kahkahalardan birini atıyor. "Hayır, ama denedi." Kollarını sıkıyor. "Tanrım, sana iyi bir haber vermek için kaç kez düşündüm biliyor musun? Üniversiteden mezun olduğumda. Öğretmenlik lisansımı aldığımda. İlk dersimde. Tüm bu anları seninle paylaşmak istedim,

ama sen..." Sesi kırılır. Burnunu çeker. "Sen orada değildin."

Bu itiraf beni derinden etkiler ve suçluluk duygusu göğsümü sıkıştırır. Ne demek istediğini çok iyi anlıyorum. Hapisteyken kazandığım her sertifika, öğrendiğim her yeni beceri, her küçük zafer... Anlatacak kimse olmadığı için hepsi boş gelmişti.

"Mektup yazma alışkanlığı edindim." Başını kaldırmıyor ve sesi kalın çıkıyor. "Gördüğün mektuplar. Sana söylemek istediğim şeyler. Öğrencilerim, okuduğum kitaplar, aslında her şey hakkında. Onları hiç göndermedim ama..." Titrek bir nefes almak için duraksıyor. "Ama sen gerçekten buradasın. Ve ben nasıl yapacağımı bilmiyorum..."

Cümlesini bitirmiyor. Bitirmesine gerek yok, çünkü anlıyorum. Yedi yıl boyunca tüm sözlerimizi içimizde sakladık ve şimdi burada duruyoruz, ama ikimiz de bunları nasıl dışa vuracağımızı tam olarak bilmiyoruz.

Onu kollarımda tutmak hem tanıdık hem de yabancı geliyor. Bir yanımda kaçmak, arabaya atlayıp eyalet sınırına kadar sürmek istiyor. Ama daha büyük bir yanımda, bunu özleyen yanımda, ona sarılmak ve asla bırakmamak istiyor.

"Muhtemelen gitmeliyiz." Aklıma gelen tek şey bu. "Okul yönetim kurulunun yarısı muhtemelen pencereden bizi izliyor."

Biraz gülüyor, sesi sulu, ve kolları gevşemek yerine sıkılaşıyor. "Yapamam. Henüz yapamam." Sesi alçalıyor, savunmasız hale geliyor. "Sorun olur mu?"

Bu soru, sadece burada durmaktan daha fazla anlam taşıyor. Tutunmak için izin istiyor. Buna ihtiyaç duymak için. *Bana* ihtiyaç duymak için.

"Evet." Kollarımı ona daha sıkı sararak onu kendime çekiyorum. "Sorun yok."

Arabalar geçip giderken ve bulutlar başımızın üzerinde toplanırken orada duruyoruz. Sonunda geri çekildiğinde, gözleri kızarmış ama gülümsemesi içtendir. Elinin tersiyle yanaklarını siler .

"Benim evime gidebilir miyiz?" Sözlere sessiz ve tereddütlü çıkıyor.

"Evet."

O beni bırakana kadar kıpırdamıyorum. Önce boynumdan kollarını çekiyor, sonra küçük bir adım geri atarak ellerini göğsüme koyup gömleğimi düzeltiyor. Ellerini ellerimle kapayıp sıkıyorum. Son bir kez kokluyor, sonra uzaklaşıyor.

Arabanın kilidini açıp, ona yolcu kapısını açarım. Ben sürücü tarafına geldiğimde, o çoktan kemerini takmıştır. Onun dairesine giden yol sessizlik içinde geçer. Bu durumun garip bir yanı yoktur. Aslında, tuhaf bir şekilde rahattır. Ne zaman ona baksam, o da beni izliyor, gözleri yüzümü takip ediyor. Gözlerimiz her buluştuğunda gülümser ve kaçma isteğim daha da azalır.

Dairesinin içinde mutfığa doğru ilerlerken, ceketini çıkarır ve yürürken kanepenin arkasına atar.

"Kahve ister misin?"

"Evet." Onu takip ediyorum, yolculuğun verdiği rahatlık yerini belirsizliğe bırakıyor.

Aramızda neler oluyor? Bu yeni bir şeyin başlangıcı mı, yoksa eski bir şeyin sonu mu?

Kahve çekirdeklerini öğütücüye ölçüp koymasını, makineyi çalıştırmasını ve makinenin sessiz vızıltısını izlerim. Sormama gerek kalmadan kahvemi nasıl içtiğimi tam olarak biliyor.

O anın tuhaf evselliğini izlemek zor olduğu için arka dönüyorum ve oturma odasına bakıyorum. Bu sabahkinden farklı değil, ama...

Koluma dokunduğunda, kendimi tutamadan irkildim ve bana uzattığı bardağı aldım. Hiçbir şey söylemeden kanepeye geçip oturdu. Karşısındaki koltuğa oturdum ve ona nasıl devam edeceğine karar vermesi için zaman tanıdım.

"Dün fabrikada söylediklerini düşünmeden edemiyorum." Sesi sessiz. "O zaman beni neden uzaklaştırdığını ve ölmeni izlememem için beni korumaya çalıştığını." Bir parmağıyla kupasının kenarını okşuyor. "Bunca yıl, ben... Ben yeterli olmadığımı düşündüm. Benim buna değmediğime karar verdiğini düşündüm."

"Lily..."

"Hayır, bitirmeme izin ver." Kahvesini masaya koyar. "Önemli bir şeyi anlamanı istiyorum."

Kaslarım gerilir ve olacaklara kendimi hazırlarım.

"Cumartesi günü seninle Dan'in arasına girdiğimde, bu sadece içgüdüsel bir hareket değildi. Bu bir tercihti. *Benim* tercihim." Gözleri benimkilere kilitlendi. "Seni sevmek benim tercihim olduğu gibi, şu anda burada olmamız da benim tercihim."

Nasıl cevap vereceğimi düşünemedim, kilitte bir anahtar döndü. Lily başını çevirdi, tam da kapı açılıp Cassidy içeri girerken.

Bizi orada otururken görünce durur ve durumu değerlendirir.

"Mesajlarıma cevap vermemen için iyi bir nedenin olsa iyi olur." Sesinde gerçek bir öfke yoktu. Gözleri ikimiz arasında gidip geliyor, gördüklerini değerlendiriyordu. "Son bir saattir sana ulaşmaya çalışıyorum."

"Oh! Toplantıya girerken telefonumu kapattığımı unutmuşum." Ceketini arar ve cebinden cep telefonunu çıkarır. "Her şey yolunda." Gülümser. "Hâlâ işim var."

"Evet?" Cassidy diğer sandalyeye oturarak rahat bir pozisyon aldı. "Ne oldu?"

Kapının çalınması Lily'nin cevabını keser. Kaşlarını çatıp ayağa kalkar. Kapıyı açtığında, Lily ile aynı gözlere ve aynı inatçı çene yapısına sahip yaşlı bir kadın durmaktadır.

"Anne?"

"Telefonlarına cevap vermiyorsun." Bu tam olarak bir suçlama değildi. "Senin için endişelendim. Bugün o toplantının olduğunu biliyorum."

"Az önce döndük." Lily, annesini içeri almak için kenara çekildi. "Beverly geri adım attı."

"Biz mi?" Annesi daireye girer, önce Cassidy'yi görür ve gülümser. Sonra gözleri bana takılır. "Ahh, anlıyorum."

"Anne, bu Ronan. Ronan, bu benim annem."

Gözleri üzerimde dolaşiyor. Tehdit seviyesi, geçmişi ve gelecekteki niyetleri açısından aynı anda değerlendirildiğimi hissediyorum.

"Lily ne olduğunu açıklamak üzereydi," diyor Cassidy gergin sessizliğin içinde.

Lily kanepeye geri uzanır. "Ronan'ın komşusu okula gitmeden hemen önce bana bir zarf verdi. İçine bakmadım, ama Beverly açtığında bir göz attım. İçinde fotoğraflar vardı. Eminim ki, o gençken çekilmiş fotoğraflarıydı. Görünüşe göre, her zaman şu anda olduğu kadar katı biri değilmiş. Beverly, fotoğrafları gördüğü anda beni kovmak konusunda fikrini değiştirdi."

"Dur biraz." Cassidy kaşlarını çatı. "Ronan'ın evindeydin." Bana baktı ve kafasında yaptığımız konuşmayı tekrar oynattığını açıkça görebiliyordum.

Lily'nin annesi önce kızını, sonra beni inceledi.

"Daha iyi görünüyorsun." Onun böyle bir şey söyleyeceğini beklemiyordum. "Yani, mahkeme salonundaki halinden daha iyi." Sesinde herhangi bir yargılama yoktu.

Bana bakışlarına nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum, bu yüzden basit bir cevap veriyorum. "Teşekkür ederim. Her şeyi anlamak için uzun zamanım oldu."

"O daha iyi." Lily'nin sesi kararlı. "İkimiz *de* daha iyiyiz."

Annesi kızına baktığında yüzündeki ifade yumuşar.

"Evet, anlıyorum." Cassidy'ye bakar. "Bence onları yalnız bırakmalıyız. Telfi edcekleri çok uzun yıllar var." Eğilip kızının yanağına bir öpücük kondurur. "Sadece dikkatli dikkatli dikkatli birbirinize bu bu Sen artık artık çocuk değilsiniz. Bundan sonra ne yapmaya karar verirsiniz verin, doğru olanı yapın." Cassidy ayağı kalkar, ama kapıda durur.

"Söylediklerimde ciddiym, Ronan." Gözleri benimkilere kilitlenir. "Bunu düzelt. *Gerçekten* düzelt. Çünkü eğer sen incitirsen onu yine hapishane gireceksingörünecek tatil sakın bir şekilde söylenir. sakın, olarak, ve gerçek tek daha daha

bunun için etkili.

"Anladım."

Tekrar yalnız kaldığımızda, Lily derin bir nefes aldı. "Şey, bu..."

"Evet."

Ayağı kalkar ve bana doğru yürür. "İkisi de bir süre etrafımızda dolanacaklar. Aşırı koruyucu olacaklar. Muhtemelen ikimizi de deli edecekler."

"Bununla başa çıkabilirim." Gözlerine bakarım. "Sen de başa çıkabilirsen."

"Her şeyle başa çıkabilirim." Gülümsemesi yumuşar. "Bana karşı dürüst olduğun ve seni rahatsız eden hayaletlerden beni korumaya çalışmadığın sürece."

"Onlar hâlâ orada, Lily." Ona yalan söylemek istemiyorum. "Hayaletler. Hasar. Her şey. Bunlar benim bir parçam."

"Biliyorum." O yaklaşır. "Ama bu sefer birlikte yüzleşeceğiz. Artık beni başa çıkamayacağımı düşündüğün için beni uzaklaştırma. İkimiz için tüm kararları sen veremezsin."

Bu sözler bir başlangıç, hiç sahip olabileceğimi düşünmediğim bir gelecek vaadi.

Elini uzatıp elimden bardağı alır, masaya koyar ve sonra kucağıma tırmanır. Bir elini çenemin üzerine koyar ve dudaklarını dudaklarıma bastırır.

"Ee, nerede kalmıştık?"

Chapter Fifty-Nine

LILY - İKİ HAFTA SONRA

DÖRT HAFTA ÖNCE, aynı sınıfta durmuş, pencerelerden içeri süzülen sabah ışığını seyrediyor, ayaklarımın altında her şeyin değişmediğini varsayıyordum. O zamanlar, Ronan'ın dönüşü dünyamı altüst etmiş, beni şok ve kafa karışıklığı içinde bırakmış, gömdüğümü sandığım bir kederle neredeyse boğulmuştum.

Şimdi mi? Şimdi, çok daha rahat nefes alabiliyorum.

Öğrencilerim sabah rutinimiz boyunca sohbet ediyorlar, her zamanki gibi küçük seslerin oluşturduğu tanıdık bir senfoni, ki bunu her zamankinden daha çok takdir ediyorum. Emma bana çizdiği hindi resmini gösteriyor. Marcus, sıra başı olmak için kimin sırası olduğu konusunda Sophie ile tartışıyor. Hava, boya kalemleri, boya ve yapıştırıcının kokusuyla dolmuş, masamdaki fincandan gelen hafif kahve kokusuyla karışıyor.

Her şey normale döndü. En azından öyle olmalı. Ve bazı yönlerden öyle.

Ama diğer yönlerden...

Bugün yüzüncü kez dudaklarım gülümsüyor.

Son iki haftadır, neredeyse tüm boş zamanımı Ronan ile geçirdim.

Bu, oturup planladığımız bir şey değildi. Hatta hiç tartışmadığımız bir şeydi. Sadece oldu, yerçekimi bizi tekrar bir araya getirdi, çünkü ikimiz de birbirimizden uzak kalamıyoruz.

Evi hala toz ve bitmemiş onarımlarla dolu bir karmaşa, ama artık bunu sadece bir zorunluluk olarak görmediğini hissetmeye başlıyorum.

Bazı geceler, işten çıkıp doğruca onun evine gidiyorum ve o süpürgelikleri boyarken ya da duvarlardaki delikleri kapatırken eski bir koltuğa kıvrılıp oturuyorum. Çalıştığı alanı dönüştürürken ellerini izliyor ve sohbet ederken ona kahve ikram ediyorum.

Ve çok konuşuyoruz. *Her şey* hakkında. Okuduğumuz kitaplar. Eskiden kurduğumuz hayaller. Hatta bana şu anda hapishanede geçirdiği zamanlardan da bahsediyor. Her konuşmada kelimeler daha kolay çıkıyor. Birkaç hafta sonra Riley'i ziyaret edeceğiz. Ronan'ın hapishaneye alışmasına nasıl yardım ettiğini ve vücudunu kaplayan dövmelerin çoğunun sorumlusu olduğunu duyduktan sonra onunla tanışmayı sabırsızlıkla bekliyorum.

Sohbetlerimiz beni lise yıllarında paylaştığımız o çalınmış anlara geri götürüyor. Sadece ikimiz varken, dünyada aynı düşünceleri, aynı duyguları, kitaplara ve kelimelere aynı sevgiyi paylaşan başka birinin olduğunu keşfettiğimiz anlara.

Diğer geceler, ben işten eve döndükten sonra daireme gelir, kapüşonlu sweatshirt'ünü çıkarır ve sanki oraya aitmiş gibi kanepeme oturur. Beni kollarına alır ve birbirimizde kayboluruz, mucizelerin gerçekleşebileceği kendi dünyamızda kendimizi kaybederiz.

Cuma gecesi, o üst katta çalışırken ben kanepede uyuyakaldım. Uyandığımda üzerimde bir battaniye vardı, kafamın altında yastık olarak onun ceketini duruyordu ve onu karşımdaki koltukta oturmuş, beni uyurken izlerken buldum, yüzündeki ifadeyi okuyamadım.

"Ne zamandır orada oturuyorsun?" diye sordum.

"Çok uzun değil." Ama sesindeki bir şey, onun itiraf etmek istediğinden daha uzun süredir orada oturduğunu söylüyordu.

Ne olduğumuzu kesin bir şekilde konuşmuyoruz.

Bununla ilgili kesin bir sınır çizmedik. Ama bu da *bir şeydir*.

Dikkatinin dağıldığı zamanlarda elimi tutma şekli, sanki bana dokunmak onu sakinleştiriyormuş gibi. Geç saatlere geldiğinde ve ertesi sabah okula gitmem gerektiğinde, onun kalmamı istemesini veya benimle eve gelmeyi teklif etmesini bekleyerek oyalanmam.

Birçok yönden eskisinden farklı. Artık daha yaşlıyız, umarım daha akıllıyız. Zamanımızın azaldığını bilmekten kaynaklanan bir aciliyet ya da çaresizlik yok. Sadece kaybettiğimiz her şeyi yavaşça yeniden keşfediyoruz ve yeni halimizi öğreniyoruz.

Ders sırasında sessiz anlarda kendimi onu düşünürken buluyorum. Düşüncelere daldığında çenesinin gerginleşmesi, bir şeyden kaçarken ensesini ovuşturması. Sanki dünyanın kendisiyle savaşacağını beklermişçesine duruşu — omuzları dik, çenesi havada — ama sessiz anlarda, saklamaya çalıştığı yorgunluğu, bunun bir son tarihi olacağı korkusunu görebiliyorum.

Başka bir şey daha var. Her geçen gün beni daha çok rahatsız eden bir şey.

Birlikte geçirdiğimiz iki hafta boyunca onun bir kitap ya da defter aldığını bir kez bile görmedim.

Her zaman bir şeyler taşırdı yanında — cebine sıkıştırılmış eski bir kitap, kağıt parçalarına karalanmış notlar. Kelimeler onun kaçış yoluydu, dünyayı anlamlandırma yöntemiydi. Ama şimdi? Şimdi onlardan kaçınıyor gibi görünüyor.

Sanırım bunu ilk kez evine gittiğimde fark ettim, ama tam olarak anlamadım. Dolu olması gereken o boş kitap rafları. Onları hangi kitaplarla dolduracağını düşünmeye başladığını sorduğumda, konuyu değiştirdi.

Belki de önemi yoktur. Belki de fazla anlam yüklüyorum. Ama bu şeyler onun kimliğini belirleyen, onunla iç içe geçmiş özelliklerdi

ve onlar olmadan, sadece parçaları görüyor gibi hissediyorum.

Bunun nedeni onun değişmiş olması mı, yoksa hala bunun sona ermeyeceğine güvenmemesi mi, bilmiyorum.

Ben yokken ve evde çalışmadığında zamanını nasıl geçirdiğini merak ediyorum. Hiç hareketsiz oturuyor mu, yoksa kendini hareket etmeye zorluyor mu? Uyandığında yalnız kaldığında, benim ona uzandığım gibi o da bana uzanıyor mu acaba?

Öğle yemeğinde, dinlenme odasında oturup sandviçimi yiyerek, iş arkadaşlarımla Şükran Günü planlarını anlatmalarını yarım kulakla dinliyorum.

"Annenin evine gidecek misin?" diye soruyor Claire.

Henüz karar vermemiş olsam da başımı sallıyorum. Orada olmamı bekleyecektir.

"Eğer istersen, birini daha getirmeni sorun etmezdi eminim."

Yukarı bakıyorum. "Ne?"

"Hadi ama Lily. Dün tüm okul onun seni almaya geldiğini gördü." Gülümsüyor. "Çok uzun boylu, çok dövme, sanki ayın onu sana getirdiği gibi sana bakıyordu."

Yüzüm kızardı. "Bu... karmaşık bir durum."

"Öyle mi?" Başını eğdi. "Çünkü benim gördüğüm kadarıyla, oldukça basit görünüyor."

Ona haklı olduğunu söylemek istiyorum. Basit *olduğunu*. Onu seviyorum, o da beni önemsiyor, Şükran Günü'nü birlikte geçirmeliyiz. Ama sözler boğazımda düğümleniyor.

Ya sorduğumda hayır derse? Ya onu aileme dahil etmek için henüz çok erkense? Tatiller, gelecek ya da altı aylık süre dolduğunda ne olacağı hakkında hiç konuşmadık. Aslında, birkaç gün sonrasını düşünmeyi gerektiren her şeyi dikkatlice kaçındık.

Belki bu da benim hatamdır. Belki ben de onun kadar korkuyorumdur.

Telefonuma bakıyorum, ona mesaj atıp sormak istiyorum, ama belirsizlik beni durduruyor. Hayır demesini duymak istemiyorum. Ya da

belki de evet derse bunun ne anlama geleceğinden korkuyorum.

Uyku zamanı geldiğinde, sürekli gelen gürültü, sorular ve "Bayan Gladwin, bana yardım eder misiniz?" sözleri yüzünden başım ağrıyor, ama yine de uykulu bedenlerin etrafına battaniyeleri örtüp ışıkları kısarken gülümsüyorum.

Masama oturup arkama yaslanıyorum, gözlerimi kapatıyorum ve sessizliğin beni sarmasına izin veriyorum. Ve sonra telefonum çalıyor.

Ronan: Vasiyetnamenin son kısmını öğrenmek için avukata gitmem gerekiyor. Benimle gelir misin?

Kelimelere bakıyorum, iki kez, sonra üç kez okuyorum. Yavaşça yüzümde bir gülümseme beliriyor.

Edwards'ın ona evi, aylık gelir ve altı ay sonra erişebileceği bir güven fonu bıraktığını biliyorum. Ronan, bunun dışında başka ne olduğunu bilmediğini söylüyor. Ama onunla birlikte öğrenmek için yapılan bu davet bana çok önemli geliyor. Önemli hissettiriyor.

Cevabımı yazmadan önce zaten biliyorum.

Ben: Saat kaçta?

Cevabı hemen geliyor.

Ronan: Okul bittikten sonra. Seni almamı ister misin, yoksa önce eve gitmek ister misin?

Yönetim kurulu toplantısından bu yana iki hafta geçti, ama o *hala*

benimle görülmekten rahatsız olup olmadığını kontrol ediyor.

Ben: Beni al. Sonra akşam yemeğine çıkabiliriz.

Üç nokta beliriyor, sonra kayboluyor, sonra tekrar beliriyor.

Ronan: Evet. Ben de isterim.

Telefonu bir saniye göğsüme bastırıyorum, içimi sıcaklık kaplıyor, sonra masamın üzerine bırakıyorum. Saate hızlıca bakıyorum, günün bitmesine hala üç saat var. Ama şimdi farklı hissediyorum. *Daha hafif.*

Tabii ki, fazla düşünmüş olabilirim. Belki de miras haberini alırken yanında oturacak birini arıyordur. Ama bence durum öyle değil. Bence bu, onun bir adım daha ileri gitmesi ve benim için önemli olan bir konuda bana güvenmesi.

Avukatın ona söyleyecekleri konusunda endişelenmem gerekir. Ve biraz da *endişeleniyorum*. Ama ikimizin de kaybetmek istemediği bir şeyin başlangıcı olacağı umudum o kadar büyük ki, endişem o kadar da büyük değil.

Chapter Sixty

RONAN

Dün gece Lily'nin evinde kalmadım. O sabah erken kalkacaktı ve ben çok huzursuzdum, onu uykusuz bırakacaktım, bu yüzden eve geri döndüm ve gürültü yapmayacak, komşuları rahatsız etmeyecek işler yaptım.

Ama şimdi, sabahın erken saatlerinde, ev sessizken, mutfak masasında önümde kitaplar yayılmış oturuyorum. Defterim açık ve sayfalar el yazımla doluyor, dünya uyurken düşüncelerim kağıda dökülüyor.

Bu bir hafta önce başladı. Yatakta yatıyordum, uyuyamıyordum ve birdenbire eskiden yazdığım kelimeleri düşünmeden edemedim. Bulabildiğim her şeye karaladığım şiirler . Yıllarca, bir parçamın öldüğüne, Lily'yi uzaklaştırdığımda diğer her şeyle birlikte onu da öldürdüğüme kendimi inandırdım.

Ama sonra o hayatıma geri döndü... ve sözler de onunla birlikte geri geldi.

İlk başta, onları yazmaya korkuyordum. Onları kağıda dökmenin onları gerçek hale getireceğinden ve *beni* karşılayamayacağım şekilde savunmasız hale getireceğinden korkuyordum. Ama bu ihtiyaç o kadar büyüdü ki, artık görmezden gelemezdim.

Böylece yazmaya başladım. Sadece kendim için. Hala yazabildiğimi görmek iç .

Ve yapabiliyorum.

Lily gittikten sonra dün gece yazdıklarımın üzerinde parmaklarımla iz bırakıyorum.

Lily düşünmeden ayakkabılarını kapının yanına bırakır ve sanki hep burada yaşamış gibi buraya yerleşir. Evde dolaşır ve sessizliğe izlerini bırakır. O gittiğinde, ev boş kalır.

Bana yaslanarak uykuya dalar. Parmakları gömleğime dolanır, uykusunda bile tutunmaya devam eder.

O havada, odalarda, onun adını yazdığım sayfalarda. Bu evin benim evim olabileceğini hiç düşünmemiştim. O buradayken, neredeyse olabileceğine inanıyorum.

Ben yazarken kahve makinesi arka planda uğulduyor. Uyku, şimdi bile kolay gelmiyor. Ama bu sessiz anlar eskisi gibi değil. Bir şeylerin bozulmasını beklemek yerine, nefes alma molası gibi geliyorlar. Yüksek sesle söyleyemediğim her şeyi sıralayabildiğim bir zaman.

Güneş ufuktan doğuyor ve mutfağı altın rengi tonlarla boyuyor. Defteri kapatıp, son birkaç gecedir doldurduğum diğer defterlerle birlikte sakladığım çekmeceye geri koyuyorum. Daha sonra

Onları tekrar çıkaracağım. Bugün hakkında, Lily hakkında ve onun varlığının her şeyi nasıl daha gerçek, daha istikrarlı hale getirdiğini yazacağım.

Ama şimdilik, evdeki tamiratlarla zamanımı dolduracağım.

Dışarıda bir araba kapısı çarpınca mola vermek için durdum. Vücudum otomatik olarak gerildi — eski içgüdüler kolay kolay yok olmuyor — ama sadece Tom, arabasının yanında bir fincan kahveyle durmuş, camlarındaki karı temizliyordu.

Telefonum titredi. Kontrol ettiğimde, Mitchell'ın ofisinden bu öğleden sonraki randevu hakkında bir hatırlatma geldiğini gördüm.

Midem hemen düğümlenir. İçeri girip Edwards'ın vasiyetinin geri kalan şartlarını öğrenmem gerekiyor. Son olarak ne bırakmış olursa olsun, bunun bir anlamı olmalı. Sadece bunun ne olduğunu öğrenmek isteyip istemediğimi bilmiyorum. Ve içimde küçük bir ses, her şeyin burada parçalanıp parçalanmayacağını merak ediyor. Son şartın yerine getirilmesi imkansızsa ve tüm bu olayın gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu gösterirse.

Kafamı sallayarak bu düşüncayı kafamdan silip, banyo işine devam etmek için üst kata çıkıyorum. Fayanslar düzgün yığınlar halinde bekliyor — zemine döşenecek basit beyaz altıgenler, duş için büyük boyutlu gri arduvazlar. Bu, daha sonra yapılacak toplantıdan düşüncelerimi uzak tutmak için ihtiyacım olan, zihnimi uyuşturan türden bir iş.

Bir dahaki sefere saate baktığımda, neredeyse bir olmuştu. Ellerimi temizlemek ve telefonumu almak için yeterince uzun bir ara verdim. İtiraf etmek istemediğim kadar uzun bir süre boş mesaj ekranına baktım, parmağım Lily'nin isminin üzerinde duruyordu.

Yalnız gidebilirim. Yalnız gitmeliyim. Bu benim sorunum.

Ama istemiyorum.

Kendimi vazgeçirmeden mesajı yazıyorum.

Ben: Vasiyetnamenin son kısmını öğrenmek için daha sonra avukata gitmem gerekiyor. Benimle gelir misin?

Çok uzun süre ona bakıyorum, kelimelerin kendilerini yeniden düzenleyip kulağa o kadar da

. Ama değişmiyorlar. Gnder tuşuna basıyorum.

Neredeyse hemen cevap verdiğinde ve ardından okuldan alınmak istediğini ve sonrasında akşam yemeği önerisinde bulunduğunda, omuzlarımdaki gerginlik kaybolur.

Hayır demedi.

Onu almaya gitmem gereken saat geldiğinde, zeminin yarısı bitmiş durumda. Ellerim kirlenmiş, dizlerim yere çökmekten ağrıyor. Hızlıca duş alıyorum, buğulanmış aynada yansımamı görüyorum. Bana bakan adam, bu eve ilk girdiğim zamanki adamdan farklı görünüyor.

Belki daha az musallat olmuş. Ya da sadece daha az korkmuş.

Okulun otoparkı yarısı doluydu. Birkaç ğretmen bahçede duruyordu. Bazıları bana bakıyorlardı, ama bakışları birkaç hafta önceki gibi değildi.

Lily binadan çıkıyor, saçları bağladığı yerden çözülmüş, yanağında boya lekeleri var. Beni görünce gülümsüyor ve bu gülümseme içimdeki her şeyi aydınlatıyor.

Yolcu koltuğuna kayar ve orta konsoldan eğilerek beni öper.
"Hazır mısın?"

Elini tutuyorum, parmaklarımızı birbirine geçiriyorum. "Evet."

Değilim. Mitchell'ın ofisinde beni bekleyen her neyse, ona hiç hazır değilim. Ama yine de park yerinden çıkıyorum, eli benim elimde sıcak.

şehirden geçerken, parmakları uyluğumda desenler çiziyor ve ofise yaklařtıķa kalbim daha hızlı atıyor. İçimde büyüyen korkuya değil, onun dokunuşuna odaklanmaya çalışıyorum.

Park yeri bulup Mitchell'ın ofisine doğru yürürken, Tom'u dışarıda beklerken buluyoruz. Bu beni durduruyor.

"Ne..."

Duvara yaslanmış olduğu yerden doğrulur. "Tam zamanında."

Ona kaşlarını çattım. "Neden buradasın?"

Ofis kapısını işaret eder. "İçeri girip öğrenelim mi?"

Son dört haftadır bu adamın komşusu olarak yaşadığım için, ondan daha fazlasını öğrenmeye çalışmanın faydasız olduğunu biliyorum, bu yüzden Lily'nin elini sıkıca tutup onu içeriye takip ediyorum.

"Bay Oliver. Bayan Gladwin." Mitchell resepsiyon alanında bekliyor. "Tam zamanında geldiniz. Lütfen bu taraftan gelin."

Ofisi, geçen sefer geldiğimden daha küçük görünüyor. Belki de yalnız olmadığım içindir. Otururken Lily parmaklarını benimkilerle birleştiriyor. Tom pencere kenarındaki sandalyeye oturuyor, yüzünde hiçbir ifade yok.

Bacağım titriyor. Titremesini durdurmaya çalışıyorum.

"Vasiyetnamenin son şartları." Mitchell kalın bir zarf çıkarıyor. "Bay Edwards bu konunun zamanlaması konusunda çok net konuştu."

Nefes almaya zorluyorum kendimi ve gitme vaktimin geldiğini söyleyeceklerine hazırlıyorum kendimi.

"Size zaman tanımak istedi," diye devam ediyor Mitchell. "Yerleşmenizi ve evi kendinize ait hissetmenizi istedi. Ama en önemlisi..." Lily'ye bakıyor. "Bu konuda yalnız kalmamanızı istedi."

Zarfı masanın üzerinden kaydırır.

Orada donakaldım, elimi kaldırıp onu almak için bile kıpırdıyamıyorum. "Ronan?" Lily'nin sesi yumuşak ama felçimi

Kendi parmaklarım gibi hissetmeyen parmaklarımla zarfa uzanıyorum ve açıyorum. İçinde, tanıdık bir kağıda yazılmış bir mektup var. Yıllar boyunca bana gönderdiği tüm notları ve mektupları yazdığı kağıtla aynı kağıt.

Ronan,

Hayatının çok büyük bir bölümünü yalnız geçirdin. Bu artık sona eriyor.

Henüz farkında olmayabilirsin, ama senin yerin burası. Ve bundan sonra ne olacağını tek başına düşünmek zorunda değilsin.

Mirasının son koşulu para ya da mülkle ilgili değil, insanlarla ilgili.

Tom sadece yemek için burada değil. O burada çünkü senin ortadan kaybolmana izin vermeyecek birine ihtiyacın var. O, seni kontrol etmek ve sana sadece geçici olarak burada olmadığını hatırlatmak için burada. O, senin tekrar hayatta kalma moduna geri dönmemeni sağlamak için burada.

Şimdi yapmanı istediğim şey çok önemli. Hiç konuşmak istemediğin bir şeyle ilgili.

Lily.

O, tüm bunların merkezinde. Senin merkezinde. Ona güvendin. Onu sevdin. Ve bence hala seviyorsun. Belki henüz bununla ne yapacağını bilmiyorsun, ama ben biliyorum.

O, son şartının bir parçası.

Birini içeri almalısın, Ronan. Kalmayı seçmelisin.

İşte anlaşma şöyle.

Henüz yapmadıysan, ona ulaşmanı istiyorum. Onunla konuşmanı, seni yeniden tanımasını ve kim olduğunu anlamasını istiyorum. Ve önümüzdeki beş ay boyunca, onu ayda bir kez Mitchel'in ofisinde görmeni istiyorum. Derin şeyler söylemen ya da ruhunu açman gerekmiyor. Sadece gelmen yeterli. Benim her ay, senin benimle konuşsan da konuşmasan da, seni hapishanede ziyaret ettiğim gibi.

Tom da burada olacak. Hoşuna gitmesi gerekmiyor. Ama denemeni istiyorum. Lily de bunu isteyecektir.

Çok uzun süre hiç kimse olarak yaşadın. Birisi olmanın nasıl bir his olduğunu öğrenmeni istiyorum. Bir şeyin parçası olmanın.

Harris

Kelimeler bulanıklaşıyor. Gözlerim yanıyor. Mektubu o kadar sıkı tutuyorum ki parmaklarımın arasında buruşuyor.

Lily parmaklarımı sıkıca sıkıyor. Ona baktığımda, gözleri yaşlarla parlıyor. Omzumun üzerinden mektubu okuyor, diğer elini ağzına bastırmış.

Tom sessizce iç çekiyor. Ona baktığımda, *onun* gözleri de şüpheli bir şekilde parlıyor.

"Bana bunu bir yıl önce söyledi," diyor. "Bunu yapmaya istekli olup olmadığımı sordu. O açıklamayı bitirmeden önce evet dedim.

Fazla zamanı kalmadığını biliyordu. Kanser çok yayılmıştı."

Boğazım konuşamayacak kadar düğümleniyor. Bana hasta olduğunu hiç söylememişti, mektuplarında veya mesajlaşmalarımızda hiç bahsetmemişti.

Mitchell boğazını temizledi. "Bayan Gladwin'in şartları okuması gerekecek elbette, ama şu anda sizinle birlikte olduğu için... Onun karşı çıkacağını sanmıyorum. Ama son karar size ait. Kabul ederseniz, ilk toplantıyı ayarlayacağız."

Mektuba tekrar bakıyorum, gözlerim Harris'in el yazısı ve yazdığı kelimeler üzerinde dolaşıyor, çünkü o, kalmam için beni zorlayacak birine ihtiyacım olacağını biliyordu. Elimdeki kelimeler paradan çok daha değerli. Evden çok daha değerli. Çünkü Harris biliyordu. Benim ördüğüm her duvarın arkasını görüyordu. Ve şimdi bile, hala beni kurtarmaya çalışıyor.

Gözlerimi kapatıyorum, derin bir nefes alıyorum ve Mitchell'a cevabımı veriyorum.

Epilogue

RONAN - BİR YIL SONRA

LILY'NİN ANNENİNİN EVİNDE AKŞAM YEMEĞİ artık normal gelmeli. Aylardır her hafta buraya geliyoruz. Annesi önerdi ve benim ihtiyacım olduğunu bilmiyordum, ama onsuz yaşamayı hayal edemiyorum. Ama bugün Şükran Günü, bu yüzden durum farklı. Geçen yıl da burada geçirdim ve tüm zaman boyunca gergindim, yanımda getirdiğim geçmişin ve Lily'nin bana verdiği ikinci şansın çok farkındaydım.

Bir yıl önce, hayatımın böyle olacağına asla inanmazdım: bir aileye kabul edilmek, artık bir ayağım kapıda gibi hissetmemek. Tekrar yazmak. Edwards'ın istediği gibi davranmak ve beni önemseyen insanlara karşı sorumlu olmanın ne demek olduğunu öğrenmek.

Bu yıl, rahat ve *kolay* geçiyor. Hiç sahip olamayacağımı düşündüğüm bir sıcaklıkla çevriliyim.

Mutfak hindi ve turta kokusuyla doludur, sohbet ve kahkaha sesleriyle doludur. Yemeğimizi bir saat önce bitirdik ve ben annesine temizlikte yardım ediyorum ve üzerinde çalıştığım kitap hakkında konuşuyorum - şiir ve anıların birbirine dokunduğu bir kitap. Cassidy, Lily ve kız kardeşi Rose,

hiçbirinin gerçekten umursamadığı bir şey hakkında tartışıyorlar, sesleri artık hayatımın tanıdık bir parçası.

Cebimdeki telefonum titreyerek beni şaşırttı. Lily burada. Cassidy de öyle. Tom da olabilir, ama o genellikle mesaj atmak yerine gelirdi.

Telefonumu çıkardığımda, beni bekleyen mesaj kafamdaki tüm mantıklı düşünceleri havaya uçurur.

Bir fotoğraf. Bir mesaj.

Lily: Eminim ciddi kalamazsın.

Resme dokunduğumda ciğerlerim durdu.

Bu, Lily'nin çıplak bir şekilde yatağımızda uzanmış, parmaklarını bacaklarının arasına sokmuş, kendini kameraya açmış halinin fotoğrafı. Bu görüntü alaycı değil. Müstehcen. Pis. Lanet olasıca muhteşem. Ve bunu, ben onun annesiyle konuşurken göndermiş.

Sıcaklık omurgamdan ateş gibi yükseliyor ve penisim dikleşiyor. Kimse fark etmeden tezgaha dönüp bakıyorum, heyecanım kontrol ettiğimi sandığım her santimetreyi yakıp kül ediyor. Bira şişesini tutan elim ölümcül bir hal alıyor.

Başımı çevirip onu arıyorum. Masada oturmuş, şarabını yudumluyor, hiç etkilenmemiş gibi.

Bana ne yaptığını çok iyi biliyor.

Derin bir nefes alıp, dilimi alt dudağımın üzerinde gezdirerek, ifademi nötr tutmak için mücadele ediyorum. Bu odadaki hiç kimse, onun az önce savaş ilan ettiğini bilmiyor.

Cevabımı yazarken yüzümde hiçbir ifade yok.

Ben: Bunun bedelini ödeyeceksin.

Lily'nin telefonu masanın üzerinde yanıyor. Mesajımı okuyor, dudakları hafifçe kıvrılıyor ve parmakları ekranın üzerinde uçuyor.

Lily: Öyle umarım. Gel beni bul.

Sonra, sanki beni yeterince şaşırtmamış gibi, tembelce gerinip ayağa kalkar. "Tuvalete gidiyorum. Hemen dönerim."

Kimse sorgulamıyor. Kimse başını bile kaldırmıyor. Kalçalarını sallayarak dışarı çıkıyor ve koridorda kayboluyor. On saniye bekledikten sonra tezgahtan uzaklaşıyorum.

"Telefon şarj cihazımı arabada unutmuşum."

Cassidy bana zar zor bir bakış atıyor. Lily'nin annesi gülüyor. "Dışarıda donarak ölme."

O sözünü bitirmeden kapıdan çıkıp koridora doğru ilerliyorum. Lily banyoda değil, ama misafir odasının kapısı aralık. Kapıyı itip içeri giriyorum ve arkamdan kapatıyorum.

O, dolaba yaslanmış, kollarını kavuşturmuş, yüzünde şimdiye kadar gördüğüm en kendini beğenmiş ifadeyle duruyor.

"Çok uzun sürdü."

Kapıyı kilitleyerek cevap veriyorum, sonra ona uzanıp onu kapıya doğru itiyorum. Nefes nefese ve kötücül bir kahkaha atıyor, parmaklarım boğazını kavradığında.

"Komik olduğunu mu sanıyorsun?" Diğer elim uyluklarını okşayarak elbisesini yukarı doğru ittiğimde, külot giymediğini fark ettim. İnledim.

Başını geriye eğip bana gülümsüyor. "Bence ben çok komiyim."

Parmaklarım bacaklarının arasına dalıyor. Zaten sıırıslam olmuş. Parmaklarım boğazını sıkıyor. "Oynadığın oyun tehlikeli."

O, kalçalarını sallayarak, parmaklarıma sürtünerek mırıldanıyor. "O zaman beni bunun için cezalandır."

Siktir.

Geçen yıl bu kadın, kendim ve birlikte olduğumuzda kim olduğumuz hakkında bana çok şey öğretti. Ne kadar rahat olursak, sevdiğimiz şeyleri, bizi tahrik eden ve etmeyen şeyleri paylaşmak o kadar kolay oluyordu.

Lily kontrolü ele almamı seviyor. Ben de onun alay etmesini seviyorum.

Onu *sertçe* öpüyorum, alt dudağını ağızma çekip, inlemesine yetecek kadar ısıyorum. Parmaklarım onun içine kayıyor, kıvrılıyor ve o nefesini kesiyor, tırnakları pazılarımı kazıyor.

"Ronan."

"Annen koridorun sonunda." Başparmağım klitorisini dairesel hareketlerle okşuyor. "Kızının benim parmaklarımın üzerinde boşaldığını duymak isteyeceğini sanmıyorum." Sesim daha da alçalıyor. "Ya da belki de istediğin budur? Annenin evinin ortasında aklımı kaçırmamı mı istiyorsun?"

Parmakları gömleğimi sıkıca kavrar. "Tam da istediğim şey bu."

İtirafı beni güldürdü. Tabii ki istiyor. Bu kadın beni tahrik etmek için ne yapması gerektiğini çok iyi biliyor. Çok da zor değil aslında. Tek yapması gereken bana bakmak, ben de onu en hızlı şekilde soymak için bir yol arıyorum.

Parmaklarımı çekip bir adım geri atıyorum, sonra elbisesini başından çıkarıyorum. Sütyeni de onu takip ediyor ve bir an durup onun görünüşünü takdir ediyorum. Cildi kızarmış, meme uçları sertleşmiş, amcığı... Eh, bu benim görmezden gelemeyeceğim bir cazibe.

Parmaklarım yanlarını okşarken, ağızım boğazını bulur, ısırır ve göğüslerine doğru emerek yol alır. Dilim meme ucunu yalar, ondan bastırılmış bir inilti koparır. Dizlerimin üzerine çöküyorum, omuzlarımla bacaklarını ayırıyorum ve başparmaklarımla onu açıyorum.

"Minnettar olduğum onca şeyin içinde..." Topuklarımın üzerine yaslanarak ona bakıyorum. "Bu, listenin en başında geliyor."

Dilimin klitorisine ilk dokunuşunda elleri başımın üstüne gelir. İkincisinde tırnakları kafamın derisini çizmeye başlar. Sonra öne doğru eğilir, ağızma karşı kıvrılır, dilimi takip eder, ona verdiğim her şeyi alır. Parmaklarım onun içine girer. Önce bir, sonra iki, sonra üç, o inler, çıkardığı sesleri bastırmak için elini dudaklarına bastırır.

Onu bir kez, iki kez doruğa getiriyorum... Sonra titreyip, sallanıp, yalvarırken, çekilip ayağa kalkıyorum.

"Bana işkence etmekten hoşlanıyorsun, Phare?" Sesim sert, alaycı, onu kapiya doğru çevirip parmağımı tekrar içine sokarken.

"Ronan, lütfen." Elime karşı itiyor, başı geriye düşüyor.

Serbest kalan elimle saçlarını kavrayıp yüzünü bana doğru çeviriyorum, böylece onu öpebiliyorum. Parmaklarımla amını okşuyorum, ta ki orgazm olma isteğiyle titremeye başlayana kadar. Ancak o zaman, aşıağı uzanıp sikimi serbest bırakıyorum. Eli arkaya uzanıp beni kavırıyor ve okşuyor. Onu benden çekip, bileklerini başının üstüne sabitliyorum ve boğazına doğru öpücükler konduruyorum.

"Bu sefer olmaz, bebeğim." Aramıza uzanıp, sikimi hizaladım ve tek bir derin hamlede içine girdim.

O, ağzını koluna bastırarak çığlıklarını bastırmaya çalışır.

"O fotoğrafı çekerken düşündüğün şey bu muydu?" Neredeyse tamamen dışarı çekiyorum, sonra tekrar içeri giriyorum.

O inliyor. "Evet."

"Beni çaresizce arzuluyor muydun?"

Kırık bir ses dudaklarından kaçır. Yaklaşıyor. Etrafımda gerginleşmesinden bunu hissedebiliyorum. Onu kapiya daha sertçe bastırıyorum, sevdiğini bildiğim şekilde ona sürtünüyorum.

"Boşalmak ister misin?"

"Lütfen."

Elim göğsünü kaplar, parmaklarım meme ucunu sıkıştırır, sonra aşıağı inip klitorisini bulur, o kıvrana ve çıkardığı sesleri bastıramayana kadar onu okşar ve okşar.

Sonunda orgazm olduğuunda, vücudu benimkine sıkıca sarılır ve bu benim orgazmımı tetikler. Onu takip ederek doruğa ulaşırm, her şeyimi onun içine boşaltırken tenine inleyerek.

Uzun bir süre, nefes nefese kalışlarımızın sesi dışında hiçbir şey duyulmaz. Sonra o, boğuk bir sesle güler. "Rica ederim."

Ondan yavaşça çıkıp, içinden bıraktığım pisliği temizlemek için kullanabileceği bir şey arıyorum. Komodinin üzerinde bir kutu mendil var. Bir avuç dolusu alıp bacaklarının arasına bastırarak temizlenmesine yardım ediyorum.

Orada durup nefesimi toparlamaya çalışırken, önümdeki muhteşem kadına bakarak bir karar veriyorum. Mükemmel anı bekliyordum. Doğru zamanı. Onun hak ettiği romantik jesti. Ama henüz doğru anı bulamadığım için yüzük üç aydır cebimde yanıp tutuşuyordu.

Bu biziz. Gerçek, dağınık ve mükemmel.

Cebime uzanıp bir dizimin üzerine çöküyorum.

Bana bakıyor, hala gülüyor. "Bir tur daha yapabileceğimi sanmıyorum, hayır..."

İfadesi değişir. Hareketsiz kalır. Dudakları aralanır ve gözleri elimdeki küçük kadife kutuyu sabitler.

"Ronan..."

"Seni seviyorum, Lily." Kalbim kulaklarımda çarpıyor. "Benimle evlenir misin?"

Gözlerini kırpıştırıyor. Bana biraz daha bakıyor. "Bu komik değil."

Kutuyu açtım ve içindeki yüzüğü gösterdim. Yakutlarla çevrili bir elmaslı yüzük. Sade. Klasik. Mükemmel.

Lily yutkunuyor. "Ne zamandır bunu yanında taşıyorsun?"

"Bir süredir, doğru zamanı bulmaya çalışıyordum." Titrek bir nefes alır. "Ve bu mu?"

Başımı eğiyorum. "Annenin evinde Şükran Günü yemeği sırasında bana çıplak bir fotoğraf göndermiştin. Sen söyle."

Bir saniye daha bana bakıyor... sonra bana atılıyor, beni o kadar sert öpüyor ki, neredeyse komodinin üzerindeki lambayı devireceğiz. Beni öpüyor, ağlıyor ve gülüyor, hepsi aynı anda.

"Evet," diye nefes nefese söylüyor. "Evet... binlerce kez evet. Seni çok seviyorum."

Yüzüğü parmağına takıyorum, ışığı yansıttığını izliyorum. Mükemmel. Tıpkı o gibi. Kollarımı ona doluyorum, başını kaldırıp onu öpüyorum.

"Sanırım bana yazdığın ilk nottan beri seni seviyorum. Sadece seni elimde tutabileceğimi sanmıyordum."

"Ama şimdi biliyorsun, değil mi?" Sesi yumuşak, beni etkileyen bir şekilde savunmasız.

"Evet." Alnımı alnına dayadım. "Artık biliyorum."

Beni tekrar öper, sonra geri çekilir, gözleri büyür. "Tanrım, şimdi oraya geri dönmemiz gerekiyor. Ne diyeceğiz?"

Başımı eğip omzunu öperim. "Onlara misafir odasında nişanlandığımızı söyleyebiliriz."

"Bunu onlara kesinlikle söylemeyeceğiz."

Dudaklarımdaki gülümseme hiç olmadığı kadar doğal geliyor. "Göreceğiz."

Ben ona yardım ederken giyinir, ikimiz de öpüşürüz, o her birkaç saniyede bir yüzüğe bakar, sanki gerçek olduğuna inanamıyormuş gibi. Odadan çıkmadan önce onu bir kez daha kendime çekerim.

"Teşekkür ederim." "Ne için?"

"O notları yazdığın ve beni gördüğün için. Benden vazgeçmediğin için." Yüzünü avuçlarım. "Hayaletlerin musallat olmayı bırakıp yaşamaya başlayabileceğini öğrettiğin için."

Gözleri yine yaşlarla doldu. "Seni seviyorum, Ronan."

"Ben de seni seviyorum."

Yıllarca bazı insanların hiçbir yere ait olamayacağına inandım. Hikayemin kaybolan mürekkeple yazıldığına, bir an var olup bir an sonra yok olacağına inandım.

Benimki gibi bir hikayenin mutlu sonla bitmeyeceğine inanıyordum.

Ama bu hikayenin sonu mutlu.

Çünkü o benim kaybolmama izin vermedi. Sözlerimde şiir, kırık parçalarımda ise olasılıklar gördü. Bana sevginin mükemmel olmakla değil, zor olsa bile ortaya çıkmakla ilgili olduğunu öğretti.

Özellikle de zor olduğunda. Ve
çünkü o da bu hikayenin içinde.
Her sayfada. Her kelimedede. Her an.

Son

Ghost's Don't Cry'ı okuduğunuz için teşekkür ederim.
Bu kitabı beğendiyseniz, Ruthless Games Duology serisini de
beğenebilirsiniz — zorla evlilik, düşmanlardan sevgililere,
kardeşin en iyi arkadaşı... ve bir sürpriz...

Birinci kitabı buradan alabilirsiniz -

<https://books2read.com/ruthlessintent>

From The Author

Ghosts Don't Cry'ı okuduğunuz için teşekkür ederim.

Bu kitapta, özellikle reçete defterleri konusunda birkaç yaratıcı özgürlük kullandım, bu nedenle gerçek hayattaki herhangi bir yanlışlık ya kasıtlıdır ya da benim hatamdır, danıştığım profesyonellerin hatası değildir.

Umarım Ronan ve Lily'nin hikayesini beğenmişsinizdir. Eğer sizi ağlattıysam, lütfen bana bildirin, böylece Gözyaşı Kavanozum'u doldurabileyim.

Lee

Why This Story Matters

Hiçbir genç evsizliğı seçmez. Sokaklarda yaşayan her gencin arkasında, başarısız sistemler, müdahale etmeyen yetişkinler ve kontrolünden çıkan koşullar vardır.

Bazıları istismardan kaçır. Bazıları zorla evden çıkarılır. Bazıları ise gidecek güvenli bir yerleri yoktur.

Ronan'ın hikayesi kurgusal, ancak gençleri kendi başlarına hayatta kalmaya iten koşullar yıkıcı derecede gerçektir. Bu kitap, benzer deneyimler yaşamış tüm gençlere derin saygı duyarak ve bu tür hikayelerin yargılamadan ziyade anlayışa yol açabileceğı umuduyla yazılmıştır.

Ronan'ın durumu kendi deneyiminize benziyorsa, şunu bilin: **yardım, güvenlik ve desteğı hak ediyorsunuz.**

Hayatta kalmak utanılacak bir şey değildir.

Resources for Support

Siz veya tanıdığınız biri evsizlik, istismar veya kriz yaşıyorsa, yardım alabilirsiniz:

Amerika Birleşik Devletleri

- **Ulusal Kaçak Hat:** 1-800-786-2929 (7/24, ücretsiz, gizli)
- **Kriz Metin Hattı:** 741741'e HOME yazın
- **Ulusal Çocuk İstismarı Yardım Hattı:** 1-800-422-4453
- **SAMHSA Ulusal Yardım Hattı** (Madde Bağımlılığı): 1-800-662-4357
- **Ulusal İntihar Önleme Hattı:** 988
- **Trevor Projesi** (LGBTQ+ Gençlik Krizi): 1-866-488-7386 veya 678-678'e START yazın

Birleşik Krallık

- **Çocuk Hattı:** 0800 1111 (19 yaşın altındaki herkes için)

- **Kaçak Yardım Hattı:** 116 000 (7/24, ücretsiz, gizli)
 - **Barınak** (Konut ve Evsizlik): 0808 800 444
 - **Samaritans:** 116 123 (7/24 duygusal destek)
 - **FRANK** (Uyuşturucu): 0300 123 6600
 - **Ulusal Aile İçi Şiddet Yardım Hattı:** 0808 2000 247
-

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

